Bir gün bir kelebek konar ellerine, ruhun özgür kalır...

Sevginin Esareti

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

müptela

"Bu bir veda değil Demir,
sadece hoşça kal."

Hayat onu en sevdiklerinin yokluğuyla sınadığında Demir, acısının ve öfkesinin ardına gizlenmeyi seçti. Bu kaçış, onu İngiltere kırsalında münzevi bir yaşama esir etti; ta ki rengârenk şemsiyeli ve kırmızı yağmurluklu genç bir kız hayatına girene kadar.

Hazan, kırmızı saçları ve yosun rengi gözleriyle Demir'in kalıplarının dışında, yüzüne hiçbir hüznün gölgesini düşürmeyen, neşeli ve hayat dolu, genç bir kızdı.

Babasının ölümünün ardından mecburen sürüklendiği evin tüm kasvetine rağmen yüreğindeki sevince ve umuda gölge düşürmemeyi seçti. Üstelik yaşından beklenmeyecek bir sabır ve umutla kalbine misafir olan sevdaya sahip çıktı.

Sevgimin Esareti, ilmek ilmek dokunan bir aşk hikâyesine davet ediyor sizi. Sayfaları çevirdikçe Hazan ile birlikte büyüyüp, Demir ile engellerin üstesinden geleceksiniz!

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

38 TL

AYŞEGÜL
ÇİÇEKOĞLU

Sevgimin Esareti

müptela

Bir gün bir kelebek konar ellerine,
ruhun özgür kalır…

Bilge'ye…

Bugün günlerden hiç benim adım yok
Kanatlanıyor içimden binlerce siyah kelebek
Savruluyor rüzgârda yaprak gibi kalbim
Uzaklarda bir yerde, kalbim kayıp

CEM ADRİAN

BİR

Ekim ayı kışın habercisi gibi oldukça serin ve yağışlı geçiyordu. Daha bir hafta önce sonbaharın o tatlı sıcaklığı ve kokusu havada asılıyken, arkasından gelecek olan kış acelesi varmış gibi davranmış, hava dünden beri yağmura ve soğuğa teslim olmuştu. Dallarında ahenkle sallanan yapraklar, çıkan fırtınadan dolayı dallarına tutunamamış ve esen rüzgârın yardımı ile koparak havada dönüp duruyorlardı. Buralar için bile soğuk bir havaydı. Dışarıdaki şiddetli rüzgâr ağaçları kökünden sökmek için uğraşıyordu sanki. Fırtına, yağmuru camlara vururken, dışarıda tekin olmayan bir uğultu vardı.

Şöminenin yanındaki berjerde oturan adam, yüzünü ateşe dönmüştü. Aylardır tıraş olmamış yüzü, uzamış siyah saçları ve gözlerinin altındaki mor halkalar yorgunluğunu

gözler önüne serer gibiydi. Yaşı genç olmasına rağmen şu anda tam da hissettiği yaşta duruyordu. Gözlerindeki yaşam umudu çoktan sönmüş ve son günlerini yaşayan yaşlı bir adam gibi...

İç çekerek şöminede yanan odunların çıkardığı kıvılcımlara baktı. Bir elinde içinde kehribar renkli viski bulunan bardağı tutarken; diğer eliyle koltuğun yanında oturmuş ve yüzünü ateşe çevirmiş, Rottweiler cinsi köpeğin başını okşuyordu. Şöminenin ateşinden vuran yumuşak turuncu ışık köpeğin siyah kadifemsi tüylerinde parlıyor ve onu olduğundan daha heybetli gösteriyordu. Köpek de sahibi kadar çevresine tehlike ve korku yayıyordu. Sahibi gibi gelişmiş ve güçlü kaslara sahipti. Her ne kadar tetikte olsa da başını okşayan adamın yumuşak okşayışlarına kendini kaptırmış gibi duruyordu.

Adam ise gürül gürül yanan şöminedeki kurumuş odunlardan gelen çıtırtıları dinleyerek çoktan geçmişin acı anıları içinde kaybolmuştu. Hayalinde canlanan ufak tefek sarışın kadın aynı ateşin alevleri gibi bir kaybolup bir belirirken gözlerini yumdu. Acının boğazına, oradan da kalbine doğru ilerlemesine izin verdi. Yüreğini mengene gibi sıkan acıya dişlerini kenetleyerek dayanmaya çalıştı.

Bu bir gün geçecek miydi?

Köpeğin elinin altında kıpırdanması ile usulca gözlerini açtı ve başını çevirip yanında oturan köpeğe baktı. Sadık dostu da ona doğru dönmüştü. Hayvanın yumuşak kahverengi gözlerine bakarak mırıldandı. "Sen de benim kadar duyduğun haberlerden huzursuzsun, değil mi?"

Köpek adamın ne demek istediğini anlamış gibi bakışlarını yüzüne çevirdi. Adam ise hiç oralı değildi. Gözlerini şöminede yanan odunlara çevirerek elindeki bardağı dudaklarına götürdü. Bir yudum boğazından aşağıya kayarken içinin de şöminedeki odunlar kadar yandığını hissetti.

Zaman, acıları geçirmemiş ve gittikçe daha da etkili bir hale getirmişti. Geçen yıllar özlemi ve acıyı daha da öne çıkarmıştı. Her geçen gün yaşam onun için daha da zor olurken, şimdi de duyduğu haber canını sıkmaya yetiyordu.

Elindeki viski bardağını koltuğun yanındaki sehpaya bırakarak yavaşça yerinden kalktı. Bir süre odanın ortasında ne yapacağını bilmezmiş gibi dikildi ve ağır adımlarla şömineye doğru yürüdü. Sönmesin diye eğilerek şömineye birkaç odun daha attı. Çıkan kıvılcımlar ona ateş böceklerini hatırlattı.

Bir yanıp bir sönen...

Gözlerinin önüne, gülümseyen sarışın kızın ilk defa gördüğü ateş böceklerine duyduğu hayranlıkla bakması geldi. Derin bir nefes alarak ateşin başından doğruldu.

Şu anda ruhu aynen odunlar gibiydi. İçin için yanıyordu. Bir süre alevlerin canlanmasını elleri ceplerinde bekledi. Uzun boylu, yapılı bir adamdı. Kareli gömleği ve avcı pantolonu içinde avına atlamayı bekler bir hali vardı. Uzun zaman önce gözlerindeki ışığı kaybetmişti. Bir an önce geçmesini beklediği bir ömrü yaşıyordu ve dünya ile bağını neredeyse koparmıştı.

Etrafına göz gezdirerek olduğu yerde döndü. Bir duvarı kitaplarla kaplı yüksek tavanlı odada fazla eşya yoktu. Şöminenin önündeki iki berjer, siyah deri ile kaplanmış Chester kanepe ve oldukça büyük bir çalışma masasının dışında neredeyse boş sayılabilecek kadar büyük bir odaydı. Sadece yanan şöminenin ateşinde aydınlanan kasvetli oda birden gözüne boş ve soğuk geldi. Yine de bu halinden memnundu. Aynı ruhu gibi bu oda da yaşam isteği uyandırmıyordu.

Köpek de sahibinin ruh halini anlar gibi oturduğu yerden kalkmış, dikkatle adama bakıyordu. Parlak, kısa, siyah tüyleri parlıyordu ve kulaklarını dikmiş gözlerini sahibi-

nin gözlerine kenetlemişti. Evdeki diğer kişilerle bile belli bir mesafede durmayı bilen içgüdüleri sayesinde sadece adamın komutlarına cevap veriyordu. Her ikisinin de tekin olmayan havaları, onları rahatsız eden insanlardan koruyordu.

Adam ellerini ceplerinden çıkarmadan yere kadar uzanmış geniş pencerenin önüne doğru gitti. Pencerede gördüğü yansımasına kaşlarını çatarak baktı. Uzamış sakalları ona daha da vahşi bir hava vermişti. Şu anda pencerede gördüğü adam hayattan bıkmış, yaşlı ve serseri görünüşlüydü.

Gözlerini kendi görüntüsünden çekerek dışarıya baktı. Daha erken saatler olmasına rağmen hava kasvetliydi. Siyan bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Bu ülkeyi bunun için seviyordu. Şu anki ruh halini bu ülkeden başka hiçbir şey yansıtamazdı. Yağmur deli gibi yağıyor, cama çarparak adeta pencerelerinin sağlamlığını deniyordu.

Gözlerini kısıp ilerideki ağaçlık alana doğru baktı. Sanki bir an bir şeyin kıpırdadığını görmüştü. Şiddetli yağmurdan hiçbir şey net olarak görünmese de yine de rüzgârdan ağaçların eğildiğini görebiliyordu. Ağaçların üzerinde tek tük kalan son yapraklar da bu şiddetli yağmur ve rüzgâr sayesinde dallarından kopmuş, havada uçuşuyordu. Artık ağaçlar çıplaktı. Ruhu da o ağaçlar gibiydi çıplak, boş ve kuraktı.

Yıllardır bir damla yağmur düşmemişti ruhuna. Yıllardır yeşermemişti ruhu. Orası hep hazan mevsimiydi. Tek yaprak açmaz, tek tomurcuk olmazdı ruhunda. Böyle yaşamaya alışmıştı alışmasına, ama bazen kendi bile sıkılırdı bu halinden. İşte şimdi de o günlerden birini yaşıyordu. Karşısındaki ağaçlar şimdi çıplak kalmıştı, ama biliyordu ki baharın ilk gelişiyle o ağaçlar giyinecek, rengârenk çiçeklere bürünecekti. Şimdi çıplak dallarının arasında esen

rüzgâr, biliyordu ki o dalları kıramayacaktı.

Ağaçlar gibi olmak, her türlü rüzgâra dayanmak isterdi, ama tek rüzgârda yıkılmıştı. Tek bir rüzgâr yıkmıştı her şeyi. Bir daha da toparlanamamıştı. Dalları kırılalı çok olmuştu ve yerine yeni dallar verememişti. Rüzgâr onun ruhunu öyle bir savurmuştu ki yıllardır ruhunun nerede olduğunu bile bulamıyordu.

Pencereden öylece rüzgârın savurduğu yapraklara bakarken düşüncelere dalmıştı her zamanki gibi. Ölmeyince tüm bunlara katlanmak zorunda kalıyordu insan. Sevdiklerinin gözü önünde öldüğünü gördüğünde katlanıyordun. Hele o ölümlerden kendin sorumluysan... Acılarla dolu uzun bir yalnızlığa mahkûm olduysan ve geceler boyu ölmek için yalvarıp da ölmediysen katlanıyordun.

Bedenin yaşıyordu belki bu dünyadan gidene kadar, ama içinde ne varsa ölüyordu. Boş bir kabuktan başka bir şey olmuyordun. Çürümüş bir ağaç gibi içten içe bitiyordun. Sonunda yıkılana kadar, aynı yerde durmaya devam ediyordun. Kimse bilmiyordu senin çürüdüğünü, içinin boş olduğunu; ta ki kuvvetli bir rüzgâr bedenini yıkana kadar. O zaman anlıyorlardı, içinin kurtçuklarla dolu olduğunu. O zaman anlıyorlardı, aslında yaşarken ölü olduğunu. O da çoktan ölmüş olan ruhuna bedenin de eşlik etmesi için bekliyordu.

İçindeki bütün mevsimler ölmüştü, ona kalan sadece hazan mevsimiydi. Yıllardır o hazan mevsimi ile yaşıyordu. Belki ilk yıllarda içinde bir yerlerde yazlar, kışlar, baharlar vardı ama hazan onları öyle bir savurmuştu ki artık hiçbirini bulamıyordu. Bulmak da istemiyordu. Sevdikleri toprak altında yatarken o nefes bile almak istemiyordu. Ona kalan önündeki günlerin geçip gitmesini beklemekti. Sonunda sevdiklerine kavuşmak olunca bekleyebilirdi. Yıllardır bekliyordu.

Arkasındaki Max'in hırlamasıyla döndü ve Max'in baktığı kapıya doğru baktı. Kapı bir kere daha tıklatıldı. Hiç kimseyi çekecek durumda değildi. Bugün daha bir melankolik ve depresifti. Köpek iyice huzursuzlaşınca "Otur." dedi emir veren ve sert bir tonda.

Köpek sahibinin yüzüne baktı ve hemen kalktığı koltuğun ayakucuna oturdu. Tek arkadaşıydı Max. Keşke yanındaki insanlar da onun gibi olsaydı. Hiç konuşmasalardı.

Sonra kapıya doğru döndü. "Gel." dedi yine emir veren sert tonla.

İçeriye giren kadını gördüğünde gözlerini kıstı. Bugün kötü günlerinden biriydi. Kimseyle konuşmak istemediği o günlerinden birini yaşıyordu ve şimdi gelen bu kadını "Konuşmak istemiyorum." diye kırmak istemiyordu.

Kadın yumuşak ve ahenkli sesiyle, "Sabah kahvaltı yapmadığını söylediler, öğlen olmak üzere kahvaltını hazırlatayım mı?" diye sordu.

Bıkkın bir ifadeyle "Aç değilim." dedi.

Kadının ela-yeşil gözleri sehpanın üstünde duran viski şişesine ve bardağına gitti. Adam da kadının nereye baktığını görmüştü. Kadın bir süre daha yarılanmış şişeye baktıktan sonra başını kaldırıp hâlâ pencerenin önünde dikilen adama doğru döndü. Oğlu gibi sevdiği adama... Oğlunun yerine koyduğu ve daha da çok sevdiği adama baktı.

Uzun yıllardır kendisini mahvetmesini seyrediyordu. Neredeyse bunu başarmak üzereydi. Yüzündeki yorgun ifade genç bir adamın ifadesi değildi. Zamanından önce yaşlanmaya başlayan, yorgun, bitkin ve acılı bir adamın ifadesiydi. Onu böyle görmeye artık dayanamıyordu. Gözlerinin önünde kendini bitirmesini seyrediyor ve elinden bir şey gelmiyordu. Böyle giderse yakında hastalanacaktı.

"Artık sabahtan mı başlıyorsun içmeye?" diyerek adama doğru yürüdü. "Beni endişelendiriyorsun Demir, lüt-

fen bunu yapma."

"Hiçbir şey yapmıyorum Banu. Beni rahat bırak sadece."

"Bu mu yapmadığın şey?" diyerek arkasındaki sehpayı eliyle gösterdi. "İçme artık. İçki dertlerini çözmüyor."

"Ama unutturuyor." dedi adam, onun gözlerinin içine bakarak.

"Sonra tekrar hatırladığın bir şeyi geçici unutmak çözüm mü sence?"

Kadın ona daha da yaklaştı. Sesindeki tınıdan onun da acı çektiği belliydi. Adam hiç sesini çıkarmadı; heybetli bedeni, sert yüz hatlarıyla kadına bakmaya devam ediyordu. Kadının yerinde bir başkası olsaydı onun bakışlarından çoktan odayı terk ederdi, ama bu bakışlar, karşısında duran bu ufak tefek kadını hiç etkilemezdi. O keskin ela-yeşil gözlerden kaçmak istedi ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ona karışılmasından, ne yapacağının söylenmesinden nefret ediyordu adam, ama gönlü bu kadını kırmayı hiç istemedi. Ona bir can borcu vardı. Yıllar geçtikçe bu borcun altında ezilmişti. Bu kadının güzelliğinin yavaş yavaş solmasını seyretmişti. Acının onu ele geçirmesine seyirci kalmıştı. En az kendi gibi yaralıydı ve onun gibi sevdiklerine kavuşacağı günü bekliyordu. Onu nasıl kırabilirdi? Hayat onları zaten kırmıştı. Karşısında ona endişeyle bakan kadın *ailem* diyebileceği tek kişiydi.

Bir kaşını kaldırdı, *'bana bunları sorma'* der gibi bakıyordu, ama kadının yüzünü gördüğünde onu susturamayacağını biliyordu.

Banu, Demir'in cevap vermeyeceğini anladığında daha da sinir oldu. Gözlerini kısarak karşısındaki adama ses tonunu yükselterek "Yeter artık!" dedi.

Biraz daha ona yaklaşarak, "Yıllardır bu halini seyretmekten bıktım, anlıyor musun?" diyerek adamın burnu-

nun dibine kadar geldi. Onun gözlerinin içine bakarak "Bıktım Demir." diye mırıldandı. Susmaya niyeti yoktu. O da konuşmaya devam etti.

"Yıllardır kendini mahvetmenden de bıktım. Artık kendine gelmen gerekiyor. Çok zaman geçti; biliyorum, unutmak zor." diyerek onun gözlerinin içine bakarak ses tonunu iyice düşürdü. "Hem de çok zor." diyerek sustu. Yeşil'e yakın gözlerinden birkaç damla yaş, yanaklarına doğru yuvarlandı. Adam gözünü kırpmadan kadını seyrediyordu.

Kadın akan gözyaşlarının farkında değilmiş gibi eliyle etrafı gösterdi. 'Bu kasvetli yerde yaşamaktan da bıktım. Yeter Demir, bu yasa artık son vermelisin. Sevdiğini kaybeden yalnızca sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın. Hayat devam ediyor. Benim için de zor. Bu ev artık bu kadar yası kaldırmıyor."

"Üzgünüm Banu, ne istiyorsan söyle ve git, bugün iyi değilim. Bunu anla."

"Anlamak istemiyorum."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye kızgınlıkla ve yüksek sesle konuştu Demir. Üzerine gelinmesini artık istemiyordu. Tek huzur bulduğu yer bu odaydı ve o hiç kimseye karışmıyordu, diğerlerinin de ona karışmasını istemiyordu artık.

"Kendine gelmeni bekliyorum Demir."

"Ben kendimdeyim Banu. Rahat bırak beni artık."

"Sen benim tek ailemsin."

"Ben kimseye karışmıyorum. Bu evde oturmaya başladığımda en baştan bunu söyledim. Siz de bana karışmayın."

"Gözümün önünde bu şekilde yaşayacaksın ve ben karışmayacak mıyım?"

"Yapma Banu, bunu konuştuk ve inan bana tekrar tekrar konuşmaktan bıktım."

"Biraz gayret etmeni bekliyorum Demir. Kendin için yapmıyorsan da benim için yap."

"Şu anda nefes alıyorsam zaten bu senin için Banu."

Banu sessizce adama bakmaya devam etti. Ne yaparsa yapsın onu ikna edemeyeceğini bilmesine rağmen, Demir'in kendisi için çırpınışlarını görmediğini biliyordu. Son bir kozu kalmıştı ve bu da işe yaramazsa ne yapacağını bilmiyordu.

"Birazdan buraya gelecek kızı böyle mi karşılayacaksın Demir?"

Bu sözün üstüne Demir unutmak için çaba sarf ettiği bu davetsiz misafirin Banu'nun başının altından çıktığını anladı. "Onu buraya ben davet etmedim." dedi, sesinin duygusuz tınısı kendini bile rahatsız etti.

"Sen davet etmemiş olabilirsin, ama babasına verdiğin sözü ne yapacaksın? Artık verilen sözlerin bir önemi yok mu?"

Adam hırsla ellerini ceplerinden çıkardı ve bir adımda kadının yanına geldi. Onun bu davranışı köpeğin başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Dişlerini sıkarak kadının gözlerinin içine baktı. "Ne o kıza ne de babasına söz verdim. O serseri tüm bunlara, bana sormadan kendi karar verdi. İtiraz edene kadar da öldü."

"Nasıl verdiyse verdi, artık önemi var mı? Adam öldü. Şimdi onun kızına bakmak zorundasın."

"Hiçbir şeye zorunlu değilim Banu!" dedi sinirle. Parmaklarını uzun saçlarından geçirerek kadından birkaç adım geriye giderek uzaklaştı.

"O kız bu eve geldiği gibi gidecek. Nereye giderse gitsin, umurumda bile değil. Onu görmek bile istemiyorum. Haluk ona yatılı bir okul ayarlayacak."

"Zaten bu zamana kadar kız yatılı okullarda okumuş.

Babası onu yatılı okullara gönder diye sana emanet etmedi."

Adam o kadar şiddetli güldü ki bu Max'in hırlamasına neden oldu. Gülmeye başladığı gibi aniden sustu ve dik dik kadına bakmaya başladı.

"O serseri son zamanlarında morfini fazla kaçırmış olmalı. Bana bir baksana!" diye bağırdı hırsla, arkasını dönerek pencereye doğru gitti.

Bir süre dışarıdaki yağmura ve rüzgâra baktı. Sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Eğer böyle giderse Banu'nun kalbini kıracaktı ve en son istediği şey onun kalbini kırmaktı.

Derin bir nefes alarak yavaşça arkasını döndü ve hâlâ aynı yerde dikilmeye devam eden kadına baktı.

"Bana bir bak Banu. Benim ufacık bir kıza dadı olacak gibi bir halim var mı?"

Kadının bir şey demesi için biraz bekledi, hiçbir şey demeyince devam etti.

"Sence bana bir şey emanet edilebilir mi? Eğer o kızını bana emanet etmişse aklından zoru vardı demek ki. Benim emanetleri koruyamadığımı en iyi senin bilmen gerekiyor." diyerek sözlerini bitirdi.

Karşısındaki kadının yeşil gözlerinden bir hüzün geçti. Yüzü değişti, fazla ileri gittiğini anlamıştı. Söylediği kelimeleri geri almak istedi ama artık onları geri almasının imkânı yoktu. Tıpkı gidenleri geri getiremediği gibi kelimeler de öylece havada asılı kaldı. Söyledikleri acı içinde daha da büyüdü.

Banu'nun gözleri doldu. Ağlamamak için gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. Yine de birkaç damla gözyaşının yanaklarına doğru akmasına engel olamadı. Oğlu gibi sevdiği bu adamın dedikleri onun kırık kalbini daha da kırmıştı ama vazgeçmeyecekti. Ne söylerse söylesin bu adamdan

vazgeçmeyecekti. Onu çok seviyordu ve hayatlarındaki kayıplara rağmen yaşamaya devam ediyorlardı. Demir çoktan kendinden vazgeçmişti. Eğer kendisi de ondan vazgeçerse her şey biterdi.

Adama yaklaştı. "O kız sana emanet edildi. Onun için birazdan gelir, kendini topla ve onu karşıla."

"Bu yaştan sonra mızmız bir kızı çekemem. Babasının ne dediği umurumda bile değil. Onu burada istemiyorum Banu."

Yüzündeki bu konudan sıkılmış ifadeyi silmeden konuşmaya devam etti.

"O kızın ayakaltında dolaşmasını, orayı burayı karıştırmasını hiç istemiyorum. En önemlisi ne biliyor musun?" dedi ve kadına biraz daha yaklaştı. "O adamın kızına ne bakmak istiyorum ne de onu burada görmek istiyorum. Onu burada birkaç gün misafir et, sonra da def et gitsin."

"Ne varmış yaşında, daha otuz iki yaşındasın Demir. Kendini buraya gömdün. Bu odanın mezardan farkı yok. Burada yaşama dair hiçbir şey yok. Çık artık bu mezardan. Çık ve dışarıda olanlara bak." diyerek adama iyice yaklaştı. Onun burnunun dibine kadar gitti. Acıyla koyulaşmış gözlerinin içine baktı. "Üstelik seni duyan ufak bir çocuk geliyor sanacak. Kız on yedi yaşında. Etrafta dolanıp ortalığı karıştıracağı yaşı çoktan geçmiş, mızmızlanacağını da sanmıyorum."

"Bu daha kötü ya. On yedi yaşında aklı bir karış havada bir ergene bakıcılık yapacak değilim."

"Yılmaz onun aklı başında bir kız olduğunu söyledi. Yıllarca yalnız büyümüş. Babasını benden daha iyi tanıyorsun. Sevgi nedir bilmediğine eminim."

"Beni ilgilendirmiyor Banu. Burası yeteri kadar kalabalık. Ne dersen de, fikrimi değiştiremezsin."

"Bu kocaman yerde sadece dört kişiyiz Demir. Bazen birbirimizi bile görmeden akşam ediyoruz."

Demir sessiz kalarak kadının bir an önce gitmesini bekliyordu ama Banu'nun gitmek gibi bir niyeti yoktu. Onu iyice deli etmeden bir yere gidecek gibi durmuyordu.

"Babası daha yeni öldü Demir. Onu böyle karşılaman doğru değil. Kız hâlâ babasının yasını tutuyor."

"Bak." diyerek ellerini kadının omuzlarına koydu. Sesini olabildiğince sakin tutmaya karar vermişti. "Yaptıklarını öğrendiğimde, zaten o babası olacak serseri ölmeseydi onu seve seve öldüreceğime emin olabilirsin. Bunu yapacağımı bildiğinden öldükten sonra her şeyden haberim oldu. Üstelik o kızı karşılayacak falan değilim. Anla artık. Onun burada kalmasını istemiyorum. En kısa sürede annesi olacak kadını bulup kızını ona postalayacağım."

"Onu burada istemediğine kararlısın yani."

"Evet, kararlıyım. Üstelik benden çok senin istememen gerekiyor. Olanları bu kadar çabuk unutmuş olamazsın Banu!"

Bunun üzerine kadının yüzü biraz daha düştü ama gözleri çakmak çakmak olmuştu. Artık o da karşısındaki adam kadar sinirliydi. Olayları unutmak için çok çaba sarf ettiğini Demir'den başka hiç kimse bilemezdi. Böyle suçlanmak yüreğini daha da acıttı.

"Ben geçmişi artık unutmak istiyorum Demir. Artık unutmak, başımı yastığa koyduğumda kalan günlerimi huzur içinde geçirmek istiyorum. Eski düşmanlıkları peşimde sürüklemek istemiyorum."

"Ben bunu yapamam Banu. Senin kadar yüce gönüllü değilim. Bana yapılanları asla unutamam Banu. Üstelik unutmak da istemiyorum. Sen istediğini yapabilirsin, ama bana karışma."

Kadın, "Peki o zaman, gidip kızı ben karşılayayım. Sana yemek göndereceğim. Yemekten önce içme şu zıkkımı." diyerek odadan çıktı.

Adam aynı yerde dikilmeye bir süre daha devam etti. Sonra uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirip ensesine götürdü. Tüm bunları başına sardığı için kızın babasına okkalı bir küfür savurdu.

Tekrar yüzünü pencereye dönüp kasvetli havaya bakmaya başladı. Evin içinde genç bir kız olması fikrinden nefret ediyordu. Onun dayandığı tek genç, Bora'ydı. Onun da aklı son derece başındaydı. Banu her ne kadar çocuk değil dese de ona göre sorunlu bir ergenle uğraşmak istemiyordu. Kimsenin sorumluluğunu almak istemiyordu, almayacaktı da. Kendi çocuğuna ve yeğenine bakamamış bir adamdı o. Ona emanet edilenleri koruyamamış biriydi. Şimdi, artık nefret ettiği bir adamın kızına bakmayacaktı.

Kasvetli hava duydukları karşısında daha da kasvetli gibi geldi. Araba yolunda gördüğü arabaya bakarak gözleriyle arabanın kapının önüne gelmesini takip etti. Araba durduğunda o arabadan inecek kızı, elinde olsa eve ayak basmadan geldiği yere geri gönderirdi. İçinden *'en kısa sürede senden kurtulacağım'* diye geçirdi.

O sırada arabanın arka kapısı açıldı. Önce kapıdan gök kuşağı renklerini andıran rengârenk bir şemsiye çıktı. Sonra da kırmızı yağmurluk giymiş bir kız. El kol hareketiyle direksiyonda oturan adama bir şeyler anlattı. Elinde rengârenk şemsiyesi, üzerinde uzaydan bile fark edilecek kırmızılıkta yağmurluğu ile bu kasvetli ve gri ortama düşmüş aykırı bir ot gibiydi.

Bir süre arabaya arkasını dönüp karşısında gördüğü eve baktı. Kızın renkliliği sinirini daha da bozdu. İşte daha ilk günden başlıyorlardı. Bu kız bela demekti. Bu renksiz yaşamına dalmış istenmeyen bir misafirdi. Buradan kızın yüzünü görmesi mümkün değildi, ama babasının o sevimsiz hatlarını aldığını tahmin ediyordu. Büyük ihtimalle huyu da ona benziyordu.

Kız başını çevirip Haluk'a baktı, muhtemelen Haluk ona bir şey söylemiş olmalıydı. Sonra da koşarak merdivenlere doğru gitti.

'Allah'ım!' diye düşündü adam. Huzur bulduğu tek yer olan bu ev, artık istila edilmişti. Onun bu evin içinde biraz önce dışarıdaki gibi koşturmasını düşündüğünde iyice huzursuz oldu. Burası onun eviydi ve istenmeyen insanların burada işi yoktu. En kısa sürede bu kızın annesini bulup kızı başından atmalıydı. Yoksa bu kıza üç yıl nasıl dayanacaktı?

Kızın babası olan ölen adama bir kere daha küfür etti. Sinirle biraz önce kalktığı koltuğa hızla geri oturdu. Böyle kötü bir hava bile kızın gelmesini engelleyememişti.

Aç kapını lütfen, çünkü ben geldim.

CEM ADRİAN

İKİ

Hazan, arabadan inmeden önce Yılmaz amcanın hediyesi olan rengârenk şemsiyesini açmış, önce şemsiyesi sonra da kendisi arabadan çıkmıştı. Gerçi yağmur çok şiddetliydi ve esen rüzgârdan şemsiyesini zor tutuyordu, ama yine de hemen eve girmek istemedi.

Bu şemsiyeyi çok sevmişti. Güneşte bile kullanabilirdi. Üzerindeki renkler içindeki renkleri anlatıyordu. Üstelik bu kadar kasvetli bir yerde o renkleri soldurmamaya kararlıydı. Yıllarca çekilen onca çileye rağmen soldurmamıştı. Üç sene çabuk geçer diye düşündü. Ondan sonra evine dönebilirdi. Yıllarca yatılı okulların yatakhanelerine dayanmasının tek nedeni bir gün evine gidebilme ihtimaliydi. Artık sadece önünde kalan üç yıl vardı.

"Sadece üç yıl." dedi gülümseyerek. Babası öldüğüne göre artık orası onun evi ve yuvası olabilirdi. Yine de öl-

meden önce son oyununu oynamış onu binlerce kilometre öteye, bu yağmurlu ülkeye savurmuştu. Ölüsü bile kendisine işkence etmeye devam ediyordu. Bu mevsimde bu kadar soğuk olduğunu düşünmemişti. Üstündeki ince yağmurluk belki ıslanmaktan onu korurdu, ama üşümekten koruduğu pek söylenemezdi. Titremesine rağmen arabanın yanında dikilmeye devam etti.

"Sen eve git, eşyaları ben getiririm." diye bağıran adama dönüp baktı.

Bütün yol boyunca konuşmadan öylece suratını asarak oturmuştu. Bunun üzerine arabadan biraz uzaklaşıp arabanın kapısını sertçe kapattı. Adam ona bakıp kaşlarını çattı.

"Yavaş ol."

"Pardon." dedi gülerek.

Anlaşılan arabaları çok kıymetliydi. Sonra arabanın yanında dikilerek karşısındaki eve tekrar baktı. Ev iki katlı ve tamamen taştan yapılmıştı. Birinci katın altında yarısı toprak seviyesinden aşağıda olan bodrum katı vardı ve bütün pencereleri demirle koruma altına alınmıştı. Kocaman bir bahçenin içinde olmasına rağmen bu kadar ıssız bir yere ilk defa geliyordu.

Evin önündeki basamakları saydı. "Yedi." dedi kendi kendine, yedi basamakla çıkılıyordu. Gülümsedi, bu iyiye işaretti. Çift basamakla çıkılan evleri kendince uğursuz olarak nitelerdi. Bu evi sevecekti. İçinde biraz önce ona bağıran adamın yaşaması bile umurunda değildi.

Güzel bir ev gibi görünüyordu. Tipik İngiliz evlerine benziyordu. Geniş pencereleri vardı. Üst katın pencereleri de büyüktü. Babasının mirasını alana kadar burada yaşaması gerekiyordu. Üç yıl boyunca artık evi burasıydı.

Başını çevirerek ilerideki ağaçlara baktı. *'Yazın burası çok* güzel olur' diye düşündü. Yine de bu kadar ıssız yerleri sevmezdi. Neden bu kadar ıssız bir yerde oturduklarını

anlamadı. En yakın yerleşim merkezinden buraya arabayla yirmi dakikada gelmişlerdi. Bahçeden içeri girdikleri andan itibaren evin çevresindeki korumalar dikkatini çekmişti. Buradaki insanların neden korktuklarını düşündü. Sonra da bunun kendisini ilgilendirmediğine karar verdi. Burada kalıcı değildi.

"Hâlâ burada mısın sen? Bu yağmurda neden orada dikiliyorsun? Eve gir!" diye bağırdı adam tekrar.

"Eve bakıyorum." dedi çocuksu bir saflıkla.

Adam bagajdan valizleri çıkarırken "Eve bakıyormuş, iyi havada bakarsın, çabuk içeri gir. Hastalanınca bir de seninle ilgilenmek istemiyorum!" dedi tekrar bağırarak.

"Pislik." diye mırıldandı Hazan.

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." dedi Hazan eve doğru koşarak.

Zaten gelene kadar adama sinir olmuştu. Daha fazla uzatmak istemedi. Koşarak merdivenleri çıktı. Yılmaz amcanın hediyesi olan renkli şemsiyesini kapattı ve tam elini kaldırıp kapıyı vuracakken kapı arkasına kadar açıldı.

Kapıda yüzünde sıcacık gülümsemeyle çok güzel bir kadın dikiliyordu. Kırklı yaşların sonlarındaymış gibi görünüyordu. Çok güzel ela-yeşil gözleri ve güzel ama hüzünlü bir yüzü vardı.

"Hoş geldin kızım." dedi gülümseyerek. Sesinin ahengi de en az kendisi kadar güzeldi.

"Hoş bulduk." diyerek gülümsedi Hazan. Uzun zamandır ilk defa birisi ona kızım demişti. Bu kelimeyi duymayalı ne kadar uzun zaman geçmişti. Bunu diyen kadını ilk görüşte sevdi.

"İçeri gir, hava oldukça kötü."

Kadın kapıdan yana kayarak kıza yol açtı. Hazan, üç yıl boyunca yaşayacağı yere yine kendince uğurlu saydığı sağ adımını atarak girdi. Yağmurluğunun kapüşonunu indirdi

Banu, kızın yağmurluğunu çıkarışını seyretti. Saçları kırmızıydı. Resmen kırmızı! Bir alev gibi omuzlarına doğru aktı saçları. Hayran olmuştu. Gençken bir ara kendi saçlarını da bu renge boyatmıştı ama bu kızınki doğal duruyordu. O anda onun ne kadar da çok annesine benzediğini gördü. Sanki karşısında annesinin o yaşlardaki hali duruyordu. Burnunun üstündeki çillere kadar tıpkısının aynısıydı.

Bir an Mary'nin hayaletine bakıyor sandı. Nefesi kesildi ama bu Mary değildi. Onun kızıydı ve anılar beynine üşüşmeye başladı. Güzel olduğu kadar acı anılar da gözlerinin önünde dans ediyordu. Kızı gördüğünde bunun böyle olacağını tahmin etmesine rağmen yine de hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Hâlâ şaşkın bir şekilde kıza baktığını fark ettiğinde ona elini uzattı.

"Ben Banu."

"Ben de Hazan." dedi kız ve kendisine uzatılan eli hafifçe tuttu.

"Tekrar hoş geldin Hazan."

Hazan gülerek "Hoş buldum." dedi.

Kızın üzerindeki yağmurluğu ve elindeki şemsiyeyi aldı. İlk defa verdiği bir kararın ne kadar da isabetli olduğunu gördü. Bu kız sandığından bile daha canlı ve neşeli duruyordu. Bu evin özlediği kişi tam da bu genç kızdı. Gülümseyerek tekrar kıza baktı.

"Sana odanı göstereyim, sonra da yemek yiyeceğiz."

"Olur, arabayı kullanan adam eşyalarımı getireceğini söyledi."

Banu güldü. "Sana adını söylemedi, değil mi?"

"Hayır, üstelik neredeyse hiç konuşmadı. Hep böyle midir?"

"Adı Haluk. Evet, hep öyledir, ama alışırsın yakında.

Konuşmayı pek sevmez. Gel hadi, üşümüş olmalısın, üstün çok inceymiş."

"Geldiğim yerde hava çok güzeldi. Böyle bir hava beklemiyordum. Gerçekten de uçaktan inince üşüdüm."

Banu, kıza baktı. Cıvıl cıvıldı, tam yaşının kızı. Bu evde böyle cıvıldayarak konuşulmayalı neredeyse sekiz sene olmuştu. Aklına oğlu geldi. Eğer yaşıyor olsaydı şimdi bu kızdan sadece bir yaş büyük olacaktı. Tekrar kıza bakarak gülümsedi. Güzel bir kızdı. Bembeyaz bir teni, küçücük bir burnu ve sayılamayacak kadar çok çilleri vardı. Gözleri yosun yeşiliydi. İlk dikkat çeken yeri ise saçlarıydı. Hayatında ikinci defa boya olmadan bu kadar canlı kırmızı saçlı birine bakıyordu. Birincisi de kızın annesiydi.

Kızın babasına benzemediğine sevindi. Her ne kadar Demir'e geçmişi unutmak istediğini söylese de unutamamıştı. Kızın yüzündeki çocuksu ifade gülümsemesine neden oldu. Neşeli bir kız olduğu belliydi. Bakalım bu hüzünlü evde neşesini ne kadar koruyacaktı?

Hazan, karşısındaki kadına gülümseyerek bakıyordu. Herhalde bu evin hanımı olmalıydı. İnce, narin, kısa boylu, ufak tefek bir yapısı vardı. Saçları kestane rengindeydi ve aralarında beyazlar vardı. Yüzü genç olmasına rağmen saçlarının bu kadar erken beyazlaması yazık olmuştu. Saç rengi çok güzeldi. En belirgin yeri ise yeşil ela gözleriydi.

Kadın önünden yürüyünce kadını takip etmeye başladı. Evin girişi çok güzeldi. Dış cephede kullanılan taşlar burada da gözüküyordu. Çok sadeydi, hiçbir aksesuar yoktu. Merdivenlerden yukarıya çıktıklarında galerili bir salonun üstüne çıktıklarını anladı. Camla çevrilmiş yere doğru gittiğinde aşağıda salonun yarısının gözüktüğünü gördü. Şık olduğu belliydi. Sonra başını kaldırdığında kadını gördü. Ona bakıyordu. Gülümseyerek kadının yanına gitti. Ev dı-

şarıdan bakıldığından daha büyük duruyordu. Bir iki oda geçtikten sonra kadın bir odanın kapısını açtı.

"Bu oda senin Hazan?" diyerek yana kaydı.

Kapının önünde dikilip odaya baktı ve hayal kırıklığına uğradı. Böyle güzel bir girişten sonra oda gözüne çok soğuk, demode ve kasvetli göründü. Kadının ona baktığını gördüğünde "Teşekkür ederim." diyerek odaya girdi. Bu odanın içinde olmak bile tüm neşesini kaçırmıştı. İçinden *'bu odada üç yıl nasıl geçer?'* diye düşündü.

Banu, kızın yüzünden odadan hoşlanmadığını anlamıştı. Kızın gözünden odaya tekrar baktığında hiç de kızın yaşına uymadığını gördü. Bu oda neredeyse ölmek üzere olan birinin odası gibi görünüyordu. Tıpkı evdeki diğer odalar gibi; kişiliksiz, soğuk ve ürpertici.

Düşüncelerini kendine saklayarak kıza gülümsedi. "Eşyalarını göndereyim yerleş, iki saat sonra akşam yemeği yiyeceğiz."

"Tamam."

Kadın gittikten sonra Hazan odanın ortasında biraz daha durdu. Yağmurluğunu çıkararak yatağın üstüne doğru attı. Odadaki tek renkli şey yatağın üzerindeki kırmızı yağmurluktu. İç çekerek pencereye doğru yürüdü. Kalın, kadife, kahverengi perdeleri kenara çekerek, tülü hafifçe yana kaydırdı ve gördüğü manzara nefesinin kesilmesine neden oldu.

Oda ne kadar soğuk ve dekorasyonu iç karartıcı olsa da odanın baktığı manzara şahaneydi. Önünde sonsuz gibi görünen bir orman manzarası vardı. Mevsimden dolayı renk cümbüşü gibiydi. Yeşil, kırmızı, kahverengi ve sarının her tonu gözünün önünde uzanıyordu. Kendini bir renk cümbüşünün içinde bulmuştu. Bu güzel manzarayı bu iç karartıcı perdelerle neden kapatmışlardı ki?

Tülü ve perdeleri olduğu gibi yana kaydırdı ve manza-

ranın odanın içine girmesini sağladı. Yağmurdan çok net göremiyordu ama ilerideki dağlara doğru baktı. Renkli bir tabloya bakar gibi bir süre seyretti. Bütün zamanını bu manzarayı seyrederek geçirebilirdi.

Pencereye biraz daha yaklaşarak bahçeye baktı. Ev önden iki katlı gibiydi ama kot farkından dolayı burası daha yüksekti. Aşağıda oldukça büyük bir yüzme havuzu vardı. Çok büyüktü, yarı olimpik gibi duruyordu. Bu evde kaç kişi yaşıyordu acaba? Okuduğu okuldaki havuzu düşündü. Yüzlerce öğrenci olmasına rağmen havuz bu kadar büyük değildi.

Arkasını dönerek odaya tekrar baktı. Önündeki manzara ne kadar olağanüstüyse arkasındaki manzara da o kadar kasvetli ve çirkindi. Bu oda yurt odalarından bile sıkıcıydı. Odanın ortasında kocaman direkli bir karyola vardı. Oda büyük olmasına rağmen kocaman şey bütün odayı kaplamış gibiydi. Yanlarında iki komodin ve dört kapaklı bir gardırop; hepsi de birbirinden çirkin ve koyu renkliydi. Sanki yüz yaşındaki birisi için hazırlanmış gibi duruyordu.

Ruhunu karartan koyu renkleri sevmiyordu ve sevmediği ne kadar renk varsa bu odanın içinde mevcuttu. Bu odada üç yıl nasıl yaşanırdı? Burada kalacaksa bu odadan ya da bu eşyalardan kurtulması gerekiyordu. O sırada kapı vuruldu. Gidip kapıyı açtı. Kapının önünde kendi yaşlarına yakın genç bir çocuk duruyordu ve elinde valizleri vardı. Onu gördüğünde gülümsedi.

"Merhaba, sen Hazan olmalısın?" dedi elindeki valizleri kapının önüne koyarken.

"Evet."

"Ben de Bora." diyerek kıza elini uzattı. Hazan, birkaç adımda çocuğun karşısına geçti ve uzatılan eli tutarak tokalaştı.

"Merhaba. Burada mı çalışıyorsun?"

"Burada yaşıyorum." dedi çocuk gülerek.

Bunun üzerine Hazan mahcupça gülümsedi. Çocuğun yakışıklılığı karşısında gözlerini ona dikip baktığı için utansa da yine de gözlerini ondan çekmedi. En kısa sürede onun bir resmini çekmeli ve arkadaşı Zeren'e göndermeliydi. Çocuğu gördüğü anda onu kıskanacağını biliyordu. Burası sandığı kadar sıkıcı olmayacaktı.

"Ah, özür dilerim, burada çalışıyorsun sandım."

"Önemli değil, yemeğe gecikme; bu evde yemeğe gecikenleri pek sevmezler."

"Tamam." dedi gülerek.

"Görüşürüz." diyerek çıktı çocuk.

En azından onun yaşına yakın biri vardı. Bunu akşam kesinlikle Zeren'e yazmalıydı. Odanın ortasına konulmuş valizlerine doğru gitti. Valizlerden bir tanesini yatağa koydu. Yılmaz amcası, babası öldükten sonra *'Seni bekliyorlar, orada mutlu olacaksın'* demişti. Bu nasıl beklenmekti? Havaalanından onu almaya gelen adam tek kelime konuşmamıştı ve onu gördüğüne pek de sevinmiş gibi durmamıştı. Üstelik bütün yol boyunca dikiz aynasından ona sinirle ve düşmanlıkla bakmıştı. Ona ayrılan odaya, eğer yüz yaşında olsaydı sevinebilirdi. Ama daha on yedi yaşındaydı ve bu odada kaldığı sürece asla mutlu olmayacaktı.

Kalbi sıkıştı ve sıkıntıyla valizini açtı. Üstüne uzun kollu bir sweatshirt giydi. Altındaki kapri pantolonu çıkardı. Bir kot pantolon giydi. Burası Türkiye'ye göre oldukça soğuktu. Orada ekim ayında sonbahar yaşanırken burada neredeyse kış vardı.

Elbiselerini dolaba yerleştirmeye üşendi. *'Bu evdeki odaların hepsi böyle mi?'* diye düşündü. Ama ev yeni gözüküyordu. Bu kadar kötü bir dekorasyonu kimin yaptığını merak etti. Kapıyı açan Banu Hanım çok hoş bir kadındı. Öyle hoş bir kadının böyle çirkin bir dekorasyon zevki olması

kötüydü. Bu konuda kadına biraz yardım etse ukalalıkla suçlanır mıydı?

Aşağıda şöminenin önünde oturan iki adam, bir süre konuşmadan ateşe bakarak düşündüler. Bu durum onlar için garip değildi; bu şekilde saatlerce oturur, bazen hiç konuşmadan zamanın akıp gitmesini seyredelerdi. Haluk, bardağındaki kehribar rengi acımtırak sıvıyı kafasına dikti ve bardağı sehpaya koyduktan sonra, "Bu kız tam bir baş belası." dedi.

Demir, daldığı düşüncelerden sıyrılıp karşısındaki adama baktı.

"Farkındayım, ne oldu?"

"Hiç susmadan konuştu. Gelene kadar, bir ara neredeyse arabadan atacaktım."

"Tam da babasının kızı, Ömer de çok konuşurdu, hatırlıyor musun?"

"Evet." dedi adam gülerek. "Nasıl unuturum, bazı akşamlar onun boğazını kesmek gelirdi içimden."

"Birkaç kere senin elinden onu zor almıştık. Şimdi düşünüyorum da keşke almasaydık."

"O pislik için katil olmama göz yumacaktın, öyle mi?" dedi Haluk ve sözlerinin nereye gittiğini anladığında pişman oldu. Demir'in asık olan yüzü daha da asıldı, ama Haluk'u severdi ve bunu isteyerek demediğinin farkındaydı.

Haluk kıpırdanınca ortamın gerilimini düşürmek için konuştu.

"Babasına benziyor mu bari?"

Haluk kendi kendine kızmakla meşguldü. Bu boşboğazlığı nasıl yaptığını anlayamamıştı. Ama bütün kabahat Hazan olacak kızdaydı. Kız sürekli konuşarak kafasını ka-

ıştırmıştı. Demir'in bir cevap beklediğini anladığında konuştu.

"Hayır, bu kadar konuşmaya bir de o çirkin herife benzeydi onu havaalanında bırakırdım. Hiç alakası yok, annesine benziyor. Hatta onun o yaşlardaki hali gibi. Çok güzel bir kız. Dikiz aynasından ona her baktığımda sanki arabanın arkasında Mary oturuyor gibi hissettim."

"Demek o kadar Mary'ye benziyor?" dedi Demir elindeki bardağı sehpanın üstüne koyarak.

"Evet. Saçları neredeyse onunki kadar kırmızı ve gözleri de aynı annesi."

"Ömer'e benzer tarafı yok ha! Bu iyi en azından, Banu'nun ona benzeyen birini sürekli görmesi kötü olacaktı."

"Aynen, ben de onu almaya giderken sürekli bunu düşündüm. Açıkçası kızı gördüğüm an rahatladım. Sadece konuşması benzemiş, sürekli konuşuyor."

Demir gülümseyerek arkadaşına baktı. "Annesini arama işi ne durumda?"

"Gelirken kız annesinin öldüğünü söyledi. Yaşadığını bile bilmiyor."

"Allah'ım..."

Ömer'in böyle bir şey yapacağını tahmin etmesi gerektiğini bilmesine rağmen kıza annesinin öldüğünü söylemek tam da Ömer'e göre bir işti.

"O serseri annesinin öldüğünü mü söylemiş?"

"Evet. Bu durumda ne yapacağız Demir? Belki de gerçekten ölmüştür. Kaç sene oldu, on beş mi?"

"Uzun zaman oldu. Bu zamana kadar ortaya çıkmadığına göre ben de bilmiyorum Haluk." diyerek bir süre daha gözleri daldı. Sonra da bakışlarını karşısındaki adama çevirdi.

"Onu bu evde istemiyorum Haluk. Ne yapıp et annesini

bul. Eğer gerçekten ölmüşse ne yapacağımıza karar veririz. Okul işi ne durumda?"

"Zaten uzun yıllar yatılı okullarda okumuş. Yılmaz buraya gönderirken *'artık yatılı okumak zorunda değilsin'* demiş. Kasabadan geçerken okulu gördü, *'burada mı okuyacağım?'* diye sordu."

"O kasaba buraya arabayla yarım saat uzaklıkta, nasıl gidip gelecekmiş? İngilizce biliyor mu?"

"Evet, oldukça iyi konuşuyor."

"O zaman en kısa zamanda okula başlasın, ayakaltında dolaşmasını istemiyorum."

"Her gün onu kim götürecek?"

"Bora götürür, nasıl olsa o da o okula gidiyor."

"Tamam, onunla konuşurum." diyen adam ayağa kalktı. Bunun üzerine Demir de kalkarak Haluk'a doğru yürüdü.

"Haluk, biraz daha çalış ve Mary'yi bul. Ne kadar çabuk onun hakkında bilgiye ulaşırsan kızdan o kadar çabuk kurtulurum."

"Tamam, merak etme. Hadi yemeğe gidelim, Banu'yu kızdırmak istemeyiz."

Her iki adam da yavaş hareketlerle kapıya doğru yürüdü. Onların kalktığını gören Max de hiçbir çağrıyı beklemeden ayağa kalkarak Demir'in yanına geldi. İki adamın konuşarak yemek odasına gitmesini sessizce takip etti.

Yemek odasına gittiklerinde, hazırlanmış masaya oturdular. Demir her zamanki yerine, masanın başına, geçti; ayakucuna da Max.

Hazan içeri girdiğinde, herkes masada yerini çoktan almıştı bile. Kapıdan girdiği anda bütün başlar kendisine döndü. Geç kalmıştı, kahretsin! İlgi çekmekten nefret ederdi ama şimdi bütün bakışlar kendisine dönünce biraz kızardı.

Banu, kızı görünce yerinden kalktı ve onu Demir'in sa-

ğındaki boş yere oturttu. Demir, bunun üzerine sinirle Banu'ya baksa da kadın onun bakışlarını görmezden geldi. Sekiz senedir o sandalyeye kimse oturmamıştı. Banu'nun o kızı oraya oturtması masada ölüm sessizliği sağladı. Demir'in canı iyice sıkıldı.

Hazan ise herkesin oturduğu rahat sandalyeler dururken kadının kendisini oturttuğu tahta sandalyeye içerlemişti. Bu neydi şimdi? Sesini çıkarmadan sandalyeye oturunca Demir kıza bakmadan "Kalk oradan!" dedi. Sesi sessizlikte gök gürültüsü gibi çıkmıştı.

Hazan, kıpkırmızı oldu. Önce adama, sonra da Banu'ya baktı. Masada gergin bir hava oluştu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Bunun üzerine adamın kendisine bakmadan "Sağır mısın?" dediğini duyunca kıpkırmızı olarak yavaşça yerinden kalktı. Şu anda sinirden ağlayabilirdi ama bunu şimdiye kadar hiç kimsenin yanında yapmamıştı ve bu serseri kılıklı adamın yanında hiç yapmayacaktı.

Banu, kıpkırmızı olmuş kıza acıyarak baktı. Daha ilk günü ve burada ilk saatleriydi. Demir'in tepki vereceğini biliyordu ama bunu kıza değil kendisine verir sanmıştı. Derin bir nefes aldı ve kıza gülümseyerek. "Yerine otur Hazan, burası benim masam ve sen bundan sonra orada oturacaksın."

Hazan, bir süre ayakta dikilerek masa başlarında oturan kadın ve adamın birbirlerine sinirle bakmasına izledi ve bakışları kadına değince tekrar yerine oturdu. O sırada Bora ile göz göze geldi, çocuk çaktırmadan ona göz kırpmış ve gülümsemişti. Ne olduğunu anlamıyordu. Oturduğu sandalye taht değildi ki basit, rahatsız, tahta bir sandalyeydi ve eğer bozulması gereken biri varsa o da kendi olmalıydı. O kadar boş ve rahat sandalye varken kendisini buraya oturttukları için içerlemeliydi.

Yanındaki sakallı ve korkunç görünen adam konuşmaya başladığında yerinden sıçradı.

"Banu, bu masada yeterince boş yer var. O sandalyenin ne anlama geldiğini biliyorsun!" Sonra kıza doğru döndü. "Kalk oradan," diye söylendi.

Hazan ne yapacağını bilmez halde Banu'ya doğru döndü. Burası nasıl bir yerdi böyle, bu insanlar normal değildi. Yılmaz amcası onu buraya neden göndermişti? Banu ile göz göze geldiğinde kadın ona eliyle oturmasını işaret etti. Hazan kıpırdamadan öylece oturuyordu.

"Biliyorum, ama ben Hazan'ın orada oturmasını istiyorum. Şimdi daha fazla problem çıkarma da yemeklerimizi keyifle yiyelim."

Hazan, göz ucuyla adama baktı. Bir şeyler demesini bekledi ama adam kaşlarını çatmış, kızgınlıkla Banu'ya bakıyordu. Haftalardır tıraş olmamış yüzü iyice kararmıştı. Hazan nefes almadan bekliyordu. Gözlerini karşısında oturan ve bugün onu havaalanından alan adama çevirdi. Adam da tedirgin olmuştu. Masada bulunan herkes tedirgindi ve ne olduğunu anlamayan tek kişi kendisiydi. Koşarak buradan çıkıp gitmek istiyordu. Yılmaz amcası yanılmıştı, onun dediği gibi hiç kimse onu burada beklemiyordu ve geldiğinden son derece rahatsız olmuşlardı. Bu evde üç sene nasıl geçerdi?

Gergin bir ortam oluşmuştu. Yanındaki adam yemek bile yemeden, hiç kimseye bakmadan mutfaktan çıktı ve masanın ayakucunda oturan köpek de onunla birlikte gitti. Hazan acıkmasına rağmen, ona davranış biçimlerinden rahatsız olmuştu. İştahı kaçmıştı ve şu anda açlıktan ölse bile canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Daha ilk günden istenilmediğini anlamıştı.

Adam gittiğinde Banu'ya doğru baktı. Herkesin yüzünde yoğun bir mutsuzluk vardı. Bu ortamda kalmak isteme-

di. Şu anda burada oturmanın işkenceden bir farkı yoktu. Daha fazla dayanamadı.

"İzninizle ben de kalkabilir miyim?"

"Tabii kızım ama hiçbir şey yemedin." diyerek kendisine bakan Banu'ya ne cevap vereceğini bir an bilemedi ama burada kalmayacaktı.

"Pek aç değilim, sadece biraz yorgunum." diyerek ayağa kalktı. Diğerlerinin ona bakmasına bile aldırmadı. Zaten yeteri kadar küçük düşürülmüştü. Bir eksik bir fazla fark etmeyecekti.

"Tamam kızım, git dinlen. Sana yemek gönderirim."

Hazan kapıdan çıktığında göz pınarlarını acıtan gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Odasına girdiğinde kapıya arkasını yasladı ve aşağıya kayarak yere oturdu. Kesinlikle burası çok kötü bir yerdi.

Yemek odasındaki rahatsız havaya rağmen masada kalan üç kişi sessizce yemeklerini yemeye başladılar. Bir süre sonra Bora da gidince artık Haluk daha fazla dayanamadı ve Banu'ya döndü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Banu?"

Banu, omzunu silkerek "Hiçbir şey yapmıyorum Haluk." dedi. Şimdi Haluk ile konuşmak istemiyordu. Zaten yeteri kadar üzgündü.

Haluk'un bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Banu ne yapmaya çalışıyorsa oldukça tehlikeliydi. "Bu neydi böyle?" dedi kadının gözlerinin içine bakarak.

"Sekiz yıldır onun kuralları ile yaşadık. Bundan sonra benim kurallarımla yaşayacağız."

"Bu da nereden çıktı şimdi? Demir için o sandalyenin önemini biliyorsun."

"Biliyorum, ama hayat devam ediyor Haluk. Onun için de hayat devam etmeli, daha otuz iki yaşında. Benim için kolay mı sanıyorsun?"

"Bak Banu, herkes acısını farklı yaşar ve bize Demir'i yargılamak düşmez. Onun karşısında değil yanında olmalıyız."

"Ben onun karşısında değilim. Belki de bu evdeki herkesten daha çok onu düşünüyorum."

"Düşündüğün şey bu mu Banu?" diyerek sinirle sandalyeyi gösterdi. "Tehlikeli işler yapıyorsun."

"Artık sabahtan içmeye başladı, biliyor musun Haluk? Seni bilmem, ama ben bu duruma müdahale edeceğim."

"Bu şekilde mi? Demir'i üzerek ve sinirlendirerek mi?"

"Bir yerden başlamam gerekti. Onu seviyorum, o benim tek ailem ve onu kaybetmeyeceğim. Kendine gelmesi için onu üzmem gerekiyorsa üzeceğim Haluk. Sana tavsiyem sen de aynısını yap. Yoksa onu kaybedeceğiz."

"Bunun için kızı kullanmasaydın keşke, zaten kızdan hoşlanmıyor. Hepten ondan nefret ettireceksin."

"O kızın bu eve gelmesi Allah'ın bir lütfu Haluk. Ne kadar sevimli ve canlı olduğunu gördün mü? Belki hepimizin üstündeki bu ölü toprağını o kız kaldırır."

"O kız daha on yedi yaşında, ona bu misyonu yükleme sakın Banu. Onun omuzlarına ağır bir yük verdiğinin farkında değil misin?"

"Daha iyi ya, erken olgunlaşır."

"Bu kadar acımasız olamazsın Banu. Sana ne oldu söyler misin?"

"İpleri elime aldım. Olan sadece bu."

"Demir annesini bulur bulmaz onu buradan gönderecek, bulamazsak da gönderecek. O kıza bel bağlama."

"Hazan buradan gitmeyecek. En azından ben gitmemesi için uğraşacağım. Burada üç yıl kalması gerekiyorsa o kadar kalacak. Bu konuda yanımda olman gerekiyor Haluk, karşımda olman değil. Demir'i benim kadar sen de düşünüyorsun, bu sefer bırak kendi yöntemlerim ile çözeyim."

Haluk uzun bir süre hiçbir şey demeden Banu'ya baktı. Haklılık payı olmasına rağmen bulduğu yol yanlıştı. Bu işin sonunda herkes üzülecekti, en çok da o kız üzülecekti. Keşke Banu'yu ikna edebilseydi, ama Banu aklına koyduğunu yapan bir kadındı ve ne planlıyorsa, bunu ne derse desin, yapacaktı.

"Tamam Banu, sana karışmayacağım, ama sonuçta ne senin ne de kızın üzülmesini istiyorum. Onun için bence tehlikeli bir oyun oynuyorsun. İşler ters giderse bu ev şimdikinden bile kötü olur, haberin olsun."

"Bu riski göze alacağım Haluk. Onun kendisini mahvetmesine seyirci kalmayacağım."

"Peki Banu, mutlaka düşünmüşsündür bunun sonuçlarının nereye gideceğini."

"Evet, düşündüm." dedi Banu, Haluk'un gözlerinin içine bakarak.

Artık birinin düşünme zamanı geldi de geçiyordu. Sonra önündeki yemeği yemeye devam etti. Demir'in kızı oraya oturttuğunda gözlerinde gördüğü acı yüreğini dağlasa da bu gidişe bir son verecekti. Yas tutmak için sekiz yıl uzun bir süreydi.

Bir sebep göster dayanmaya.
Bir umut ver bana tutunmaya.

CEM ADRİAN

ÜÇ

Hazan uzun bir süre kapıya dayanarak oturmuştu. Gözyaşlarını silerek burnunu çekti. Ağlamamak için çok uğraşmıştı ama bu yapılanlar ona ağır gelmiş, kendini aşağılanmış hissetmişti. Tanımadığı bu insanların davranışları için bu kadar ağladığına bile inanamıyordu. Zaten ağlamasını bilen bir kız değildi. Hâlâ ne olduğunu anlamıyordu, ama bir tek şeyden artık emindi. Burası Yılmaz amcasının anlattığı gibi bir yer asla değildi. Buradaki insanlar oldukça garipti ve istenmediğini de kendisine güzelce anlatmışlardı. Hele ona bağıran adamdan gerçek anlamda nefret etmişti.

Sonunda bulunduğu yerin yatılı okuldan bile daha beter bir yer olduğuna karar verdi. Oturduğu o tahta sandalyenin ne özelliği olabileceğini bir süre düşündü, ama hiçbir şey bulamadı. Basit, çam ağacından yapılmış ve son derece

rahatsız bir sandalyeydi sadece. Neredeyse o sandalye için o adam ve Banu denen kadın birbirlerini öldürecek kadar kötü bakışmışlardı. Bunlar nasıl insanlardı? İlk gün bunu yapıyorlarsa burada nasıl üç yıl geçirecekti?

Hırsını alamamanın verdiği öfkeyle "Aptal adam!" diye mırıldandı. "Aptal, aptal, aptal!" Sinirle yumruğunu yere vurdu ve eli acıdığında yaptığına pişman oldu. Ne yapacağını bilmez şekilde biraz daha oturdu ve sonunda kararını vermiş insanların güveni ile oturduğu yerden kalktı.

Yılmaz amcası ona buraya gelirken bir telefon almış ve sadece çok önemli zamanlarda aramasını istemişti. Şimdi o önemli zamanlardan biriydi. Çantasını alarak yatağın üstüne oturdu ve çantanın içindekileri yatağın örtüsüne döktü. İçinden çıkan ıvır zıvırları bir köşeye atarak cep telefonunu aldı ve kayıtlı olan tek numarayı aradı. Bir süre bekledikten sonra sonunda telefon açıldı.

"Benim güzel kızım nasılmış bakalım?" diyen sıcacık sesi duyduğunda yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı.

"İyiyim Yılmaz amca."

"Yolculuk nasıl geçti?"

"Uzun ve sıkıcı." dedi bıkkın bir şekilde. Sonra adamın konuşmasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Beni burada istediklerinden emin misin?"

"Tabii ki, ne oldu?"

"Bana öyle gelmiyor. Bugün yemekte bile beni rahat sandalyeler dururken tahta bir sandalyeye oturttular ve buradaki korkunç adam orada bile oturmamı istemedi. *Kalk oradan*, diye bağırdı. Banu denen kadına kızdı, o da ona kızdı. Ne olduğunu anlamadım ve çok üzüldüm. Artık burada kalmak iste..."

Yılmaz daha fazla dayanamadı. Hazan motor takmış

gibi konuşuyordu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki dediklerinin yarısını anlamamıştı.

"Hazan bir nefes al ve yavaş konuş, anlamıyorum."

Derin bir nefes alan kız, "Diyorum ki beni burada istemiyorlar." dedi.

"Kim istemiyor?"

"Sakallı canavar."

Yılmaz bir kahkaha atarak bir süre güldü. Demir daha ilk günden kızı canından bezdirmişti anlaşılan. Bunun olacağını bekliyordu, ama bu kadar erken olabileceğini düşünmemişti.

"Sen aldırma ona. Ona kalsa evdeki diğerlerini de istemiyordur. Bırak köpeği ile yaşasın. Banu sana gereken ilgiyi gösterecek." dedi ve sustu.

"Yılmaz amca burada olmalıydın ve görmeliydin, o zaman bana hak verirdin."

"Hazan, sakın pes etme. Çok daha kötü şartlarda yaşadın. Benim tanıdığım Hazan, o adamın kendisini üzmesine izin vermez. İnan bana bir süre sonra her şey yoluna girecek. Fazla kafana takma. Seni tanırım, kısa süre sonra orada kendine yer edineceksin."

"Yine de burada kalmak istemiyorum Yılmaz amca."

"Yapma Hazan, sen güçlü bir kızsın. İlk engelde kaçmayacağını ikimiz de biliyoruz. Tek yapman gereken şey ona aldırmamak. Bunu daha önce defalarca babanın sevgililerine yaptın. Onu da öyle gör ve canına oku."

"Onu delirtebilir miyim yani?"

"İstediğini yapabilirsin."

"Tamam, Yılmaz amca, ama çok üzüldüğümü bil. Eğer birkaç ay sonra yine her şey aynı olursa beni buradan al."

"Tamam bakarız. Sen keyfine bak."

"Peki, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Hazan, sen benim güçlü kızım-

sın ve her zamanki gibi başaracağına inanıyorum. Kapatmam gerek, kendine iyi bak."

"Tamam, Yılmaz amca," diyerek telefonu kapattı.

Telefonu yatağın üstüne bırakarak pencereye doğru yürüdü ve hâlâ aynı şiddetle yağan yağmura baktı.

Babası bu insanları pek iyi tanımıyordu herhalde yoksa ölürken neden böyle bir istekte bulunsundu? Adana'daki çiftlikte yaşadığı günlerden de kötüydü burada yaşam. Babası tanısaydı böyle bir şey istemezdi ve onu buraya göndermezdi. Sonra düşündü *'gönderirdi'* dedi içinden, *'çünkü babam beni de tanımıyordu.'*

Burada kalamazdı, bu şartlar altında kalmak da istemiyordu. Her ne kadar Yılmaz amcaya bir söz verse de bilmediği bir ülkede, bilmediği bu insanların arasında nasıl yaşayacaktı? Bu insanların iyi niyetlerine kalmıştı her şey ve bu iyi niyet Banu Hanım'dan başkasında yok gibi duruyordu. Ama artık bundan da şüpheleniyordu. Kadın masada bir sürü boş yer varken onu o rahatsız ve çirkin sandalyeye oturtmuştu.

Evini özlemişti. Gerçi yatılı okulların dışında bir evi olmamıştı, ama yine de evini özlemişti. Arkadaşlarını özlemişti. Aralarında hiçbir sıcaklık ve iletişim olmamasına rağmen babasını da özlemişti. Sonra biraz daha düşündü ve babasını özlemediğine karar verdi. Hiçbir zaman doğru dürüst ve sevecen bir baba olmamıştı ona. Büyüdükçe kendisini görmek bile istememişti. Bir insanın babasının böyle olması ne kadar da acı vericiydi. Hem annesiz hem de babasız büyümenin verdiği ezikliği yüreğinin en derinlerinde duyuyordu. Baba şefkatini ve sevgisini Yılmaz amcası vermeye çalışmıştı.

İçten içe ona da kızıyordu. Onu bilmediği bu insanların yanına göndererek ne yapmaya çalışmıştı? Zaten hayatı yatılı okullarda geçmişti. Buraya gelmeden oralarda ka-

labilirdi. Mirası almak için neden yirmi bir yaşına kadar bekleyecekti ki? Üstelik anladığı kadarıyla mirastaki bütün yetki şu anda Demir Güney denen adama verilmişti. Kendi sorumluluğu da o adamın üstündeydi. Bir sene sonra reşit olacaktı. Evdekilerin tutumu devam ederse onu burada Yılmaz amcası bile tutamazdı.

Masadaki o sakallı adam, Demir denen adam olabilir miydi? Eğer oysa bu evde çekeceği vardı. Adam aptal bir sandalyeye bile onu oturtmak istememişti.

Bir süre sonra arkasını dönerek iç karartıcı odaya baktı. Bütün eşyalar üstüne üstüne geliyordu. Eğer burada üç yıl kalacaksa en önce bu eşyalardan kurtulmalıydı. Üç yıl olmasa da bir yıl bile bu eşyalara katlanamazdı. O ne acılara katlanmıştı. En az bir yıl daha katlanabilirdi. Yatağın üstündeki valizini açarak yerleştirmeye başladı.

Hâlbuki aşağıya indiğinde Banu Hanım'a odasını biraz değiştirmek istediğini söyleyecekti, ama bu gerilimli ortamda bunu söylemenin anlamı kalmamıştı. Bir sandalyeye bile oturması problem oluyorsa odayı değiştirmek istemesi kıyamet kopmasına neden olabilirdi. Burada istenmiyordu bu belki de onun için bir şanstı. Kendisi ile yapamayacaklarını anlarlarsa belki de bir yılın bitmesini beklemeden onu buradan gönderebilirlerdi. Belki de buna oynamalıydı.

Artık üzülmeyeceğine yemin etmişti. Gözyaşlarını kimseye göstermemeye yemin etmişti. Babasının cenazesinde bile herkes ona bakarken ağlamamıştı. Güçlü olacaktı. Gerekirse o adamla savaşmaya hazırdı. Hiçbir şeyi kafasına takmayacaktı. O suratsız adamı nasıl delirteceğini biliyordu. Her zamanki taktiği uygulaması yeterli olacaktı.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra yatağa uzandı. En azından yatak rahattı. Hâlâ aklında adamın ona düşmanca takındığı tavır vardı. Bir süre daha bunları düşündü ve sonunda uykuya daldı.

Demir yemek odasından çıktıktan sonra hızla çalışma odasına girmişti ve burnundan soluyordu. Şu anda karşısına hiç kimsenin çıkmaması için dua etti, yoksa birilerinin canını çok fena yakabilirdi.

Kendine bir bardak viski koydu. Bir süre elindeki kehribar renkli içkiye baktı ve bir yudumda içti. İçki boğazını yakıp midesine doğru inerken, elindeki boş bardağı yanmakta olan şömineye doğru attı. Bu hareketi Max'in kafasını kaldırıp ona bakmasına neden olmuştu.

Banu, çok ileri gitmişti. Hem de çok ileri. Bu saygısızlığı kabul edecek değildi. Ne zamandır bu evde önem verdiği değerler başkalarının yanında tartışılır hale gelmişti? Buna asla hoşgörü göstermeyecekti.

Sekiz senedir o sandalyede kimse oturmamışken, o kızın oturması da neyin nesiydi? O kızı bu evde istemediğini ve en kısa sürede onu bu evden göndereceğini bildiği halde Banu bunu nasıl yapardı? Şimdiye kadar ona verdiği acıdan dolayı kendini suçlamış ve hep ona karşı nazik olmaya çalışmıştı. Bu yaptığını hazmedemiyordu.

Bir süre yanmakta olan ateşe bakarak oturdu. Karısının hatırasına saygısızlık yapanları affetmek istemiyordu. Zaten kolay affeden bir adam değildi, ama bu son yapılan bardağı taşıran damla olmuştu.

Yanındaki sehpada duran şişeden başka bir bardağa tekrar viski koydu ve sinirlerini yatıştırmak için ağır ağır içmeye başladı. Yılmaz'ı gördüğü anda yüzünü dağıtacaktı. Kendini kandırılmış gibi hissetti. Bunca seneden sonra Banu ona karşı gelebilmişti. O kadar sinirliydi ki o kızdan ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu. O kızı en

son gördüğünde beş yaşındaydı ve Haluk'un dediği gibi tıpkı annesine benziyordu.

Düşünceleri bundan tam yirmi yıl öncesine gitti. Bu kız, unutmak istediği bütün anılarını canlandırmıştı. Onu bu evde istememek için bile bir sürü nedeni vardı. Anıları canlanması bunlardan sadece biriydi. Her ne kadar sürekli o anılar gözünün önüne gelse de bunları kendi düşünmek istiyordu. Bir başkasının gözüne sokmasına ihtiyacı yoktu.

Yirmi yıl önce Adana Ceyhan'da çok büyük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Çiftlik Ömer'in babasına aitti. Hem büyükbaş hem de küçükbaş hayvanlar vardı. Aynı zamanda uçsuz bucaksız mahsul... Ömer'in hem anne hem de baba tarafı çok zengindi. Demir'in babası ise, Ömer'in babasının şoförüydü.

Babasını düşündüğünde gülümsedi. Hiç kimseye pabuç bırakmayan, oldukça gözü pek biriydi. Ömer'in babasının asker arkadaşıydı. Askerlik bitince birlikte çiftliğe dönmüş ve bir daha da oradan ayrılmamıştı. Annesi ile de orada tanışmıştı. Demir de o çiftlikte doğmuştu.

O günler gözünün önüne geldiğinde özlem yüreğini bir kez daha dağladı. O güzel günler çok gerilerde kalmıştı. Kendisinden başka hiç kimsenin hatırlamayacağı kadar uzak bir anıydı. Ömer tek çocuktu, annesi çok çocuk istemesine rağmen nedense başka çocukları olmamıştı. Sonra da kadın evlat edinmeye başlamıştı. Önce Haluk gelmişti eve, sonra da Yasemin.

Haluk, yaş olarak Ömer'den dört yaş küçüktü. Yasemin ise Demir'le yaşıttı ve çok güzel bir kızdı. Gözlerini yumarak o günlerin gözlerinin önüne gelmesini sağladı. Yasemin'in o yaşlardaki halini gözünün önüne getirdi. O zamanlar her şey ne kadar güzeldi. Hayattan beklentileri ne çoktu. Her zaman mutlu olacağına inandığı zamanlar...

Sonra da yavaşça gözlerini açtı. Anılar beyninde dans ederken eskilere dalmıştı.

Dokuz yaşındayken annesi ölmüştü. Acıyla ve ölümle ilk tanışmasıydı bu. Annesinin o zarif hallerini düşündü. Belki de Yasemin'i bu kadar çok sevmesinin nedeni, onu hep annesine benzetmesi olabilirdi. Ömer'in babası ile uzun seyahatlere çıkan babası ona bakması için halasını getirmişti yanlarına. Öyle klasik hala değildi Banu. Çünkü kendisinden sadece on yaş büyüktü. O zaman Banu on dokuz yaşında, oldukça güzel bir kızdı. Biraz deli doluydu, ama ona hem anne olmuştu hem de abla.

Annesinin ölümünden üç yıl sonra bir başka acıyla daha tanıştı. Yine ölümdü. Babası bir trafik kazası geçirmişti. Kullandığı araba arka farları yanmayan bir kamyonun altına girmişti. Yanında Ömer'in annesi ve babası da vardı. Her üçü de olay yerinde ölmüşlerdi. Belki de her şeyin başlangıcı buydu.

Her şey Ömer'e, Haluk'a ve Yasemin'e kalmıştı. En büyük hisse Ömer'e aitti. Ömer, o zamanlar yirmi üç yaşındaydı. İngiltere'de okuyordu. Babasının öldüğünü öğrendiğinde Adana'ya yanında Mary adlı on dokuz yaşında bir İngiliz kızla birlikte dönmüştü. Bir süre Adana'da bu çiftlikte en büyükleri yirmi üç, en küçükleri de on iki yaşında olan 6 çocuk kalmışlardı. Yaşlarının verdiği delilikle hiçbir şey umurlarında değildi. Ne karışanları vardı ne de ne yapacaklarını söyleyenleri.

Para inanılmazdı. Bir süre bu şekilde yaşadılar. Bu sürede çiftliğin müdürü Osman ile Banu arasında bir yakınlaşma oldu. Sonra da Banu hamile olduğunu anladı. Bunu Osman da anladığı gün adam sırra kadem bastı. Banu yıkılmıştı, hamileydi ve üstelik evli bile değildi. Yine de çocuğu doğurdu. Kaan adını verdikleri bir oğlan çocuk doğurmuştu Banu. Ömer, evlenmese de Mary denen kızla

birlikte yaşıyordu. Bu durum bir sene kadar gitti. Hesaplarını bilemeyecek kadar çok para vardı ve başlarında yol gösterecek hiçbir büyük yoktu.

Demir on beş yaşındayken Mary ve Ömer'in bir kızları oldu. İsmini Hazan koydular. Gözlerinin önüne birden Hazan'ın doğumu geldi. Mary zor bir doğum yapmıştı. Hastaneden eve geldiklerinde küçük Hazan'ı görmeye gitmiş ve onun ne kadar güzel bir bebek olduğuna bakmıştı. Bunu düşündüğü anda yüzünde bir gülümseme oldu. Gerçekten çok güzel bir bebekti ve şimdi de güzel bir genç kız olmuştu.

Başını tekrar koltuğa yaslayarak gözlerini yumdu ve o sahnenin gözlerinin önünde biraz daha durmasını sağladı.

Ömer bir daha İngiltere'ye dönmedi. Hazan iki yaşındayken bir sabah Mary arkasında kısa bir mektup bırakarak yok oldu. Hiç kimse nereye gittiğini bulamadı. Ömer ise Mary'nin gidişi ile iyice zıvanadan çıkmıştı. Çiftliğe mafya kılıklı adamlar gelip gitmeye başladı. Kendisi o zamanlar on sekiz yaşındaydı ve Yasemin'e deli gibi âşıktı. Kızın da onu sevdiğini biliyordu. Bir yıl daha bu şekilde idare ettiler.

Ömer ise kendini zevk âlemlerine kaptırmıştı. Hiçbir işle ilgilenmiyor gününü gün ediyordu. Bir gün yine öyle birkaç karanlık adam çiftliğe geldi. Ömer'in kumar borcu vardı ve para yavaş yavaş suyunu çekiyordu. Çiftlik uzun yıllar doğru düzgün yönetilmemiş olduğu için gelir azalmış, şirketlerin bazıları ise kapanmıştı. Ömer'in ise onlara verecek parası yoktu. O gün Ömer iyi bir dayak yedi, yine de adamlar Ömer'i döverek hınçlarını alamamıştı, giderken o senenin mahsulünü de ateşe vermişlerdi.

O sene çiftliğe hiç para girmedi ve çalışanlar da yavaş yavaş çiftlikten ayrıldı. Bir zamanların parmakla gösterilen çiftliği gittikçe virane olmaya başlamıştı. Hayvanlar çoktan

satılmıştı. Banu gelen adamlardan korktuğu ve bakması gereken bir oğlu olduğu için oradan ayrılmak istiyordu. O ise Yasemin'i bırakmak istemiyordu. Ona deli gibi âşıktı ve o kızı Ömer'in insafına bırakıp gitmek istemiyordu. Yine bir gün Banu ısrarla gitmeleri gerektiğini söylediğinde Yasemin olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti.

Yasemin'i orada tek başına bırakamazdı. Haluk yurt dışındaydı ve Ömer'in hayatı, içki, kumar ve kadın üçgeninde gidiyordu. Bir kızı vardı, onu bile düşünmüyordu. Bu gidişe daha fazla dayanamayan Banu oğluyla birlikte yanına Demir'i ve Yasemin'i de alarak çiftlikten ayrıldı. Ömer bir kadın tutmuş, kızına baktırıyordu. Çiftlikten ayrıldığı gün Ömer'i ve Hazan'ı son görüşü oldu. O günden sonra o kızı ilk defa bugün görmüştü.

Bir süre sonra kendilerine yeni bir yaşam kurmuşlardı. Babasından kalan mal varlıklarını paraya çevirmişler, Adana'da küçük bir arazi alarak yaşamaya başlamışlardı. Yirmi yaşına bastığı gün Yasemin'le evlendi. Birbirlerine neredeyse on iki yaşından beri âşıklardı. Bir yıl sonra da oğulları Ali doğdu. Fakat başları beladaydı, aldıkları arazi bir süre sonra değerlenmişti.

Çevresindeki araziler o zamanlar Adana'da korkulan biri tarafından toplanmaya başlamıştı. Birkaç kere ona da arazisini satmalarını söylemesine rağmen Demir taviz vermemişti. Çiftlik yaşamını seviyordu. Bildiği hayat tarzı buydu. Aldığı araziyi cennete çevirmişti. Alın teri akıtarak verimli hale getirdiği bu kıraç toprağı kimselere vermeye niyeti yoktu.

Şimdi düşününce "Keşke verseydim." diye geçirdi içinden. Adamlar kararlıydı. İki yıl boyunca her türlüğü zorluğa ve zorbalığa pabuç bırakmadı. Sürekli tehdit ediliyordu. Öldürecek kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemişti. Onlardan korkmuyordu, ama adamlar yanıldığını ona en

acı şekilde göstermişlerdi. Bir sabah kendisinin binmesi gereken arabaya, ne yazık ki karısı, oğlu ve yeğeni binmişti.

O günü her düşündüğünde gözlerinin önüne gelen sahne yıllar geçmesine rağmen, hep o gün yaşadığı gibi net ve canlıydı.

Bir gün önce adamlardan yine tehdit telefonu almış, ama hiç umursamamıştı. Ertesi gün Adana merkeze gitmesi gerekiyordu. Sabah erkenden kalktı. O sırada çiftliğin çalışanlarından bir çocuk koşarak yanına geldi, ahırlardan birindeki bütün büyükbaş hayvanların hastalandığını söyledi. Bunu duyduğu anda Adana'daki işi unutmuştu. O hayvanlar satılmıştı ve eğer bir tanesine bile bir şey olursa zor durumda kalacaktı. O günkü bütün olaylar dakika dakika hafızasındaydı. Hemen eve girdi. Yasemin onu karşılamıştı. Yüzündeki endişeden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu Demir?"

"Bugün teslim edeceğim hayvanlar hastalanmış, oraya bakmam lazım. Adana'ya gidip diğer işleri halleder misin?"

"Tabii hayatım, başka işlerim de var, Ali'yle gidebilir miyim?"

"Sana ayak bağı olur orada."

"Kaan'ı da yanıma alırım, ben senin işini hallederken onlar arabada oturur. Kaan, Ali'yi oyalar."

"Tamam tatlım, sen bilirsin." diyerek karısına sarıldı. "Sen hazırlan, ben de üstümü değiştirip hayvanlara bakayım."

Üstünü değiştirip ahırlara doğru gitmişti. Yirmi beş tane büyükbaş hayvan ahırın zemininde yatıyordu ve hepsi de ölmüştü. Bütün yıl baktıkları ve iyi paraya sattıkları hayvanlar... Üstelik bugün teslim edeceklerdi ve aldıkları parayı da kullanmıştı. Uzun bir süre orada öylece ölü

hayvanlara bakmıştı. Her şey bitmişti. Bu parayı nasıl geri ödeyeceğini bilmiyordu. Onları oldukça kötü bir yıl bekliyordu.

Sonra yavaş adımlarla eve doğru gitmeye başlamıştı. O sırada karısını görmüştü, çocukları arabaya bindiriyordu. Uzun yıllardır sevdiği kadına bakmıştı. Hayatında o olmasaydı şimdi nerede olacağını bilmiyordu. Yasemin yanında olduğu sürece her şeye katlanabilirdi. O ve oğlu Ali onun yaşama nedeniydi, mücadele etme nedeni. Bunun da altından kalkabilirdi. Gençti, kuvvetliydi, gece gündüz çalışır bu kötü zamanı atlatabilirdi. Yeter ki baktığı kadın onun yanında olsundu.

Tepede durmuş, karısını seyrediyordu. Yasemin'in sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki ona bakarken yüreğinin acıdığını hissetti. Karısı da anlamış gibi ona doğru dönmüş ve yüzünde geniş bir tebessümle kocasına el sallamıştı. Kendisi de karısına gülümsemiş ve elini kaldırmıştı. Ondan sonra yaşanan sahneler korku filmi gibiydi. Karısı dönüp arabaya binmişti ve o arabayı çalıştırır çalıştırmaz da araba havaya uçmuştu. Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Sevgi ile ona el sallayan karısı, oğlu ve yeğeni şimdi alev topu haline gelmiş arabanın içinde kalmışlardı.

O tepeden aşağıya nasıl geldiğini bilmiyordu, arabanın yanına geldiğinde onu çiftlikte çalışanlar zor tutmuştu. Banu evden fırlamıştı, manzara dehşet vericiydi. Yanan arabaya doğru koşmuş ve kendisini onun üstüne atacağı zaman biri onu tutup çekmişti. Bu sırada kendisi de alev aldığını bilmeyecek kadar hiçbir şey hissetmemişti. Elleri ve kollarında yanıklar oluşmuştu ama yüreğindeki acı o kadar büyüktü ki bedenindeki acının hiç önemi yoktu.

Cenazelerin evden kalktığı gün mezarlarının başında yemin etmişti. Bunu yapanların hiçbirini canlı bırakmaya-

caktı. Ölen o olmalıydı. O ahıra gitmemiş olsaydı ölen o olacaktı. O bomba karısı ve çocuklar için değildi. O bomba kendisi içindi. Günlerce oğlunun odasında oturmuş ve onun boş, küçük yatağına bakmıştı. Hiçbir şey yemeden ve uymadan yapacaklarını düşündü. Hiç kimsenin yanına bunu bırakmayacaktı. Sonunda oğlunun odasından çıktığında artık ne yapacağını biliyordu.

İntikamını aldı. Tek tek bütün adamları buldu ve hepsini öldürdü. Yasalar onları mahkûm etse bile biliyordu ki bir süre sonra hapisten çıkacaklardı. Karısının, oğlunun ve yeğeninin kanını yerde koymamıştı. Ama ne yaparsa yapsın gidenler geri gelmiyordu.

Üstelik artık katildi ve aranıyordu. Yılmaz'ın sayesinde gizli yollardan yurt dışına kaçtı. Oradan da İngiltere'ye Haluk'un yanına geldi. Bir süre sonra onlara Banu da katıldı. Ama yaşamın bir anlamı yoktu. Anlamını kaybedeli çok oluyordu. Birkaç kere ölmeyi denemiş, başaramamıştı. Her gece rüyalarına karısının son görüntüsü geliyordu. Gülümseyerek ona el sallayan görüntüsü... Oğlunun o tatlı gülüşü, yeğeninin ona seslenişi geliyordu. Tüm bunları unutması mümkün değildi.

Pişmanlıkları ve yaşadığı vicdan azabı onu yiyip bitiriyordu. Banu işte bunu anlamıyordu. Tüm o ölümlerden kendini suçlu görüyor ve hırsına yenildiğini düşünüyordu. O toprak parçasını bırakmamak için canlarını kaybetmişti ve geldiği noktada yine orasını yitirmişti.

Acılar azalmıyordu ve herkesin dediği gibi hafiflemiyordu bile. Yıllar geçtikçe özlem daha da büyümüş ve artık nefes almasını bile zorlaştırır hale getirmişti. O da gününün gelmesini bekleyerek yaşıyordu işte. Onlara kavuşacağı günü bekliyordu. Buraya, bu odaya kendini canlı canlı gömmüştü.

İlk yıllar Haluk ile birlikte tek yaptıkları çalışmak ol-

muştu. Bedenini ne kadar çok yorarsa olanları o kadar az düşünüyordu. Sonunda bu araziyi almışlar ve burada kendilerine yeni bir yaşam kurmuşlardı. Haluk buraya geldiği ilk yıllarda İngiltere'de evlenmiş ve bir oğlu olmuştu; Bora. On yedi yaşındaydı. Karısı da oğlunu doğururken ölmüştü. Haluk onun gibi değildi. Ölümle başa çıkmayı becermişti. Oysa kendisi yıllar geçmesine rağmen hâlâ bunu başaramamıştı.

Banu hiç evlenmemiş ve oğlunun yasını tutmaya devam etmişti. İlk yıllarda onun gözlerine her baktığında kendisini suçlayan ifadeyi hep görürdü. Ona bir can borçluydu. Yıllarca o da kendisini suçlamıştı. Eğer adamların tehditlerini ciddiye alsa şu anda sevdikleri hayatta olurdu.

Bu ev, üç yaralı insana sekiz yıldır ev sahipliği yapıyordu. Burası onların yuvası olmuştu. Neşenin ve mutluluğun olmadığı, her yerinde derin bir üzüntü ve hüznün olduğu bir yuva... Şimdi o kız tüm bunların üzerine bomba gibi düşmüştü. Onu burada istemiyordu. Ona her baktığında tüm bunları tekrar tekrar hatırlayacak ve acının kendini esir almasını bekleyecekti.

O sandalye karısına aitti. Yasemin için o sandalyenin ayrı bir önemi vardı. Daha çocukken bile onu severdi karısı. Ömer'in çiftliğinden ayrıldıklarında yanlarına aldıkları tek eşya oydu. Her şey olup bittiğinde Adana'dan buraya getirttiği tek eşya o sandalyeydi. Yasemin'e ait tek şey, bir önceki hayatından ona kalan tek eşya. Onu masanın yanına koymuş, "Bu sandalye Yasemin'in, hep burada duracak ve ona hiç kimse oturmayacak." demişti.

Sekiz yıldır da o sandalyeye hiç kimse oturmamıştı yanlışlıkla bile! Banu bunu bile bile o kızı değer verdiği, onun için önemli olan o sandalyeye oturtmuştu.

O kızdan nefret ediyordu. Onun çağrıştırdığı her şey kaybettiklerini hatırlatıyordu. Onunla bu çatının altında

değil üç yıl, üç gün bile yaşamak istemiyordu. Buradan gitmesi için sürenin dolmasını beklemeyecekti. Ne onun parasını kontrol etmek istiyordu ne de onu. Bu evden bir an önce gönderecekti onu.

Banu herkes gittikten sonra yemek masasının başında oturmuş öylece düşünüyordu. Tehlikeli bir iş yaptığının farkındaydı. Bu belki de Demir'i kaybetmesine neden olacaktı, ama bu gidişle de onu kaybedebileceğini biliyordu. Küçük de olsa bir umudu vardı ve o umuda sıkı sıkıya sarılacaktı.

Hazan'ı oraya oturtunca Demir'in yüzünü görmüş ve yüreği sızlamıştı. Yine de buna katlanacaktı. Onu hayata döndürmek için gerekirse yüreğinin acısını görmezden gelecek ve içi kan ağlasa da eski Demir'i geri getirecekti. Dokuz yaşından beri ona bakıyordu. Artık yeğeninden çok oğlu gibiydi. Sekiz yıl önceki o neşeli adamı çok özlüyordu. Haluk ne derse desin artık bir şeyler yapmanın vakti gelmişti.

Onun da kayıpları olmuştu. Tek evladını kaybetmişti. Kayıplar unutulmuyordu. Unutulmayacaktı. Ama hayat devam ediyordu. Demir hâlâ çok gençti. Onun için hâlâ bir umut vardı. Yine sevebilir, hayatına yeni birisini alabilir, yeniden bir aile kurabilir, çocukları olabilirdi. Canlı canlı gömülmesine izin vermeyecekti. Onun bu şekilde yaşamasını Yasemin de istemezdi. Onun da ruhu huzur bulmalıydı. Kim ne derse desin Yılmaz ile yaptığı plan işe yarayabilirdi.

Doğru dürüst yemek yemeyen kızıl saçlı kızı düşündü. Hazan çok gençti ama bu eve hayat katabilirdi. O kızı en son gördüğünde beş yaşındaydı ve tıpkı annesine benzi-

yordu. Çok güzel bir kız olmuştu. Annesinin de ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordu. Mary geldiğinde çiftlik en mutlu günlerini yaşamıştı. O gidince her şey tepetaklak olmaya başlamıştı. Şimdi annesinin yapamadığını Hazan'dan beklemek bencillikti, bunu biliyordu, ama bundan sonra bencil olması gerekiyorsa olacaktı.

Ne kadar çok zaman geçmişti. *'On beş* yıl' diye düşündü. Her birinin hayatı hazan yaprakları gibi savrulmuştu. Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru aktı. Yapacağı son şey olsa da Demir'e yaşamayı tekrar öğretecekti. Göz göre göre yeğeninin ölmesini seyretmeyecekti. Zaten yeterince ölüm seyretmişti. Gözyaşlarını silerek yerinden kalktı. Bu işte kararlı olmak önemliydi.

Hazan'ın odasına çıkıp ona bakmalıydı. Demir'in sert tavrından sonra kızın kalbinin kırıldığına emindi. İlk gününde olması iyi olmamıştı ama ne yapmak istediğini baştan belirlemesi gerekiyordu.

Yavaş adımlarla mutfağa girdi ve kız için bir tepsi hazırladı. Peynir, biraz füme et ve bir dilim ev ekmeği koydu. Dolaptan portakal suyunu bir bardağa doldurdu ve tepsiye koyduktan sonra mutfaktan çıktı. Her ne kadar acıkmadığını söylese de o durumda masadan aç kalktığını biliyordu.

Merdivenin başına geldi. Başını kaldırıp yukarıya doğru baktı ve kararlı adımlarla yavaş yavaş yukarıya çıktı. Kızın kapısının önüne geldiğinde durdu. Hazan'a ne diyeceğini bilmiyordu. Yavaşça kapıya vurdu. İçeriden hiç ses gelmedi. Biraz daha hızlı vurunca kız kapıyı açtı. Kapının önünde göz göze geldiler. Yüzü allak bulaktı ve üzüntü gözlerine yansımıştı, ama ağlamış gibi durmuyordu.

Yumuşak bir sesle, "Girebilir miyim?" dedi.

Hazan hiçbir şey demeden yana çekildi. Şu anda hiç kimseyle konuşmak istemiyordu, ama kadına git diyeme-

yeceği için canı sıkkın kadın içeri girdiğinde kapıyı kapattı. Hazan kalktığı yere tekrar oturdu. Banu elindeki tepsiyi yatağın kenarındaki komodinin üzerine bıraktı.

"Karnın açıkmış olmalı."

"Aç değilim."

"Yine de bir şeyler yemelisin. Geceler uzun."

Hazan bir şey demedi. Tepsinin üstündeki yiyecekler iştah açıcı görünmesine rağmen kadının yanında yemeyecekti. Banu'nun gelmesi ile oda daha da sıkıcı göründü gözüne. Banu ise ayakta durmuş gözlerini Hazan'dan çekerek odaya göz atmıştı. Birden bu odanın hiç de kıza uygun bir yer olmadığını anladı. Bu oda bir genç kızdan daha çok ölmek üzere olan yaşlı birinin kalacağı gibi dekore edilmişti. Sonra da Hazan'a baktı. Gidip kıza sarılmak ve yüzündeki üzüntüyü silmek istedi.

İlk defa geldiği bir evde, ilk defa gördüğü insanlar tarafından aşağılanmıştı. Biraz önce yemek odasında yaşananları onun yerine başka bir genç kız yaşasaydı ağlamış olurdu. Banu içinden 'Güçlü ve sulu gözlü değil' diye geçirdi. Yılmaz, Hazan konusunda yanılmamıştı. Bu kız kurtuluşları olabilirdi. Bir süre daha ayakta durdu ve kızın yanına oturdu.

"Odanı beğendin mi?"

"Hayır."

Banu yanında oturan kıza baktı. Açık sözlüydü ve sözünü esirgemiyordu. "Bak tatlım, burada üç yıl boyunca bizimle kalacaksın, istersen odanı istediğin gibi değiştirebilirsin."

Hazan şaşkın gözlerle kadına bakıyordu. Doğru mu duymuştu? İsterse bu çirkin eşyalardan kurtulabilir miydi? Yemek odasında yaşanan o garip olaydan sonra bütün odayı değiştirmeyi mi teklif ediyordu? Gerçi şaka yapar

gibi bir hali yoktu. Yumuşak bir yüz ifadesiyle kendisine bakıyordu.

"Her şeyi mi?"

"Evet, burası senin odan, istediğini yapabilirsin. Üstelik senin yaşına uygun bir oda da değil."

"Evet, çok kasvetli ve çirkin." dedi gülümseyerek.

Banu da güldü. Kesinlikle Hazan açık sözlü bir kızdı ve yaşının verdiği rahatlıkla cevap veriyordu. Bu hali Demir'i deli edecek gibi görünüyordu. Buna içten içe daha çok sevindi.

"Farkındayım." dedi Banu, kıza gülümseyerek. "Kusura bakma, bizimle kalmaya gelen misafirimiz olmaz pek."

Hazan hiçbir şey demedi. Aklı başında hiç kimse bu kadar garip insanın yaşadığı bir yere zaten zorunlu olmadan gelmezdi. Misafire nasıl davranması gerektiğini bile bilmiyorlardı. İçinden tekrar *'sadece üç yıl'* diye geçirdi.

Banu, Hazan'ın bir şeyler demesini bekledi ama cevap vermeyince "İstersen hafta sonu alışveriş yapabiliriz." dedi. Bu kadar genç bir kızla ne konuşulacağını kendi de bilmiyordu.

"Tabii ki isterim."

"Daha renkli bir şeyler alabiliriz."

"İyi olur."

Banu kıza bakarak gülümsedi. Ne kadar mutlu olmuştu. Birkaç eşya bu kızı mutlu etmeye yetmişti. Kolay mutlu olan insanları severdi. Elini onun yanında duran elinin üstüne koydu ve kız başını çevirip ona baktığında burnunun üzerindeki çillerin solgun görüntüsünün ona ne kadar da yakıştığını gördü.

"Yemekte yaşananlara gelince, özür dilerim tatlım, daha ilk günden kendi problemlerimizle senin canını sıktık."

"Önemli değil," dedi Hazan ama merak ettiği şeyi so-

rup sormamak arasında bir an tereddüt etti ve sonra merakı galip geldi ve sordu.

"O adam sizin kocanız mı?"

Banu güldü. "Hayır canım, o benim yeğenim."

"Ah!"

"Baban seni buraya gönderirken bizlerin kim olduğunu söyledi mi?"

"Aslında hayır. Ben pek babamı görmezdim. Çok küçükken yatılı okullarda okudum. Sadece yaz tatillerinde bir araya gelirdik. Öldükten sonra buraya geleceğimden haberim oldu."

Tam da Ömer'e göre bir davranıştı. Bu kızın, o adamın yanında bu kadar mutlu kalamayacağını anlaması gerekiyordu. Şimdi Hazan'ın üzüntü ile bahsettiği yatılı okullar bir bakıma onun kurtuluşu olmuştu. Belki babasız büyümüştü ama en azından ruh sağlığını korumuştu.

"Burada yaşayacağını sana kim söyledi?"

"Babamın avukatı Yılmaz amca. Babam öldüğünde böyle bir vasiyet bırakmış. Bana İngiltere'ye gideceğimi ve sizlerle üç yıl boyunca yaşayacağımı, yaşamadığım takdirde mirastan hiçbir hak talep edemeyeceğimi söyledi."

"O zamana kadar bizden haberin yoktu, değil mi?"

"Hayır," dedi Hazan, sonra da yanında oturan kadının samimiyetini sevdiğinden ona gerçeği söyleme gereği hissetti.

"Aslına bakarsanız babamla pek samimi değildik, bazen beni görmeye bile dayanamazdı." diye kadının gözlerinin içine baktı.

"Bunu tahmin edebiliyorum, annene çok benziyorsun. Ondandır."

"Siz annemi tanıyor muydunuz?" dedi Hazan şaşkınlıkla.

"Evet."

"Ben onu hiç görmedim. Evde bir tane bile fotoğrafı yoktu. Öldüğünde babam hepsini kaldırmış."

Banu duyduklarıyla şaşırmış gibi kıza baktı. "Öldüğünde mi?"

"Evet, ben iki yaşımdayken ölmüş. Bir keresinde, galiba yedi sekiz yaşlarında falandım, annemin neden fotoğrafı yok diye sormuştum. Babam onu çok sevdiğini ve fotoğraflarına bakmaya dayanamadığını söylemişti."

Banu bunu duyduğunda hiçbir şey demedi. Ömer, o fotoğrafları Mary'yi sevdiğinden değil, ona duyduğu öfkeden kaldırmış olmalıydı. Üstelik kızına annesinin öldüğünü söyleyerek onun önünü tıkamıştı. Demir, Hazan'ın annesini arıyordu. Ya onu bulursa bu Hazan'ı nasıl etkilerdi? Bunu Demir'e söylemesi gerekiyordu. Pislik herif herkesin hayatını mahvetmişti. Buna kızı da dâhildi.

"Bana onu anlatabilir misiniz?" diye soru soran Hazan'a baktı Banu. Düşünceler arasında o kadar kaybolmuştu ki Hazan'ın ne demek istediğini anlamamıştı.

"Kimi?"

"Annemi."

"Ah, annen!" dedi gülümseyerek. "Annen çok güzel bir kadındı Hazan. Onu ilk gördüğümde on dokuz yaşındaydı ve senin şu haline çok benziyordu. Saçların aynı onun gibi, gözlerin de öyle. Seni ilk gördüğümde karşımda onu görmüş gibi oldum. Neşeliydi, şen şakraktı, hayat doluydu. Herkesin sevdiği insanlar vardır ya senin annen de onlardan biriydi. Tanıdıktan sonra sevmemek imkânsızdı."

Gözleri birden daldı. Tekrar o yıllara gitti. Ömer o güzel kızı İngiltere'den gelirken yanında getirmiş ve Türkiye'de kıza hayatı zindan etmişti. Banu onun kaçtığını, evi terk ettiğini duyduğunda üzülmemişti. Çünkü Ömer ona kötü davranıyordu. Bir iki kere ona vururken görmüştü. İlk tanıdığı o güzlerinin içi gülen kız zamanla mutsuz bir

kadına dönüşmüştü. O gittiğinde Mary adına sevinse de Hazan için çok üzülmüştü. Daha iki yaşındaydı ve annesiz kalmıştı.

Hazan ise yanında oturan Banu Hanım'a bakıyordu. Annesini anlatırken birden susmuş ve gözleri dalmıştı. Anlatmadığı bazı şeyler de olduğu belliydi ama zaman içinde bunları öğrenebilirdi. Gerçi merak etmiyordu. Annesiz yaşamaya alışmıştı. Bundan sonra bir annenin özlemini duymaya gerek yoktu.

"Bizim kim olduğumuzu ve babanın seni neden buraya gönderdiğini merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Biz uzun yıllar önce, o zaman sen daha doğmamıştın; baban, annen ve bizler Adana'da çiftlikte birlikte yaşıyorduk. Sonra yollarımız ayrıldı. Senin buraya geleceğini söyleyen mektubu alana kadar da bir daha bir araya gelmemiştik. Baban seni buraya neden gönderdi ben de bilmiyorum ama burada olduğun için memnunum."

"Babamın böyle garip huyları vardı."

"Evet, garip biriydi."

"Onu en son geçen yaz tatilinde görmüştüm. Bütün kış onu görmezdim. Okulla ilgili sorunları hep avukatı Yılmaz amca çözerdi. Hangi okula gittiğimi ya da kaçıncı sınıfta olduğumu bile bildiğini sanmıyorum."

"Yine de seni sevdiğine eminim."

Hazan gülerek kadına baktı. Babaların çocuklarını sevdiğini düşünmek güzeldi, ama Hazan'ın hiç öyle bir babası olmamıştı.

"Neden güldün Hazan?"

"Babam beni sevmezdi."

"Bütün babalar çocuklarını severler."

"Bu, benim babam için geçerli değildi. Geçen yaz onu gördüğümde neredeyse tanımayacaktım. Çok zayıflamıştı

ve o zaman hasta olduğunu öğrenmiştim. Doktorlar kısa bir ömrü kaldığını söylemişti. Öleceğini biliyordu, ona rağmen yine de benimle vakit geçirmedi. Beni yaz kampına göndermeyi istedi. Ama ben onunla vakit geçirmek istiyordum. Belki de birbirimizi tanımak için bu son fırsatımızdı ama olmadı. Beni odasına bile çağırmıyordu. Yanında sürekli Yılmaz amca vardı. Okula döndükten iki ay sonra da öldüğünü öğrendim. Sonra da buraya gönderildim."

Banu karşısındaki kıza baktı. Teselli için söylediği sözlerin Hazan için bir anlamı yoktu. Hazan babasını çok iyi tanımıştı. Ömer'i tanımaması belki de onun için şanstı. Hiçbir çocuk Ömer gibi bir babası olsun istemezdi. Onu düşündüğü için kendine kızdı. O adamı uzun yıllar önce düşünmeyi bırakmıştı. Öldüğünü duyduğu anda da sevinmişti. Bunun için günah işlediğini biliyordu. Allah affetsin, yıllar önce onu kendi elleriyle öldürmeyi çok istemişti. Yine de bunu yanında oturan kıza söyleyemezdi. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Artık herkes için yeni bir sayfa açmanın zamanıydı. Bu ev yeteri kadar kederliydi ve eski defterleri açıp yeni kederlere gerek yoktu.

Yanındaki kıza bakarak konuştu. "Üzüldüm tatlım, ama burada mutlu olmanı gerçekten çok isterim."

"Ben her yerde mutlu olmayı bilirim."

Banu gülümsedi. Belki de bu özelliği sayesinde Hazan hayatta kalmayı başarmıştı.

"Baban sevgiyi bilen bir adam değildi."

"Biliyorum, onun için de uzun yıllardır onun kararlarını sorgulamıyordum. Buraya gelmem gerektiği söylendiğinde ben de kabul ettim."

"Özür dilerim tatlım, geldiğin ilk gün kendi sorunlarımızla seni kırdık."

"Önemli değil, sadece çok şaşırdım."

"Biliyorum canım, ama kötü insanlar değiliz. Biraz ga-

rip olabiliriz, alıştığın kişilere benzemeyebiliriz, gerçekten kötü değiliz. Yoksa Yılmaz seni buraya göndermezdi. Burada mutlu olman için elimden geleni yapacağım. Kendini burada misafir olarak görme. Burası bundan sonra senin evin ve burada mutlu olmanı isterim."

Hazan kadının sözlerine istinaden "Şey, acaba..." diye söze başladı ama sonra sustu. Bunu nasıl diyeceğini bilmiyordu.

"Ne söyleyeceksin?"

"Yemeklerde o adamın yanında oturmak zorunda mıyım?"

Banu kahkaha attı. *'Ah Demir,'* diye düşündü, kızı ilk gördüğünde korkutmuştu. Ama Banu, Hazan'ı o sandalyeye oturtmamış olsaydı Demir'in dikkatini bile çekmeyeceğini biliyordu. En azından Demir'e Hazan'ı göstermişti. Bundan sonra rahatsız olacak kişi Demir olacaktı, ama bunu Hazan'a söylemedi.

"Değilsin tabii, ama birkaç gün orada oturmanı istesem senden çok mu şey istemiş olurum?"

"Hayır, birkaç gün oturabilirim."

"Tamam, o zaman, onun dediklerine aldırma Hazan. Ona ne kadar aldırmaz davranırsan o kadar iyi edersin. Seni kırmasına izin verme. Çünkü seni kırmak için elinden geleni yapacaktır. Gerçi öyle göründüğüne bakma, aslında iyi biridir. Sadece uzun zamandır kim olduğunu bilmiyor."

"Hasta mı?" diye kadına baktı ve sonra elini başının yanına getirip elini döndürdü. "Yani kafadan?" dediğinde Banu bir kere daha güldü.

"Hayır," diyerek gülüşünü sürdürdü.

Kız haklıydı, Hazan o sandalyenin anlamını bilmediği için bu şekilde düşünmüş olabilirdi. Ama kesinlikle doğru yolda olduğunu anlamıştı. Bu kız onların hayatını kökten

değiştirecek enerjiye ve neşeye sahipti. Tebessüm ederek kıza baktı.

"Öyle görünüyor olabilir ama çok akıllıdır."

"Bazen çok aklın da insanı delirttiği görülmüştür." dedi Hazan.

"İnan bana o deli değil Hazan. Ondan korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum."

"Yarın istersen buradaki okula başlayabilirsin, birkaç gün dinleneceğim dersen hafta başında da başlayabilirsin. Bora da o okula gidiyor, beraber gidip gelebilirsiniz."

"Bir an önce başlamak istiyorum. Bora sizin oğlunuz mu?"

"Hayır, Bora Haluk'un oğlu, annesi onu doğururken öldü."

"Sizin çocuğunuz var mı?"

"Vardı, bir oğlum vardı. Adı Kaan'dı. Sekiz yıl önce onu kaybettim. Ama Bora oğlum gibidir, istersen sen de kızım olabilirsin."

Hazan gülümseyerek kadına bakıyordu. Sonra ona kollarını uzattı, birbirlerine sarılmış halde bir süre kaldılar. Hazan başını kaldırdığında kadınla göz göze geldi.

"Teşekkür ederim Banu Hanım. Beni rahatlattınız."

"Bana istersen Banu de, herkes öyle söyler, Bora bana hala diyor, sen de öyle diyebilirsin."

"Tamam, ben de hala demek istiyorum."

"Anlaştık, hadi seni yalnız bırakayım dinlen. Hafta sonu istediğin gibi bir oda yaparız burayı."

Banu kalkıp kapıya doğru gitti, kapıyı açtığında hâlâ yatağın üstünde oturan kıza baktı ve gülümsedi. Hazan da ona gülümsemişti. Kapıyı kapattığında "Umarım, bu hüzünlü evde mutlu olursun." diye mırıldandı ve merdivenleri inmeye başladı.

Hazan ise yanındaki tepsiye bakarak ağzına füme bir et parçası attı, sonra da bir parça ekmek. Acıkmıştı ve et inanılmaz lezzetliydi. Yemeğini bitirdiğinde sırtüstü yatağa yatarak bir süre tavanı seyretti.

Önünde yeni bir başlangıç vardı. En azından Banu denen kadın iyi birine benziyordu. Gözleri kapanırken mutlu olmayı diledi ve sonra da uykunun kollarına kendini bıraktı.

Bir saklı sır gibi orada duruyorsun
Kimse söylemiyor sen de susuyorsun.

CEM ADRİAN

DÖRT

Hazan sabahleyin erkenden kalktı. Bugün okulda ilk günüydü. Şimdiye kadar hep yatılı okullarda okumuştu. İlk defa sabah gidip akşam eve geleceği bir okulda okuyacaktı. Hazırlanıp kahvaltı saatinde aşağıya indi. Bu sefer geç kalmamak için erken inmişti.

Yemek odasında kendinden başka hiç kimse yoktu. Masa hazırlanmıştı. O çirkin sandalye yine orada duruyordu ve Banu halasına söz verdiği için birkaç gün daha o sandalyede oturması gerekiyordu. Yine de yanına oturacak adamdan çekiniyordu. Bakalım bugün ne tepki verecekti?

"Günaydın."

Sesin geldiği yere doğru döndü. Bora kapıda dikilmiş ona bakıyordu. "Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Bakıyorum hazırsın."

Bora sandalyelerden birini çekip oturdu. Hazan hâlâ ayakta dikiliyordu ve başka bir yere mi yoksa dünkü yere mi oturmaya karar verememişti. Bora'ya bakarak gülümsedi.

"Evet hazırım." diyerek tahta sandalyeyi çekti ve rahatsız bir şekilde oturdu.

Bunun üzerine Bora ona baktı. Dün yemekte olanlardan sonra Hazan'ın bir daha oraya oturacağını sanmıyordu ama kız inatçıydı ve Demir amcasının inadıyla baş edecek gibi duruyordu. Bu ev bundan sonra ya yaşanmaz olacaktı ya da eğlenceli. Hangisinin olacağına karar veremedi. Hiçbir şey olmamış gibi kızla konuşmaya devam etti.

"Heyecanlı mısın?"

"Hayır."

"Evet, sakin duruyorsun."

"O kadar çok okul değiştirdim ki ondandır. Daha hiçbir okulda üç sene üst üste okumadım." dedi Bora'ya bakarak. Sonra da "Saat kaç gibi çıkarız?" diye sordu.

Bora, hiçbir şey demeden bir süre Hazan'a baktı "Kahvaltıdan sonra gideriz. Burada okul çok erken başlamaz, bizim gibi uzak yerlerden gelenler olduğu için."

"Servis mi geliyor?"

"Hayır, arabayla gideceğiz."

"Günaydın çocuklar." diyerek Haluk girdi içeri. Gözleri Hazan'a takıldı. Kız yine Yasemin'in sandalyesinde oturmuştu ve birazdan Demir onu gördüğünde yine kırıcı şeyler söyleyebilirdi. Banu'nun izlediği yol tehlikeliydi ve bu kızın kalbinin kırılması demekti. O yaşlardaki çocuklar bu gibi şeyleri kolay atlatamazdı. Bunu oğlundan biliyordu. Yine de sesini çıkarmadı. *'Umarım her şey daha kötü olmaz'* diye düşünerek oğlunun yanına oturdu.

"Günaydın baba." diyen Bora babası ile göz göze geldiğinde bir an önce kahvaltıyı yapıp gitme peşindeydi.

Banu da Haluk'un arkasından içeri girmiş ve herkese gülümsemişti. Hele Hazan'ın orada oturduğunu gördüğünde onun sözünü dinleyeceğini anlamıştı. Hafifçe kıza gülümsedi ve yerine oturdu. Hazan kadına gülümseyerek baktı ve başını çevirdiği anda kapıda dikilen Demir ile göz göze geldi.

Adamın sert yüz hatlarını görüp kısılmış düşman bakışlarını üzerinde hissettiği anda gerildi. Banu halası ne derse desin bu adam gerçekten de deliydi. Bakışlarının bile onu olduğu yere çivilediğini hissetti. Adamın gözleri üzerindeyken o da bakışlarını adamdan çekmedi. Gözlerini çekmek demek yenilmek demekti. Bir süre her ikisi de gözlerini çekmeden birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Hazan korktuğunu belli etmek istemiyordu. Bu yaşına kadar öğrendiği bir şey varsa asla düşmanına korktuğunu belli etmemesi gerektiğiydi. Onun için de bakmayı sürdürdü. Tam pes edeceği sınıra yaklaştığını hissettiği anda adamın düşman bakışları kendisinden Banu'ya kaydı.

Hazan, derin bir nefes aldı. Sanki adamın bakışları onu hipnotize etmişti. Adam bakışlarını çektiği anda gözlerini kırpıştırdı. Demir hiçbir şey demeden, geldiği gibi odadan çıktı. Tabii ki köpeği Max de arkasından... En azından hiçbir şey dememişti. Sabah sabah onun kırıcı sözlerini duymaktan kurtulmuş oldu.

Hazan, Demir gittikten sonra masadakilere şöyle bir baktı. Herkesin rahatsız bir hali vardı. Banu halası nasıl bir şey düşünüyorsa pek de iyi gitmiyordu. Bu sandalyede birkaç gün daha oturmaya devam ederse büyük ihtimalle adam onu köpeğine parçalatacaktı. Onun için işe onun köpeği ile başlamaya karar verdi. Önce yanına o hayvanı çekmeliydi. Hayvanları severdi ve bunun kolay olacağını biliyordu. Sevgi herkesi yola getirebilirdi, buna hayvanlar da dâhildi.

Masadakilere gülümseyerek kahvaltısını yapmaya devam etti. İlk raunt o deli adamın olabilirdi ama ikincisini kesinlikle Hazan kazanmıştı.

Kahvaltısını yaptıktan sonra Bora ile arabaya binip okula doğru yola çıktılar. Bir süre konuşmadan gittiler, ama Hazan konuşmak istiyordu. Bazen çok konuştuğunu biliyordu. Bu konuda hem arkadaşları hem de öğretmenleri onu sık sık uyarırlardı. Özellikle gergin olduğunda daha çok konuşuyordu ve şimdi de çok gergindi.

Sessizliğe daha fazla dayanamadı ve "Bora..." diyerek arabayı kullanan çocuğa baktı.

"Efendim."

"O adamın nesi var?"

"Kimin?" dedi Bora, gözlerini yoldan çekip yanında oturan kıza bakarak.

"Demir denen adamın?"

"Bir şeyi yok. Neden sordun?"

"Derdi ne öyleyse, benim o sandalyede oturmama neden o kadar takti?"

"O sandalye onun için değerli. Sadece sen değil, sekiz senedir o sandalyede hiç kimse oturmadı."

Hazan daha da şaşırdı. Banu halasının ne yapmak istediğini anlayamadı. "Neden o zaman Banu hala beni oraya oturttu?" diye araba kullanan çocuğa sordu.

"Bilmiyorum, bunu ona sorman lazım."

"Söyleyeceğini sanmıyorum. Bana birkaç gün daha oturmam gerektiğini söyledi."

"O zaman bir bildiği vardır. Bak kimseyi sorgulamazsan hayatta daha mutlu olursun."

"Sorgulamıyorum, ama merak ediyorum. Biraz meraklı olduğumu söylerler." diyerek güldü Hazan.

"Takma kafana. Demir abi iyi biridir. Sadece biraz farklıdır. Fazla konuşmaz, insan içine karışmaz. Çoğu kez onu

görmezsin bile. Sadece yemek zamanı odasından çıkar, onun için rahat ol. Aldırma."

"Ben kafama takmıyorum zaten. Umurumda da değil, sadece merak ettim." dedi Hazan ve okula gidene kadar konuşmaya devam etti. Konuştukça Bora'nın kafa dengi biri olduğunu anladı. Üstelik neşesi yerine gelmiş ve evdeki o huzursuz ortamdan çıktığı için de sevinmişti.

Banu, Hazan'a söz verdiği mobilyaları Demir'e nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Üstelik Demir sabah kahvaltı bile yapmadan odadan sinirle çıkmıştı. Duyacaklarından hoşlanmayacağını biliyordu ama bundan kaçamazdı. Bir an önce Demir'le yüzleşmesi gerekiyordu.

Adamın vereceği tepkiye hazırlıklı olarak çalışma odasına girdi. Demir, masada oturmuş bilgisayarına bakıyordu. Kapı açılınca başını kaldırıp kadına baktı ve eliyle otur işareti yaptıktan sonra bilgisayarına başını eğdi.

Banu bir süre Max'in başını okşayarak adamın karşısındaki koltukta oturmaya devam etti. Sonunda Demir işini bitirmiş ve bakışlarını Banu'ya dikmişti. Banu onu çocukluğundan beri tanıyordu ve Demir'in patlamak üzere olduğunu biliyordu. Bir kere o adımı atmıştı ve ne duyarsa duysun geri adım atmayacaktı.

Uzun bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Demir çok sinirliydi ve karşısındaki kadını kırmak istememesine rağmen kıracaktı. Banu çok ileri gitmişti ve nerede durması gerektiğini ona söylemeliydi. Onun sessizce oturuşuna bakarak konuşmaya kendinin başlaması gerektiğine karar verdi. Sessizliği Demir'in sert ve kalın sesi bozdu.

"Sana kızgınım Banu, hem de çok kızgınım."

"Biliyorum."

"Neden? Öğrenmek istediğim sadece neden?"

"Senin için." dedi kadın omzunu silkerek.

"Benim için mi?" diyerek kızgınlıkla kadına baktı Demir. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Değer verdiğim şeyleri benim için mi bozuyorsun?"

Banu, Demir'in sinirliliğine rağmen sakin olmak için kendini zorladığını biliyordu. O da yavaşça cevap verdi. "Artık yaşamaya başlaman lazımdı."

"Ben zaten yaşıyorum Banu, keşke ölebilsem."

"Buna yaşamak mı diyorsun? Bu odaya kendini hapsederek mi yaşıyorsun?"

"Evet, benim yaşamak anlayışım bu."

"Bu yaşamak değil Demir." dedi köpeğin başını okşamayı keserek. "Bunu göremiyor musun? Bu, günlerin amaçsızca geçip gitmesi demek. Hiçbir sosyal aktivitemiz yok. Hiç görüştüğümüz insan yok. Hiçbir yere gitmiyoruz. Böyle yaşamak zorunda değiliz. Hiçbirimiz değiliz."

"Banu, ben bu şekilde yaşıyorum diye sen böyle yaşamak zorunda değilsin. Seni engelleyen yok. Tüm bunları yapmak istiyorsan yapabilirsin, ama bana karışma. Beni sorgulamaktan da vazgeç artık. Ben bu şekilde yaşamaktan memnunum Banu. Bundan hoşlanmıyorsan gidebilirsin."

Banu şaşkınlıkla Demir'e baktı. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. "Ne yani, beni kovuyor musun?"

"Burada şartlar bu Banu. Mutlu değilsen gidebilirsin diyorum. Bu kovmak değil."

"Farkı nedir söyler misin? Artık geçmişi bırakmanın zamanı gelmedi mi Demir?"

Demir bir süre cevap vermeden kadına bakmayı sürdürdü. Banu'nun gözlerindeki hüzün olduğu gibi duruyordu. Sekiz yıl önce neyse şimdi de oydu.

"Sen geçmişi bırakabildin mi Banu?"

"Bırakmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Çünkü onlar benim yüzümden öldü, anlıyor musun Banu? Karım, oğlum ve senin oğlun."

"Ben seni suçlamıyorum Demir. Onların kaderi böyleydi."

"Kader diye bir şey yok Banu." diyerek ayağa kalktı Demir. "Kaderini kendin yazarsın. Sonra da sonuçlarına katlanırsın." diyerek kadının önüne kadar geldi.

Banu da yerinden kalkarak önündeki heybetli adama baktı. Neredeyse onun göğsüne ancak gelebiliyordu ama bu adamı o büyütmüştü, ondan korkmuyordu.

"Ne yaparsan yap bu mezarda ölmene seyirci olmayacağım, Demir?"

"Sen benim annem değilsin Banu."

Banu bunun üzerine hüzünlü gözlerini adamın koyu renk gözlerine dikti. Demir'in sözlerinden kırılmamayı uzun yıllar önce öğrenmişti. Demir karşısındakini kırmamak için sözünü sakınan bir adam değildi, ama bu duydukları onu kırmıştı. Belki biyolojik annesi değildi ama en az annesi kadar üzerinde hakkı vardı.

"Evet, annen değilim, olsaydım da aynı böyle yapardım. Gözümün önünde yok olmana izin vermeyeceğim, Demir."

Demir de kadını kırdığını anlamıştı. Daha birkaç gün öncesine kadar bu ev yaşanılır bir yerken, o kızın gelmesi dengeleri altüst etmişti. Babası gibi uğursuzun biriydi. Hiçbir şey söylemedi. Sinirliydi, kırgındı ve karşısındaki çok sevdiği kadını da kırdığını biliyordu.

Banu, onun üzüntülü gözlerine baktı ve usulca konuşmaya başladı. "Geçmişi bırakmak ve artık normal bir aile olmak istiyorum. Bunu istedim diye beni suçlayabilir misin Demir?"

"Hayır."

"Kaybettiklerimizi geri getiremeyeceğiz, ama onlar için de yaşamak istiyorum ve bence bunu senin de yapma zamanın geldi."

"Unutamıyorum Banu, her gece rüyalarıma giriyorlar."

"Biliyorum, unutmanı istemiyorum zaten. Ama artık onları o son halleriyle değil, yaşarkenki halleriyle hatırlamanı istiyorum. Ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlamak istiyorum. Artık yas tutmak istemiyorum Demir."

Demir, gözlerini kadından kaçırdı ve arkasını dönerek önünde uzanan manzaraya baktı. Hava hâlâ soğuktu. Yağmur durmuştu ve bulutların arasından güneş kendini göstermek için uğraşıyordu. Bir an o da Banu'nun söylediği gibi kaybettikleri ile mutlu oldukları o kısa anlara odaklandı. Gözlerinin önüne Yasemin ile dakikalarca güldükleri anılar geldi. *'Ne kadar mutluyduk bir zamanlar'* diye düşündü, her şey bir anda bitmişti. Mutluluk kısa sürmüş ve acı onu içine çekmişti.

Arkasını tekrar döndü ve hâlâ aynı pozisyonda duran kadına baktı.

"O kız bana mutlu olduğum zamanları ve unutmak istediğim insanları hatırlatıyor Banu. Türkiye'de yaşadığım mutlu anları hatırlatıyor. Kendimi daha kötü hissetmemi sağlıyor."

"Onun adı Hazan, Demir. Üstelik o adı ona sen koymuştun, unuttun mu?"

"Hayır."

"O zaman ona o kız deme."

"Biliyorum, o küçücük çocuğun büyüyüp genç bir kız olduğunu ve zamanın ne kadar acımasız olduğunu görüyorum. Amacıma ulaşamadan boşuna geçmiş yıllarımı düşünüyorum."

"Amacın ölmek olmamalı Demir. Amacın kaybettiklerimiz için yaşamak olmalı."

Demir bir şey demedi. Konuşmak bile istemiyordu. Şu anda tek istediği Banu'nun onu yalnız bırakmasıydı. Demir konuşmayınca Banu devam etti.

"Ona biraz daha sevgiyle yaklaş. İyi bir kız o, sadece Ömer'le büyüme şansızlığına sahipti. O zaman elimde olsa onu da yanıma alırdım."

"Yine de annesini bulduğumda buradan gidecek."

"Annesinin öldüğünü sanıyor, Ömer öyle söylemiş."

"İyi işte, yaşadığını öğrendiğinde sevinir."

"Demir, bu kadar insafsız olamazsın. Hazan'ın hiç kimsesi yok, bizden başka. Mary'yi bulacağını mı sanıyorsun? Kadın on beş yıldır ortada yok. Ömer'in onu ne kadar aradığını biliyorsun. O bile bulamadı. Bulsan ne olacak? On beş yıldır kızını aramamış bir kadın, kızına annelik mi yapacak? Bunca seneden sonra bakalım Hazan onu isteyecek mi? Onu bulmakla sadece herkesi biraz daha üzeceksin."

Demir, sabırsızlıkla Banu'ya baktı.

"Bu benim sorunum değil. Onları düşünemeyecek kadar çok sorunum var benim. Bulmak için çalışıyorum. Bulamazsam yatılı okula gidecek. Banu, iyi niyetini anlıyorum ama o kıza üç yıl boyunca katlanmak istemiyorum."

"Bu kızla alıp veremediğin ne?"

"Bir alıp veremediğim yok. Ayrıca Ömer'in kızı olması yeterli bir sebep değil mi sence?"

"Ama varmış gibi davranıyorsun Demir. Üstelik neden böyle davrandığını anlamış değilim. Kimin kızı olduğu o kadar da önemli değil. O evimizde misafir ve ona iyi davransan ölmezsin, merak etme."

Adam sesini çıkarmadan bir süre başını çevirip pencereden tekrar dışarıya baktı. İngiltere'nin bu mevsimini severdi. Bu ülke ruh haline o kadar çok benziyordu ki... Her şey birkaç gün öncesine kadar ne kadar iyi gidiyordu ve kız geldiğinden beri buradan da nefret etmişti. Banu'yu

kırmadan bir yolunu bulmak istiyordu. Tekrardan kadına döndü ve onun hüzünlü ela-yeşil gözlerine baktı.

"Pekâlâ, bir anlaşma yapalım o zaman." Banu, ona bakmaya devam ediyordu. "Yasemin'in sandalyesinde oturmayacak."

"Tamam." dedi Banu. Kazandığını biliyordu. Demir pes etmişti. Yolun çok başındaydı, ama bu bile şimdilik yeterliydi.

"Ayakaltında fazla dolaşmayacak. Ve ne yaparsan yap burada üç yıl boyunca kalmayacak. Annesini bulduğum an gidecek."

"Anlaştık, bu hafta sonu odasına mobilya alacağız."

Demir sinirle sesini yükseltti. "Ne demek mobilya alacağız?"

"O oda kıza göre değil ve ona söz verdim."

"Banu bak, istersen beni daha fazla sinirlendirme. Birazdan bu kadar bile uyumlu olmayacağım. Birkaç ay kalacak biri için mobilya falan almayacağım!"

"Birkaç ay da kalsa, beş gün de kalsa yine de mobilyaları değiştireceğim. Bunu sana sormuyorum, sadece haber veriyorum."

Banu yerinden kalktı. Artık o da kızgın gözlerle adama bakıyordu.

"Banu!" dedi Demir sinirle, ama Banu çoktan kapıya kadar gitmişti. Kapıyı açıp geri döndüğünde hâlâ pencerenin önünde kızgın gözlerle kendisine bakan adama gülümsedi.

"Gitmem lazım, işlerim var, yeterince oyalandım." dedi ve dışarı çıktı. Kapıyı kapattığında bir süre kapıya dayanmış vaziyette durdu. Dudaklarında hafif bir gülümseme ile mutfağa doğru gitti.

Hazan arabaya binmek için Bora'yı bekliyordu. Daha ilk günden okuldan nefret etmişti. Tanıştığı birkaç çocuk telaffuzu ile alay etmişlerdi. *'Aptallar!'* diye geçirdi içinden. Yatılı okul bile bu okuldan daha iyiydi.

O sinirle eve doğru yola çıktıklarında Bora ile hiç konuşmadı. Bir an önce eve gidip kendini odaya kapatmak istiyordu. Onun bu halini anlamış gibi Bora da hiçbir şey demedi. Hazan'ın sabahki coşkusu yoktu ve sessiz olması bir şeylerin kötü gittiğini anlatır gibiydi. Yine de bir şeyler söylemek için konuştu.

"Takma kafana, her okulda kendini bilmez tipler olur."

"Takmıyorum zaten," dedi Hazan yüzünü manzaradan çevirmeden.

"Birkaç gün sonra alışırsın."

Hazan ne başını manzaradan çevirdi ne de Bora ile konuştu. Eve geldiği anda arabadan inerek hızla odasına çıktı. Keşke okula gitmek için bu kadar acele etmeseydi. Birkaç gün bekleseydi. Hem evdeki hem de okuldaki hava dayanılır gibi değildi. Üstelik bu oda o kadar sıkıcıydı ki yaşam enerjisini alıyordu.

Bir saat sonra bu kasvetli odadan da sıkıldı ve yavaşça kapıyı açıp koridorda evin seslerini dinledi. Hiç ses gelmediğini anladığında odasından çıkıp merdivenleri inmeye başladı. Birkaç basamak sonra durmak zorunda kaldı. Holde kendisini izleyen köpeği gördü. Korkmamasına rağmen hayvanın görünüşünden tedirgin oldu, köpeğin bakışları hiç de dostça durmuyordu. *'Aynı sahibi'* diye düşündü.

O adam da onu gördüğünde aynı bu köpeğin ona baktığı gibi bakıyordu; düşmanca. Ondaki düşmanlığı hâlâ anlamış değildi. Anlamak için de uğraşmayacaktı. Çok da umurunda değildi. Ona en büyük kötülük köpeğin sevgisini kazanmak olacaktı ki bu da o vahşiye ders olacaktı.

Yavaşça bir iki basamak daha indi ve son basamağa

oturdu. Köpek hiç kımıldamadan bakıyordu.

"Max," diye fısıldadı. Sesinin yüksek çıkıp hayvanı tedirgin etmesini istememişti.

Köpek, kıza doğru bir iki adım attı ve durdu. Sessizlikte birbirlerinin ne olduğunu anlamak ister gibi bakışları buluştu. "Max, gel oğlum." diyerek hafifçe bacağına vurdu.

Köpek birkaç adımda kızın yanına gelmişti. Hazan yavaşça elini kaldırdı ve köpeğin başını okşamaya başladı. Köpek kıpırdamadan öylece duruyordu. "Aferin oğluma, uslu köpek. Çok tatlısın." diyerek köpeği okşamaya devam etti. Tam o sırada duyduğu sesle yerinden sıçradı, köpek de birkaç adım geri gitti.

"Bırak onu!"

Hazan sesin geldiği yere bakışlarını çevirdiğinde merdivenin başındaki Demir'i gördü. Gözlerini kısmış kıza bakıyordu. Sinirli olduğu belliydi. Zaten onu hep bir şeye sinirlenirken görüyordu. Bu adamın hiç sakin hali yoktu anlaşılan.

Adam, kızgın gözlerini ondan çekmeden merdivenlerden inmeye başladı. Hazan oturduğu yerden kalktı ve adamın önünden geçmesi için duvara doğru yaslandı. Demir tam önüne geldiğinde durdu. Hazan önünde dikilen heybetli adama bakabilmek için başını yukarıya doğru kaldırdı ve onun hâlâ kızgın gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Köpeğimden uzak dur."

Sesi emir verir gibiydi. Gözlerini kızdan çekerek köpeğe doğru döndü. Gür sesiyle "Buraya gel Max!" diye emretti ve birkaç basamak daha inerek odasına doğru yürüdü. Köpek de onun peşinden gitti. Odanın kapısını açtığında geri dönerek merdivende dikilen kıza baktı.

"Ona bir daha sakın elini sürme." dedikten sonra çalışma odasına girerek kapıyı sertçe kapattı.

Hazan, merdivenin dibinde öylece çarpılan kapıya ba-

karak bir süre bekledi. Adam köpekten daha tehlikeli duruyordu.

"Canın cehenneme!" diye söylendi. Sonra da o sinirle merdivenleri çıkıp odasına gitti. Hırsla kapıyı çarptı. "Pislik! O köpeği elinden almazsam bana da Hazan demesinler." diye kendi kendine konuşmaya başladığında çoktan planını yapmıştı.

Beni sevmeye kanatlarımdan başla.

CEM ADRİAN

BEŞ

Aradan geçen haftalarda Hazan, evdekilerin sevgisini kazanmaya başladığını hissediyordu. Hatta ilk gün kaşlarını çatarak onu havaalanından alan ve tek kelime konuşmayan Haluk ile bile aralarını düzeltmeyi başarmıştı. Onu hâlâ görmezden gelen ve görmek zorunda kaldığı anda da ona kızmak için her zaman bir bahane bulan Demir'in dışında gayet mutluydu.

Zaten mutlu olmak için Hazan'ın büyük şeyler beklediği yoktu. Onun basit bir felsefesi vardı; değiştiremeyeceği şeyler için üzülmeyi daha çok küçükken bırakmıştı. Hiçbir şey olmasa bile Hazan her zaman mutlu görünmeyi severdi. Mutlu insanların hiç yalnız kalmadıklarını fark ettiği andan beri Hazan üzüntülerini tek başına, mutluluğunu insanlarla yaşamaya başlamıştı.

Başucundaki saati alarak baktı ve sabahın körü olduğu-

nu gördüğünde başını tekrar yastığa koydu. Bugün hafta sonuydu ve bu kadar erken kalkmak zorunda değildi. *'Bu saatte kim kalkar?'* diye düşündü. Üstelik bugün pazardı. Biraz daha uyumalıydı.

Bir süre uyumak için kendini zorlamasına karşı uyuyamayacağını anladığında yataktan kalktı. Çıplak ayakları yere bastığında ürperdi. Yavaşça pencerenin yanına doğru yürüdü, perdeyi araladığında gözlerine inanamadı. Kar yağmıştı. Her yer bembeyazdı. Manzara harikaydı. Kışın yapraklarını dökmeyen ağaçların üzerleri bir karış kardı. Hâlbuki akşam yattığında yağmur yağıyordu.

Perdeleri hemen yana çekti. Bir süre daha ilerideki ağaçlara ve dağlara gülümseyerek baktı. Manzaranın olağanüstü hali bile mutlu olmasına yetmişti. Çocukluğundan beri kar onu çekerdi. Adana'daki kışları hatırladı, neredeyse hiç kar yağmazdı.

Hemen banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı. Bir an önce dışarı çıkması gerekiyordu. Yoksa yolları açmak ve bahçeyi temizlemek için adamların çalışacağını biliyordu.

Evdeki vahşi hiçbir güzelliğin uzun süre kalmasına izin vermiyordu. Şimdi onu düşünerek sabah sabah sinirlerini bozmayacaktı. Dört aydır burada kalıyordu ve adamın tutumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. İlk gün ona nasıl kötü ve kaba davrandıysa aynı şekilde davranmaya devam ediyordu. Adamın bilmediği bunu kendisinin takmadığıydı. Üstelik son zamanlarda kasten onu delirtmek için adamın sevmediği her şeyi yapıyordu. Onun yüzünü gördüğünde yaptıklarında başarılı olduğunu fark ediyor ve bunu devam ettirmek içinde elinden geleni arkasına koymuyordu.

Demir'i sinir etmek için bazı yemeklere en son iniyor, artık o sandalyede oturmasına gerek yokken adamın gözünün içine baka baka gidip kutsal sandalyeye oturuyordu. Sandalyeye bu ismi vermişti. 'Kutsal Sandalye'

Aklına gelince yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Bazen kendisini gerçekten üzdüğü ve ağır konuştuğu zamanlar olmuyor değildi, ama asla onun karşısında ağlamamıştı. Asla üzüldüğünü belli etmemişti. O kendisine bağırıp çağırırken hiçbir şey yapmadan öylece yüzünde aptal bir sırıtışla adama bakıyor ve bu haliyle onu daha da delirttiğini görüyordu. Onun yanında olmadığı kadar neşeli ve coşkulu oluyordu. Bu dört ayda öğrendiği tek şey, ne kadar neşeli olursa adamı o kadar delirttiğiydi.

Yemin etmişti, o vahşiye üzüldüğünü asla göstermeyecekti. Diğer insanların kendisine olan tutumları gayet iyiydi ve bu ona yeterdi. Aslında evi ve bulunduğu yeri sevmişti. Kırsalda yaşamak hoşuna bile gitmeye başlamıştı. Banu halası her zaman ona iyi davranıyordu. Kadın sözünü tutmuş geldiğinin haftası odasındaki mobilyaları değiştirmişti. Şimdi odası çok daha güzeldi. O kasvetli eşyalardan kurtulmak onu mutlu etmişti. Onu sinir eden Demir'in davranışlarıydı. Bu adamdan ve onun soğuk bakışlarından kurtulacağı günleri iple çekiyordu.

Her şey için kendini azarlaması ilk başlarda canını sıksa da son zamanlarda söylediklerini duymazdan geliyordu. Gülümsedi, sabah sabah onu düşünüp bu güzel günü mahvetmeyecekti. Şimdi tek düşündüğü bir an önce adamlar bahçedeki karları kaldırmadan dışarıda doyasıya eğlenmekti. Giyindi ve yavaşça odadan çıktı.

Merdivenlerden usulca indi. Evde en ufak bir ses duyulmuyordu. Herkes uykuda olmalıydı. Kapının önünde Max ile karşılaştı. Köpek onun geldiğini görünce yerinden kalktı ve kızın yanına gitti. Hazan elini uzatarak onu okşadı. Vahşiye hissettirmeden dört ay boyunca her gün köpeğe yiyecek taşımış ve sonunda Max'i kendisine bağlamıştı. Adam bunu bir öğrense kendisini büyük ihtimalle evden kovardı. Umurunda mıydı? Tabii ki değildi.

Gülümseyerek köpeğin kulağına doğru eğildi. "Benimle dışarıya gelmek ister misin Max?" diyerek başını okşadı. Hayvan sesler çıkarınca "Vahşi sahibin nerede?" dedi gülerek. "Hadi gel, eğlenmek senin de hakkın."

Botlarını giydi. Kalın montunu eline alarak, yavaşça kapıyı açtı. Önce köpek sonra da kendisi çıktı ve aynı yavaşlıkla kapıyı kapattı. Önündeki manzara o kadar güzeldi ki birden nefesi kesildi. Derin bir sessizlik ortalığa hâkimdi. Sessizlik ve beyazlık huzur vericiydi. Havadaki huzur içinin de huzurla dolmasını sağladı. Kapının önünde bir süre durdu. Yanında duran köpeğin başını okşayarak bekledi. Sonra da yavaşça merdivenleri indi. Max hâlâ kapının önünde durmaya devam ediyordu. Hazan köpeğe baktı.

"Hadi gel oğlum, biraz eğlenelim." diyerek köpeği çağırdı.

Max hızla merdivenleri inip yanına geldi. Ön patilerini kızın üstüne doğru attı ve onu karların üzerine yıktı. Hazan'ın kahkahası ve Max'in havlaması sessizliği böldü.

Pencerenin önünde oturan Demir, uzun zamandır uyanıktı. Yine onu uyandıran ve ter içinde bırakan kâbuslarından birini görmüştü. Aradan yıllar geçmişti, ama kâbuslar geçmiyordu. Her biri sanki o günü tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Her geçen gün daha ağır gelmeye başlamıştı.

Odasında daha fazla duramadığı için aşağıya çalışma odasının dinginliğine sığınmıştı. Şöminede yanan odunların çıtırtısından başka hiç ses yoktu. Pencerenin önüne otururak günün ağarmasını bekliyordu. Kalktığından beri kar yağıyordu ve ortalık şimdiden bembeyaz olmuştu.

Kış aylarını severdi. Hiçbir zaman arası sıcakla iyi olmamıştı. Gözlerini uzun zamandır, evin önünde uzanan bu beyaz dinginliğe dikmiş öylece bakıyordu. Birden görüş alanına giren ikiliyi gördüğü anda şok oldu. Oturduğu yerde dikleşerek ön bahçedeki kızla köpeğine baktı.

Sabahın bu saatinde o aptal kız neden ayaktaydı ve dışarıda ne işi vardı? Max'in havlaması ve kızın kahkahası birbirine karıştı. Sonunda sessizlik ve huzur bitmişti. Bu kıza her gün daha da sinir olarak geçirdiği dört ay yetmezmiş gibi bir de köpeğinin ona gösterdiği ilgi vardı. Uzun zamandır hayvanın kızı gördüğünde gösterdiği ilgiyi anlamıştı. Bu bile onu delirtmeye yetiyordu. Kaşlarını daha da çattı.

Evdeki hiç kimse Max'e fazla yaklaşmazken bu kız daha ilk günden köpeğini baştan çıkarmıştı. O sert görünümlü hayvan kızı gördüğünde ne yapacağını bilmediği bir sevgi gösterisi içine giriyordu. Max ile Hazan'ın arasında duygusal bir bağ oluşmuştu. Bunun hangi ara olduğunu bilmiyordu, ama gözünden bunu kaçırdığı için kendine kızıyordu. Köpek onu gördüğünde gösterdiği sevgi gösterisini son zamanlarda kendisine bile göstermiyordu.

Kız geldiğinden beri ona kızmak dışında Hazan ile tek kelime konuşmuyordu. Kızın onu sinirlendirmek için bazı hareketleri kasten yaptığını anlamıştı ve otoritesini sınadığı için ondan gerçekten de nefret ediyordu. Yine de hakkını vermek lazımdı, ilk günden bu yana ona ne kadar kızarsa kızsın bir kere bile karşısında ağlamamış ya da boyun eğmemişti. Güçlü oluşunu takdir etti. Babasının kızı olmadığını göstermişti.

Ömer mutlu olmayı bilmeyen ve sürekli şikayet eden adamın tekiydi. Ona benzemediğine aslında seviniyordu. Yine de Hazan yaşına rağmen bildiğini okumaya devam ediyordu. Üstelik evdeki herkesin o kızı sevdiğini biliyor-

du. O konuşmayı sevmeyen Haluk bile bazen onunla saatlerce konuşuyordu.

Kızın sürekli konuşması da onun için dayanılacak bir şey değildi. Ona bağırdığı günlerde Hazan inatla Yasemin'in sandalyesine oturuyor ve onu ayrıca deli ediyordu. Son zamanlarda ona kızmak için bahane arasa da kızın içindeki yaşam enerjisi evde yaşayan herkesi etkilemişti.

Hazan'ın sadece Max ile değil, evdeki herkesle arası iyiydi. Çalışanlarla bile arkadaştı. Bu halleriyle, yıllarca kahkaha sesi duyulmayan bu evde onu bile etkilediğini artık kendine itiraf ediyordu. Yine de onunla konuşmuyor ve onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Dört ayda evin altını üstüne getirmeyi başarmıştı. Yıllardır durduğu yerde duran eşyaların yeri bile değişir olmuştu. Banu kıza yüz verdikçe ev yaşanmaz bir yer olmaya başlamıştı. Yüksek sesle dinlenen müzik, atılan kahkahalar ve sürekli bir koşuşturmaca hali onun dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Ne kadar uyarırsa uyarsın Hazan bildiğini okumaya devam ediyordu. Kendisi dışında herkes mutlu göründüğü için de sesini çıkarmamaya çalışıyordu.

Herkes değişmişti ve bu değişimden o da nasibini alıyordu. Geçen gün ilk defa Banu'yu evin içinde bir şarkı mırıldanırken duymuştu. Hazan'ın içindeki coşku bazen gerçekten de dayanılacak gibi değildi. Şimdi köpeği ile birlikte dışarıda karların içinde oynarken dişlerini sıkmış onları seyrediyordu.

Ona ne kadar sinir olsa da gittikçe o da kızın varlığına alışmıştı. Bazen onu görmeden geçen günlerde gözleri kızı arıyordu. Gerçekten de Mary'ye benziyordu. Onun gibi neşeli ve vurdumduymazdı. O zaman da Mary'ye hayrandı. Çiftliğe geldikten sonra herkese yaşam sevinci aşılamıştı. Gerçi Ömer her güzel şey gibi onu da soldurmayı başarmış ve sonunda hem evi hem de kızını terk ederek sırra

kadem basmıştı. On beş yıldır nerede olduğunu bilen yoktu. Şimdiye kadar kendisi bile hiçbir iz bulamamıştı. Artık gerçekten de Mary'nin öldüğünü düşünmeye başlamıştı. Bu durumda onu evden göndermek için planlarını tekrar gözden geçirmesi gerektiğinin farkındaydı.

Gözlerinin önüne kızın annesi geldiğinde dudağının kenarında oluşan gülümsemeyi saklayamadı. Şimdi bahçede köpeği ile oynayan kız da Mary'nin ilk zamanki halleri gibiydi. Bu kıza yaptıklarını başkasına yapmış olaydı sürekli ağlar ve bir an önce buradan kaçardı. Ama Hazan'ın bitmeyen neşesi, sürekli mutluluğu, söylediklerini takmaması ve tüm bunlara karşı burada çok mutlu gibi durması canını sıkıyordu. Bir insan her daim bu kadar neşeli nasıl olabilirdi, buna akıl erdiremiyordu.

Şu anda karların içinde Max ile alt alta üst üste yuvarlanıyorlardı. Başındaki bere düşmüş ve kızıl saçları bembeyaz karların üzerine dağılmıştı. Demir nefesini tutarak bu manzaraya baktı. Bir an aklına kötü anıları hücum etti. Kızın saçları karın üzerinde başının etrafını sarmış kan gibi duruyordu. Bu manzara aklına kötü anıları getirse de gözlerini yumdu ve anıları düşünmemeye çalıştı.

Gözlerini açtığında Hazan yerden kalktı ve üstünü başını silkeledi. Sonra koşmaya başladı. Max de peşinden... Bir süre sonra da kendini sırtüstü karların içine bıraktı. Kar meleği yapıyordu. Demir bulunduğu yerden rahatsız olsa da bir türlü pencerenin önünden ayrılamadı. Kızın kahkaha atarak yerden kalkmasını ve karın üzerinde yaptığı şekle bakmasını seyretti.

Kız yerden kar alıp kartopu yaparak evin pencerelerinden birine attı. Demir 'büyük ihtimalle Bora'nın camına attı' diye düşündü. Bir süre sonra ikinci kartopunu da attı ve birisine aşağıya inmesini işaret etti. On dakika sonra dışarıdaki ikiliye Bora da katılmıştı.

Bora ve Hazan çok iyi anlaşıyormuş gibi duruyorlardı. Kısa sürede gerçekten de iyi arkadaş olmuşlardı. Acaba aralarında duygusal bir şeyler var mıydı? Bunu anlamıyordu. Bazen Bora'nın kıza bakarken daldığını görüyordu, ama Hazan'ın ne düşündüğünü anlamıyordu. Bu konuda hiç açık vermiyordu kız. Üstelik yaş olarak aynı yaşlarda sayılırlardı. Bora yakışıklı bir çocuktu. Uzun boylu ve atletikti. *'Aralarında bir şeyler olması çok normal'* diye düşündü. Bu ıssızlığın ortasında insanlardan uzak yaşıyorlardı. Her ikisinin de yaş olarak akranları pek yoktu. Üstelik sürekli birliktelerdi.

Mahremiyetlerine saygı göstermek için pencerenin kenarından çekildi ve ateşe odun atmak için şömineye doğru yürüdü. Yorgunluğunu ve uykusuzluğunu iliklerine kadar hissediyordu. Belki de biraz yukarı çıkıp dinlenmeliydi.

Eline aldığı odunu tam şömineye atacaktı ki dışarıdan gelen çığlık sesini duyunca hemen arkasını döndü. Hızlı adımlarla pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açarak dışarıya baktı. O an dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Hazan karlar içinde yatıyordu ve Bora onu kaldırmaya çalışıyordu.

Kızı oturur pozisyona getirdiğinde Demir'in nefesi kesildi. Hazan'ın yüzü olduğu gibi kandı. Hemen çalışma odasından dışarı fırladı. Kapıyı açtığı gibi koşmaya başladı. Büyük çınar ağacının yanına geldiğinde Bora ne yapacağını bilmez gibi kızın başında dikiliyordu. Max de kötü bir şey olduğunu hissetmiş gibi sürekli havlıyordu. Bora'yı kenara itti. Çocuk bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

En son duydukları "Ağaca çarptı Demir amca." oldu.

Demir kızın yanına çöktü, yüzündeki kana boyanmış ve şimdi kıpkırmızı olmuş kızıl saçlarını yüzünden çekti. Çilli yüzünü ellerinin arasına alıp kendine bakmaya zorladı. Hazan titriyordu. Başını kaldırıp kocaman gözlerle

Demir'e baktı, sonra gözleri kaydı ve bayıldı. Belki böylesi daha iyiydi.

Hareketsiz kızın yarasına baktı. Kesik derindi ve kanaması devam ediyordu. Demir yaranın dikilmeden iyileşmeyeceğini anlamıştı. Kızı kucakladığı gibi ayağa kalktı. İçeriye doğru hızlıca yürüdü. Kızı çalışma odasındaki deri koltuğa yatırdığında Bora'ya döndü.

"İlk yardım çantasını getir çabuk."

Hazan'ın üstündeki kalın montun önünü açtı. O sırada kız inledi. Hazan gözlerini açmaya çalışıyordu, ama başarılı olamadı.

"Tamam, sakin ol." diye mırıldandı.

"Acıyor." Sesi olduğundan bile cansız çıkmıştı.

Bora elindeki çantayı Demir'e uzattığında adam kızın başını bıraktı ve çantayı açarak gerekli malzemeleri çıkardı ve kızın yarasını temizlemeye çalıştı. Kesinlikle hastaneye gitmesi gerekiyordu. Kesik alnının ortasından başlayıp sağ kaşının üstünden kulağına doğru uzanıyordu. Hazan'ın canının yandığı belliydi. Gözünün kenarında akmak için bekleyen gözyaşları parlıyordu. Hâlâ gözlerini açamamıştı ve sıkı sıkı bileğini tutuyordu.

Bora'ya doğru dönerek konuştu. "Arabayı hazırla Bora. Hastaneye gidiyoruz, dikilmesi gerek."

Hazan, Demir'in kolunu kendine doğru çekti. Yavaşça gözlerini açtı, cılız bir şekilde, "Hayır, gitmek istemiyorum." dedi.

Demir kıza baktı ve tek bir kelime söyledi. "Gidiyoruz."

Yarasının üstüne sargı bezleri koyarak kızı yavaşça oturttu. Montunun fermuarını tekrar çekti. Usulca onu kaldırdı. Hazan ayağa kalkınca başı döndü. Yürüyecek hali yoktu. Kan midesini bulandırmıştı. Bunu Demir de anlamıştı.

Bora içeri girip, "Araba hazır Demir amca, evin önüne çektim." dediğinde Demir kızı tekrar kucakladı.

Bora'nın tuttuğu arabanın kapısına kızın başını vurmamaya dikkat ederek onu ön koltuğa oturttu ve kemerini bağladı. Sonra da Bora'ya dönüp, "Max'i sakinleştir." diyerek kendisi de şoför koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Hazan'ın canı o kadar çok yanıyordu ki yanında Demir varken sesini çıkarmaya korkuyordu. Neden onu hastaneye Bora değil de Demir götürüyordu?

Başını koltuğun arkasına yasladı. Acıdan gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Hiç konuşmadan hastaneye geldiklerinde Demir kızı arabadan çıkardı.

Hazan'ı hemen acile aldılar. Kız o korkuyla Demir'in elini tutmuş bırakmıyordu. Sonunda doktor Demir'in de içeri girmesine razı oldu. Doktor kesiğe bakarken Hazan adamın elini hiç bırakmadı. Yarası dikilirken de eli hâlâ sıkı sıkı Demir'in elini tutuyordu. İşlemler bittiğinde doktor her ikisine de dönüp, "Elimden geldiğince düzgün dikmeye çalıştım ama yine de bir iz kalacak." dedi.

"Teşekkür ederim." dedi Demir.

"Filmler de bir kırık falan görülmüyor, ama baş yaralanmalarında hastayı uyutmayı pek tavsiye etmiyoruz. Uyanık tutmanız lazım. Mide bulantısı, baş dönmesi, göz kararması gibi durumlarda hastaneye gelmenizi istiyoruz."

"Tamam."

"Biraz daha burada kalabilir, kendisini iyi hissettiğinde gidebilirsiniz."

Doktor dışarı çıktığında Hazan biraz oturmaya çalıştı. Acısı dinmişti, ama bunun yaptıkları lokal anesteziden olduğunu biliyordu. Etkisi geçince canı yanacaktı. Elinin birinin Demir'in elini sıkı sıkıya tuttuğunun farkında bile değildi.

"Nasılsın?" diyerek eğilip kızın yüzüne baktı Demir.

"Başım ağrıyor." dedi. Ağzının içi sanki pas tutmuş gibiydi.

Demir kızın yüzüne baktı. "Şanslısın, gözünü sıyırmış."

"Nasıl olduğunu anlamadım, başımı çevirdiğimde dallar oradaydı. Özür dilerim."

Şaşkınlıkla kıza baktı. Hazan belki de ilk defa kendisinden özür diliyordu. Şimdiye kadar yaptığı hiçbir şeyden özür dilememişti. Üstelik Demir'i sinirlendirecek bir şey yapmamasına rağmen özür dilemesi adamın gülümsemesine neden oldu.

"Neden?" diye sordu merakla.

"Seni odandan çıkarıp insan içine soktuğum için."

Demir şaşkınlıkla kızın yüzüne baktı. Bu kız kan kaybetmiş, kaşı ve alnı dikilmiş ve üstelik perişan görüntüsüne rağmen hâlâ şaka yapabilecek kadar garipti.

"Şansını zorladığının farkında mısın Hazan?"

"Aaa, adımı biliyormuşsun, çok şaşırdım!"

Demir hiçbir şey demeden kıza baktı. Sonra da ona güldü. Anlaşılan Hazan kendisini iğnelemekten vazgeçmeyecekti.

Hazan ilk defa Demir'in kendisine bakarken güldüğünü görmüştü. Gülünce yüzündeki sert hatlar yumuşadı. Kız da adama bakıp güldü.

"Daha çok gülmelisin."

Demir'in bir şey demesine fırsat bırakmadan konuşmaya devam etti.

"Sakallarını da kesmelisin, sana yakışmıyor, yüzünü daha da sert gösteriyor. Bu şekilde vahşilere benziyorsun."

Demir yüzündeki gülümsemeyi silerek karşısında gülümseyen kıza baktı.

"Kafan iyi galiba."

"Evet, verdikleri neyse kendimi havada uçuyor gibi his-

sediyorum. Söyle onlara sana da versinler, işe yarıyor emin olabilirsin." diyerek arsızca sırıttı.

Demir bir şey demeden kaşlarını çattı, kızın yüzüne biraz daha baktı. Hâlâ sırıtarak kendisine bakıyordu.

"Artık elimi geri alabilir miyim?" diye elini hafifçe çekti.

Hazan gözlerini eline çevirdiğinde adamın elini tuttuğunu gördü, sonra da yavaşça bıraktı. Buraya geldiğinden beri adamın elini bırakmamıştı. Yüzü hafifçe kızardı.

"Artık iyiyim, gidebilir miyiz?"

"Tabii ki, istersen biraz daha kalabiliriz."

"Yok iyiyim."

"Pekâlâ, hadi kalk bakalım. Yavaş hareket et, başın dönebilir."

Kızın elinden tutarak kalkmasına yardım etti. Hazan karşıdaki aynada kendini görünce gözlerine inanamadı. Alnının ortasından sağ kulağına doğru kocaman bir bant vardı yüzünde. Sağ gözü biraz şişmişti. Üstü başı kan içindeydi ve berbat görünüyordu. Demirin yardımıyla yattığı yataktan kalktı ve ayağa kalktığı anda başı döndü. Demir bunu fark etmiş olmalıydı ki kıza sarıldı.

"Tamam, yavaş hareket et, birazdan geçer."

Hazan kaslı kolların kendisini sarıp sert bedene yaslamasını hiç itirazsız kabul etti. Zaten başka bir şansı da yoktu. Yanında olan tek kişinin sinir olduğu adam olması, ona ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bir süre sonra hastaneden çıkmışlar, arabaya binmişlerdi.

Demir ona doğru eğilerek "Karnın aç mı?" diye sordu.

Hazan'ın canı bir şey istemiyordu, ama bir şeyler yemesi gerektiğinin farkındaydı. Onca yolu aç aç tekrar arabada gitmek istemiyordu. Gerçi Demir'le bir şeyler yemek de hiç işine gelmiyordu, ama denize düşen yılana sarılıyordu mecburen.

Adama bakmadan "Evet." diye fısıldadı.

"Burada çok güzel kruvasan yapan bir yer var, gitmek ister misin?"

"Bu halimle mi?"

"Ne var halinde?"

"Üstüm başım kan içinde, yüzümün yarısında kocaman bir bant var, korku filminden kaçmış gibiyim."

"Arabadan inmene gerek yok, yemek istersen alabilirim."

"İsterim."

"Tamam, kaç tane yiyeceksin?"

"Üç dört tane yerim."

Demir başını kıza çevirip baktı, şaşırmış gibi duruyordu. Hazan da adama bakıyordu.

"Ne?"

"Üç dört tane yiyecek gibi durmuyorsun, yemeklerini neredeyse hiç yemiyorsun?"

Hazan gülümsedi. "Bana sürekli lokmalarımı sayıyormuş gibi bakınca iştahım kaçıyor."

Sonra da adamın buna dikkat etmesine şaşırdı. Aynı masada günde üç öğün yemek yemelerine rağmen Demir ona hiç bakmazdı.

Demir bunun üzerine bir şey demeden arabadan indi. Neden evdekilerin bu kızın konuşmalarını sevdiğini anlamıştı. Hazan hazır cevaptı ve hiçbir şeyin altında kalacak gibi durmuyordu. Onu bile güldürmeyi başarmıştı. Üstelik acı çektiği her halinden belli oluyordu.

Hazan adamın arkasından bir süre baktı. Banu halasının dediği gibi iyi birine benziyordu, ama şimdiye kadar ona neden bu kadar kötü davranmıştı? Üstelik buraya geldiğinden beri ilk defa bu kadar çok konuşmuşlardı.

Başını arkaya doğru yasladı. Buz tutmuş dalları fark edememişti. Bu ilk yaralanması değildi. Okulda da her zaman bir yerleri kesilir ya da yaralanırdı. İçindeki haylaz

çocuk bir türlü büyümeyi başaramamıştı.

Arabanın kapısı açıldığında gözlerini açtı. İçeriye giren hava ürpermesine neden oldu. Demir elinde kocaman bir kese kâğıdı ve iki tane kahve ile geldi. Hazan kahveden bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. Bu Demir'in gözünden kaçmadı.

"Ne oldu?"

"Sabahları kahve içmeyi sevmiyorum."

"Başka bir şey alayım mı?"

"Gerek yok." diyerek kruvasandan bir tane aldı ve çok acıktığını hissederek iştahla yemeye başladı.

Demir kıza bakarak bir tane de kendi aldı. Arabanın içinde sessizce oturmuşlardı. Demir kahvesini içince yavaşça arabayı hareket ettirdi. Hazan yanında epeydir sessizdi, uyudu mu diye başını çevirip kıza doğru baktı, onun da kendisine baktığı görünce göz göze geldiler.

"İyi misin?"

"Evet. Artık dost muyuz?"

"Dost mu?" Demir o kadar şaşırmıştı ki kızın yüzüne öylece bakmaya devam etti.

Hazan gülümseyerek konuşmaya başladı. "Evet, yani artık barıştık mı, hâlâ bana öyle kızgın bakacak mısın?"

"Sana kızgın bakmıyorum." diyerek bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"Evet, bakıyorsun, hem kızgın bakıyorsun hem de benden hoşlanmıyorsun."

Demir sessiz kaldı. Hazan bir süre daha ona baktı, cevap vermeyeceğini anladığında o da başını cama doğru çevirdi ve dışarıyı seyretmeye başladı. Her yer bembeyazdı ve çok güzeldi.

Hastanede verilen ilaçların etkisi geçmeye başlamıştı ve yarası acıyordu. Gözlerini yumdu. Demir kızın gözlerinin kapalı olduğunu görmüştü. Uyumaması gerekiyordu. Ya-

vaşça kızın elini tuttu. Hazan gözlerini açtı, başını çevirip adama baktı. Göz göze geldiklerinde adam gülümsedi.

"Sana kızgın değilim Kelebek." dedi.

Dediği anda da ona kelebek dediği için pişman oldu. Nereden aklına gelmişti hiç bilmiyordu, belki de bu renksizliğin içinde tek renkli şey kız olduğu içindi. Sonra da elini çekip iki elini de direksiyonda sabitledi.

Bu kız aklını karıştırmayı becerebiliyordu. Bugünden sonra ona artık eskisi gibi davranamayacağının farkındaydı. Kendi kendine küfür ederek sessizce arabayı kullanmaya devam etti. Eve geldiklerinde Demir, Hazan'ın arabandan inmesine yardım etti. Banu telaşla yanlarına gelmiş, kızı görünce ona sarılmıştı. Demir kızın etrafını saran ev halkına şöyle bir baktı ve yanına gelen Max ile birlikte eve doğru yürüdü.

Banu, Hazan'ın yarasına yavaşça elini dokundurdu ve ona sarıldı.

"Ah güzel kızım, iyi misin?"

"Evet Banu hala, iyiyim."

"Bora söylediğinde merak ettim. Telefonu da yanına almamış Demir. Ağrın var mı?"

"Yok."

"Hadi, dışarısı çok soğuk, eve girelim. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?" diyerek kızın kolunu tuttu ve onunla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

"Demir ile kahvaltı yaptık."

"Kahvaltı mı yaptınız?"

"Evet." dedi Hazan gülümseyerek.

Kızla birlikte eve doğru yürüyen Banu'nun kimsenin görmediği dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Bunu duyduğuna memnun olmuştu. Doğru yoldaydı. Biraz daha zaman geçtiğinde Hazan Demir'i de etkisi altına alacaktı.

Hazan odasına çıktığında üzerindeki giysileri çıkardı.

Altına bir eşofman, üzerine de kısa kollu bir tişört giydi. Aynada kendisine tekrar baktı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olup koca ağacı görmezdi? Ağacın dallarının buz tutmuş olması, bıçak etkisi yaratmıştı. Elini uzatıp sargıya dokundu. Canı yanıyordu. Gerçekten de gözüne çok yakındı, ya gözüne gelseydi? Daha dikkatli olmalıydı. Artık çocuk değildi.

Bir ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Uzanmak istiyordu ama doktor uyuma demişti. Aklı birden Demir'in son söylediği kelimeye takıldı. Ona kelebek demişti. Gülümsedi. Adam onu gerçekten şaşırtmıştı. Dört ay boyunca onu görmezden gelmiş, gördüğü zamanlarda azarlamış biri olarak bugünkü davranışları yumuşak ve şefkatliydi. O kadar da kötü olmadığına karar vermişti. Kötü görünmek isteyen iyi bir adam diye düşünerek gülümsedi.

Usulca odadan çıktı. Odada kalırsa uyuyacaktı. Aşağıya indiğinde doğruca mutfağa gitti. Hiç kimse yoktu. Herkes neredeydi? Canı çay içmek istiyordu, kendine çay yaptı. Sabah sabah kahveyi nasıl içtiklerini anlamıyordu. Bir süre sonra elindeki büyükçe bir kupadan çayını yudumluyordu.

Ani bir kararla yerinden kalktı. Dolaptan bir kupa daha aldı ve ona da çay doldurdu. Kupaları eline aldı ve Demir'in çalışma odasına doğru gitti. Kapıya gelince durdu. İki elinde de kupa vardı. Neden bir tepsiye koymamıştı ki, kapıyı nasıl vuracaktı? Ayağının ucuyla kapıya vurdu. İçeriden gel diyen sesi duydu ama kapıyı açamadı. Tam kupayı yere koymaya eğilmişti ki kapı açıldı. Demir karşısındaki kızı gördüğünde şaşırdı. Yüzü bembeyazdı ve elinde iki tane üstlerinden duman tüten kupa tutuyordu.

"Sana çay getirmiştim."

Hazan'la konuşmak bile istemiyordu. Uzatmamak için kendisine uzatılan kupayı kızın elinden aldı. Bir süre öy-

lece kapının önünde dikildiler. Hazan içeri girmek için Demir'in kapıdan çekilmesini, Demir ise kupayı aldıktan sonra Hazan'ın çekip gitmesini bekledi.

Her ikisi de bir süre daha bekledikten sonra sonunda Demir kenara çekildi ve kız arsız arsız sırıtarak içeriye girdi. Max kızın hemen yanına giderek ona sürtündü. Hazan ikinci defa girdiği odaya hayran hayran bakıyordu. Sabah yaralı haliyle bile bu odanın güzelliğini görmüştü. Sade ve şıktı. Oturmadan önce etrafta dolanarak kitapların olduğu kütüphaneye doğru gitti.

"Vay canına, tüm bunları okudun mu?" diyerek raftaki kitapların adlarını okumaya çalışıyordu. Çoğunun yazarını bile tanımıyordu. Daha çok siyaset ve felsefe kitapları vardı. Üstelik kitap okumayı sevdiği de söylenemezdi. Okulda zorunlu okutulan kitaplar dışında isteyerek kitap okumamıştı. Burada yapılacak fazla bir iş yoktu, belki okumaya başlardı. Sorduğu soruya adam cevap vermeyince başını çevirip Demir'e doğru baktı.

Demir, teklifsizce içeri giren ve raflara bakan kızı izliyordu. Elinin birini kitapların sırtında gezdirerek kütüphaneyi dolaşıyordu. Kendisine bakınca sorduğu soruyu hatırladı. Belki cevap verirse bir an önce çekip giderdi.

"Evet." dedi Demir, davetsiz misafirden rahatsız olarak.

Hazan yine her zamanki gibi kaşlarını çatmış ona bakan Demir'e gülümseyerek bakıyordu. Onun kaşlarını çatmış görüntüsü Hazan'ın hiç de umurunda değildi.

"Çok zamanın olmalı, tüm bunları okuduğuna göre."

"Yeteri kadar var."

"Burada okuyacak bana göre bir şey var mı?"

"Yok." dedi Demir sabırsızlıkla.

"Bunları okuyamam mı demek istiyorsun? Göründüğüm kadar aptal değilimdir. Hatta çok zeki olduğum söylenir."

"Ne olduğun umurumda bile değil."

"Yine o soğuk Demir geri geldi anlaşılan."

"Ne istiyorsun Hazan?" diyerek kapının önünde dikilmeye devam etti Demir.

"Sadece sohbet etmek istiyorum. Senin bile yapabileceğin bir şey, yani çok zor değil." dedi Hazan kütüphanenin önünden ayrılıp odanın ortasına doğru yürürken.

"Daha düne kadar beni gördüğünde yolunu değiştiriyordun. Şimdi neden sohbet etmek istiyorsun?"

"Tahmin ettiğim kadar kötü olmadığına karar verdim."

"Hazan çok işim var. Kitap okumak istiyorsan kendine göre bir şey al ve buradan git."

Bunun üzerine Hazan tekrar raflara doğru giderek kitaplara bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra arkasındaki adama döndü.

"Haklıymışsın, burada benim istediğim kitaplar yok. Ben aşk romanlarını severim. Senin okuyacağın türden değil. Okusan da anlayabileceğine pek ihtimal vermiyorum." dedi. Adamın bir şey demesine fırsat vermeden, pencerenin önündeki kanepeye ayaklarını altına alarak oturdu.

Demir açık açık kıza gitmesini söylemesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi oturmasına şaşkınlıkla ve sinirle baktı. Hazan'ın akıllı olduğunu düşünüyordu ama kız geri zekâlı çıkmıştı.

"Buradan gitmeni istemiştim Hazan. Zeki olduğunu söylemene rağmen konuşulanları anlamıyorsun. İşlerim var ve senin sohbetini çekecek havada değilim."

Demir'in sesi her zamanki gibi kızgın ve sert çıkmıştı. Hâlâ kapının önünde ayakta dikiliyordu. Kızın çekip gitmesini beklemişti ama Hazan'ın buna hiç niyetinin olmadığını anlamıştı.

"Hani bana kızmayacaktın?" diyerek sırıttı Hazan.

"Kızmıyorum." dedi sabırsızlıkla.

"Ama öyle duruyorsun, hem bugün yaşadığımız onca şeyden sonra dost olduğumuzu sanmıştım."

Demir daha fazla dayanamadı ve kıza doğru yürüdü. Elindeki kupayı kıza uzattı.

"Uzatma Hazan, işim var, hem çay da sevmem. Bunu da al ve beni yalnız bırak."

"Sen gerçekten de kaba ve vahşisin. Yaptıklarından dolayı sana teşekkür ermek istemiştim."

"Gerek yok."

"Yine de etmeliyim. Yetiştirilirken yardımcı olanlara teşekkür etmem gerektiğini öğretmişlerdi."

"Tamam, o zaman, teşekkür ettin ve konu kapandı." diyerek kızın başında dikilmeye devam etti.

Hazan adamın başında dikilmesinden rahatsız olsa da hiçbir şey olmamış gibi, masanın ayakları dibinde yatan köpeğe bakıp "Gel Max." diyerek köpeği yanına çağırdı.

Max koltuğa zıplayarak başını kızın dizine koydu ve yanına yattı. Hazan kupayı yavaşça dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Demir sinirden kızı kolundan tuttuğu gibi odadan atmak istemesine rağmen bunu yapamayacak olmanın verdiği sıkıntıyla sesini çıkarmadı. Tek rahat ettiği odası da sonunda istila edilmişti. Koltukta oturan ikiliye bakarak içinden köpeğe bir küfür etti.

Hiç kimsenin yanaşamadığı hayvanın uysal bir kaniş yavrusu gibi kızın dizlerine başını koyarak yatmasına sinir oldu. Üstelik bu eğitimli koruma köpeğiydi, ama şu anda kızı kolundan tutup dışarı atsa kendisine saldıracak kadar kıza bağımlıydı. Ne zaman bu hale gelmişti, bilmiyordu. Anlaşılan kimi koruması gerektiği bu hayvana tekrar öğretilmeliydi. Hazan onun kafasını karıştırdığı gibi, Max'in de kafasını karıştırmıştı.

Kızın gitmeye niyeti olmadığını anladığında onun kar-

şısındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne atarak çayından bir yudum aldı. Bu hareketini Hazan görmüş olmalıydı ki "Çay sevmediğini sanıyordum." dediğini duydu.

Demir bu söze karşı daha da sinir oldu. Hırsla elindeki kupayı sehpanın üstüne koydu ve kaşlarını çatarak kıza bakmaya başladı. Hazan ise yüzünde tatlı bir tebessümle adama bakmaya devam ediyordu. Kızgın bir suratın ne ifade ettiğini bile bilmeyen bir kızdı bu. Hazan hiçbir şey olmamış gibi yavaş yavaş çayını içiyor ve diğer eliyle de köpeğin başını okşuyordu.

Demir artık bu sahneye dayanamadığını anlamıştı. Sesinin tonunu yükselterek konuşmaya başladığında kaşları da iyice çatılmıştı.

"Teşekkür ettin, çay da getirdin, başka bir şey yoksa gidebilirsin artık!"

"Hani dosttuk."

"Ben senin dostun değilim, bugün seninle ilgilenmem beni senin dostun yapmaz."

"Ben olmamızı istiyorum."

"Hazan, sabrımı zorluyorsun. Şimdi git, çay için teşekkürler, işim var."

"Ben sessiz oturabilirim sen işini yap, yoksa odama gideceğim. Orada uykum geliyor, doktor uyumamamı söyledi, hatırladın mı?"

Demir gözlerini kısarak kıza bakmaya devam etti. Baş belasının anlamı gibiydi Hazan. Yanılmadığını biliyordu. Bu evde huzur kalmamıştı. Max'i de alıp kulübeye gitmesi gerekiyordu. Hazan geldiğinden beri huzura ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Yerinden kalktı, masasına doğru gitti.

"Tek kelime duymak istemiyorum." diyerek masasına oturdu.

"Söz, konuşmam." diyen Hazan elde ettiği başarı ile gülümsüyordu.

Demir masasına gidip, gelen raporları eline aldı. Hazan ise koltukta oturmuş, çayını yudumluyor ve Max'in başını okşamaya devam ediyordu. Kız sözünü tutmuş, sessizce oturmuştu. Yine de onun bu odadaki varlığı adamı rahatsız edecek boyuttaydı. Odasında yıllarca yalnız kalmaya alıştıktan sonra onun sessiz varlığı bile dayanılacak gibi değildi. Bu yüzden okuduğu rapordan hiçbir şey anlamadı.

Sonunda aynı paragrafı üç kere okuduğunda bu kız buradayken çalışamayacağını anlamıştı. Tam bu sırada Hazan konuşmaya başladı. Böylelikle onun konuşmadan duramayacağını da anlamış oldu.

"Ne iş yapıyorsun?" Sesindeki ilgi ve yumuşaklık nedeniyle ona aksi bir cevap vermeden konuştu.

"Raporları okuyorum."

"Hayır, gerçekte ne iş yapıyorsun?"

"Haluk'la ortak bir şirketimiz var, ithalat ve ihracat yapıyoruz."

Demir başını okuduğu kâğıtlardan kaldırıp kıza baktı, oturduğu pozisyonu hiç değiştirmemişti.

"Banu hala babamla Adana'daki çiftlikte yaşadığınızı söyledi."

Demir sonunda sinirle elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve kıza baktı. Bu sohbet bitecek gibi durmuyordu ve Hazan hiç de uyuyacak gibi değildi.

"Hani konuşmayacaktın?" dedi sabırsızlıkla. Şimdi onunla geçmişteki acı hatıralardan bahsedecek değildi.

"Konuşmuyorum, sadece soru sordum."

"Soru sorunca konuşulmuyor mu?"

"Konuşmaya başlarsam aradaki farkı anlarsın."

"Hazan, çayın bitti ve benim de çalışmam gerek. Beni kızdırmak istemiyorsan şimdi git. Bora ve Banu seve seve seninle sohbet ederler."

"Çok huysuzsun."

Demir elini masaya vurarak yerinden kalktı. "Sabrımı zorlama küçük kız, senin için iyi olmaz!"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." diyen Hazan bir de Demir'e kızgınlıkla bakınca Demir bu kızın anlama melikelerinin yerinde olup olmadığını bir kez daha düşündü ve sonra ona doğru yürüdü. Yanı başında dikildiğinde artık sabrı tükenmişti.

"Yeter Hazan, ben senin arkadaşın ya da dostun değilim! Bugün bir kaza geçirdin ve ben de yapılması gerekeni yaptım. Bu bizi arkadaş yapmaz. Şimdi odamdan çık ve bir daha da sakın buraya gelme!"

Hazan, kızgın gözlerle adama bakarak oturmaya devam etti. Doğru söylüyordu; onu hastaneye götürmüş olması, kruvasan alıp birlikte yemeleri ve ona kelebek demesi Demir için bir şey ifade etmiyordu. Eski despot haline dönmüştü. Onun iyi olduğunu düşündüğü için aklından zoru olmalıydı.

Yavaşça yerinden kalktı. Onunla birlikte Max de kalktı. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Demir kızın çekip gitmesini hiçbir tepki vermeden seyretti. Yüzündeki hayal kırıklığını görmüştü. Bu kızla değil arkadaş olmak, aynı ortamda bulunmak bile istemiyordu. Max hâlâ kızın çıktığı kapıya bakıyordu. *'Salak* köpek!' diye geçirdi içinden.

"Max, buraya gel!" diye gürledi.

Hayvan dönerek onun yanına gitti ve masanın yanına kıvrıldı.

'Üç yıl' dedi kendi kendine, üç yıl bu kıza nasıl katlanacaktı? Yılmaz'ın dediğini yapıp bir an önce annesini bulmalıydı. Annesini bulmalı ve onu buradan göndermeliydi.

Sinirle yerine oturdu. Masanın üstündeki telefonu alarak Haluk'u aradı. Haluk birkaç gün için İskoçya'ya gitmiş-

ti. Mary'nin en son görüldüğü yer orasıydı. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. Selam sabah vermeden konuya direkt girdi.

"Bir haber var mı Haluk?"

"Yok, Yılmaz'ın gönderdiği adrese gittim. Türkiye'den döndükten sonra birkaç yıl burada yaşamış. Ev sahibi kızı hatırlıyor. Ama bir gün sadece bir valizle çıkıp gitmiş. O gittikten birkaç ay sonra bir adamın gelip onu aradığını söylüyor. Bu Yılmaz olabilir."

Duydukları Demir'i memnun etmemişti. Hâlbuki oradan çok umutluydu. "Yani elimizde hiçbir şey yok, öyle mi?"

"Şimdilik yok. Ya adını değiştirdi ya da evlendi, artık bulunmak istemiyor olabilir, bilmiyorum Demir. Aradan çok zaman geçti. On beş yıl ortaya çıkmamış bir insandan bahsediyoruz."

Demir de işlerinin zor olduğunu ve Mary'yi bulamayacaklarını biliyordu ama vazgeçmek istemiyordu. Vazgeçmek demek biraz önce odasını istila eden o kıza katlanmak demekti. Onun ise bırak Hazan'a katlanmayı, görmeye bile tahammülü yoktu.

"Ne zaman döneceksin?" diyerek yenilgiyi kabul etmiş birinin ses tonu ile Haluk'a sordu.

"Birkaç yere daha bakacağım, yarın dönmüş olurum büyük ihtimalle."

"Tamam. Görüşürüz o zaman." diyerek telefonu kapattı.

Arkasına yaslanıp Mary'yi düşündü. "Neredesin Mary? Ömer sana ne yapmış olabilir, hiç iz bırakmadan kayboldun?" diye fısıldadı. Az çok ne yaptığını biliyordu ama yine de kapalı kapılar arkasında Ömer'le ne yaşadığını bilmiyordu. Hazan annesinin o yaştaki hallerine ne kadar çok benziyordu.

Ömer'in Mary'yi hastanelik edene kadar dövdüğü gün geldi aklına, o zaman Hazan'a hamileydi. Hastanede Banu yanında durmuştu. Neredeyse çocuğunu kaybediyordu. Günlerce hastanede yatmıştı. O dayaktan sonra Haluk, Ömer'i tehdit etmişti. Böylelikle doğumu yapana kadar Mary rahat etmişti ama o olaydan sonra o neşeli kız gittikçe içine kapanmış ve daha az konuşur olmuştu. O zamanlar neden çekip gitmediğini merak ederdi Demir. Mary'nin Ömer'in işkencelerine neden dayandığını merak ediyordu. Ne kadar düşünse de buna bir anlam veremiyordu.

Güzel bir haziran akşamında Hazan'ın doğumuna şahitlik etmişti. Ömer Mary'yi hastaneye bile götürmemiş, başka bir çiftlikten gelen bir ebe ve Banu'nun yardımı ile doğum yapmıştı. Demir, Yasemin'le birlikte minik bebeği gördüğü anda onun solgun rengine bakmış, Mary'nin mutsuzluğunu görmüş ve bu bebeğin de hayatının zor olacağını tahmin ederek ona Hazan ismini koymuştu. Şimdi yanıldığını görebiliyordu. Hazan aynı doğduğu mevsim gibi coşkulu ve mutlu genç bir kızdı. Yaşadığı tüm olumsuzluklara rağmen bu kadar mutlu olmasına anlam veremese de tam yaşının kızıydı. Şimdi Hazan ismi onda ne kadar da hüzünlü duruyordu.

Mary, Hazan'ı doğurduktan sonra eski neşeli günlerine tekrar dönmüş gibiydi. Kızı onun için her şeydi. Bunu o zaman bile anlamıştı. Ama bir gece hiç kimseler duymadan arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Üstelik arkasında Hazan'ı bırakarak... Bir süre onun gittiğine bile inanmamıştı. Ömer, doğumdan sonra arada sırada Mary'yi yine dövüyordu ve içtiği içkilerden gözü bir şey görmüyordu. Ama Ömer'in perişanlığını gördüğünde kızın gerçekten de gittiğini anladı. Ömer aylarca hiçbir masraftan kaçınmadan Mary'yi aratmış ama hiçbir şey bulamamıştı.

Öğrendiği yeni şeylerden sonra Mary'nin yok olmasına

Yılmaz'ın yardımcı olduğunu anlamıştı. O zaman da ondan şüphelenmişti ama öğrendiği gerçeklere yine de şaşırmıştı. Kaçmasına Yılmaz yardımcı olmasına rağmen Mary onun bile nerede olduğunu bilmesini istememişti. O olaydan sonra Yılmaz çiftlikten kovulmuştu. Şimdi aradaki bağlantıyı kurabiliyordu. Ne olmuştu da Mary, kaçmasına yardım eden Yılmaz'dan da kaçmıştı? Bu sorunun cevabını bulduğu anda belki kadını da bulabilirdi.

Tekrar Hazan'ı düşündü. Onun da hayatı kolay geçmemişti. İki yaşında annesiz kalmıştı ve yanında büyüdüğü adam ayyaşın, kumarbazın biriydi. Üstelik Hazan büyüdükçe annesine olan benzerliği sayesinde Ömer'den de yeterli ilgiyi görmeden, evinden uzakta, yatılı okullarda büyümüştü. Bu kadar sevgisiz büyüyen bir kızın bu kadar neşeli, sevgi dolu olmasını anlayamıyordu. Bu kız, düşüncelerini bile ona sorgulatmaya başlamıştı.

Gözlerini yumarak başını koltuğun arkasına yasladı. Hazan konusunda bir karar vermesi gerekiyordu. Mary'yi bulamayacağı artık belli olmuştu. Haluk geldiğinde onunla konuşmalı ve kızı yatılı bir okula göndermeliydi. Hem yıllarca yatılı okullarda büyümüş biri için bu, o kadar da kötü olmayabilirdi.

Sen şimdi kayıp bir çocuksun, karanlıkta yürüyorsun.
Kalbin senin, yollar senin, bensiz mi büyüyorsun?

CEM ADRİAN

ALTI

Hazan, aylar geçtikçe evdeki kasvetli havadan iyice sıkılmıştı. Kışın o kadar onu sıkmasa da bahar ayları geçip yaz geldiğinde bunalmaya başladığını anlamıştı. Okul kapanmak üzereydi ve sonunda bir sene boyunca dayandığı o çocuklardan kurtulduğuna seviniyordu. Önündeki mezuniyet telaşını da atlattıktan sonra Yılmaz amcasını arayacak ve onu buradan almasını isteyecekti. Yaz aylarını da bu evde geçirmek istemiyordu.

Demir hariç evdekileri sevmeye başlamıştı, ama o adam onu huzursuz etmeye ve gördüğü anda başını çevirmeye inatla devam etmişti. Hâlbuki yaralandığı zaman ve onu takip eden günlerde belki aralarında bir dostluk oluşturabilirlerdi, ama Demir inatçı ve önyargılıydı.

Demir'in neden böyle bir adam olduğunu ve neler ya-

şadığını deli gibi merak etmesine rağmen şimdiye kadar ne evdekilerden ne de Yılmaz amcasından öğrenememişti. Tek bildiği o sandalyenin onun için çok önemli olduğuydu ve ona oturmaya devam ettiğinden beri uzun zamandır kutsal sandalye kaldırılmıştı. Büyük ihtimalle o sandalye adamın çalışma odasına gitmişti.

Evdeki tek yasaklı yer Demir'in odasıydı ve oraya bir daha hiç girmemişti. Bütün gün o odada adamın ne yaptığını merak ederek zaman geçiriyordu. Hâlâ buradaki tek arkadaşı Bora'ydı ve o da bir süredir kasabadan bir kızla birlikte olduğu için daha da yalnız kalmıştı. Haluk çoğu zaman evde bile olmuyordu. Banu halasının işleri başından aşkındı ve konuşacak tek kişi Max kalıyordu.

Tek taraflı konuşmak, konuşmayı seven Hazan için bile zor olmaya başlamıştı. Üstelik Demir kendini odasına kapattığında köpeğini de yanına çağırıyordu. Hazan uzun saatleri yalnız geçiriyordu ve bu da canına tak etmişti. Onun için de mezuniyeti olur olmaz Türkiye'ye gitmek istiyordu. Birkaç kere bunu Yılmaz amcasına söylemesine rağmen net bir cevap alamamıştı. Artık biraz daha ısrarcı olmanın zamanı gelmişti.

Bugün yine yapılacak hiçbir şey bulamadığı için elinde havluyla aşağıya inip bahçeye çıktığında havuz kenarındaki şezlonglardan birine havluyu atmış ve Demir'in çalışma odasının penceresine doğru bakmıştı. İçeride ne olduğunu görememişti, ama yine onun köpeği Max ile orada olduğuna emindi.

Şezlonga oturduğunda elini gözlerine siper ederek ilerideki ağaçlık alana doğru baktı. Bir süre bir şeyler görmek ister gibi dikkatini oraya verdi ve sonra yanılmadığını anladı. Ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolan köpek kesinlikle Max'ti. Köpeğin dışarıda olduğunu gördüğünde sevinerek yerinden kalktı. Tekrar çalışma odasının pence-

relerine baktı ve üzerine gömlek elbisesini giyerek düğmeleri iliklemekten vazgeçip kuşağını bağladı.

Yavaş adımlarla ağaçlık alana doğru yürüdü. Şimdiye kadar hiç oraya gitmemişti. Üstelik bunun için sık sık uyarılmasına rağmen onları dinleyecek değildi. O ağaçların arkasında ne olduğunu gerçekten merak ediyordu. Banu halası ona evden fazla uzaklaşmamasını söylemişti, ama o meraklı bir tipti ve açıklama yapılmadan yasaklanan şeyler daha çok ilgisini çekiyordu.

Birkaç kere tekrar arkasına dönerek eve baktı. Birinin kendisini görüp görmemesine dikkat ederek yürümeye devam etti. O sırada tekrar ortaya çıkan köpeği bu sefer çok net görmüştü. O kesinlikle Max'ti ve o orada olduğuna göre Demir de orada olmalıydı.

Hazan, Demir'in kendisine kızacağını düşündüğü halde yürümeye devam etti. Ağaçlara yaklaştığı anda ortaya çıkan köpeğe "Max!" diye bağırdı ve hayvanın ona doğru koştuğunu gördüğünde Hazan da koşmaya başladı. Sonra Max olduğu yerde durdu ve tekrar koşarak ağaçlık alana girip gözden kayboldu.

Hazan koşusunu hızlandırdı ve "Max!" diye tekrar bağırdı. "Sesini kes!" diyen sert sesi duyduğunda olduğu yerde kaldı.

Bir süre sonra elinde kocaman tüfekle ağaçların arasından çıkan Demir'i gördü. Adam oldukça sinirli halde ona doğru geliyordu. Bir iki adım istemeden geriye doğru gitti, ama buraya kadar gelmişken pes etmeyecekti. Olduğu yerde kaldı.

Demir, tam yaban domuzunu vurmak için nişan aldığında, Hazan'ın sesini duymuş ve dikkati dağılmıştı. Üstelik aynı sesi yaban domuzu da duyduğu için tüfeğin menzilinden kurtulan domuz ormanlık alana doğru koşmuştu. Bu kızın burada ne işi olduğunu bilmiyordu, ama

artık iyi bir derse ihtiyacı vardı. O sinirle ağaçlık alandan çıkıp, kendisine hiçbir şey olmamış gibi gülerek bakan kızı gördüğünde daha çok sinirlendi. Kesinlikle baş belasıydı.

Yanına gitti ve kolundan tutarak kızı sarstı. "Burada ne arıyorsun?" diye bağırdığında Hazan gerçekten adamdan korkmuştu.

"Ben... Ben sadece Max'i görmüştüm."

"Max'i gördün ve buraya kadar geldin, öyle mi?" diye sorduğunda Hazan'ı sarsmaya devam etti.

"Canımı yakıyorsun!"

"Öyle mi? O domuzla karşılaşmış olsaydın daha çok canın yanacaktı, emin olabilirsin."

"Bilmiyordum."

"Sana denilen şeyleri yapmaya ne zaman başlayacaksın Hazan? Sabrımı ölçmeye kalkma demiştim sana. Baş belası bir çocuktan başka bir şey değilsin!"

"Ben çocuk değilim." dedi Hazan sinirle.

Demir onun sözlerine karşı gözlerini daha da kısarak kıza baktı. Yüzündeki alay Hazan'ın canını yakmasına rağmen sesini çıkarmadı.

"Çocuksun, söz dinlemeyen bir baş belasısın üstelik." diyerek kıza daha çok yaklaştı.

Koyu gözleri ve uzamış sakalları ile oldukça vahşi görünüyordu. Yüzündeki kızgın ifade de buna eklendiğinde Hazan bir adım geri gitmeye çalıştı. Demir ise kolunu o kadar sıkı tutuyordu ki düşündüğünü yapamadı. Yine de kendini ve kolunu geriye doğru çektiğinde beklemediği bir şey oldu.

Adam o anda kolunu bıraktı. Hazan birden geriye doğru savruldu ve dengesini yitirdiğinden popo üstü çimenlik alana düştü. Bikinisinin üzerine giydiği elbisenin önü açıldı ve düştüğü yerde kaldı. Canı çok yanmıştı.

'Aptal adam!' diye düşündü ve sinirle adama baktı. Hâlâ

hiç duruşunu bozmadan kendisine bakan adama daha da sinir oldu, canının acımasını önemsemeden hızla yerinden kalktı ve birkaç adımda adamın önüne gelerek dikildi.

"Sen manyak mısın?" diye bağırdı. O hırsla adama ayağındaki terliklerle bir tekme atmaya çalıştı ama Demir'in sert bacak kasları nedeniyle ayak parmakları daha çok acıdı. Acıdan yüzünü buruşturdu.

Demir, Hazan'ın ayağının acıdığını anlamıştı. Büyük ihtimalle geriye doğru savrulduğunda poposunun da acıdığını tahmin ediyordu. Kızın yüzü geldiğinden bu yana ilk defa acı içinde kasılmıştı. Yine de bu ona ders olmalıydı. Evdeki herkesin onu buraya gelmemesi için uyardığını biliyordu.

"Uyarılara kulak verirsen canın yanmaz." dedi duygusuz bir sesle.

"Sadece bakmak istemiştim. Sen delisin."

"Manyaklıktan deliliğe terfi ettik. Bakalım daha neler duyacağız?"

"Deli gibi davranma o zaman."

"Büyüklerinle konuşurken terbiyeli olursan kimse sana deli gibi davranmaz." diyen Demir kıza aldırmadan eve doğru yürümeye devam etti.

Hazan dönerek yanından geçip giden adama baktı. Çok sinirliydi ve üstelik hırsını da alamamıştı. Max birkaç dakika yanında oyalandı ve sonunda o da sahibinin peşinden eve doğru yürümeye başladı. Bu kadar küçük düşmeye dayanamayan Hazan adamın peşinden koşarak ona yetişti ve kolundan tutarak asıldı. Artık kimin ne düşündüğü umurunda bile değildi.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin ve seninle nasıl istersem öyle konuşurum!" diye bağırdı.

Demir hiçbir şey demedi. Kıza kısa bir bakış attı, kolunu kurtararak yürümeye devam etti. Bunun üzerine Hazan

daha da sinirlendi ve koşarak adamın önüne geldi.

"Ne o Demir Bey, söylediğime cevap vermeyecek misin?"

Demir "Burada durup küçük çocuklarla tartışacak değilim. Ne halin varsa gör. Umurumda bile değilsin." diyerek kızın yanından geçip köpeğiyle eve doğru yürümeye devam etti.

"Sen acımasız bir pisliksin!" diye bağıran Hazan'ı duymasına rağmen Demir arkasına dönmedi. Çok sinirliydi ve küçük cadı ne kadar sinirli olduğunu bildiği halde üstüne gelmeye devam ediyordu.

Hazan, Demir'in söylediklerini duymamış gibi yoluna devam etmesine daha çok sinirlendi. Artık burnundan soluyordu. Bu kadar yeterdi. Bu adama aylardır dayanmıştı ve bu evden kovulma pahasına bile olsa bu sefer dayanmayacaktı. Zaten kovulmak işine gelirdi. Koşarak peşinden gitti ve olanca hızla adamı arkasından itti.

Demir böyle bir şey beklemediği için öne doğru savruldu ve arkasını dönerek kızın kolunu tutup kendisine doğru çekti. Her ikisi de dengelerini yitirdikleri anda beraberce düştüler. Demir onun düşüşünü yavaşlatmak için Hazan'ı bedenine doğru bastırdı ve yerde üstünde yatan kıza baktı.

Hazan dokunsan ağlayacak bir surat ifadesiyle öylece ona bakıyordu. Bu kızın inadı artık onu da deli etmeyi başarmıştı. Üstelik Hazan'ın elbisesinin önü tamamen açılmış ve neredeyse yarı çıplak vaziyette üzerine uzanmıştı. Kız ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra kalkmak için hamle yaptığında bir eli kızın sırtına giderek onun kalkmasını önledi.

Hazan'ın gözleri dolmuştu ama inatçı kız ağlamamak için kendini zorluyordu. Sakince "Kendini tutma ağla Hazan. Belki bu hırçınlığın gözyaşları ile gider." dedi.

"Senin için asla ağlamam."

"Benim için ağlama zaten."

"Bırak beni."

Demir, Hazan'ı iterek kendinden uzaklaştırdı ve yerde oturan kıza bakarak eğilip yere düşen tüfeği aldı. Kızın başında dikilerek ona baktı.

"Sen inatçı, dik başlı, büyüdüğünü sanan bir çocuksun."

"Ben çocuk değilim."

"Bu yaptıklarını ancak çocuklar yapar. Benden uzak dur. Sakın bir daha karşıma çıkma Hazan." diyerek köpeğine doğru döndü.

Max, gözlerini önce sahibine, sonra da yerde yatan kıza dikerek bekledi. Hiçbir şey demeyen Demir yürümeye başladığında o da Hazan'ın yanına giderek kızın yüzünü yaladı.

Hazan uzun bir süre olduğu yerde hiç kımıldamadan yanında Max ile oturdu. Kirpik dipleri yanmasına rağmen ağlamadı. O vahşi domuz için kesinlikle ağlamayacaktı. Çocuk değildi. İki hafta sonra on sekiz yaşında olacaktı. Artık reşit sayılırdı ve bu vahşi ona emir veremezdi. Tüm parasını kontrol etmesi onu da kontrol edeceği anlamına gelmiyordu. Üstelik ona emir veremezdi. İki hafta sonra buradan gidecek, bir daha bu domuzun yüzünü asla görmeyecekti.

Köpeğin tekrar kalkması için onu yalamasına, başını okşayarak izin verdi.

Demir sinirle eve girdiğinde burnundan soluyordu. Şu anda önüne hiç kimsenin çıkmamasını diledi, yoksa o aptal kızın bütün hıncını önüne çıkandan alacak gibi duruyordu. Çalışma odasına girdiğinde derin bir nefes aldı ve elindeki tüfekteki kurşunları çıkardı. Tüfeği masanın üstüne koydu ve hâlâ elinde tuttuğu kurşunları sinirle duvara fırlattı.

Bu kızın artık burada kalmaması için Haluk'u zorlamaya karar verdi. Aylar geçtiği halde Mary'den bir haber alamadıkları için onu bulmaktan neredeyse umudunu

kesmişti. Madem annesini bulup onu buradan gönderemiyordu gideceği üniversitenin buradan kilometrelerce uzak olmasını diliyordu. Zaten çok yakınlarda bir üniversite olmadığından ondan kurtulmak için birkaç ay daha dayanması gerekiyordu.

Pencereye doğru gitti ve hâlâ onun ormanın kenarında, düştüğü yerde oturduğunu gördü. Max de başındaydı. Gözünün önüne onun yarı çıplak görüntüsü geldiğinde sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Hazan büyüdüğünü düşünen bir çocuktan farklı değildi. Gelişmiş bedeni her ne kadar çocuk gibi görünmese de yine de ne istediğini bilmeyen bir ergenle uğraşmayacaktı. İşte bunun için bu kızı burada istemiyordu. Onun ergenlere has inatçılığı ve merakı bir gün başını gerçekten belaya sokacaktı. Banu'ya onu istemediğini söylediği zaman tüm düşündüğü şeylerin gerçekleştiğini görmek canını sıkıyordu.

Bir hareketlilik olduğunda dikkatini tekrar kızın oturduğu yere yöneltti. Hazan yerden kalkmış, üstünü başını silkeliyordu. Bir süre sonra yanında Max'le eve doğru yürümeye başlamıştı. Onun iyi olduğunu anladığında bir süre daha pencerenin önünde dikildi, sonra yere dağılmış kurşunları topladı ve onları da kutusuna koydu. Masasının başına geçtiğinde derin bir nefes alarak Hazan'ı düşündü.

Hazan oturduğu yerden kalkmadan Max'in kafasını okşadı. "Onun nesi var Max? Neden bana bu kadar düşman?" deyip yerinden yavaşça kalktı. Elbisesinin üstüne yapışan otları temizleyip elbisesinin iki yakasını bir araya getirerek önündeki kuşağı tekrar bağladı.

"Neden bu kadar hayata kin duyuyor Max?" dedi tekrar ve köpek yanında eve doğru yürüdü. Havuzun başına geldiğinde şezlongdaki havluyu eline aldı ve Demir'in odasının pencerelerine bakmadan içeriye girdi. Artık ne yüzmek için ne de burada kalmak için hevesi vardı. Bir an

önce mezuniyetin olmasını ve buradan gitmek istiyordu. Yukarı çıktığında Yılmaz amcasını arayacak ve bir gün daha fazla burada kalmayacaktı.

Kazadan sonra oluşan birkaç günlük dostluk uzun zaman önce bitmiş ve yine düşman olmuşlardı.

Odasının mahremiyetine sığındığında ilk işi telefonu eline alarak Yılmaz amcasını aramak oldu. Telefon uzun uzun çaldı ama inatla kapatmadı. Sonunda nefes nefese "Alo!" diyen adamın sesini duyduğunda derin bir nefes alarak "Selam Yılmaz amca." dedi.

"Selam canım. Nasılsın?"

"İyi değilim."

"Ne oldu Hazan?"

"Buradan gitmek istiyorum. Hâlâ aynı şeyi istersem bunu konuşacağımızı söylemiştin."

"Hazan, bir önceki telefonda mutlu olduğunu söyledin."

"Seni üzmek istemedim."

"Mutlu değilsin yani?"

"Hayır Yılmaz amca, mutlu değilim. Eğer gelmeme izin vermezsen iki hafta sonra on sekiz yaşımda oluyorum, istesen de istemesen de bir uçağa atlayıp geleceğim."

"İki hafta sonra reşit olduğunu mu sanıyorsun Hazan?"

"Evet."

"O zaman sana kötü bir haber vereyim. On sekiz yaşına girdiğinde reşit olmayacaksın Hazan, bitirdiğinde olacaksın. Yani hâlâ bir senen var."

"Burada bir sene daha kalmayacağım Yılmaz amca, beni duyuyor musun?"

"Bak canım, ne oldu bilmiyorum. Sorun Demir mi?"

"Burada kaldığım her gün sorun, Yılmaz amca ve ben gerçekten de burada mutlu değilim."

"O zaman bu yazı benim yanımda geçirmek ister mi-

sin?"

"Evet Yılmaz amca, madem burada kalmam gerekiyor hiç olmazsa yazın burada olmak istemiyorum."

"Tamam canım. Banu ile konuşayım, bir şey ayarlamaya çalışacağım."

"Lütfen çalış Yılmaz amca."

"Tamam, ama sen de biraz sakin ol, olur mu?"

"Olur."

"Kapatmam lazım. Ben bir şeyler ayarlayacağım, anlaştık mı?"

"Evet."

"Görüşürüz o zaman. Öpüyorum seni."

Telefon kapandığında Hazan elindeki telefonu yatağın üstüne fırlattı ve banyoya giderek suyu açtı. Belki ılık bir banyo sinirlerini yatıştırırdı.

Biliyorum her gecenin, umududur yıldızlar.
Bir kalp sarılınca dağılır karanlıklar.

CEM ADRİAN

YEDİ

Hazan, yaşanan son olaydan sonra artık Demir'i gördüğünde yönünü değiştiriyordu. Bu vahşi ile anlaşabilmek için gerçekten çabalamış, ama artık umudunu kaybetmişti. Ondan intikamını almak için Max'i daha da yanına çekmişti. Demir'in köpeğine gösterdiği ilgiyi gördüğünde delirdiğini anlamıştı. Adamı sinir etmek için köpeği kullandığı için vicdan azabı çekse de yine de onun suratını gördüğünde vicdanını duymazdan gelebiliyordu. Bu sürede Max artık neredeyse Demir'in odasında durmak istemiyor ve Hazan'ın peşinden ayrılmıyordu.

Haziranın ortalarına doğru Hazan'ı mezuniyet telaşı sardı. Bir hafta sonra doğum günüydü ve artık on sekiz yaşına girecekti. Hem mezuniyet hem de doğum günü telaşı bir araya gelince Banu halasıyla iki gündür mağaza mağaza gezmiş, sonunda istediği elbiseyi bulmuştu. Doğum günü

için Banu halasının hazırlandığını biliyordu. Paketlerden doğum günü için olan elbiseyi çıkardı ve aynada üzerine tutarak baktı. Bu akşam Demir denen vahşinin onu üzmesine izin vermeyecekti.

"Umarım bu gece ortalıkta dolaşmaz ve o mezarda kalmaya devam eder." diye mırıldandı.

Banu halası sabah kahvaltıda akşamüzeri Hazan'ın doğum gününü kutlayacaklarını söylediğinde Demir'in yüzünün ciddi oranda asıldığını görmüş, canı sıkılmıştı. Buraya geldiğinden beri onca ay geçmesine rağmen Demir hâlâ ilk günkü tutumunu sürdürmekte kararlıydı. Bunu düşündüğünde içini çekerek elbiseyi yatağın üzerine koydu ve banyoya girdi. Bir duş alıp hazırlanması gerekiyordu.

Üzerine giydiği mini siyah elbise saçlarını daha da kırmızı göstermişti. Makyajını yapmıştı. Zümrüt yeşili gözleriyle kendine tekrar aynada baktı. Hazırdı. Büyük olasılıkla evdekilerden başka hiç kimse olmayacaktı ama umurunda değildi. Bu yaşına kadar zaten öyle büyük doğum günleri yapmamıştı. Birkaç arkadaşı olurdu ve her zamanki gibi babası hiç hatırlamazdı. Bir kere bile kızının doğum gününü kutlamamıştı. Aklına geldiğinde doğum günü geçeli birkaç ay olurdu.

Bu akşam da Demir'in bir sözü günü bozmaya yeterdi. Aldırmamaya karar vererek havuzun başında kendisi için hazırlanmış doğum günü kutlamasına inmek için odasından çıktı. Havuz başındaki kalabalığı gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Birçoğunu tanımasa bile bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordu. Banu halası gerçekten de uğraşmıştı ve bugünün güzel geçmesi için elinden geleni yapmıştı.

Bora'nın yakın arkadaşları ve kendi birkaç samimi arkadaşı dışında diğerlerini tanımıyordu. Çoğu kendisinden

büyüktü ve bunlar büyük olasılıkla Haluk amcasının ve Banu halasının tanıdıklarıydı. Yine de bugünü hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekti. Bütün yaşamı boyunca doğum gününü kutladığı yıllar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Havuzun yanına geldiğinde Demir'in çalışma odasında olduğunu gördü. Doğum gününe katılmayacağını anlamalıydı. Belki de katılmaması çok daha iyiydi. Yüzüne yerleştirdiği gülümseme ile arkadaşlarının yanına doğru gitti.

Demir odasının önünden geçen Hazan'ı görmesine görmüştü ama yerinden hiç kımıldamadı. Banu'nun izin vermemesine rağmen doğum günü yapacağım diye tutturması onu deli etmişti. Şimdi arka bahçede eğlenen gençler onun sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kapısı açıldığında oraya doğru döndü ve Haluk'u gördüğünde eliyle gel işareti yaptı.

"Doğum gününe gitmeyecek misin?" diyerek içeri giren Haluk, onun bir şey demesini beklemeden kendini koltuklardan birine bıraktı.

"Hayır."

"Yine de en azından kızı kutlamalısın. Aslında sana rağmen Banu'nun bu kadar ısrar etmesi iyi oldu. Eve bir hareketlilik geldi."

"Evet, yaşanmaz bir ev oldu çıktı."

"Demir, Hazan üç yıl boyunca burada kalacak ve bu da daha iki yılı var demek. Onu daha ne kadar görmezden geleceksin?"

"Görmezden gelmiyorum Haluk." dedi onun karşısındaki koltuğa oturarak. "Bilakis gözüme batmaya devam

ediyor. Yarattığı atmosferi sevmiyorum." dedi ve pencereye doğru dönerek eliyle dışarıyı işaret etti.

"Bu gelenlerin kaçını tanıyoruz? Burada nasıl bulunduğumu iyi biliyorsun ve bu güvenliğimizi tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramıyor. Üstelik bunu eğlenceli bulduğuna da inanamıyorum."

"Bence gayet güvendeyiz."

"Banu'yu anlıyorum. Çünkü o kızla ilgilenmek onu mutlu ediyor, belki de onu kaybettiği oğlunun yerine koyuyor ama seni anlamıyorum Haluk."

Haluk, karşısındaki adama baktı. Demir'in Hazan'dan neden hoşlanmadığını anlamıyordu. Tamam, kızdan ilk günlerde kendisi de hoşlanmamıştı. Hazan bazen insanın sabrını zorlayacak kadar çok konuşuyordu, ama onunla konuşmaktan hoşlanmaya başlamıştı. Bir kere kız gerçekten de çok neşeli ve mutluydu. Bu evde hiç kimsenin mutlu olmadığı kadar mutluydu hem de. Belki de onu annesine benzettiği için sevmeye başlamıştı. Üstelik yaptığı hareketlere rağmen yaşından daha olgundu. Her konu hakkında az çok bilgisi vardı ve konuşmaya başladığında boş gevezeliklerini saymazsan hoşsohbet biriydi. Ne olursa olsun Banu haklı çıkmıştı. Hazan bu eve neşe getirmişti. Bunu bir de Demir görseydi daha huzurlu olacaklarına emindi.

"Burada olmasından ben de hoşlanıyorum Demir." dedi. Daha fazla bu konuyu uzatmak istemiyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum. Mary konusunda bir gelişme yok, değil mi?"

"Yok."

"Hazan'ın burada kalmasını istemiyorum Haluk."

"Allah aşkına Demir, bu kızla alıp veremediğin nedir?"

"Bir alıp veremediğim yok. Sadece ayakaltında dolaşmasını ve sürekli başını derde sokmasını sevmiyorum."

"Başlarda ben de senin gibi düşünüyordum ama ben-

ce tanımaya çalışsan sen de hoşlanacaksın." diyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Oturmayacak mısın?"

"Hayır, bahçeye çıkıyorum, sana tavsiyem sen de gel."

"İstemiyorum, havamda değilim."

"Sen bilirsin." diyen Haluk kapıyı açarak çıktı.

Demir bir süre hiçbir şey düşünmeden oturdu, sonra gelen müzik sesini duyduğunda yavaşça yerinden kalktı ve yukarı çıkarak odasına girdi. Pencerenin yanına yaklaştığında aşağıda dans eden gençleri gördü. Hepsinin de çok eğlendikleri belliydi. Hazan'ın tanımadığı bir gençle samimi şekilde dans edişine bakarak öylece dikilmeye devam etti.

Hazan bir tek Demir'in katılmadığı doğum günü partisinde eğlenmeye devam ediyordu. Belki de adamın katılmaması iyi olmuştu. Suratını asıp bir köşede oturması onu daha çok huzursuz edecekti. Dans ettiği çocuğun kulağına söylediği şeyle kahkaha atarak başını kaldırdı ve pencereden bakan Demir'i gördü.

Bir an göz göze gediği adama öylece baktı. Gözlerini kaçıran Demir oldu ve perdeyi çekerek pencereden uzaklaştı. Demir'in hüzünlü bakışlarını görmek Hazan'ın neşesini kaçırmıştı.

Doğum gününü takip eden günler bir sorun yaşamadan geçti. Demir o gün doğum gününe katılmadığı gibi Hazan'ı gördüğü anda bile tebrik etmemişti. Hazan, adamın neden bu kadar hayata küskün olduğunu bilmiyordu ve bunu deli gibi merak ediyordu. Keşke bunu kendisine so-

rabilecek kadar arkadaş olabilselerdi, ama o treni kaçırmışlardı. Yine de böyle devam edemezdi.

Aralarında fırtına öncesi sessizlik vardı ve bunun çok uzun sürmeyeceğini Hazan biliyordu. Yılmaz amcasıyla konuşmuştu ve yaz tatilini Türkiye'de geçireceğini öğrendiğinden beri mutluluktan yerinde duramıyordu. Bir an önce gitmemesinin tek nedeni önündeki günlerde olan mezuniyet töreniydi. Onu da atlattığı anda burada bir dakika bile kalmayacaktı.

Hazan'ın beklediği o gün geldiğinde başka bir heyecan onu sardı. Mezuniyet günü dolaptan çıkardığı yeşil elbisesine baktı. Banu halası bu rengin hem tenine hem de saçlarına çok güzel gittiğini söylemişti ve Hazan da üzerinde denediğinde kadının haklı olduğunu görmüştü.

Saçlarının rengini ön plana çıkaran elbise yeşil gözlerinin rengine yakın bir renkti. Üzerine giyip de aynanın karşısına geçtiğinde Banu halası ve satıcı kızın ağzı bir karış açık kendisine bakmasına sevinmişti. Çok pahalı olmasına rağmen elbiseyi almışlardı. Banu halası bir senedir neredeyse annesi gibi davranıyordu. *'Bir insanın annesi olması böyle bir şey herhalde'* diye düşündü. Ondan daha çok Banu halası heyecanlıydı.

Yatağın üstünde duran elbiseyi eline alıp tekrar baktı. Acele etmeden giyindi. Elbise kalın askılarla arkadan çapraz bağlanıp dekoltesi beline kadar uzanıyordu. Kalçalarını sararak inip dizlerinin bir karış üstünde bitiyordu. Saçları ensede dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Aynada son kez kendine baktığında gerçekten de güzel olduğunu gördü. Sanki birkaç yaş daha büyümüş gibi geldi. Kendini kadınsı ve seksi hissetti. Sonra da böyle şeyler düşündüğü için bir kahkaha atarak derin bir nefes aldı.

Tek kusur alnındaki dikiş iziydi. Aynada yansıyan görüntüsüne baktı. Eli alnındaki dikiş izine doğru gitti. Git-

tikçe daha da iyi oluyordu. İnce bir çizgi halini almıştı. Artık makyaj yaptığında hiç belli olmuyordu.

Düşünceleri o güne doğru kaydı. O günden sonra Demir eskisinden daha beter hale gelmişti. Yine onu görmüyor, görse de ilgilenmiyordu. Demir'in başına ne geldiğini merak ediyordu ama herkes ağız birliği etmiş gibi bu kadar ay kalmasına rağmen öğrenememişti. Bunu Yılmaz amcasına birkaç kere sormasına rağmen *'zamanı geldiğinde öğrenirsin'* diyerek geçiştirmişti. Sonunda pes etmişti. Onun bu düşman hallerini gördükçe de öğrenmek istemediğine karar vermişti.

Zaten adam artık kışın kaldığı gibi evde kalmıyordu daha çok dışarıdaydı. Onu çok az görüyordu. Birkaç gün sonra zaten buradan gidecekti. Bora hukuk okumak istiyordu. Kendisi ise ne okuyacağına karar verememişti. İki yıl sonra Türkiye'ye dönecekti. Ne istediğini bilmiyordu. Tek bildiği yakınlarda bir üniversite yoktu ve bu da buradan gideceği anlamına geliyordu. Türkiye'ye kesin dönemese bile en azından burada da kalmayacaktı. Döndüğünde ne okumak istediğine de karar verebilirdi.

Son kez aynada kendisine baktı ve o anda kapısı vurulunca gidip kapıyı açtı. Bora kapıda dikiliyordu.

"Aşağıda beklemekten ağaç oldum, gidiyor muyuz, gitmiyor-" diyerek hayranlıkla kızı süzdü.

"Hazırlanıyorum."

Bora kapıda durmuş, Hazan'a bakıyordu. Cümlesini bile tamamlayamamıştı. Bu kız Hazan mıydı? Onu hep kot pantolon ve kalın, bol kazaklarla görmeye alışmıştı. Hatta erkek çocuğundan biraz hallice olan kız şimdi karşısında olağanüstü gözüküyordu. Zaten güzel olduğunu biliyordu ama kızıl saçları ve gözlerinin rengine benzeyen yeşil elbiseyle harika duruyordu. Ağzı açık kıza baktığını Hazan ona, "Ne?" diye sorduğunda anladı.

"Çok güzel olmuşsun."

Hazan bir kahkaha atarak Bora'ya baktı. "Ben zaten güzelim şapşal."

"Çok değişik olmuşsun, daha sık elbise giymelisin." diyerek sırıttı Bora.

"Beğendin demek."

"Hem de çok, mezuniyetin en kıskanılan erkeği olacağım."

"Dalga geçme."

"Geçmiyorum prenses, çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın bu arada. Makyaj yapacaktım, beni oyalama, gir içeri."

Bora içeri girip gidip kızın yatağının üstüne oturdu. Hazan'a baktı. Çok güzeldi. Bir ara Hazan'dan gerçekten de çok hoşlanmıştı, ama bunu ona şimdiye kadar söylememişti. Hazan'ın davranışlarından kendisini kardeşi gibi gördüğünü anlamıştı. Kızla vakit geçirmek hoşuna gidiyordu. Demir amcasının tüm kötü davranışlarına karşı, Hazan ilk geldiği gibi neşeli ve coşkuluydu. Başkası olsaydı, bu hüzünlü eve uyum sağlardı ama o inatla neşesini korumuştu. Onun sayesinde bu ev artık kahkahaların duyulduğu bir ev haline gelmişti. Başlarda hoşlanmadığı babası bile son zamanlarda bu kızla sohbet ederken keyif alıyordu.

Tek kusuru çok konuşuyordu, hele gergin olduğunda neredeyse susmak bilmiyordu. Ama bu hali bile onda güzel duruyordu. Demir amcasının köpeği Max bile hiç kimseyi yanına yaklaştırmazken bu kıza ayrı bir sevgi duyuyordu. Hazan, banyonun içinden "Nasıl gideceğiz?" diye sordu.

"Demir amca arabasını verdi."

"Vay canına, kimseleri bindirmediği o spor arabayı mı?"

"Evet."

Hazan başını kapıdan uzatarak Bora'ya baktı. Şaka ya-

pıp yapmadığını anlamak ister gibiydi ama çocuk çok ciddi görünüyordu.

"Merak etme, arabasına bir şey olmasın diye peşimizden gelir."

"Öyle bir şey yapmayacağını biliyorsun."

Hazan banyodan çıkarak saçlarını alnından çekti, yatağın üstünde oturan Bora'ya baktı. "Bak bakalım, alnımdaki iz gözüküyor mu?"

"Hayır."

"Doğru söyle, ben görüyorum." dedi gülümseyerek.

"Sen orada olduğunu bildiğin için görüyorsun, ben görmüyorum." dedi Bora ayağa kalkarak.

"Bu sefer sana inanacağım." diyerek tekrar güldü.

"Bittiyse çıkalım."

"Hazırım."

Merdivenin başına geldiklerinde "Koluma girebilirsin." dedi Bora.

"İyi olur, bu topuklu ayakkabılara alışkın değilim."

Hazan odasının kapısını kapatıp merdivenin başına geldiğinde Bora'nın koluna girdi. Aşağıda onları Banu halası bekliyordu. Merdivenden inen gençlere bakıp gözlerinden düşen birkaç damla yaşı kimse görmeden sildi. Böyle sahneleri görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Aynı zamanda Bora ona oğlunu hatırlatmıştı. Bu güzel günde ağlamak istemiyordu, ama duygularına engel olamadı.

Çok güzellerdi. Oğlu ölüp de İngiltere'ye geldiğinde Bora daha küçük bir çocuktu. Onu oğlu yerine koymuş ve sahiplenmişti. Bora da onu hiç tanımadığı annesinin yerine koymuştu. Hazan ise buraya geldiği günden beri hiç sahip olamayacağı kızı gibiydi. Haluk ile birlikte yan yana merdivenlerden inen çifte sevgiyle bakıyorlardı.

"Hey, ağlama artık sulu göz!" diyerek takıldı Haluk.

"Ağlamıyorum."

O sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve önce Max fırladı dışarıya, merdivenlerden inen çifte doğru bir hamle yapacaktı ki "Dur Max!" komutunu duyduğu anda durdu.

Demir, hole çıktığında gözleri direkt merdivenden inen Hazan'a kilitlendi. Hazan da onu gördüğü anda, göz göze geldiler. Kızın yüzündeki gülüş daha da genişledi.

Demir gözlerini kızdan çekememişti. Çok güzeldi, güzelden öte olağanüstüydü ve inanılmaz görünüyordu. Hazan da direkt onun gözlerinin içine bakarak aşağıya inmeye devam etti. Kıza bakarken Demir'in aklından tek bir şey geçiyordu; tırtıl sonunda kozasından çıkmış gerçek bir kelebek olmuştu.

"Meğer evimizde bir dünya güzeli varmış da bizim haberimiz yokmuş." dedi Haluk sırıtarak.

"Ah Haluk amca, beni utandırma."

"Utanma meleğim, kim derdi on ay önce eve getirdiğim maymunun bu kadar güzel olacağını."

Hazan gidip adama sarıldı. Kulağına doğru, "Ben maymun değilim." diyerek fısıldadı.

Haluk kollarındaki kızı döndürüp, "Keşke bütün maymunlar senin kadar güzel olsa." dedi.

Hazan'ın kahkahası holde çınladı. Haluk onu yere indirdiğinde mutluluktan başı dönüyordu. Kendisine hâlâ yanaklarında gözyaşlarının iziyle bakan Banu halasına doğru gitti. Onun önünde durduğunda, kollarını kadının boynuna doladı.

"Teşekkür ederim Banu hala, hepsi senin sayende oldu."

"Ben bir şey yapmadım tatlım, sen çok güzelsin."

Hazan gülümseyerek kadına baktı. "Bu elbiseyi almam için sen ısrar etmeseydin inan ona bakmayacaktım bile."

"Onu bulacağını biliyordum Hazan. Ben sadece zamanı azalttım."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni canım. Bu akşam doyasıya eğlen Hazan, bunu hak ettin."

"Eğleneceğim, hem de çok uzun zamandır eğlenmediğim kadar."

Kadını yanağından öperek ona tekrar sarıldı Hazan. Burayı yaşanılır yapan Banu halasıydı ve o olmasaydı burada bu kadar süre dayanacağını sanmıyordu.

Hâlâ odasının kapısının önünde duran Max ve Demir'e doğru döndü. Onlara doğru yürüdü ve Max'in başını okşayarak biraz oyalandı. Max, kızın okşayışlarına havlayarak karşılık verdi. Hazan gülümseyerek başını kaldırdı ve karşısında duran adamın gözlerinin içine baktı. Yüzü duygusuz durmasına rağmen ilk defa gözlerinde bir ilgi vardı. Ona biraz daha yaklaştı ve sesini alçaltarak "Eee, sen bir şey demeyecek misin, Max bile dedi?" dedi.

Demir bir an ne demesi gerektiğini bilemedi. Hazan gerçekten de bambaşka biri gibi görünüyordu. O çocuksu havası tamamen gitmiş yerine genç bir kadının görüntüsü gelmişti. Sadece "Çok güzel olmuşsun." diyebildi.

"Teşekkür ederim." diyerek bir an tereddüt eden Hazan bir adımda adamın yanına gidip ona sarıldı.

Demir beklemediği bu yakınlık karşısında önce ne yapacağını bilemedi, kızın kolları boynunu sarmışken onun elleri yanda duruyordu. Sonunda elleri kalktı ve Hazan'ın beline doğru gitti. Kollarındaki narin bedeni sarmışken, kokusunu içine çekti ve kulağına doğru farkında olmadan, "Artık kozandan çıkıp tam bir kelebek oldun." diye mırıldandı.

Kız dudaklarını daha da kulağına yaklaştırdı. Demir onun sıcak nefesinin sesini duyuyordu. "Evet, senin kelebeğin."

Demir'in önce kaşları çatıldı ve kızı kollarından tutarak

kendinden uzaklaştırdı. Hazan hâlâ ona gülümseyerek bakıyordu ve Demir ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Yanlarına gelen Bora'ya gözlerini çevirdi ve kızın kollarını bıraktı. Hazan yüzündeki gülümsemeyle Demir'e bakmayı sürdürdü, sonra gözlerini yavaşça Bora'ya çevirdi ve onun koluna girdi.

"İyi eğlenceler, dikkatli gidin." diyen Demir peşinde köpeği Max ile birlikte odasına girerek kapıyı kapattı.

"Hadi gidip eğlenelim." diyen Hazan neşesini hiç bozmadan Bora'nın kolunda dışarı çıkıp kapıda bekleyen arabaya bindi. Kalbi kırılmıştı ama her zamanki gibi bunu belli edecek değildi. Demir'in söyledikleri tekrar tekrar beyninde dönüyordu. Demir'e söylediklerinden sonra neden o kadar sinirlendiğini anlamamıştı. Bu evde ona kelebek diyen bir tek oydu. Onun için senin kelebeğin demişti. O günden sonra ikinci kez kendisine böyle demişti. Mutlu olması gerekiyordu ama mutlu değildi.

Arabaya oturduğunda kapıda onları yolcu eden Banu ve Haluk'a baktı ve gözleri çalışma odasının penceresine doğru döndü. İçerideki ışığın cansız aydınlığında Demir'in kendine bakışlarını yakaladı ve ona gülümseyerek el salladı. Büyük olasılıkla bu adamı daha da sinirlendirmişti. Bu güzel günde kendisini mutsuz ettiğine göre o da sinirlendirilmeyi hak etmişti.

Araba uzaklaştığında yüzündeki sahte gülücük de soldu.

Demir sinirle odaya girip pencerenin önüne doğru yürüdü. Hazan'ın yüzündeki gülüşe sinir olmuştu. Pencerenin önünde dikilerek araba gözden kaybolana kadar ar-

kalarından baktı. Hâlâ aklında kızın ona söylediği cümle vardı. *"Senin kelebeğin."* demişti.

Hazan her ne kadar on sekiz yaşına girmiş de olsa o bir çocuktu ve yaşına bakmadan kendisi ile flört ediyordu. Yanlış yaptığının farkında bile değildi, ama tüm suçu o kıza atarak bundan kurtulamazdı. Bunu Demir başlatmıştı. İlk defa onu bir erkek gözüyle görmüştü ve geldiği günden beri onunla didişen bu kızı ilk defa görüyormuş gibi bakmıştı.

O hâlâ aynı Hazan'dı; söz dinlemeyen, geveze ve baş belası. Bir elbise onun ancak görünüşünü değiştirmişti. Hâlâ hoşlanmadığı kızdı o. Hâlâ kurtulmak için çareler aradığı kızdı. Pencerenin önünde bir süre daha bahçe lambalarının aydınlattığı araba yoluna baktı, geri döndüğünde Banu kapıda dikiliyordu. İçeri girip kapıyı kapattı. Demir'in kimseyi çekecek ya da sohbet edecek hali yoktu, ama kadına git diyemedi.

"Nasıl buldun Hazan'ı?" diye soran Banu'ya baktı.

Konuşmak istemediği bir konuda sohbet etmemek için ne diyeceğini bilemedi. Banu sorduğu soruların cevaplarını öyle ya da böyle alırdı. Başından bir an önce gitmesi için duygusuzca "Güzel olmuş." dedi.

"Evet, tıpkı annesine benziyor. Mary'yi bulma çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor." Dedi, sesi soğuk ve sert çıkmıştı.

Masasına oturarak önüne masada bulunan kâğıt tomarını çekti. Belki Banu işi olduğunu anlar, daha fazla konuşmadan çekip giderdi.

"Neye kızdın yine?"

"Kızgın değilim. Sadece işim var."

"Akşamın bu saatinde mi?"

Demir, başını kâğıtlardan kaldırıp karşısındaki kadına

baktı. "Çalışma saatlerimi kontrol ettiğini düşünmemiştim." dedi.

"Etmiyorum da zaten. Hazan ne söyledi kulağına da kızdın? Bugün kızın en mutlu günüydü."

"Kızmadım Banu, üstelik Hazan son derece mutluydu. Bunu neden bana sorduğunu da anlamış değilim."

"Seni ben büyüttüm unutma, kızıp kızmadığını anlayacak kadar seni tanıyorum."

Demir sessiz kaldı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Onun için de hiç ağzını açmaması daha iyiydi. Belki Banu konuşmayınca çekip giderdi.

"Sence Bora ile aralarında bir şey var mı?" dedi Banu.

"Ben nereden bileyim!" diyerek artık sinirlendiğini belli etti Demir. "Varsa da bunu en iyi sen bilirsin."

"Bilmiyorum. Olabilir, Bora'nın ona bakışlarını yakalıyorum bazen, ondan hoşlanıyor."

Demir kısık sesle "Ondan hoşlanmayan yok, Max bile ona hayran." dedi.

Banu bu duyduğunda hafifçe gülümsedi. "Sen de hoşlanıyor musun?" diyerek can alıcı soruyu sordu.

"Bu da ne demek şimdi Banu?"

"Hiçbir şey demek değil, sadece sen de hoşlanıyor musun diye sordum. Son zamanlarda onu göndermekten bahsetmez oldun da."

"Sadece annesini bulmak biraz zaman aldı, o kadar; bulduğum anda gidecek. Geldiği andan beri hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Hâlâ onu göndermekten vazgeçmedin yani?"

"Hayır, artık daha da kararlıyım, nasılsa okul bitti. Burada üniversite yok, belki şehir dışına gider."

"Evet, belki gider, ama gitmesini istemiyorum, ona çok alıştım."

"Ona fazla bağlanma Banu. Burada kalıcı olmadığını biliyorsun. Sonra üzülmeni istemem."

"Farkında olmadan zaten bağlandım. Haluk da öyle, hatta Max bile ona bağlandı. Farkında değil misin?"

"Ne yazık ki farkındayım."

"İtiraf edemiyorsun ama bana kalırsa sen de ona alıştın Demir."

Demir Banu'ya baktı ve hiçbir şey demedi. Banu'nun söylediklerinde haklılık payı vardı. O kıza kendisi de alışmıştı. Bunu Banu'ya itiraf edecek değildi. O neşeli tavırları önceden onu sinirlendiriyorsa da Hazan'ın o halini seviyordu. Kız her şeyde gülünecek bir taraf buluyordu.

İsmiyle hiç örtüşmeyen bir yaşama sevinci vardı. Onun için yanlış bir isimdi Hazan. Onun o cıvıl cıvıl halleri, baharda dolaşan kelebekleri hatırlatıyordu. Onun adı Bahar olmalıydı.

Neler düşünüyordu böyle? O kızın ismi ne olursa olsun fark etmezdi. Onu burada istemiyordu ve bir an önce onu görmeyeceği kadar uzağa gitmesinde bir sakınca yoktu. Sessizce oturmaya devam ettiler; Banu bu sessizlikten sıkılmış olmalıydı ki yavaşça yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Demir hiçbir şey demeden kapıyı açan kadına baktı ve Banu arkasını döndüğünde göz göze geldiler.

"Ben yatıyorum Demir. İyi geceler."

"Sana da Banu."

Kapı kapandığında yine odasının sessizliği ve mahremiyetine geri döndü Demir. Biraz daha önündeki dosya üzerine çalışmaya çalıştı, ama düşünceleri dönüp dolaşıp Hazan'ın kulağına söylediği kelimelere geliyordu. Elindeki kalemi bırakarak arkasına yaslandı ve ellerini uzamış saçlarından geçirdi.

Kızın merdivenlerden inerkenki görüntüsü tekrar gözlerinin önüne geldi. O kadar güzeldi ve o kadar harika duruyordu ki... Gözlerini ondan çekememişti. Yasemin'den sonra ilk defa bir kadın bu kadar ilgisini çekmişti ve o da Hazan'dı. İstemediği kız...

"Yakında buradan gidecek." diye mırıldandı ve yerinden kalkarak içki dolabına doğru yürüdü. Dolabın üstündeki şişeden bardağına iki parmak içki koydu ve üzerine dolaptan aldığı buzları attı. Sonra da pencerenin önündeki koltuklardan birine oturdu ve yanındaki ışığı biraz daha kıstı. Bahçenin aydınlığına bakarak yavaşça bardağı dudaklarına doğru götürdü. Bu gece belki de sarhoş olana kadar içmeli ve hiçbir şey hissetmeden gidip yatmalıydı.

Gecenin ilerleyen saatleri olmasına rağmen hâlâ çalışma odasında oturuyordu. Şişeyi yarılamıştı ve hâlâ sarhoş değildi. Sonunda arabanın sesini duyduğunda saate baktı. İkiydi.

Bora arabayı kapının önüne çekmiş, kızı arabadan çıkarmaya çalışıyordu. Belli ki Hazan sarhoştu. Sonunda arabadan Bora'nın yardımı ile çıktı. Bir an ayakta sallandı. Eğilip ayakkabılarını çıkardı. Sonra da elinde ayakkabılar Bora'nın boynuna sarılmış halde kahkaha atmaya başladı. Onları bu kadar samimi görmek bir an Demir'i rahatsız etti.

Onlara tekrar baktı. Banu'nun dediği gibi aralarında bir şeyler olabilirdi. Her ikisi de çok gençti ve o yaşlarda kanların nasıl kaynadığını bilirdi. Yine de hissettiği rahatsızlıkla kıpırdandı. Bora sonunda Hazan'ın beline sarıldı ve onunla birlikte içeri girdi. Holden gelen sesler biraz daha devam ederse bütün ev halkı uyanacaktı.

Yerinden kalktı ve kapıyı açtı. Hazan merdivene oturmuş, Bora ise onu yukarı çıkması için ikna etmeye çalışıyordu.

"Gülme artık Hazan."

"Neden?"

"Çok gürültü oluyor. Uyandıracaksın herkesi."

"Uyansınlar, hem bu kadar erkenden yatılır mı?"

Demir daha fazla dayanamadı ve "Bora." diye seslendi.

Bora adının seslenilmesiyle irkildi. Arkasını döndüğün-

de Demir amcasının kızgın bir şekilde ona baktığını gördü. İçinden küfür etti, bu kadar gürültü yaptığı için Hazan'a da kızdı. Şimdi en olmadık adama dert anlatması gerekiyordu.

Hazan, onlara bakan Demir'i gördüğü anda gülümsedi.

"Bak burada kim varmış Bora! Demir Bey! Hüzünlü konağın vahşi sahibi... Arabanı mı merak ettin yoksa?" dedi Hazan sırıtarak. Kelimeler ağzında yuvarlanmıştı. "Merak etme sarhoş olan sadece benim." diyerek tekrar bir kahkaha attı.

Demir kendisine vahşi diye seslenen kıza baktı, havada uçuyordu, kör kütük sarhoştu. O sinirle Bora'ya döndü.

"Bu kadar içmesine nasıl izin verdin?"

"Beni dinlemedi Demir amca."

"Yine de ona göz kulak olmalıydın."

"Ben artık on sekiz yaşındayım. Küçük bir kız değilim."

Bora, konuşan kıza baktı ve bakışlarını Demir'e çevirdi. Hazan başına geleceklerinden bihaber hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Demir çok sinirli görünüyordu ve bunun suçlusu olarak kendisini gördüğünden hesap vereceğini biliyordu.

"Artık mezuniyet balolarında bu kadar içki mi içiliyor?"

Bora sessiz kaldı. Söyleyeceği her şey adamı daha da sinirlendirecekti. Bunun üzerine Demir hâlâ sırıtarak bakan Hazan'dan gözlerini çekti ve Bora'ya döndü.

"Yine de bu kadar içki içmesine izin vermeyecektin, yanında değil miydin?"

"Bora'ya bağırıp durma. Sarhoş olan o değil. Bunun nedeni sensin." dedi Hazan ve gülmeye başladı. Bora'ya kızmasına sinir olmuştu. Kızgın görünmek istiyordu ama gülmesine engel olamadı.

Bu sözlerin üzerine Demir daha da sinirlendi. Bora oradan gitmesinin kendisi için iyi olacağına karar verdi. Hazan

çok sarhoştu ve ne dediğini bilmiyordu. Burada kalmak demek Demir amcasının sinirini ondan çıkarması demekti.

"Şey, ben gidip arabayı garaja çekeyim, iyi geceler." diyerek kapıya doğru gitti.

"İyi geceler Bora." dedi Hazan gülerek, "Sen bu vahşiye aldırma, ben çok eğlendim."

Bora bunu duyduğunda hemen dışarı çıktı. Bu sözler Demir amcasını gerçekten öfkelendirecekti.

Demir, Hazan'a doğru yaklaştı. Hazan arsızca sırıtarak ona bakıyordu. Sarhoşluk ona cesaret vermişti anlaşılan. *Vahşi,* demişti ona. Gerçi bunu ilk defa demiyordu, ama bu sefer nedense zoruna gitmişti.

Ona doğru iyice yaklaştı. Hazan'a ne dese anlamayacak kadar sarhoştu.

"Kalk bakalım, burada kalamazsın."

"Beni taşımak zorunda kalacaksın, yürüyemeyecek kadar başım dönüyor."

Bunun üzerine Demir kızı kucakladı, Hazan kollarını onun boynuna sarmıştı. Kulağına doğru "Bana kelebek demeyecek misin?" diye fısıldadı.

"Hayır." dedi kızgınlıkla.

"Neden?" diye sırıttı Hazan.

"Şu anda bir kelebek değilsin."

Hazan gülerek ona baktı. "Neyim peki?"

"Sarhoş bir çocuksun."

Hazan bunun üzerine elinin birini onun uzun saçlarına doğru götürdü. "Ben çocuk değilim, on sekiz yaşındayım ve yetişkin biriyim."

"Sence böyle şeyleri yetişkin biri yapar mı?"

"Ben bir şey yapmadım ki sadece biraz fazla içmişim. Senin yüzünden."

Demir kıza baktı, merdivenlerin sonuna gelmişlerdi. Koridorda yürürken fısıldadı. Şimdi herkesi uyandırmanın anlamı yoktu.

"Ben orada bile değildim. Nasıl benim yüzümden olabilir?"

"Evet, ama beni kızdırmıştın." dedi kız gülerek.

Demir odanın kapısını açarak kızı yatağın üstüne oturttuktan sonra kapıyı kapattı. Odanın penceresinden içeriye giren hafif rüzgâr çekirgelerin sesini içeriye taşıyordu.

Yatağın üzerinde bile zorlukla oturan Hazan'a baktı.

"Derdin neydi peki, bu kadar içecek?"

"Derdim..." diye mırıldandı Hazan ve sonra Demir'in gözlerinin içine baktı. "Senin yaptıkların."

Demir'e biraz daha yaklaştı. "Gözlerin ne renk senin?" dedi Hazan konuyu değiştirerek. Ellerini adamın yanaklarına koydu ve iyice ona doğru eğildi. "Çok koyu lacivertmiş. Ben siyah sanıyordum."

Demir onun ellerini tutarak yüzünden çekti. Birkaç adım geri giderek yatağın kenarında oturan kıza baktı. "Saçmalamanı sarhoşluğuna veriyorum, şimdi sana Banu'yu göndereceğim. Yat uyu, yarın senin için kötü olacak." diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Bütün erkekler aynısınız." dedi Hazan, sinirle adama bakarak.

Demir olduğu yerde kaldı ve kıza döndü. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

Bunun üzerine Demir sinirle kızın burnunun dibine kadar geldi. Sinirliydi, hem de çok. Yatakta oturan kıza baktı. Bu kızın ne tecrübesi olabilirdi ki erkekleri genelleyecek kadar?

"Ne tecrübesi kahrolası, daha on sekiz yaşındasın, tecrüben falan yok senin!"

Hazan burnunun dibindeki adama baktı. Onu sinirlendirdiği belliydi, bu daha çok hoşuna gitti. Arsızca sırıttı ve onun gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Neden olmasın, ben senin gibi kendimi odaya kilitlemiyorum. İnsanlarla iletişim halindeyim. Senin Max'ten başka konuşacak kimsen yok, hoş onunla da konuşmuyorsun, sadece emir veriyorsun."

"Hazan, ne söylediğini bilmiyorsun, yarın bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

"Daha iyi ya, istediğimi söyleyebilirim o zaman." diyerek gülmeye başladı Hazan.

"Ama ben tüm söylediklerini hatırlayacağım." dedi sakince.

"Bu senin sorunun." dedi ve cümlesini bitirdiğinde güldü.

Kahkahası insanın içini ısıtacak kadar sıcaktı. Demir onun nefesindeki içki kokusunu almıştı. Bir süre gülen kıza baktı ve susmayacağını anladığında ona biraz daha yaklaştı.

"Sus artık, bütün evi uyandıracaksın."

"Uyansınlar."

"Sus Hazan."

"Sustur o zaman." diyerek gülmeye devam etti.

Demir sinirle kıza bakmaya devam ediyordu ama kızın neşesi bulaşıcıydı ve o da gülümsemeye başladı. Bunun üzerine Hazan yavaşça sustu. Adamın gözlerinin içine baktı. Demir de gözlerini ondan çekememişti.

"Biliyor musun?" dedi Hazan ve bekledi. Sanki söyleyeceği kelimeleri bulamıyormuş gibi uzun bir süre adama baktı ve sonra aklına gelmiş gibi gülümsedi.

"Biliyor musun, gülünce çok yakışıklı oluyorsun? Daha insani ve daha iyi... Vahşiliğin gidiyor."

Demir "Tamam Hazan, bu kadar sohbet yeter. Artık saçmalamaya başladın." diyerek kızdan uzaklaştı.

Hazan sustu. Sonra oturduğu yataktan ayağa kalkmaya çalıştı. Tam başarmıştı ki birden başı döndü ve sendeledi.

Demir düşmesin diye kızı tuttu. Suratı bembeyaz olmuştu, ağzından "Sanırım kusacağım." kelimeleri döküldü.

Demir onu banyoya götürdüğü anda Hazan kustu. Bir kısmı da Demir'in üstüne gelmişti. Demir bir küfür etti. Bu kadar içmek için derdi neydi ki bu kızın? Hazan midesindeki her şeyi yerdeki kilimin üstüne çıkardıktan sonra Demir kızın yüzünü yıkadı. Onu tekrar odaya taşıdı. Perişan haldeydi, yarın ona engel olmadığı için Bora'nın da canına okuyacaktı. Kızı tekrar yatağa oturttu. Hazan'ın biraz önceki neşesi gitmişti.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Kötüyüm."

"Pekâlâ, burada kal." diyerek tekrar banyoya girdi.

Etraf batmıştı. Gömleğinin önü de batmıştı. Gömleğini çıkardı. Koku dayanılmazdı. Banyonun penceresini açtı. Yerdeki kilimi topladığı gibi camdan dışarı attı. Kilim sabaha kadar burada kalırsa artık bu banyoya girilmezdi. Üzerinde hiçbir şey olmadan tekrar odaya girdiğinde Hazan bıraktığı yerde oturmaya devam ediyordu. Biraz rengi yerine gelmişti. Kızın yanına oturdu.

"İyi misin?"

"Hayır."

"Banu'yu uyandıracağım, seni yatırsın." diyerek kızın yanından kalktı.

Hazan hemen atılıp kolunu tuttu. Bunun üzerine Demir Hazan'a doğru eğildi. "Hayır, uyandırma." kelimeleri çıktı kızın ağzından. "Beni böyle görmesini istemiyorum, burada kal."

Demir hiçbir şey demeden yatakta bembeyaz suratla oturan Hazan'a baktı. Saçı başı dağılmıştı. Kızı o haliyle yatağa yatırmak istedi ama kötü durumdaydı, üstelik elbisesi yatmak için rahat durmuyordu. Bir süre daha kolunu tutan kıza baktı.

"Pijamaların nerede?" diye sordu. Nasıl olsa yarın hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Hazan kolunu bıraktı ve dolabını gösterdi. Demir içinden küfür ederek gidip dolabı açtı ve kızın gösterdiği yerde geceliğini buldu. Dolabı son derece düzenliydi. Giysileri renklerine göre ayrılmıştı. Gülümsedi, aklına Yasemin gelmişti. Bu kız ne kadar topluysa karısı bir o kadar dağınıktı. Dolaplarda aradığı hiçbir şeyi bulamazdı, bu dağınıklığın onu deli ettiğini hatırlıyordu.

Birden elinde gecelik olduğu yerde durdu. Yasemin öldüğünden beri ilk defa karısını üzüntüyle değil, gülümseyerek hatırlamıştı. Dönüp Hazan'a baktı. Kız gülümseyerek ona bakıyordu. Rengi biraz yerine gelmişti. Yavaşça Hazan'a doğru yürüdü. Kızın yanında durduğunda ona baktı. O da başını kaldırmış kendisine bakıyordu. O yosun rengi gözleri mahmurlaşmış bir haldeydi, karşısındakine odaklanamadığı belliydi, sürekli gözlerini kırpıştırıyordu.

Burnunun üzerindeki çilleri ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Ona bambaşka bir hava vermişti. Tokalardan kurtulmuş birkaç tutam saç yüzüne gelmişti. Çok güzeldi. Farkında olmadan elini uzattı ve yüzüne gelen saçları kulağının arkasına doğru itti. Eli tenine değdiğinde parmaklarının uçlarının yandığını hissetti. Yanına oturdu ve kulağına doğru eğildi.

"Kendin giyebilir misin Kelebek?"

"Evet." dedi Hazan gülümseyerek. "Ben senin kelebeğinim."

Demir güldü, ona itiraz etmeyecekti, nasıl olsa onu dinlemeyecek kadar sarhoştu. Boşuna konuşmuş olacaktı.

"Ben çıkıyorum o zaman, giyin."

"Tamam." dedi kız. Hiçbir hareket yapmadan ve göz temasını kesmeden birbirlerine bakıyorlardı. Bir süre sonra Hazan adama doğru eğildi, elini kaldırıp adamın sakallı

yüzünde parmaklarını gezdirdi. Bu hareketi Demir'in gerilmesine neden oldu. Hazan'ın dediklerini duyduğunda daha da gerildi.

"Sakallarını kesmelisin, sana yakışmıyor, üstelik ben sakallı erkekleri hiç sevmem."

Hazan'ın ona bu kadar yakın olması ve dudaklarından çıkan kelimelerin mahremiyeti Demir'e çarptı. Olduğu yerde kaldı. Ne kızın elini çekebiliyordu ne de kalkıp gidebiliyordu. Hazan ona bakarken gülümsedi ve gözlerini kapadı. Eli hâlâ adamın yanağında dururken yatakta geriye doğru düştü. Sonra da eli adamın kucağına düştü, sızmıştı.

Demir, kızın elini kucağından alarak yatağın kenarına koyduktan sonra Hazan'ın dokunduğu yanağına elini götürdü. Teni alev alev yanıyordu. Uzun bir aradan sonra ilk defa bir kadını bu kadar istediğini fark etti. Üstelik istediği kız Hazan'dı. *'O daha* çocuk' dedi kendi kendine ve bunları ona hissettiği için içinden kendine bir küfür etti. Sonra da yatakta sırtüstü yatan kıza baktı.

"Ben seninle ne yapacağım Kelebek? Durumu hiç kolaylaştırmıyorsun." diye mırıldandı.

Yerinden kalkarak kapıya doğru gitti. En iyisi Banu'yu uyandırmaktı. Nasıl olsa Hazan onu kimin yatırdığını artık bilemeyecek kadar kendinde değildi. Tam kapıyı açacakken Banu'nun imaları aklına geldi. Onu bu halde belden yukarısı çıplak gördüğünde soru sormaya başlayacaktı. En iyisi kimseler duymadan kızı yatırmak ve bu geceyi unutmaktı.

Tekrar yatakta yatan kızın başına gitti. Yavaşça Hazan'ı yan döndürdü ve elbisesinin fermuarını açtı. Onu incitmemeye özen göstererek elbiseyi çıkardı. İçine sutyen giymemişti. Bir süre ne yapacağını bilmez gibi ona baktı ve geceliği hemen başından geçirdi. Yatağı açarak kızı içine soktu ve ince pikeyi üzerine örttü. Hazan bu gece ile ilgili bir şey

hatırlamayacaktı, ama kendisinin bu geceyi unutması biraz zaman alacaktı.

Banyoya girdi. Yerleri paspas ile sildi, gömleğini aldı. İçeri girdiğinde gitmeye hazırdı. Kapının önüne geldiğinde son kez yatakta yatan kıza baktı ve ışığı kapatarak odadan çıktı.

Kendi odasına gittiğinde Hazan'ın elinin değdiği yanağında hâlâ kızın temasını hissediyordu. Banyoya gidip aynaya baktı. Elindeki kirli gömleği çamaşır sepetine attı. Eli sakallı yüzüne gitti. Hatları çok sertti. Siyaha yakın koyu lacivert gözlerini kıstı. Sakallı haliyle gerçekten de daha sert ve korkutucu duruyordu.

Sonra aklına Hazan'ın söylediği kelimeler geldi. "Sakallı erkekleri sevmem." demişti.

Hazan ona, kaza geçirip de hastaneden eve dönerken arabada bir kere daha sakallarını kes demişti. Bunca aydan sonra bunu ne kadar net hatırladığına kendi de şaştı. Aslında o kızla ilgili her şeyi çok net hatırlıyordu. Eve geldiği ilk gün gözlerinin önüne geldi. Rengârenk şemsiyesi ve kırmızı yağmurluğuyla arabadan inip sırtını arabaya dönerek eve bakması gözünün önünde capcanlı duruyordu.

Yasemin'den sonra başka kadınlarla birlikte olmuştu, ama hiçbiri uzun sürmemişti. Çoğu bir gecelikti. Onlarla yatar ve bir daha yüzlerini bile hatırlamazdı. Şimdiye kadar hiçbirini düşünmemişti bile. Bir kadını düşünmeye ne zaman başlamıştı? Üstelik o kadın bile sayılmazdı, *'o daha bir çocuk'* dedi kendi kendine. Vücudu gelişmiş olabilirdi, ama o daha on sekiz yaşında, hiçbir tecrübesi olmayan, ne istediğini bilmeyecek kadar saf bir çocuktu. Aralarındaki yaş farkı görülmeyecek kadar az değildi. Bunu düşünüyor olmak bile onu sinirlendirdi. Kendi kendine bir küfür etti. Yılmaz, Hazan'ı kendisine emanet etmiş ve onu buraya göndermişti. Onun kitabında emanete hıyanet yazmıyor-

du. Asla Ömer gibi biri olamazdı. Ömer'in Banu'ya yaptıklarını asla Hazan'a yapamazdı.

Banu İngiltere'ye geldikten iki yıl sonra Kaan'ın babasının Ömer olduğunu itiraf etmişti. Her şeyi anlatmıştı. Sarhoşken ona tecavüz ettiğini, Ömer'in çiftlikte çalışan adama para verip adamla bir ilişki yaşamış gibi yaptığını itiraf etmişti. Demir duydukları karşısında şok olmuştu. Kaan'ın babasının Ömer olacağı hiç aklına gelmemişti. Banu'nun yaşadıklarını düşündüğünde bir kez daha onun için üzülmüştü. Üstelik o zaman Ömer'in hayatında Mary vardı. Ömer bu kadar aşağılık pisliğin tekiydi. Hazan ne yazık ki böyle bir adamın kızıydı. Buna rağmen Banu o kızı kendi kızı gibi seviyordu.

Bunları öğrendiğinde eğer bir kaçak olmayıp Türkiye'ye gidebilseydi o pisliği kendi elleriyle öldürebilirdi. Yıllar sonra Yılmaz arayıp da Hazan'ı babasının kendisine emanet ettiğini öğrendiğinde o kızın buraya gelmesini hiç istememişti; hoş, burada olmasını hâlâ istemiyordu. Ama Yılmaz elinden bir şey gelmeyeceğini, kızı çoktan uçağa bindirdiğini, ondan kurtulmak istiyorsa annesini bulmasını istemişti. Neredeyse bir yıl olmak üzereydi ve hâlâ Mary'ye dair bir iz bulamamışlardı.

Ömer'den o kadar nefret ederken kızının burnunun dibinde yaşamasından hoşlanmıyordu. Üstelik kendisinden çok Banu'nun tepki göstereceğini düşünmüştü. Kim kendisine tecavüz eden bir adamın kızına bakmak isterdi ki? Ama nedense Banu kızın gelmesini istiyormuş gibi davranmış ve geldiğinde de kıza resmen annelik yapmıştı. Allah'tan Hazan babasına hiç benzemiyordu, kızda o pisliği hatırlatan hiçbir şey yoktu. Hazan o zamanlar çiftlikte herkesin hayran olduğu Mary'ye benziyordu ve aynı annesi gibi bu evde de kızın hayranları çoktu.

Aklına Bora geldi, kıza bakışları ondan hoşlandığını

belli ediyordu. Ama Hazan Bora dururken tehlikeli bir oyun oynuyor, Demir ile flört ediyordu. O yaşlardaki kızlar, kendi yaşıtları ile olmak isterdi, kendinden on beş yaş büyük biri ile değil.

Eli tekrar yüzüne gitti, sonra hiç düşünmeden rafta duran makası aldı ve sakallarını kesmeye başladı. Bir süre sonra tıraş olacak kadar sakallarını kesmişti. Tıraş olduktan sonra aynaya baktığında, aynadaki yansıması yabancı birine aitti. O kadar uzun zamandır sakalları vardı ki neredeyse kendi yüzünü unutmuştu. Sonra saçlarını da kesti.

Bir süre daha aynada kendisine baktı ve yaptığı şeyden rahatsız oldu. Bunu neden yapmıştı? Hazan istiyor diye sakallarını kesmek de neyin nesiydi? Yarın ev halkına bunu nasıl açıklayacaktı? Tam otuz üç yaşında bir aptaldı!

Herkes yine sever, aşkı hep affeder.
Biraz umut sürersen tüm yaralar geçer.

CEM ADRİAN

SEKİZ

Hazan kalktığında çoktan öğlenden sonra olmuştu bile. Ağzı kupkuruydu, boğazı yanıyordu ve başı, taşla ezmişler gibi ağrıyordu.

Yataktan başını kaldırdı ve oturur vaziyette doğruldu. Bir süre gözlerini kapadı ama daha fazla bu durumda kalamayıp tekrar yattı. Bu kadar kötü olacağını hiç hesaba katmamıştı. Ne vardı dün gece bu kadar çok içecek! Üstelik dün geceye kadar ağzına içki bile sürmemişti, bundan sonra da süreceğini sanmıyordu. İçerken iyiydi de sonrası berbattı. Aslında fazla bir şey içmemişti, içkiye dayanıklı olmadığını anlaması için üç kadeh yetmişti.

'Onun yüzünden!' dedi Hazan içinden, o vahşinin yüzünden o kadar çok içmişti. Ona holde sarılmıştı ve o vahşi, onu kollarından tutarak kendinden uzaklaştırmıştı. Baloya gittiklerinde o kadar üzgündü ki ona verilen mey-

ve suyunun içinde ne varsa fena çarpmıştı. Üstelik ilk başlarda hoşlanmamasına rağmen, içtikçe adamı unuttuğunu anlamış, daha fazla içmişti. O pisliğin yüzünden şimdi bu haldeydi. Akşama kadar yatsa başının ağrısı ve midesinin bulanması geçer miydi acaba? Pencereden giren ışık bile onu rahatsız ediyordu, ama bir türlü kalkıp perdeleri kapatamadı.

Kapısı vurulduğunda yüzünü buruşturdu, sanki kapıya değil, kafasına vuruyorlardı.

"Hazan, uyanık mısın canım?" diyen sesi duyduğunda, yattığı yerden, "Evet." dedi.

Banu kapıyı açıp yatakta yatan kıza baktı. Yüzünde bozulmuş makyajıyla ve saçlarının yarısı toplu, yarısı dağınık halde, burnunun ucu kızarmış, gözlerini açmakta zorlanan bir Hazan'la karşılaştı. Demir biraz önce ona Hazan'ın dün gece sarhoş geldiğini ve çıkıp bakması gerektiğini söylemişti. Banu da bu saate kadar uyanmayan kızı merak ediyordu.

"Nasılsın canım, seni merak ettim?"

"Berbat haldeyim Banu hala."

Banu güldü, "Evet görebiliyorum, Demir çok sarhoş olduğunu söyledi."

"Evet, sanırım öyleydim. O nereden biliyor ki?"

"Bora söyledi sanırım. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Bilmiyorum, biraz dağıttım galiba. Aslında fazla içmedim, ama çabuk sarhoş oldum."

"Bu, sana ders olmuştur. Bundan sonra içmezsin."

"Evet, oldu Banu hala. Demir, Bora'ya kızmış mı?"

"Evet, sabah çocuğu haşlıyordu. Senin sarhoş olmandan onu suçladı. Babası da kızdı ona."

"Benim yüzümden ona kızmasınlar."

"Neyse artık, olan oldu. Sen iyi misin peki?"

"Başım çok ağrıyor. Hâlâ midem bulanıyor."

"Bora seni yukarı Demir'in çıkardığını söyledi."

"Demir mi?"

"Evet, hatırlamıyor musun?"

Hazan başını hayır anlamında salladı. Tek hatırladığı Bora'nın artık gitmeleri gerektiğini söylemesi ve arabada eve gelirken ona şarkı söylediğiydi. Sonrası yoktu. Bu odaya onu Demir çıkarmışsa yatağa kim yatırmıştı peki? Sonra hayal meyal Demir'i odada hatırladı.

"Sanırım banyonun ortasına kustum."

Banu güldü. "Hatırlıyor musun?"

Hazan da gülmeye başladı, "Evet." dedi. Ve sonra sustu. Her şeyi hatırlıyordu, şimdi dün akşam yaptığı her şey gözünün önüne geliyordu. Adama neler söylemiş, bir de onun yanağını okşamıştı. Bunu nasıl yapabilmişti? Bu kadar cesareti nereden bulmuştu? Ne kadar çok saçmalamıştı.

Eğilip üzerindeki geceliğe baktı. En son gördüğünde adamın elindeydi, bunu çok net hatırlıyordu, ama hatırlamadığı onu nasıl giyindiğiydi. Yoksa onu Demir mi giydirmişti? Birden kıpkırmızı oldu, gözlerini çevirdi ve Banu ile göz göze geldi.

"Ne oldu canım?"

"Ben benim ban... Ban..yo..ya gitmem gerek." diyerek hemen yataktan çıktı.

Kızın kıpkırmızı suratla yataktan aniden kalkması Banu'yu telaşlandırdı.

"Miden mi bulandı Hazan?" diye sordu kadın.

"Hayır, evet!" dedi ve banyonun kapısını kapadı.

Kapının arkasına dayanarak bir süre öylece kaldı. Bütün vücudu buz gibi olmuştu. Ne yapmıştı, geceliğini giymediğini hatırlıyordu? Utanç verici bir durumdu, eğer onu Demir giydirdiyse göğüslerini görmüştü. Elbisenin sırtı açıkta olduğu için içine sutyen takmamıştı. Üzerindeki geceliğe baktığında tekrar kızardı.

Geceliğini giyemeyecek kadar nasıl içmişti böyle? Bir daha içmemeye karar verdi. Şimdi o vahşinin yüzüne kızarmadan nasıl bakacaktı? Onun hiçbir şey demeyeceğini biliyordu, ama kendisi her şeyi hatırlarken bu nasıl olacaktı?

Banyo temiz görünüyordu. Yerdeki kilim nereye gitmişti acaba? Büyük olasılıkla banyoyu da Demir temizlemişti. Rezil bir durumdu. Adam hem göğüslerini görmüştü hem de ona bir sürü şey söylemişti. Yine de kendisinden hoşlanmayan Demir'in bu kadar ileri gidebileceğini düşünmedi. Adam ona vebalı gibi davranıyordu. Büyük olasılıkla geceliğini Banu halası giydirmiş olmalıydı ya da geceliğini kendi bile giymiş olabilirdi, belki sadece hatırlamıyordu. Gerçi Demir'in üzerine kustuğunu çok net hatırlıyordu. En iyisi hiçbir şey hatırlamıyor gibi davranmaktı. Kızarmadan böyle davranabilir miydi, bilmiyordu. Deneyecekti.

Kapıyı açıp odaya girdiğinde, Banu, "İyi misin Hazan?" diye sordu.

"İyiyim Banu hala, bir duş alırsam kendime gelebilirim."

"Tamam canım, duşunu al, aşağıya gel. Bir şeyler yemelisin." diyerek banyo kapısında dikilen kıza baktı ve odadan dışarı çıktı.

Hazan, dikildiği yerde bir süre daha bekledi ve tekrar banyoya girdi. Başı zonklayarak ağrıyordu. Yarım saat sonra duşunu almış, üstüne bir tişört altına da bir kot pantolon giyerek aşağıya inmişti. Doğruca mutfağa gitti. Bir ağrı kesici alması gerekiyordu. Giderken de *'umarım Demir evde değildir'* diye düşünüyordu.

Mutfağa girdiğinde masada oturmuş Banu ve Demir'i gördüğünde birden kapıda durdu. Masada göz göze geldiği adama bakınca düşmemek için kapıya dayandı. Bu adama ne olmuştu? Hazan elinde olmadan kıpkırmızı oldu.

'Kahretsin!' dedi içinden, bütün yüzü yanıyordu. Demir bunu görmüş ve gözlerini kaçırmadan kendisine bakıyordu. Bir de hiçbir şey hatırlamadığını söyleyecekti ama yüzü ele vermişti. Şimdi ne halt edecekti bakalım?

Sakalları ve saçı kesilmiş adama baktığında neredeyse onu tanımayacaktı. Dün akşam ona söyledikleri tekrar aklına geldiğinde kızarmasını engelleyemedi. Şu anda yer yarılsa ve sonsuza kadar içine girip yok olsaydı. Adamın çatık kaşlarla kendisine bakması bile dün gece yaşadıklarını hatırlatıyordu.

Tüm bunlara karşın bir gerçek vardı ki Demir kesinlikle çok yakışıklıydı, üstelik yaşından daha da genç gösteriyordu. Neden bu kadar yakışıklı bir yüzü sakalların arkasına gizlemişti ki?

Banu, Demir'in baktığı yere başını çevirince kapıda kıpkırmızı bir suratla dikilen Hazan'ı gördü. Tekrar Demir'e döndüğünde ikisinin gözlerinin kenetlendiğini de görmüştü. Yavaşça yerinden kalkarak kapıya doğru yürüdü. Hazan'ın yanına geldiğinde, "Benim biraz işim var Hazan, Demir sana kahvaltı hazırlar." diyerek mutfaktan çıktı.

Demir, Banu'nun dediklerini duymuştu. Hiç işi yoktu, bir de Hazan'a kahvaltı mı hazırlayacaktı? Daha neler! Üstelik şimdi kızın yüzündeki kızarıklıktan onun dün geceyi hatırladığını anlamıştı. Şu anda Hazan'ı görmek bile istemiyordu. Sanki o istemiş de sakallarını kesmiş gibiydi. Gerçi doğrusu da buydu. Hazan istediği için ve dün gece ne yaptığı bilmeyecek kadar kızın etkisinde kaldığından şimdi bu haldeydi.

Sabah herkesin dikkatini çekmiş, Haluk'un da alay konusu olmuştu. Banu bile gözlerine inanamamış ve onu görünce, "Sen de kimsin?" diyerek gülmüştü. On sekiz yaşında bir kız istedi diye sakallarını kesen tek aptal kendisiydi herhalde.

Hazan'ın aşağıya ineceğini beklemiyordu. Düzenli ve tertipli olması dakik olduğu anlamına gelmiyordu. Birkaç dakika oturup gidecekti ki kafasını kaldırıp kapıya baktığında onu gördü. Şimdi sakallarını o istediği için kesmediğini kıza anlatması zor olacaktı.

Hazan, hâlâ ne mutfaktan içeri girebilmiş ne de dışarı çıkamamış bir şekilde kapının önünde dikilmeye devam ediyordu. Bir süre Demir'in gitmesini bekledi ama belli ki burada kalacaktı. Önündeki kahveyi içiyordu.

"Daha ne kadar orada dikilip gözlerini bana dikeceksin?"

Bunun üzerine Hazan adama doğru yürüdü. Banu'nun kalktığı sandalyeye oturduğunda başını önüne eğdi. İlk defa bu kadar çok utanmıştı.

"Değişik görünüyorsun."

Demir kendi kendine küfür etmekle meşguldü. Bu konuda daha fazla konuşmamak için konuyu değiştirmeye karar verdi. Hazan'a bakmadan "Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Hayır, midem bulanıyor."

"Bu sefer klozete kadar gitmeyi başar, bir daha temizlemem." diyen adama başını kaldırarak baktı Hazan. Bunca aydan sonra sanki bambaşka birine bakıyormuş gibi hissetti.

"Teşekkür ederim, dün gece için."

"Evet, etmelisin." diyen adam sinirini bozsa da bir şey demedi. Sadece "Özür dilerim." diye fısıldadı.

"Niçin?"

"Dün akşamki davranışlarım, üstüne kustuğum ve saçma sapan konuştuğum için."

"Hatırlıyorsun yani."

"Bir kısmını." dedi Demir'e bakmadan. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Çok basit, sarhoş oldun."

Başını kaldırıp adama baktı ve onun gözlerindeki kendisine inanmayan bakışları gördüğünde kızardı. Demir'in göğüslerini gördüğünü düşündüğünde daha da kızardı. Başını tekrar önüne eğdi.

Demir kıza baktı ve "Yüzün saçlarının rengine döndü Kelebek." diyerek ona doğru eğildi.

Demir'in kendisine kelebek demesiyle tekrar bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Gözlerindeki alayı net şekilde görebiliyordu.

"Bora'ya kızdın mı?"

"Evet, kahvaltını edince sana da kızmayı düşünüyorum."

"Hak ettim."

"Doğru, hak ettin. Derdini anlamış değilim Hazan. Hem kendini hem de Bora'yı zor durumda bıraktın. Ve bugünkü sıkıntın da cabası."

"Biliyorum, ama dün akşam sinirliydim."

"İçki sinirlerini geçirmez, sadece seni maskara yapar."

"Dün akşam maskara mı oldum yani?"

"Ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoştun, sonunda da sızdın."

"Geceliğimi sen mi giydirdin?" dedi yüzü yine kızarmıştı.

Demir karşısında utanan kıza baktı. Onu daha fazla utandırmaya gerek yoktu. Onun için kızın duymak istediği şeyi söyledi.

"Hayır, Banu giydirdi."

"Onu uyandırdın mı?"

"Evet, benim giydirmemi istemezdin herhalde."

"Evet istemezdim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Hazan rahatlamıştı. Çok şükür sadece adama söyledik-

leri ve üzerine kusmakla kalmıştı. Evet deseydi bir daha Demir'in yüzüne bakamazdı. Sessizce oturmaya devam etti. Demir onun konuşmasını bekledi ama kız konuşmayınca ona takılmaya karar verdi.

"Bakıyorum, akşamdan kalmalığın ses tellerine zarar vermiş."

Hazan, onun ne demek istediğini anlamamış gibi bir süre bakışlarını adamın yüzüne sabitledi. Sonra ne demek istediğini anladığında gülümsedi.

"Kendimi hâlâ iyi hissetmiyorum ondandır." dedi ve ekledi. "Farklı olmuşsun, artık o kadar da sert durmuyorsun. Onun için senden korkmama gerek yok."

"Sen daha önce benden kokuyor muydun?"

"Hayır," dedi Hazan gülerek.

"Demek artık vahşi gibi durmuyorum."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Dün gece söylediklerimi unutabilir misin acaba?"

"Unuturum, ama bu sana kızmayacağım anlamına gelmiyor."

"Kızabilirsin, önemli değil, geldiğimden beri yaptığın bu zaten."

"O zaman kızdıracak şeyler yapma." diyerek masadan kalktı ve başka bir şey demeden mutfaktan çıktı.

Hazan öylece oturmaya devam etti. Aldığı ağrı kesici iyi gelmişti. Önündeki kahvaltılıklara baktı. Hâlâ midesi bulanıyordu. Yemeklere daha fazla bakamadı. Yavaşça yerinden kalktı ve odasına çıktı. Biraz daha karanlık bir odada uyuması gerekiyordu. Yoksa akşam zor olacaktı.

Merdivenleri çıkarken bir daha bu kadar içmemeye kendi kendine söz verdi.

Şimdi beni biraz sever misin?
Ben geldim!

CEM ADRİAN

DOKUZ

Demir, yaz ayları boyunca hem kendisinin yoğun işleri hem de Hazan ve Banu'nun Türkiye'ye tatile gitmesi nedeni ile Hazan'ı neredeyse hiç görmedi. Bora da onlarla birlikte gitmişti.

Demir, Türkiye'de aranıyordu ve sekiz yıldır ülkesine gitmemişti. O kaçaktı ve her kaçak gibi ülkesine özlem duyuyordu. Evde sadece Haluk kalmıştı. Çoktandır beklediği huzur herkesin evden gitmesiyle gelmişti. İlk birkaç hafta gerçekten de sessizlik onu mutlu etmişti. Bunu ne kadar özlediğini anlamıştı. Ev yine sessiz ve huzurluydu. Hazan'ın evin içindeki kahkahaları olmadan, merdivenlerden paldır güldür inmeden geçen birkaç hafta... Ama sonrası can sıkıntısıydı. Hazan'a alışmıştı ve şimdi onun yokluğunda ev bomboş ve sessiz geliyordu. Hatta sıkıcıydı. Bunu kendine

itiraf ettiğinde Hazan'ı özlediğini de anladı. Max bile kızı özlemişti.

Eylül'ün ilk haftası ile birlikte Türkiye'ye gidenleri karşılamak Demir'e kalmıştı. Haluk bir iş için şehir dışındaydı. Havaalanı yolu boyunca sürekli düşündü. Banu İngiltere'ye geldiğinden beri hiç Türkiye'ye gitmemişti. Bazı bilgileri ondan alabilirdi.

Arabayı park edip içeri girdiğinde, uçaklarında rötar olmadığını gördü. Şimdi koltuklardan birine oturmuş düşünüyordu. İçinde bir heyecan vardı. Bunu adlandırmak istemiyordu. Eğer buna bir ad verirse bunun altından kalkamayacağını biliyordu. Hazan onun gözünde daha çocuktu. O kızın doğumunu hatırlıyordu ve ondan on beş yaş daha yaşlıydı. Üstelik ruhu yeni heyecanlar kaldıramayacak kadar yorgundu. Ruhu hazan mevsimini yaşarken genç bir kıza hiçbir şey veremezdi. Vermek de istemiyordu. Bir başkasının acısını bir daha kaldıramazdı.

Hazan'ın ilgisinin farkındaydı. O yaştaki kızlar için belki de normaldi. Anormal olan Hazan'ı bu kadar çok düşünmesiydi. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Yoksa bu işin sonunda herkes acı çekebilirdi. Belki Hazan'ın şehir dışına gitmesi işleri kolaylaştırırdı. En iyisi kıza eskisi gibi davranmak ve onun aklına bir şey getirmemekti.

Uçağın indiği anons edilince yerinden kalkarak çıkış kapısına doğru gitti. Bir süre sonra onları gördü. Banu'dan ve Bora'dan önce Hazan dikkatini çekmişti. Saçlarını toplamıştı. Teni hâlâ beyazdı, diğerlerinin aksine güneşten fazla yanmış gibi durmuyordu. Bora'nın koluna girmişti. Ona hararetle bir şeyler anlatıyordu. Konuşma huyu son hızla devam ediyordu.

Bora'nın yüzünü gördüğünde gülümsedi. Çocuk hayatından bezmiş gibi bir yüz ifadesiyle çıkışa doğru yürüyordu. Büyük olasılıkla Hazan bütün yol boyunca hiç

susmadan konuşmuştu. Hazan'ın yüzündeki neşeye bir an takıldı kaldı. Her zamanki gibi çok neşeli duruyordu. O yaşlarda kendi hayatını hatırlamaya çalıştı ama o kadar eski bir zaman dilimine aitti ki... Mutluluğun nasıl bir şey olduğunu unutalı yıllar olmuştu.

Valizleri alacakları banda doğru ilerlediklerinde Hazan, Bora'nın kolundan çıkmıştı. Hazan banttan valizini aldığında arkasını döndü ve camın arkasından Demir'le gözleri birbirini buldu. O gözler önce özlemle, sonra sevgiyle birbirlerine bakmaya devam etti. Sonunda gözlerini ilk kaçıran Demir oldu. Hazan saatlerce o gözlere bakarak bulunduğu yerde dikilebilirdi.

Hazan elinde valizi dışarı çıktığında, Demir'i görmenin heyecanını biraz olsun içerde yenmişti. Ona bakışını unutmayacaktı. O bakışlardaki özlemi görmüştü. Kendisinin de Demir'e öyle baktığını biliyordu.

Türkiye'de onun hakkında çok şey duymuştu. Karısının, oğlunun ve yeğeninin nasıl öldüğünü ayrıntılı olarak biliyordu artık. Onun neler yaşadığını, intikamını nasıl aldığını, hepsini öğrenmişti. Demir'in acısını sonuna kadar kendi de yaşamıştı. Şimdi onun neden böyle sert ve insanlardan uzak olduğunu anlayabiliyordu.

Öğrendiği akşam gözüne bir türlü uyku girmemişti. Demir'in acısı katlanılacak gibi değildi ama bu karşısında dikilen adam tüm bu acılara katlanmıştı. İlk önce onun için duyduğu tek şey üzüntü olmuştu. Şimdi onu gördüğünde anlıyordu ki aslında ona duyduğu hisler acıma duyguları değildi. Genç bir kızın bir erkeğe duyduğu hisler gibiydi. Böyle şeyler düşünmemeliydi. Demir asla onun hislerine karşılık vermezdi. Bu tamamen platonik bir duyguydu. İmkânsızı isteme duygusu... Demir onun için imkânsız ve de ulaşılmazdı. Hâlâ onu çocuk olarak gören bir adama ilgi duyması yanlıştı.

İçinden onu teselli etmek ve gerçekleri bildiğini söylemek geliyordu, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Demir böyle bir şeye asla izin vermezdi.

İngiltere'ye geldikten birkaç ay sonra Demir'e ilgisini fark etmişti. İlk önce adamın ona gösterdiği davranışlardan dolayı ondan nefret etmişti, hatta onu delirtmek için elinden geleni yapmıştı. Köpeğini elinden almış ve hayatı ona çekilmez yapmayı başarmıştı. Ama günler geçtikçe bu nefret sevgiye dönüşmüştü. Gözü ondan başkasını görmüyordu. Demir ona ilk kelebek dediğinde ona âşık olduğunu anlamıştı. Genç bir kızın gizemli bir adama duyduğu hayranlık değildi bu. Bu aşktı. Gerçi aşkın ne olduğunu bile bilmiyordu. İlk defa başına geliyordu böyle bir şey, ama artık bunun aşk olduğunu anlayacak kadar büyüktü.

İki aylık ayrılıkta gözleri hep Demir'i aramıştı ve onu çok özlemişti. Özlem dayanılmaz olmuştu onun için ve şimdi yine burada, onun yanındaydı.

Kapıdan çıkmadan önce Banu ve Bora da yanına geldiler ve hep beraber kapıdan çıktılar. Demir onlara doğru yürümüş ve ilk önce Banu'ya sarılmıştı.

Banu da, "Sana memleket havası getirdim." diyerek Demir'e sarıldı.

"O havayı çok özlediğimi biliyorsun." dedi Demir, kadını kollarının arasına alırken.

"Biliyorum, bilmez miyim?"

Onların bu konuşmaları bile Hazan'ın yüreğini acıtmıştı. Demir aslında özgür gibi görünse de bulunduğu yerden bir yere gidemeyen tutsaktı. Banu'dan ayrıldıktan sonra Bora'ya sarıldı Demir.

"Hoş geldin Bora."

"Hoş bulduk Demir amca, babam yok mu?"

"Şehir dışında, bu akşam dönüyor."

Bora ile birkaç kelime daha konuştu ve "Araba otopark-

ta." dedi. Banu, Bora'nın koluna girerek dışarıya doğru yürüdü. Hazan'ın Demir ile karşılaşmanın heyecanını yaşadığını anlamıştı. Demir, Banu ve Bora'nın arkasından baktı. Sonra da önünde dikilen kıza döndü.

Hazan'ın yüzündeki kocaman gülümsemeye karşı, yosun yeşili gözleri hüzünlüydü. İlk defa onu bu kadar hüzünlü görüyordu. Bu kız her daim neşesiyle insanı deli ederdi. Onu bu kadar hüzünlendiren şeyi merak etti. Bir süre ona baktı, yanına gelmesini bekledi ama Hazan hiç kımıldamadı. Bir adımda kızın yanına gitti. Tam karşısında durdu. Hazan gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Bir süre sadece birbirlerinin gözlerinde tutuklu kaldılar ve sonra Demir kıza doğru bir adım daha attı. Onu kollarına aldığında kulağına "Hoş geldin Kelebek." diye mırıldandı.

Hazan kollarını adamın beline doladı. O da en az Demir'in kendisine söylediği güzel hitap için bir şeyler söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Başını adamın göğsüne yasladı ve onun kokusunu içine çekti. Bu aşkın imkânsız olduğunu bilmek daha çok canını yaktı.

"Dönmememi isterdin ama ne yazık ki bu benim elimde değil."

"Dönmene sevindim." dedi Demir, kızı kendinden uzaklaştırarak. "Tatil sana yaramış."

"Evet, güzeldi. Türkiye'den sonra burası soğuk geldi."

Hazan ilk defa konuşmak için bir şey bulamadı. Hâlbuki bu buluşmayı bütün yol boyunca düşünmüş ve ona neler diyeceğini neredeyse ezberlemişti, ama şimdi karşısında olan adama ne diyeceğini bilmiyordu. Kelimeler tükenmiş ve anlamsızlaşmıştı.

Beraber çıkışa doğru yürüdüler. Eve gelene kadar Banu ve Bora tatilin nasıl geçtiğini anlatıp durdular. Normalde çok konuşan Hazan hiç sesini çıkarmadan arabanın arka koltuğunda oturmaya devam etti. Demir arada ona dikiz

aynasından baksa da kızın yüzü pencereye dönüktü ve dışarıyı seyrediyordu. Demir onun bu durgun halini merak etmesine rağmen bir şey demedi. Banu'yu ve Bora'yı dinlemesine rağmen onların ne anlattıklarına bir türlü dikkatini veremedi.

Eve geldiklerinde Hazan hemen arabadan indi ve üzerine doğru koşan Max kıza atılarak onu yere devirdi. Yalamaya başladığında Hazan kahkahalarla gülmeye başladı. Hazan'ı çok özlediği belliydi. Demir yerde debelenen ikiliye baktı ve Banu ile birlikte içeriye girdi. Sonunda Hazan Max'ten kurtulup yerden kalktı. Üstünü başını silkeledi. Bora kızın haline gülüyordu.

"Bir gün Max böyle üstüne atladığında yerden kalkamayacaksın."

"Evet, çok ağır, kilo mu almış ne?"

"Max, gel oğlum." diyerek Bora köpeği çağırdı ve hep birlikte eve girdiler.

Hazan hemen odasına çıktı. Üstü başı toz içinde kalmıştı. Banyoya girerek bir duş aldı, çıktıktan sonra yatağa uzandı. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Demir'e nasıl davranacağını bilmiyordu. Geçen sene onu hareketleri ile deli ettiğini ve kızdırdığını biliyordu ama o zaman onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendisinden hoşlanmadığını zannediyordu; hoş, hâlâ hoşlandığı söylenemezdi. Geçen sene duygularının ne olduğunu bilmiyordu ama bu sene duygularına bir isim bulmuştu. Kayıtsız kalmalı mıydı? Ya da onu geçen seneki gibi deli mi etmeliydi? Ama hakkında öğrendiklerinden sonra onu üzmek ve sinirlendirmek istemediğini biliyordu. Yine de Demir'i bu kadar düşünmek tehlikeliydi.

Şimdi adamın ne yaşadığını bile bile nasıl davranacaktı? Neşeli bir kızdı. Kısa hayatında hiçbir şeyi kafasına takan biri olmamıştı. Onun kötü olaylarla başa çıkma şekli buy-

du. İki yaşındayken annesi gitmişti. Onunla ilgilenmeyen, hatta varlığını bile unutan bir babaya sahip olmuştu. Okul nedeniyle aylarca evden uzakta kalıyordu ve bir telefon bile açmayan bir babaydı. Tatillerde eve geldiğinde ise onu görmezden gelen ve hiçbir sorunu ile ilgilenmeyen, kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bir adamdı. Ölürken bile yanında olmasına izin vermemişti. Hayatı hep yalnız geçmişti. Eğer bunları düşünüp kafasına takan biri olsaydı büyük olasılıkla bu yaşına kadar büyük bir travma atlatmış olacaktı.

Oysa o, her şeye rağmen mutluydu, hem de bir sürü insandan daha mutluydu. Yaşanan her kötü olay için *'böyle olması gerekiyormuş'* der geçerdi. Daha küçükken öğrendiği şey, mutsuz insanların yanında hiç kimsenin olmadığıydı. Yalnız olmak istemiyordu. Vakti geldiğinde babası gibi yalnız ölmek de istemiyordu.

Yılmaz amcası babasının öldüğünü haber verdiğinde üzülmüştü üzülmesine ama sanki herhangi biri ölmüş gibi gelmişti ona. Babasını kaybetmiş gibi değildi. Hiç babalık yapmamış birisi için üzülememişti nedense. Belki de babasının onun için yaptığı tek iyi şey onu buraya göndermesi olmuştu. Banu halasını tanımıştı. Kadının ona davranışlarından sonra hayatında ilk defa anne özlemini duymuştu. İnsanın bir annesinin olmasının nasıl bir şey olduğunu görmüştü. İlk defa annesini düşünür olmuştu ve onun nasıl biri olduğunu merak etmişti.

Bu evdeki herkes öyle ya da böyle yaralı insanlardı. Hepsi de hayatlarında önemli olan insanları kaybetmişlerdi. Bora'nın da annesi yoktu. Bir defasında onunla konuştuğunda Bora bunu hiç hissetmediğini, Banu halasının ona gerçek bir anne gibi davrandığını söylemişti. *'Tek fark ona anne demiyorum'* demişti. Banu halası, oğlunu kaybetmişti. Kadının gözlerindeki hüzün hep aynı yerde duruyordu. Haluk amcası karısını kaybetmişti ve Demir; onun kayıpla-

n herkesten daha fazlaydı. Karısını ve oğlunu kaybetmişti. Memleketini kaybetmişti. Bu insanlar nasıl bir araya gelmişti?

Kaybedenler kulübü gibiydi burası, bu kulübe geçen sene o da eklenmişti. Bu insanlarla arasındaki tek farklılık, kendisini kaybeden biri olarak görmemesiydi. Çünkü onun için kaybettikleri hiç var olmamıştı. Belki de bu kadar güçlü olmasının nedeni kendini kaybeden gibi görmemesinden kaynaklanıyordu.

Küçükken kimsesiz olmasını çok dert ederdi. Sonra bir gün bakmıştı ki hiç arkadaşı yok. Küçük yaşta öğrendiği tek şey, hiç kimsenin başkasının üzüntünü çekmek istemeyişiydi, üzüntülüysen yalnızsın demekti. Etrafına baktığında hep gülen, neşeli, mutlu çocukların arkadaşları olduğunu görmüş ve yalnız yaşamak istemediğine karar vermişti. O günden beri üzüntülerini kendine saklamıştı. Hiç kimseye üzüntülü ya da mutsuz olduğunu göstermemişti. Hiç kimsenin yanında ağlamamıştı. O her zaman mutlu ve neşeli bir tip olmuştu. Kendisiyle olmaktan keyif alınan biri, arkadaşları tarafından sevilen biri... Çevresi her zaman kalabalıktı. Sonra da bu, hayat felsefesi olmuştu.

Bu eve geldiğinde bu evdeki hüzün onu rahatsız etmişti. Bu kadar çok üzüntülü insanı uzun zamandır bir arada görmemişti. Daha ilk günler Banu halası ona *'Sakın değişme Hazan'* demişti. *'Sakın bize bakıp neden bu kadar neşeliyim diye kendine sorma. Hep böyle kal, bizim buna ihtiyacımız var.'* demişti.

Bu özelliklerinden dolayı uyum sağlama yeteneği bir bukalemundan bile daha fazla gelişmişti. Bunun nedeni de daha küçücük bir çocukken çok fazla yer değiştirip insanlara uyum sağlamaya çalışmasıydı. Bu eve de kısa sürede uyum sağlamıştı. Onu havaalanından almaya gelen Halık amcasıyla bile anlaşmanın bir yolunu bulmuştu.

Onu en çok zorlayan Demir olmuştu. Adam aylarca

onunla konuşmamış, konuştuğu zamanlar da ona hep kızmıştı. Demir'in bilmediği, pes etmeyi beceremiyor oluşuydu. Yıllarca ona, Demir'in davrandığı gibi davranan çocukların da olduğu kalabalık ortamlarda yaşamıştı ve hepsinin hakkından gelmişti. Onun da hakkından geleceğini biliyordu, sadece bu biraz uzun sürmüştü, o kadar.

Sonunda başarmıştı. En azından artık kendisine düşman gibi bakan biri değildi. Çok samimi olmasa da hiç olmazsa artık konuşabiliyorlardı ve hatta bugün olduğu gibi kendisine sarılıyordu da. Belki de aralarındaki tek sorun ona âşık olmasıydı. Âşık olduğu ilk erkekti Demir. Herkesin beklediği belki de Bora'ya âşık olmasıydı. İlk başlarda onun kendisine ilgisini de fark etmişti ama onu hiç var olmayan kardeşi gibi düşünmüştü. Duygusal yakınlık kuramamıştı onunla. Hayatı hep zor olmuştu ve Demir'e âşık olmak belki de en zoruydu, ama insan kime âşık olacağını seçemiyordu.

Türkiye'de Demir'in yokluğunda uzun uzun düşünmüştü. Hislerini gözden geçirmişti. Demir'i her gördüğünde ya da onunla her konuştuğunda kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu. Ona kelebek dediğinde kendini dünyanın en mutlu kızıymış gibi hissediyordu. Onu görmediğinde özlüyor, ona kızdığında kırılıyordu. Bu aşk değil de neydi o zaman?

Demir için çok üzülüyordu ama artık onun da yaşaması gerekiyordu. O kaşlarının arasındaki çizgileri bazen eliyle düzeltmek istiyordu. Onun da bir zamanlar neşeli bir adam olduğunu öğrenmişti. Türkiye'de onunla ilgili çok güzel şeyler duymuştu. Anlatılan Demir, gördüğü Demir'den daha hoş duruyordu ve anlatılan Demir'i tanımak istiyordu. Keşke bunu yapabilse, Demir de ona bir şeyler hissedebilseydi.

Bunları düşünerek uykuya daldı.

Aşka kapını açtığın zaman, acılar giremez diyemezsin.
Aşk acılarıyla, tutkularıyla, gözyaşlarıyla, rüzgârlarıyla,
Taze çiçek kokularıyla, bir bütün olarak girer içeri.
Aşkı acılardan süzemezsin!

CEM ADRİAN

ON

Yine eskisi gibi Demir'i görmeden geçirdiği günler gelmişti. Demir yine kendisini odasına kapatmış ve yemek saatleri dışında ortalıkta görünmemişti. Hazan evin içinde sıkıntıdan patlama noktasına gelmişti. Sonunda üniversite için bir karar verme aşamasına geldiğinde Londra'da bir üniversiteye gitmeye karar verdi. Böylelikle yalnız kalmanın ona iyi geleceğini düşündü. Hiç olmazsa Demir'i görebilmek için saatlerce evin içinde dolaşmasından daha iyi olacağını biliyordu. Üstelik belki kendi yaşıtlarıyla birlikte olmak Demir'e duyduğu bu saplantıyı ortadan kaldırabilirdi.

Her şey ayarlanmış ve ne okuyacağını uzun uzun düşünmüştü. Sonunda sanat okuluna gitmeye karar vermişti. Keşke Bora gibi idealleri olan bir kız olabilseydi ama Ha-

zan küçüklüğünden beri ânı yaşayan bir kız olmuştu. Gelecekte ne olacak diye düşünmeyen biri olarak çok da mutlu olduğunu düşünüyordu. Uzun yılladır gelecekle ilgili planlar kurmuyordu. Yaşadığı hayat bu planları kurmasını hep engellemişti.

Evden ayrılma zamanı gelmişti. Hazan hiç gitmek istemese de gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Yine yurtlar ve değişik kişilere uyum sağlama dönemine girmişti. Hâlbuki bir sene boyunca evde olmayı sevdiğini anlamıştı. Yuva özleminin her zamankinden daha çok olacağı kesindi. Artık özleyeceği insanlar vardı hayatında. Üstelik gitmek demek Demir'den ayrı olmak demekti. Gerçi bunun tek taraflı bir aşk olduğunu bilecek kadar akıllıydı, hiç kimselere duygularını belli etmemeye çalışmak onu da yoruyordu.

"Hazan valizini topladın mı?" diyen kadına doğru döndü. Kapının önünde içeri girip girmemek arasında bocalıyormuş gibiydi.

"Topluyorum Banu hala. İçeri girsene."

"Seni oyalamayayım. Yardıma ihtiyacın var mı?" diyerek içeri girip kapıyı kapattı Banu.

"Yok, her şeyim hazır. Son kez kontrol ediyordum. Bora hazırlandı mı?"

"Evet canım, o da hazırlanmış."

Banu bugünün geleceğini biliyordu. Tam da Demir kıza karşı yumuşamış gibi dururken Hazan'ın buradan gitmesi her şeyi bitirecekti. Ama onun bir geleceği vardı. Hazan da kendine biçilen hayatı yaşamak zorundaydı. Belki de onun daha sık buraya gelmesini sağlamalıydı. Kızın valizini kapatmasını seyrederek yatağın üstüne oturdu. Kendisine gülen kıza baktı.

"Gidiyorsun diye üzülüyorum Hazan."

"Ah Banu hala, tatillerin hepsinde geleceğim söz. Ben de gitmek istemiyorum. Burada yaşadığım bir yılı özlemle hatırlayacağım."

"Biliyorum ama bu ev sensiz yine eskisi gibi olacak. Sen yaşama sevincimiz olmuştun."

Hazan güldü, o da Banu'nun yanına oturarak kadına sarıldı. Yanaklarından öptü ve sonra elini tuttu. Bir süre parmakları birbirlerine geçmiş ellerine baktı. "Sen üzülüyor olabilirsin, ama birilerinin buna sevineceğine eminim." diye fısıldadı.

"Bence o da seni özleyecek, geldiğinden beri ne kadar değişti, farkında mısın?" dedi kızın güzel gözlerine bakarak.

Hazan'ın Demir'deki değişimi gördüğü söylenemezdi. Adam hâlâ ona bakarken kaşlarını çatıyor, o konuşmadıkça tek kelime etmiyordu. Buna rağmen yine de ilk geldiği günkü gibi de değildi.

"Yine de çok yol kat etmesi lazım." diyerek kadına gülümsedi.

"Evet." dedi Banu da gülerek.

"Banu hala, benim için çok şey yaptın, her şey için teşekkür ederim."

"Teşekkür etme kızım. Senin yaptıklarının yanında benimkinin lafı bile olmaz Hazan. Sen bize gülmeyi tekrar öğrettin. Vazgeçmemeyi ve mutluluğu öğrettin. Bu ev senin gelişinle yuva oldu." diyen kadının yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüğünde Hazan kadına bir kere daha sarıldı.

"Sen de bana bir annenin ne demek olduğunu öğrettin Banu hala."

Bir süre daha yatağın üstünde birbirlerine sarılarak oturdular. "Hadi, ben gideyim de sen hazırlıklarını bitir." diyen kadın ayağa kalktığında eliyle gözyaşlarını sildi. "Sen bana bakma, seninle gurur duyuyorum."

"Biliyorum."

"Gidip yemeğe bakayım. Birazdan herkes yemek nere-

de diye söylenmeye başlar." diyerek kıza gülümsedi.

"Ben de birazdan inerim."

"Tamam kızım."

Banu gittikten sonra, Hazan yatağın üstündeki valize baktı. Bora ile birlikte yarın Londra'ya gidiyordu. Bora Oxford'da hukuk okuyacaktı. Kendisi de güzel sanatlarda resim okuyacaktı. Hâlâ ne istediğine karar verememişti, ama çocukluğundan beri resim yapmayı, renklerle oynamayı severdi. Bora ile kendi okulu arasında bir buçuk saatlik bir yol vardı.

Okula gideceği için heyecanlıydı. Hep istediği eğitimi alacaktı ama nedense içindeki sıkıntıyı aşamıyordu. Buradan ayrıldığına üzülüyordu. Bundan birkaç ay önce buradan gidince üzülür müsün diye sorsalar güler geçerdi. İlk aylarda buradan kurtulacağı günleri saydığını düşününce gülümsedi. Bu hüzünlü evi özleyeceği hiç aklına gelmezdi. Aslında bu hüzünlü evi değil içinde yaşayan kişiyi özleyecekti. Hem de herkesten daha çok Demir'i özleyecekti.

Demir çalışma odasında oturmuş, Haluk'un kendisine anlattığı işleri dinliyordu, ama aklı anlatılanlarda değildi. Hazan'ın gidecek olması canını sıkıyordu. Neden sıktığını bile anlamıyordu. O olmayınca evin ne kadar boş olacağını düşünüyor ve yazın iki ay tatilde bile onu özlediğini kabul ediyordu. Belki de o hareketliliği özleyeceği içindi. Onun şen kahkahalarını ya da merdivenlerden paldır küldür inişini, devamlı konuşmasını özleyecekti.

Ona alıştığını itiraf etmek istemiyordu kendine, ama alışmıştı. Onun neşesi bu evdeki ortamı değiştirmişti. Max bile geldiğinden beri daha mutlu bir köpek olmuştu. Ya

ben?' diye düşündü. Daha aylar önce o kızdan kurtulmak için her yolu denerken şimdi ondan kurtuluyor olmasına sevinmesi gerekirken gideceği için üzüleceğini hiç düşünmemişti.

"Sen beni dinliyor musun? Yoksa boşuna mı konuşuyorum?" dedi Haluk öne doğru eğilerek.

Demir düşüncelerinden sıyrılıp arkadaşına baktı. "Dinliyorum."

"İyi de o zaman neden müdahale etmiyorsun?"

"Neye?" dedi Demir şaşırmıştı. Ne söylemişti ki?

"Biraz önce şirketi satıp parasını yemek istiyorum dedim, sen de öylece beni dinledin." dedi Haluk gülerek.

Demir güldü. "Kusura bakma Haluk, aklım başka yerde."

"O belli oluyor zaten, söyle bakalım beni dinlemeyecek kadar aklında olan ne?"

Demir hâlâ yüzündeki gülümsemeyle karşısındaki adama baktı. Ne söyleyebilirdi ki *'Hazan'ın gitmesine üzülüyorum'* mu diyecekti? Herhalde Haluk bunu duyduğunda şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemezdi. Her şeye rağmen "Önemli bir şey değil." dedi.

"Hadi Demir, seni tanırım, işleri dinlemeyecek kadar aklına takılan şey önemsiz olamaz."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Konu Hazan mı?"

Demir başını kaldırıp Haluk'a baktı. Bu kadar belli mi ediyordu? Hiçbir şeye dikkat etmeyen Haluk bile anladıysa diğerlerinin anlaması an meselesiydi. En iyisi inkâr etmekti. Haluk'un onu sorgulayacağını sanmıyordu.

"Ne alakası var? Ondan hoşlanmadığımı biliyorsun?" dedi sinirle.

Haluk, hiçbir şey demeden bir süre Demir'e baktı. İçinde nasıl fırtınalar estiğini en iyi o bilirdi. Onu küçüklüğün-

den beri tanıyordu. Demir duygularını belli eden bir adam değildi, ama yine de o kıza karşı bir şeyler hissettiğini anlıyordu.

"Hadi dostum, kimsenin bakmadığını sandığın anlarda o kıza nasıl baktığını görüyorum."

"Nasıl bakıyor muşum?" dedi Demir. Bu konuya nereden gelmişlerdi?

"Ondan hoşlanıyormuş gibi."

Bunu arkadaşının ağzından duymak gerilmesine neden oldu. "Sen hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanıyorum ama ben ona öyle bakmıyorum."

"Ben de bakmıyorum Haluk."

"Bu ayıp bir şey değil ki; o genç bir kız, sen de genç bir adamsın."

"Genç bir adam değilim Haluk, otuz dört yaşındayım ve çok yaşlıyım." dedi ellerini saçlarından geçirerek. Konuyu değiştirmek istiyordu. Bunu konuşuyor olmak bile rahatsız ediciydi. Ama Haluk konunun değişmesine izin vermeyeceğini kanıtlar gibi konuşuyordu.

"Saçmalama dostum, artık yetmiş yaşındakilere bile yaşlı denmiyor."

"Benim ruhum, beynim ve kalbim yaşlı. Acılar insanı yaşlandırır Haluk. Bedensel yaşın önemi yoktur. Nasıl hissettiğinle, hayattan aldığın zevkle orantılıdır. Ben yaşamaktan bile mutlu değilim. Bunu sen de biliyorsun. Zamanımın dolmasını bekleyen biriyim."

"Hâlâ böyle düşündüğünü bilmiyordum, ama zamanın dolana kadar hayattasın ve nefes alıyorsun. Üstelik Hazan'dan hoşlanıyorsun."

"Bunu ben bile kendime itiraf edememişken senin bunu biliyor olman biraz saçma değil mi?"

"Hayır değil, seni tanıyorum. Bence o kızın da sana bir ilgisi var."

"O genç bir kız Haluk, aklının bir karış havada olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ergence bir ilgisi olduğunun ben de farkındayım, ama buradan gittiğinde bu değişecektir. Kendi yaşıtlarının arasına girsin bambaşka şeyler düşünecektir. Öncelikleri değişecektir. Onun aklını neden karıştırayım? Üstelik ona karşı hiçbir ilgim yokken."

"Bundan emin misin?"

"Neden?"

"Ona karşı hiçbir şey hissetmediğinden."

"Kesinlikle eminim."

Haluk arkadaşına bakarak gülümsedi. Demir ne kadar değiştiğini göremeyecek ve bu değişimi anlamayacak kadar kördü. Bu konularda asla yanılmazdı. Demir'in aklı şu anda bile Hazan'daydı.

"Hâlâ inkâr ediyorsun yani?"

Demir artık sinirlenmişti. Haluk'un neden ısrar ettiğini anlamıyordu. Sinirle yerinden kalktı ve arkadaşına bakarak pencereye doğru yürüdü. İş konuşurken bu konuya nereden gelmişlerdi? Bir süre dışarıya baktı ve sonra konuşmaya başladı. Artık bu konunun kapanmasını istiyordu.

"Benim ona verecek hiçbir şeyim yok Haluk. Ne kalbim ne de sevgim... Hiçbir şey yok. Onu bu kaçak hayata mahkûm edeceğimi mi sanıyorsun? Kalbim o kadar kararmış ki aydınlık hiçbir yerini bulamıyorum. Yeniden sevmek de istemiyorum. Hem istemiş bile olsam bu kişi Hazan olmayacaktır."

"Daha gençsin Demir, yalnız yaşamayacak kadar gençsin üstelik. Hayatını tekrar düzene sokabilirsin, tekrar sevebilirsin, tekrar evlenebilirsin, bunları bir düşün."

"Cinayetten aranan birine mi bunları söylüyorsun? Ülkesine dokuz yıldır gidemeyen birine mi? Peşine öldürülmesi için kiralık katiller takılan birine mi? Tüm bunlar başımdayken nasıl yapacağım bunu da söyleyebilir misin?

Bana bir bak Haluk. Tüm bu dediklerini sen yapabilirsin ama ben yapamam. Özgür bile olmayan bir adam hayatına birini nasıl alır? Ona ne verebilir? Sana söyleyeyim; hiçbir şey. Koskocaman bir hiç! Hayatıma kattığım insan bir hiçle mutlu olabilir mi sence?"

"Şimdiye kadar başardın, bundan sonra da başarabilirsin. Bir süre sonra hayatın anlamını bulur Demir."

"Bir daha aynı acıları yaşayabileceğime inanıyor musun? Bu yalnızlığa hiç kimseyi mahkûm edemem. Ben böyle iyiyim, sen beni düşünme. Hayatıma kattığım insan beni sadece daha mutsuz yapar."

"Ne olacak peki?"

"Bir şey olmayacak. Daha önce nasılsam aynı şekilde gideceğim. Eğer konu hâlâ Hazan'sa burada annesini bulana kadar ya da gitmek istediğini söyleyene kadar kalacak ve gidecek. O kızın ne kadar hayat dolu olduğunu görmüyor musun? Sonunda geleceği olan biri ile tanışacak, belki evlenecek ve mutlu olacak. Ben onun kaderinin hiçbir yerinde değilim Haluk ve olmayacağım da."

"Kararlısın yani, ona uzaktan bakmaya?"

"Evet Haluk, kararlıyım. Ona uzaktan da bakmıyorum üstelik. Unuttun galiba, aynı evde yaşıyoruz. Şimdi gidiyor oluşu işime geliyor. Geldiğinden beri istemedim zaten, bunu biliyorsun. Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum, nerede kalmıştık? İşleri konuşalım."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün, gidecek olması seni rahatlatmalı?"

"Üzgün değilim. Kafamı dinleyeceğim için rahatım. Artık kapat."

Haluk, arkadaşının yüzüne baktı. Bal gibi de üzgündü ve Hazan'a karşı bir şeyler hissettiği o kadar belliydi ki. Yasemin'den sonra ilk defa Demir'in bir kadına ilgiyle baktığını yakalamıştı. Hazan gerçekten de hoş bir kızdı, güzeldi,

neşeliydi. İlk zamanlar hem kendisinin hem de Demir'in davranışlarına rağmen bildiğinden şaşmamıştı. Oğlunun kıza karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu, ama Hazan'ın davranışları Bora'ya karşı hep kardeşçeydi. Bora çok gençti ve bunu zamanla atlatırdı, üstelik artık üniversiteye gidecekti ve orada kendini bulacağına emindi.

Hazan'ın da Demir'e karşı bir ilgisi olduğunu biliyordu. Geldiği günden beri, bir tek Bora'ya ve Demir'e adıyla hitap ediyordu. Üstelik ona Haluk amca derken Demir hep Demir olmuştu onun için. Çok gençti, farkındaydı, ama Demir bu kadar olumsuz düşünmese onunla bir şansı olabilirdi.

Diğer yandan Demir'in dedikleri de doğruydu. Dokuz senedir kaçak bir hayatı yaşıyordu. Olaylar unutulmuş gibi dursa da ne zaman ne olacağını bilmiyorlardı. Bu ıssızlıkta yaşamayı seçmişlerdi. Çevrelerindeki en ufak bir hareketi bile algılayacak güvenlik sistemi kurmuşlardı, ama biliyordu ki bir gün bir yerde açık vereceklerdi ve bela gelecekti.

Demir ise hâlâ pencereden bakmaya devam ediyordu. Biraz önce Haluk ile yaptığı konuşmadan rahatsız olmuştu. Hazan'ı düşünmesi zaten yeterince kötüydü, ama bunu biriyle sesli tartışması çok daha kötüydü. Hareketlerine daha fazla dikkat etmeliydi. Bunu Haluk anladıysa yakında Banu da anlardı.

Hazan'ın onunla flört ettiğini biliyordu, ama o çok gençti ve ne yaptığını bildiğini sanmıyordu. O yaştaki genç bir kıza cazip geliyor olabilirdi, ama biliyordu ki bu işin sonu yoktu. Her şey bir yana aradaki yaş farkı bile imkânsızlığı anlatır gibiydi. Aşk çok eskilerde kalmıştı ve kalbi Yasemin'le birlikte toprak altındaydı. Ne başka bir kadına verecek sevgisi vardı ne de bir kalbi. Her şey Yasemin'le birlikte ölmüştü. Ölen duyguları tekrar diriltmenin anlamı yoktu.

Sabahki güneşli hava iyice kararmıştı. Birazdan yağmur

başlardı. Başını kaldırarak gökyüzündeki siyah bulutlara baktı. İçi de o siyah bulutlar kadar kapkaraydı. Onun mevsimi gelmişti. Sonbahar... Ruhu hep sonbahardı. Kim bu sonbaharda yaşamak isterdi ki?

Hazan yarın buradan ayrılacaktı. Üniversite onun hayatının akışını değiştirebilirdi. Orada kendi yaşıtlarının arasında birine âşık olabilirdi. O kızın önünde yaşayacağı güzel bir hayat vardı. O hayatı elinden almayacaktı. Ne onun ne de bir başkasının...

Buradan gitmesini bu eve geldiği günden beri istemişti. Şimdi onu göremeyecek olması canını sıkıyordu. Bunun nedeni de Hazan'ın bir zamanlar yaşadığı güzel anları ona hatırlatıyor olmasıydı. Başlarda o hatıralar acı verirken şimdi özlem duymasına neden oluyordu. Belki de bunun için üzülüyordu.

Yasemin'den sonra hiçbir kadına ilgi duyamayacağını sanıyordu. Yasemin onun ilk kız arkadaşıydı. İlk aşkı, ilk sevgilisi... Karısı olduğunda yirmi bir yaşındaydı. Dört sene sonra karısı ölmüştü; oğluyla ve yeğeni ile beraber. Bunun tek suçlusu kendisiydi. O acıları bir daha yaşamak, geçen sefer onu öldürmediyse bu sefer kesin öldürürdü.

Bunları düşünürken bu on sekiz yaşındaki kızın aklını bu kadar karıştırmasına izin vermeyecekti. Üstelik Yılmaz onu kendisine emanet etmişti ve ne olursa olsun Ömer'in kızıydı. Bu da ona karşı bir şeyler hissetmemesi gerektiği anlama geliyordu. Yavaşça arkasını döndüğünde Haluk'un hâlâ dikkatle ona baktığını gördü. Elleri ceplerinde masasına doğru yürüdü. Kalktığı yere oturdu.

"Mary'den haber var mı?" diye arkadaşına sordu.

"Şimdilik yok, aslında bulacağımızı da sanmıyorum. On beş yıl bir insanın izlerini silmek için uzun bir süre."

"Haklısın. Ben de artık umudumu kaybettim. Ne olmuş olabilir?"

"Bilmiyorum, burası kocaman bir ülke. Bakalım burada mı? Onu bile daha bulamadım, eğer ülke dışındaysa zaten bulmamız zor."

"Yine de işin peşini bırakmanı istemiyorum. Belki buradan ayrılırken bu Hazan'a verebileceğimiz bir hediye olabilir."

"Bırakmıyorum."

"Güzel."

Haluk yerinden kalkarak Demir'e baktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında arkasındaki adama baktı.

"Neyse senin kafan iş konuşamayacak kadar dalgın ve benim de biraz oğlumla vakit geçirmem gerekiyor. Onları trenle de gönderebilirdik, neden sen bırakıyorsun?"

"Londra'da işim var, gitmişken trende vakit geçirmesinler."

"O kadar yolu arabayla gitmek seni yormayacaksa problem değil."

"Yormaz." dedi.

Haluk çıktıktan sonra, Demir başını koltuğun arkasına yaslayarak gözlerini yumdu. Yağmur başlamıştı. Camlara vurma sesini dinleyerek düşünceleri bundan bir sene önce Hazan'ın geldiği güne kaydı. Şiddetli yağmurun altında arabadan inişi gözlerinin önündeydi. Kırmızı yağmurluğunu unutması mümkün değildi.

Parlak renkleri seviyordu. Tam yaşının kızıydı. Sadece fazla neşeli bir tipti ama bu ona o kadar yakışıyordu ki... Ona kızdığı zamanlar bile yüzündeki o sırıtmayı bir türlü yok edememişti. Hiçbir şeyi umursamayan hali hoşuna gidiyordu. Kendisi de o yaşlarda öyleydi, ama hayat insana öyle oyunlar oynuyordu ki bırak gülmeyi nefes alamaz hale getiriyordu. Onun hayatının güzel olmasını diledi.

O kızı yanında tuttuğu takdirde zamanla neşesini kaybedeceğini biliyordu. İçindeki güçlü fırtına onun da dal-

larını kıracak, tomurcuklarını dökecekti. Zamanla yüzündeki gülümseme solacaktı. O güzelim yosun rengi gözleri hüzünle bakacaktı. Onu bu haliyle hatırlamak istiyordu; bir kelebek olarak. Kozasından çıkan bir kelebek... Hazan'ın dediği gibi onun kelebeği...

O, bir kelebeğin üstünde taşıdığı bütün renkleri taşıyordu. Hep öyle olmasını istiyordu. Babasına rağmen o renkleri solmadıysa onu soldurmaya hakkı yoktu. Onun da baharını kışa çevirmeye hakkı yoktu. Ona bakmaya bile hakkı yoktu. Hazan kendisine emanet edilmişti. Bu sürenin sonunda onun sağ salim buradan gitmesini garanti edecekti. Hazan daha genç bir kızdı ve ne istediğini anladığında ona ilgi göstermeyeceğini biliyordu.

Haluk'un anlaması hareketlerine daha dikkat etmesi gerektiğini ona göstermişti. Tek sorun Hazan'ı gördüğünde kalbindeki kıpırtıya söz geçiremiyor oluşuydu. Gerçi uzun bir süre onu görmeyecekti ve o zaman normal yaşantısına döneceğini biliyordu. Sürekli onu görmek, kafasını karıştırmaya yetiyordu.

Elini uzatarak yanındaki köpeğin başını okşadı. Bir süre hayvanın kendisine bakan gözlerinde takılı kaldı ve sonra yavaşça, "Her ikimiz de onu çok özleyeceğiz Max." diye fısıldadı.

Köpek başını yere koyarak hiç sesini çıkarmadı.

Beni bu kör karanlıktan çıkaramazsın
Kelimeler yetmez bazen konuşamazsın
Kayar gider avuçlarından bir kalp
Kaybedecek bir şey kalmamışsa
Tutunamazsın

CEM ADRİAN

ON BİR

Banu ona üzgün gözlerle bakan kıza hasretle sarıldı. Hazan'a o kadar alışmıştı ki sanki kendi kızından ayrılıyormuş gibi hissetti. Ellerinin arasına aldığı Hazan'ın yanaklarını tekrar öptü.

"Seni çok özleyeceğim Hazan."

"Çok uzağa gitmiyorum ki Banu hala, özlediğimde beş saat sonra buradayım."

"O zaman sık özle."

Hazan gülerek "Olur, ama sen de gel." dedi.

"Ben de gelirim tatlım." diyerek Hazan'ı bıraktı.

Banu, oğluyla vedalaşan Haluk'un yanına giderek Bo-

ra'ya sarıldı. Onun kulağına "Hazal'a göz kulak ol." diye fısıldadı.

Bora annesi yerine koyduğu kadına sıkı sıkı sarıldı. "Merak etme sen." diyerek kadını öptü.

Hazan ise Haluk ile vedalaşıyordu. Başta bu adamın ona kaba davranmasına kızsa da zaman içinde gerçek amcası gibi olmuştu. "Hoşça kal Haluk amca."

"Güle güle Hazan, bir şeye ihtiyacın olursa telefon etmen yeterli."

"Biliyorum." diyerek ona gülümsedi.

Haluk oğluyla vedalaşırken Hazan, Demir'in arabasına doğru gitti. Demir çoktan arabaya oturmuş onları bekliyordu. Arabanın yanına geldiğinde, açık camdan kafasını uzatıp adama gülümsedi.

"Nerede oturmamı istersin?"

"Canın nerede oturmak istiyorsa orada otur Hazan."

"Önde oturmak istiyorum."

"Olur."

Kız arabanın kapısını açarak ön koltuğa oturdu. Bir süre sonra Bora da geldiğinde Demir kapıda onları yolcu edenlere baktı ve arabayı çalıştırdı.

Bu yaptığının saçmalığı sinir olmasına yetmişti. Aslında Londra'da işi falan yoktu ve büyük olasılıkla bunu Haluk da anlamıştı. Üstelik dokuz yıldır bu ülkede yaşamasına rağmen Londra'ya gidişi bir elin parmaklarını geçmezdi. *'Keşke böyle bir saçmalık yapmasaydım'* diye düşündü. Bir süre hiç konuşmadan yollarına devam ettiler.

Hazan arada Bora ile konuşuyordu ama Demir hiç konuşmamıştı. Öylece onları dinliyordu. Sonunda kızın uykusu geldi, kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini yumdu.

Hazan, gözlerini yummuştu ama uyumuyordu. Arabaya bindiğinden beri Demir'in hiç konuşmaması dikkatini çekmişti. Yanında oturan suratını asmış adama daha fazla

bakamayacağını anladığında gözlerini yummuş ve başını pencereye dayamıştı.

Demir'le hiç yalnız kalmamışlardı. Ona karşı hissettiklerini söylese adam büyük ihtimalle arabayı durdurur ve onu yolda bırakabilirdi. Havaalanında onu sıcak karşılamıştı ama ondan sonra sanki yokmuş gibi davranmıştı. Adamın bir günü bir gününe uymuyordu ve nasıl davranması gerektiğini de bilmiyordu. Bazen kendisine bakışını yakalıyordu Hazan, ama bu bakışlar hiçbir şey anlatmıyordu. Ya da anlattığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Aslında geçen sene onu çok zorlamıştı. Adamın sinir olduğu her hareketi yapmıştı ve Demir de sürekli onu bir çocuk gibi azarlamıştı. Bir yanda ona sürekli kızan bir Demir vardı, diğer yanda da ona kelebek diyen bir Demir vardı. Hangi Demir gerçekti bilmiyordu. Üstelik ona kelebek deyişindeki vurgu o kadar özel hissetmesini sağlıyordu ki... Karnında gerçekten de kelebekler uçuşuyordu. Bunun adı neydi? Aşk bu olsa gerekti. Hazan hayatında aşk romanları bile okumamıştı. Gerçi Demir'e kütüphanesini gezerken aşk romanları yok mu diye sormuştu, ama o zaman onu kızdırmak istediği için öyle söylemişti. Aklına not etti. Londra'da birkaç tane aşk romanı alıp okumalıydı. Belki duygularına bir isim koyabilirdi.

Onu Londra'da nelerin beklediğini bilmiyordu. Aslında gidip gitmemeye bile karar vermemişti. Hâlâ ne istediğini bilmiyordu ve çok kısa sürede resim okumaya karar vermişti. Büyük ihtimalle bu kararından pişman olmazdı. Sevmezse başka bölümlere gidebilirdi. Bu seneden sonra burada bir sene daha kalmak zorundaydı. Okulu severse kalmak da istiyordu. Acaba Demir kalmasına izin verir miydi? Gerçi davranışlarına bakılırsa süresi bittiğinde onu buradan gönderecek gibi duruyordu. O zaman okul ne olacaktı? Gerçi bunları düşünmek için erkendi. Önündeki iki

seneyi en iyi şekilde değerlendirmek elindeydi. Belki bu sürede Demir de fikrini değiştirmiş olabilirdi.

İngiltere'yi sevememişti. Sürekli kapalı ve yağmurlu bir hava yaşam enerjisini emiyor gibiydi. O sıcak iklimlerin kızıydı, ama burada Demir vardı ve onun yaşadığı her yeri sevebileceğini biliyordu. Bir süre düşünceleri arasında huzursuzca dolaştı ve sonunda üstüne çöken ağırlıktan uyuyakaldı.

Demir, arabayı durdurdu ve kıza doğru baktı. Bora çoktan arabadan inmişti. Hazan'ın uyanacağını düşünmüştü ama hâlâ başı kapıya dayalı, uyumaya devam ediyordu. Bir iki kere adını seslenmesine rağmen Hazan uyanmamıştı. Uykusu ağırdı demek ki. Elini uzatarak onun yüzüne dokundu. Parmakları kızın pürüzsüz tenine değdiği anda Hazan uyandı. Demir hemen elini çekti. Kız, şu anda nerede olduğunu anlamamış gibi şaşkın gözlerle Demir'e bakıyordu.

"Geldik mi?" dedi uykulu bir sesle.

"Hayır, bir şeyler içeceğiz. Sen de ister misin?"

"Evet, iyi olur." dedi Hazan, arkasını döndüğünde Bora'yı göremedi. "Bora nerede?"

"O çoktan gitti, kendine geldiğinde ona katılabiliriz."

"Bana bir dakika ver, birazdan kendime gelirim." diyerek toparlandı.

"Tamam."

Arabadan inmeden adama doğru döndü. "Bana dargın mısın?"

"Hayır." dedi Demir hiç tereddüt etmeden. Bu konuşmayı uzatmak istemiyordu. Arabanın kapısını açtığında Hazan "Hiç konuşmadın?" diye sordu.

Demir arabadan indi, başını eğerek hâlâ arabada oturan ve kendisine bakan kıza gülümsedi. "Sen yeterince konuştun, yetmez mi?"

"Bana geveze mi diyorsun?"

Demir güldü. "Öyle değil misin?"

"Evet, gergin olduğumda çok konuşurum. Bu sakladığım bir şey değil."

Demir hiçbir şey demeden ona baktı. Gözleri birleştiğinde gözlerinin rengine bir kez daha hayran oldu. Usulca "Gergin misin Kelebek?" diye sordu.

Hazan onun kelebek deyişindeki tınıyı duyunca kalbinin neredeyse atmayı unuttuğuna emindi. Gözlerini adamın koyu gözlerinden çekmeden "Evet." dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum, bir yıl boyunca evde olmaya alışmıştım, tekrar okul yurtlarında kalmaktan olsa gerek." diyerek sustu.

Onun yüzünde bir şeyler aradı. Kendisine karşı bir şeyler hissedip hissetmediğine emin olamıyordu. Sanki biraz önce ona farklı bakarken şimdi duygulardan arınmış gibi bakıyordu. İlgisi kaybolmuş gibiydi. Kalbinin kırıldığını hissetti. Bu şekilde daha fazla oturamazdı. Gözlerini ondan kaçırarak kapıya doğru döndü. "Evet hazırım." dedi ve kapıyı açarak arabanın dışına çıktı.

Demir, Hazan'ın arabadan inmesine ve kafeye doğru yürümesine baktı. O da tedbiri elden bırakmadan etrafa bir göz gezdirdi. Kaçak olmak tedbirli olmayı gerektiriyordu. Bu yolculuğun sandığı kadar keyifli olmadığını anlamıştı. Bu, düpedüz aptallıktı. Sadece Hazan'la biraz daha vakit geçirmek istemişti. Türkiye'den döndükten sonra neredeyse bir ay boyunca kızı görmezden gelmiş, sonra da kalkmış ona yakın olabilmek için kendini riske atmıştı. *'Ben bir aptalım'* diye geçirdi içinden.

Kafeden içeri girdiğinde Bora duvar dibinde bir yere oturmuştu. Hazan da onun karşısında oturuyordu. Demir her zamanki gibi sırtını duvara vererek, Bora'nın yanına oturdu.

"Nihayet uyandın, uykun amma ağırmış." diyen Bora kıza bakarak güldü. Hazan, hâlâ tam olarak uyanmış sayılmazdı.

"Dün gece heyecandan uyuyamadım." dedi Hazan, önündeki menüye bakarak.

"Ne içmek istersin Hazan?" diye sordu Demir.

"Sıcak bir şeyler olsun, üşüdüm."

"Kızım sen de amma üşüyorsun, hava gayet iyi."

"Ne yapayım, bu havaya alışkın değilim. Senin gibi bu soğuk ülkede doğmadım, ben sıcak iklimlerin insanıyım." dedi Bora'ya gülerek. Demir onun gülüşüne bir süre baktı ve başı ile garsonu işaret etti.

Demir yanlarına gelen garsondan kendisi ve Bora için kahve, Hazan için de çay istedi. Hazan'ın kahve sevmediğini biliyordu. Bir süre sonra Hazan önüne konan çay fincanını iki eliyle tutmuş, yavaş yavaş yudumluyordu.

Çayını içtikten sonra, "Benim tuvalete gitmem gerekiyor." diyerek yanlarından ayrıldı. Demir kızın arkasından baktıktan sonra Bora'ya döndü.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum Bora."

"Olur, Demir amca."

"Biliyorum, okullarınız uzak ama arada hafta sonları onu görmeye git ve nasıl olduğuna bak."

"Merak etme, babam da aynı şeyleri söyledi, ama inanın bana Hazan başının çaresine bakabilecek bir kız. Onunla bir sene boyunca okula gittim, oradaki çocukların bile hakkından geldi."

Demir güldü. "Evet, bunun farkındayım. Kimsenin onu üzmesine izin vermez."

"Sen ne kadar kalacaksın Demir amca?"

"Sizi bıraktıktan sonra bu gece kalıp, yarın işlerimi halledip dönerim büyük olasılıkla."

"Dönerken sen de dikkatli ol."

"Olurum merak etme." diyerek çocuğun omzuna vurdu.

"Ben hazırım." diyerek yanlarına geldi Hazan. Hesabı ödeyip kalktılar.

Hazan, bu sefer arabaya bindiğinde hiç konuşmadı. Bora ile Demir'in konuşmalarını dinliyordu. Bir buçuk saat sonra Oxfordshire'a gelmişlerdi. Bora arabadan valizlerini aldı.

"Önümüzdeki hafta sonu seni ziyarete gelirim, Londra'yı dolaşırız. Sana orayı tanıtırım." dedi Hazan'a.

"İyi olur, hiçbir yeri bilmiyorum."

"Hoşça kal, uslu bir kız ol."

"Olurum merak etme."

Sonra Demir'e döndü. "Hoşça kal Demir amca."

"Kendine dikkat et Bora, görüşürüz."

Vedalaşmaları fazla uzun sürmedi. Tekrar arabaya bindiklerinde, Hazan adama dönüp gülümsedi.

"Bora'yı özleyeceğim."

"Ben de." dedi Demir.

Bunun üzerine Hazan merak ettiği soruyu sordu. "Beni de özleyecek misin?" dedi kısık sesle.

Demir başını çevirdiğinde Hazan yüzünde kocaman bir sırıtışla ona bakıyordu. Bu kız güldüğünde gözlerinin içine kadar gülüyordu. İçinde bir yerlerde, *'kesinle özleyeceğim'* diye düşündü. Bunu düşünmesi bile yeterince rahatsız olmasına yetmişti. Bu yanlıştı, hem de çok yanlış. Ama kız da karşısında bir şeyler duymak istiyordu.

"Şaşıracaksın, ama evet seni de özleyeceğim Kelebek."

Hazan onun söyleyiş tarzında özel bir şeyler aradı ama bulamadı. Demir Bora'yı nasıl özleyecekse onu da öyle özleyecekti. Özel bir şey değildi. Söyleme şekli bile farklı değildi.

"Sen de şaşıracaksın, ama ben de seni özleyeceğim. Bel-

ki bana kızmanı bile özlerim." dedi fısıltıyla ve başını diğer yana çevirip manzaraya baktı. Bunları dedikten sonra onun duygusuz gözlerine bakmak istememişti.

Bir süre kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde konuşmadan gittiler.

Demir, Hazan'ın son söylediği kelimelerden iyice rahatsız olmuştu. Kesinlikle ona umut verecek ve Hazan'ı olmadık hayallere sürükleyecek kelimelerden ve cümlelerden kaçınmalıydı. Hazan kendi yaşıtlarının bulunduğu ortamda mutlu olacaktı. Kız neredeyse bir yıl boyunca evdekilerden başkasını görmemişti. Kafasına göre bir genç bulacağına emindi. Bunu düşünmek bile rahatsızlık verici olsa da gerçekler ne yazık ki böyleydi. Başında bu kadar bela varken onunla olması söz konusu bile değildi.

Hazan'ı anlayabiliyordu. O çok gençti, aklı bir karış havadaydı. Üstelik sözlerini sakınan ve karşımdaki ne hisseder diye düşünen bir kız da değildi, yaşının verdiği bir pervasızlığı vardı. Böyle şeyleri söylemek onun için çok kolaydı, ama kendisi koskoca adamdı ve ne yaptığını şu anda bilmiyordu.

Hazan ise uzun bir zaman Demir'i göremeyecek olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Demir bütün yol boyunca ona özel bir ilgi göstermemişti. Bora'ya nasıl davranıyorsa ona da öyle davranıyordu. İlgilenmesi ona karşı özel bir ilgi duyduğundan değildi. Demir'e emanet edilmişti, adam da ona göre davranıyordu. Onu zor durumda bırakmamalıydı. Belki o evden biraz uzaklaşması Hazan'a da iyi gelecekti.

Bütün bir sene evdekilerden başka samimi olduğu insanlar olmamıştı. Şimdi bambaşka bir dünyaya adım atıyordu. *'Londra'* diye düşündü, herkes burada yaşamak isterdi. Ayağına gelen bu fırsatı iyi değerlendirmeliydi. Kafasını bunlara takmadan, hiç olmazsa Türkiye'ye dön-

meden önce kafasına göre yaşamalıydı. On sekiz yaşında, hayata umutla bakan biriydi o.

Başını çevirip arabayı kullanan Demir'e baktı. Tam o sırada o da başını çevirmişti, göz göze geldiler ve Hazan gülümsedi.

"Ne?" dedi Demir.

"Bir şey yok, ne kadar yolumuz kaldı?"

"Yarım saat sonra varmış oluruz, sıkıldın mı?"

"Hayır."

"Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Çok önemli değil, ama ben seneye Türkiye'ye döndüğümde okul işini ne yapacağım? İki yıl burada kalıp sonra orada mı devam edeceğim?"

"Bu sana kalmış Hazan. İstersen okul bitene kadar kalır, sonra gidersin. İki yıl sonra ne yapacağını şimdiden düşünme."

"Burada kalırsam bu fazladan iki yıl daha demek. Sen bana bu kadar yıl dayanabilir misin?" dedi ona bakmaya devam ederek.

Demir gözünü yoldan ayırmadan, "Neden dayanmayayım? Bir yıl boyunca her türlü kaprisine dayanabildim ne de olsa." dedi.

"Beni göndermek ister gibi bir halin vardı her zaman. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Bak Hazan..." dedi Demir başını ona doğru çevirerek. Kızın kendisine baktığını gördüğünde gözlerini tekrar yola çevirdi. "Bu seninle ilgili değil. Bunu kendi üstüne alma. Sen değil de bir başkası olsaydı da ben aynı tepkiyi gösterirdim. Benim neler yaşadığımı bilmiyorsun ve insanları yargılamadan önce düşünmelisin. Hiç kimsenin sorumluluğunu almak istemiyorum. Neden diye sorma, sana anlatamayacağım şeyler var. Onun için bunu şahsına yapılmış gibi anlama. Zamanı geldiğinde gideceksin zaten, ha iki

sene önce ha iki sene sonra. Sen kendini nasıl iyi hissedeceksen ona göre davranırsın."

"Ben her şeyi biliyorum." dedi birden Hazan ve bunu dediği anda da pişman oldu.

Demir dönerek ona baktı. "Her şeyi derken?"

"Her şeyi işte, senin neler yaşadığını biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Eşinin, oğlunun ve yeğeninin nasıl öldüğünü..." diyerek ona baktı.

Demir kızın sözlerini duyduğu anda parmakları direksiyonu daha sert kavradı. Yanağında bir kas oynamaya başlamıştı. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, içinden *'ah Banu, bunu da mı anlattın?'* diye düşündü. Tüm bunları Hazan'ın bilmesini istemediğini fark etti. Belki de Hazan'ın ona duyduğu bu ilgi acıma hissiydi. Bu ihtimal, çok sinirlenmesine neden oldu.

Hazan, adamdaki değişimi görmüştü; konuyu değiştirmek için bir şeyler bulmaya çalışıyordu, ama nedense aklına bir şey gelmedi. Neden bunu ona söylediğini bilmiyordu ama Demir'in biraz önceki sözleri onu suçlar gibiydi.

Demir'in sessiz kalması sıkıntısını daha da artırdı. Sonunda adam konuştuğunda sesi sert ve kızgındı.

"Banu mu anlattı?"

"Hayır."

"Peki kim?"

"Adana'da duydum."

Demir "Adana'da mı?" diyerek kıza doğru dönüp baktı. Hazan, direkt önüne bakıyordu.

"Evet."

"Oralarda hâlâ bu mu konuşuluyor?"

"Yani bilmiyorum, ama ben duydum."

Demir direksiyonu daha da sıktı. Kahretsin, dokuz yıl geçmesine rağmen hâlâ unutulmamıştı demek ki. Unutul-

mamış olması tehlikenin boyutunu gözler önüne seriyordu. Hâlâ onu arıyor olabilirlerdi. Şu anda bile açık hedef halinde olabilirdi? Kendisi tehlikede değilmiş gibi bir de Hazan'ı ve Bora'yı tehlikeye atmıştı. Böyle bir saçmalığa nasıl izin vermişti? Onun yüzünden yitirilen canlar yetmemiş miydi? Daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu? Bu iki gence bir şey olursa kendini nasıl affedecekti? Daha öncekiler için bile kendini affetmemişti.

Düşüncelerin biri geliyor biri gidiyordu. Tüm bunları bilseydi onları trenle gönderirdi. Bu, her ikisi için de daha emniyetli bir araçtı. Kesinlikle onlardan uzak durmalıydı. Kendi düşmanlarını onların üstüne çekmemeliydi. Özellikle Hazan'ın... Tek başına kalacaktı. Başına bir şey gelmesi halinde Bora bir buçuk saatlik mesafedeydi. Üstelik Bora'nın da böyle bir durumda başına bir şeyler gelebilirdi.

Döndüğünde Haluk'la oturup konuşmalıydı. Dokuz yıl tedbiri elden bırakmadan yaşadıktan sonra böyle bir hata yaptığına inanamıyordu. Hazan onun kafasını o kadar karıştırmıştı ki işte şimdi neden onu hayatında istemediğini de anlamış oluyordu. Neden bir başkasını hayatına ortak edemeyeceğinin cevabını Hazan vermişti.

Yanında oturan kıza göz ucuyla baktı ve sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. Bu saçmalığa son vermeli ve Hazan'ı da Bora'yı da tehlikeye atmamalıydı.

Hazan, Demir'in değişen yüzünü seyretmişti. Adam çok sinirlenmişti. Parmakları direksiyonu o kadar sıkmıştı ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. Elini uzatıp ona dokunmak istiyordu ama o kadar sinirli duruyordu ki buna cesaret edemedi. Kalbini her an kırabilirdi ve bunu kaldıracak durumda değildi.

'Bildiğimi keşke söylemeseydim' diye düşündü. Bu kadar sinirleneceğini bilseydi söylemezdi zaten. Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamıyordu. Sadece onu anladığını söy-

lemek istemişti. Daha fazla dayanamadı. "Özür dilerim." diye fısıldadı.

Demir o kadar dalmıştı ki Hazan konuşunca başını çevirip kıza baktı. Onun neden özür dilediğini bile bir an anlayamadı. Hazan'ın gülen yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüş ve gözlerine de üzüntü yerleşmişti.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu. Kafasında o kadar çok şey vardı ki şimdi Hazan ile uğraşamayacaktı.

"Bu beni ilgilendirmez, biliyorum ama bilmem seni rahatsız etti. Neden?"

"Bilmenden rahatsız olmadım Hazan. Keşke öğrenmeseydin ama öğrendiğine göre yapacak bir şey yok. Ben sadece bunca yıl sonra bile hâlâ bu olayın konuşulmasından rahatsız oldum. Bu da olayların unutulmadığını gösteriyor ki bu benim için iyi bir şey değil."

"Sen tehlikede misin?"

Demir tekrar kıza baktı. Endişeli yüzü her şeyi anlatır gibiydi. Bunu daha fazla konuşmak istemedi.

"Bu konuyu kapatalım Hazan, olmaz mı?"

"Olur tabii."

Demir okula kadar hiç konuşmadı. O sırada şehir merkezine yaklaşmış olmalıydılar, trafik yoğunlaşmıştı. Hazan da ne konuşacağını bilmiyordu. Arabanın içinde dayanılmaz bir hava oluşmuştu. Her ikisi için de bu yolculuğun bir an önce bitmesi gerekiyordu.

Sonunda Demir durduğunda Hazan'ın karşısında gördüğü binanın ihtişamı karşısında dili tutuldu. Çok güzel duruyordu ve bu okulda her şey yolunda giderse dört yıl kalacaktı.

"Vay canına, böyle bir şey beklemiyordum doğrusu!" diyerek hayranlığını belli etti.

Demir hiçbir şey demeden arabadan indi. Bu tavrı bile Hazan'ın kırılmasına neden oldu. En azından bir şeyler

söyleyebilirdi. Son yarım saat nedense yolculuk işkenceye dönmüş gibiydi. Hazan da arabadan indi. Demir çoktan valizini bagajdan çıkarmış onu bekliyordu. Hiç konuşmadan ana binaya doğru yürüdüler.

Hazan, sevdiklerinin öldüğünü bildiğini söylediği andan beri adamdaki değişimi görmüştü. Demir bütün yolculuk boyunca hiç olmadığı kadar soğuk ve mesafeliydi. Çenesini her zamanki gibi tutamamıştı ve şimdi sonuçlarına katlanması gerekiyordu. Yanında sessizce yürüyen adama baktı. İçinden bir kere daha kendine kızdı. Bunu kendine saklayabilirdi.

Bir saat sonra bütün işlemler bitmiş ve Hazan odasına yerleşmişti. Oda arkadaşı henüz ortada yoktu ama birkaç güne kadar gelirdi herhalde. Şimdi Demir ile vedalaşma zamanıydı. Adam küçücük odanın ortasında durmuş, soğuk bakışlarla kıza bakmaya devam ediyordu.

"Evet, artık gitmeliyim. Kendine iyi bak Hazan." diyen adamın gülümsemesi dudaklarında asılı kaldı ve gözlerindeki duygusuz bakışlara ulaşamadı.

"Bakarım."

"Bir problem olursa ve başın belaya girerse aramaktan çekinme."

"Tamam."

Demir kapıya doğru gitti. Hazan'ın gülen yüzü solmuştu ve bunun nedeni kendisiydi. Verdiği kısa cevaplardan sonra burada daha fazla oyalanmasının anlamı yoktu. Bir an önce buradan gitmeli ve peşinde birilerinin olup olmadığını öğrenmeliydi.

"Sana başarılar diliyorum Hazan."

Hazan gülümsedi. Adama doğru bir adım attı, Demir kızın ona sarılacağını anlamıştı. Sarılmaması için elini uzattı. Hazan uzatılan ele bakarak bir süre durdu ve hayal kırıklığı içinde o da elini uzatarak Demir ile tokalaştı. Demir oyalanmadan kızın elini bıraktı. Hâlâ birbirlerine çok

yakın duruyorlardı. Bir süre gözleri birbirine kilitlendi ve sonunda kendini toplayan yine Demir oldu.

"Hoşça kal." diyerek kapıyı açtı ve çıktı.

Kapı kapandığında Hazan "Güle güle." diye fısıldadıktan sonra kendini yatağın üstüne attı. Kalbi binlerce parçaya ayrılırken bir daha Demir'in ona iyi davranmayacağını biliyordu.

Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına, oradan da yastığına doğru aktı. Demir kalbini herkese kapatmıştı ve bunu anlamak daha çok üzülmesine neden oldu. Ne yaparsa yapsın onu bulunduğu ruh halinden çıkaramaz ve acılarını silemezdi.

En iyisi hiçbir şey olamamış gibi davranmak ve bu imkânsız aşkı unutmaktı, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Demir hiç vakit kaybetmeden eve döndüğünde ilk işi Haluk ve Banu ile çalışma odasında görüşmek olmuştu. Bunu daha fazla uzatmanın ve ertelemenin anlamı yoktu.

Gelene kadar aklında çeşitli düşünceler vardı. Son zamanlarda tedbiri elden bıraktığını biliyordu. Aradan çok zaman geçmişti. Unutulmuş olduğunu düşünüyordu, ama Hazan bir şekilde hakkında bir sürü bilgi öğrenmişti. En son istediği şey yakınlarının başına bir şey gelmesiydi. Masasında oturmuş onları beklerken düşüncelerini toplayamıyordu.

Banu ile Haluk aynı anda geldiler. İkisi de içeri girdiğinde Demir'in neden bu kadar erken eve döndüğünü merak ediyorlardı. Üstelik onun yüzünü gördüklerinde bir şeyler olduğunu anlayacak kadar onu tanıyorlardı.

Banu oturduğu yerden tekrar Demir'e baktı. "Bir şey mi oldu Demir?" diye sorduğunda duyacaklarından tedirgin olmuştu.

"Olup olmadığını bilmiyorum." diyerek önce Banu'ya sonra da Haluk'a baktı Demir.

Yerinden kalkarak gecenin ayazına karşı şömineye bir odun daha attı. Banu ve Haluk'un karşısına geçerek oturdu. Soğukkanlı olmalıydı. Onları da telaşa sürüklemenin anlamı yoktu.

Haluk bu gergin sessizlikte beklemek istemiyormuş gibi "Neden buradayız?" diye sordu.

Demir sakince Banu'ya döndü. "Banu, Adana'da nerelere gittin?"

"Nasıl yani?" diyen kadın oldukça şaşırmıştı.

"Hazan benim hakkımda her şeyi biliyor. Bu evdekilerin ona bir şey anlatmadığına eminim. Zaten ona da sordum, bana Adana'da öğrendiğini söyledi."

"Her şeyi mi biliyor?" diye sordu Haluk. "Yani, Yasemin'in nasıl öldüğünü ve senin neler yaptığını mı?"

"Evet."

"Pek bir yere gitmedim. Bazı tanıdıklara uğradım. Oralardan duymuş olabilir mi?"

Bunun üzerine sinirle yerinden kalktı Demir. Banu'ya doğru baktı. Yıllar sonra Adana'ya gitmişti ve tanıdıklarını gördüğünü söylüyordu. "Seni gördüklerinde olayları hatırlayan insanların yanında ne işin var Banu? Sen oraya akrabaları ziyaret etmeye değil, tatil yapmaya gitmedin mi?"

Banu ne diyeceğini bilmiyordu. Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti. Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki... Haluk'tan gözlerini çekerek Demir'e döndü.

"Kaan'ın mezarına gitmek istedim. Oraya kadar gitmişken onları ziyaret etmek istedim." dedi kadın üzüntüyle. O kadar yakına gitmişken oğlunu, Yasemin'i ve küçük Ali'yi ziyaret etmek istemişti.

Demir ellerini saçlarından geçirdi ve kadının yanına doğru yürüdü.

"Ah Banu, ne kadar tehlikeli bir iş yaptığının farkında mısın? Öldürdüğüm o mafya kılıklı adamın akrabalarının peşimde olduğunu bile bile nasıl oralara gidebilirsin?"

"Bunu hiç düşünmedim Demir, sadece oğlumun mezarını ziyaret etmek istedim." derken Banu'nun gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru süzüldü.

Demir sustu, yavaşça onun yanından uzaklaştı. Banu'ya bunun için nasıl kızabilirdi? Yüzündeki üzüntüyü görmüştü. Oğlunun mezarını ziyaret etmek onun en doğal hakkıydı. Bunun için onu yargılamaya hakkı var mıydı? Üstelik oğlunun orada yatmasının sebebi kendisiyken, ona oğlunun mezarını neden ziyaret ettin diyebilir miydi? Burada yanında kalmakla zaten en büyük özveriyi yapmıştı. Kendi hayatını kurmak varken onun peşinden gelerek yerinden yurdundan olmuştu. Şimdi ona nasıl kızabilirdi?

Banu'nun gözyaşları ile ıslanmış yüzüne baktı. Üzüntüsünü görebiliyor ve acısını hissedebiliyordu. Ona daha fazla bakamadı ve gözlerini ondan çekip Haluk'a döndü.

Haluk olanları şaşkınlıkla izledi. Onun da aklına bunca yıldan sonra konuşacakları gelmemişti ama tedbirli olmakta fayda vardı. Bunca sene bunu elden bırakmamışlardı. Demir aranan bir suçluydu ve öldürdüğü adamın kardeşinin uzun zaman önce peşinde olduğunu biliyordu. Belki de vazgeçmemişlerdi. Sadece böyle düşünmüşlerdi.

"Olan oldu Demir, bunu için Banu'ya kızamazsın." diyen Haluk, Demir'e bakarak konuştu.

"Kızmıyorum zaten, buna hakkım olmadığını biliyorum. Özür dilerim Banu." diyerek kadının yanına gitti ve ona sarıldı. Banu kollarını adama sardı. Başını göğsüne yasladı. Herkesi tehlikeye atmıştı. Eğer bir şey olursa kendini asla affetmezdi.

"Bunu düşünmem gerekliydi Demir. Beni affet. Ama yıllardır gitmemiştim ve ona o kadar yakın olup da oraya gitmeden yapamadım."

Demir kadının saçlarını okşayarak "Affedecek bir şey yok. Sen beni affet asıl. Neden gittin demeye de hakkım yok. Beni bağışla Banu." diyerek kadının yüzüne baktı.

Gözlerinden akan yaşları parmakları ile sildi. Yüzüne gülümsedi. "Ben belki de fazla büyütmüş olabilirim. Belki de hiçbir şey değildir. Ağlamana dayanamadığımı biliyorsun. Lütfen Banu..." diyerek onu tekrar kollarına aldı.

Üzerinde annesi kadar hakkı olan birini kırdığı için çok pişmandı. Onun saçlarının üstünü öptü. Gözleri Haluk'la buluştuğunda gözlerini yumdu. Hayvanın tekiydi. Oğlu ölmüş bir kadına, oğlunun mezarını ziyaret etti diye kızan biriydi. Üstelik o çocuğun ölümüne o sebep olmuştu.

"Özür dilerim, bunu sorgulamamalıydım bile. Beni affet." diyerek kadını bıraktı.

"Asıl ben özür dilerim Demir, sen benim her şeyimsin. Seni tehlikeye atacak bir şey yapmamalıydım."

Haluk birbirini teselli etmeye çalışan hala yeğene baktı ve sonra Demir'e "Başın belada mı Demir, bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sordu.

"Oralarda ne konuşuluyor bilmiyorum. Nerede olduğumu bilip bilmediklerini de bilmiyorum ama içimde bir huzursuzluk var. Hazan da konuşuluyordu dediğinde tehlikede olabileceğimizi düşündüm."

"Yılmaz'ı arayalım. Kulağı deliktir. Oralarda ne konuşulduğunu bize söyleyebilir."

"Evet, ben de bunu düşünüyorum. Bu arada Bora ve Hazan için endişeleniyorum, hissettirmeden onları koruyabilir miyiz?"

Haluk oturduğu yerden kalkarak Demir'e doğru yürüdü. "Tehlikedeler mi?" dedi endişeyle.

"Bilmiyorum ama benim nerede olduğumu biliyorlarsa onların da kim olduklarını bilirler. Benim tek korkum sizlersiniz. Benim yüzümden başınıza bir şey gelmesine dayanamam."

"Hiçbir şey gelmeyecek Demir, endişelenme. Ben bunu ayarlayacağım."

"İyi olur Haluk, yeterince derdimiz var, bir de onları düşünmeyelim."

"Onları merak etme. Sen Yılmaz'dan Türkiye'de neler olduğunu öğren. Ben güvenliği tekrar gözden geçiririm."

Haluk, Banu'nun yanına giderek ona elini uzattı. Demir onlar gittikten sonra uzun bir süre şöminenin karşısında oturarak düşündü. Ne yapacağını bilmiyordu. Yıllardır diken üstünde yaşamıştı, ama son birkaç senedir gerçekten kendini rahat hissetmeye başlamıştı. Şimdi her şey tekrar başa dönmüş gibiydi. Üstelik düşünmeden Banu'yu da kırmıştı. Onun acısını yüreğinin en derin köşesinde hissederek gözlerini yumdu ve bir süre öyle kaldı.

Arabasına bomba koyan adamı düşündü. Onu öldürdüğüne asla pişman değildi. Bugün yine aynı şeyi yapabilirdi. Aslında onu adalete teslim etmeliydi ama o zamanlar bunu düşünemeyecek kadar acısı büyüktü ve kendini kaybetmişti. Üstelik adam bir yolunu bulup hiç hapis bile yatmayabilirdi. Adamlarından birine suçu üstlendirebilirdi. Onun hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşmasına izin veremezdi. Pişmanlık yoktu, sadece tekrar kendi yüzünden sevdiklerinin başına bir şey gelmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Ölen adamın kardeşinin uzun yıllar onu aradığını biliyordu. Şimdiye kadar bulamamışlardı, ama bulamayacakları anlamına gelmiyordu. Son yıllarda rahatlamıştı ve Hazan'ın gelmesi güvenliği birinci öncelik olmaktan çıkarmıştı. Bir süre sadece Hazan'ın annesini bulmaya

odaklanmıştı. O kız gerçekten de kafasını karıştırıyordu ve şimdi onun burada olmamasından son derece memnundu. Kendini tekrardan kapana kısılmış ve özgürlüğü elinden alınmış gibi hissetti. Sıkıntıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ne yana dönerse her yerde sorun vardı ve artık bıkmıştı.

Gözlerinin önüne Hazan'ın ona gülümseyen yüzü geldiğinde yaşadığı bu tehlikeli hayata onu dâhil etmeyeceğini biliyordu. O kızı düşünmek istemiyordu artık. Aklı başka şeylerle meşgul olunca tehlikenin farkına varamıyordu.

Onun okulun önündeki yüzü geldi aklına, yüzündeki duyguları anlayamamıştı. O neşeli yüzün arkasında ne gibi acılar yaşadığını bilmiyordu. Yılmaz, biraz bahsetmişti ama Hazan o kadar neşeli bir kızdı ki insan onun da acı çektiğini ya da çekebileceğini nedense düşünemiyordu. Hazan erişemeyeceği bir kelebekti ve o özgürce uçup kendi yolunu bulmalıydı. Günlerinin geçip gitmesini bekleyen biri, bir başkasını bu hayata mahkûm etmemeliydi.

Demir'in ertesi gün ilk işi Yılmaz'ı aramak oldu. Telefon ikinci çalışta "Selam Demir." diye açıldı.

"Selam." diyerek cevap verdi Demir. Bütün gece uyumamıştı ve artık yorgunluktan başı ağrıyordu.

"Nasılsın?"

"İyi, sen?"

"İyiyim." diyerek gülmeye başladı Yılmaz. "Sabahın köründe aradığına göre yine Hazan bir şey yaptı anlaşılan. Artık o kızla yaşamaya alışsan iyi olur, daha iki yılın var. Ne yaptı, yasak sahana mı girdi?"

Demir adamın neşesine daha da sinir oldu. "Hiç komik değil Yılmaz, bunun onunla ilgisi yok."

"Konu ne peki?"

"Konu, ölen adamın akrabaları. Ne durumdalar?"

"Bilmiyorum, bir şey mi oldu? Bunca seneden sonra neden onları sorma gereği duydun?"

"Olup olmadığını bilmiyorum. Yazın Banu ve Hazan oraya geldi biliyorsun."

"Biliyorum görüştüm Banu ile Hazan da çoğu zamanını yanımda geçirdi. Sorun ne?"

"Hazan benim hakkımda her şeyi öğrenmiş, konuşuluyordu diyor."

"Her şeyi derken?"

"Yasemin'in nasıl öldüğünü biliyor, benim neler yaptığımı da."

"Bana hiçbir şey söylemedi. Nereden öğrendi ki tüm bunları, anlamadım. Bana biraz zaman ver araştırayım, şu anda bir şey bilmiyorum."

"Tamam, senden haber bekleyeceğim."

"Bu arada Hazan nasıl?"

"İyi, Londra'da okula başladı."

"O iyi bir kız Demir, babası ile uzaktan yakından alakası yok. Onu üzme, çünkü o kızı seviyorum."

"O zaman onu neden buraya gönderdin, üzüleceğini biliyorsun?"

"Biraz aile ortamında yaşamaya ihtiyacı var. Sadece iki yıl. Üstelik artık ayağının altında da değil. Bu arada Mary'den bir haber var mı?"

"Şimdilik yok. Haluk araştırıyor, ama artık umudu kestim."

"Tamam, seni arayacağım."

Demir telefonu kapadığında pencerenin önüne giderek dışarıya baktı. Yılmaz'dan gelen habere göre ne yapacağına karar verecekti. Belirsizlikleri sevmiyordu ve haberin bir an önce gelmesini diledi. Biraz uyumalıydı artık sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgundu.

İki gün geçmesine rağmen Yılmaz'dan bir ses çıkmaması herkesin gerilmesine neden oldu. Bu süre zarfında Demir daha da huysuz olmuştu. Beklediği haberin geç gelmesi onu iyice çekilmez biri yapmıştı. Sabahtan akşama kadar odasından dışarı çıkmıyordu. Bu durum sadece onu değil, Banu ve Haluk da olumsuz etkiliyordu. Banu, öğrendiği günden beri kendini rahatsız hissediyordu. Eğer onun yüzünden tekrar Demir'in peşine düşmüşlerse kendisini asla affetmeyecekti.

Demir odasında dolaşıp duruyordu. Yılmaz'ın araması geçikmişti ve bu da bir şey olduğunu anlatır gibiydi. Sonunda çalan telefonda Yılmaz'ın adını gördüğünde duyacaklarına kendini hazırlayarak telefonu açtı Demir. İlk sözü "Haberler nasıl?" oldu.

"Pek iyi değil." dedi Yılmaz. Sesindeki tını kötü bir şeyler duyacağını garanti eder gibiydi.

"Anlat."

"Büyük olasılıkla senin hangi ülkede olduğunu öğrenmiş olabilirler ya da tesadüf bilmiyorum, ama tesadüfleri sevmediğimi bilmen gerek."

"Nasıl?"

"Adamın kardeşi on gün önce İngiltere'ye gitmiş."

"Nereye gelmiş?"

"Onu öğrenemedim, ama şimdi orada. Senin yerini bilip bilmediklerini bilmiyorum. Dikkatli ol Demir, gerçi orada olması senin peşinde oldukları anlamına gelmiyor. Başka bir şey de olabilir, ama senin yine de tedbirli olmanda yarar var."

"Anladım."

"Sakın orada yanlış bir şey yapma Demir. Eğer bazı şeylerden şüphelenirseniz bırak işleri polis halletsin. İnan bana İngiliz hapishanelerinde yaşamak istemezsin. Sadece tedbirli ol yeter. Belki de turistlik bir gezidir. Belki seninle hiç ilgisi yoktur. Bilmiyorum."

"Tamam, dikkatli oluruz."

"Bu arada güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiyi de söyleyeyim. Adamlar hâlâ senin peşindeler. Bundan hiç vazgeçmemişler."

"Tahmin ettiğim gibi desene."

"Aynen, ama şimdiye kadar bulamadılar. Bu da nereye bakacaklarını hâlâ bilmiyorlar demektir. Sadece dikkatli ol. Bu arada Hazan tehlikede mi Demir?"

Demir derin bir nefes aldı. Keşke bunu bilebilseydi ama bilmiyordu. "Bilmiyorum." dedi kısaca.

"O zaman hep birlikte dikkatli olun. Eğer onu tehlikede hissedersen bana haber ver. Gerekirse onu geri çağırabilirim. Daha ayrıntılı araştıracağım. Şimdilik bu kadar Demir."

"Tamam bekleyeceğim. Teşekkür ederim Yılmaz."

"Önemli değil. Görüşürüz."

Demir telefonu kapadığında bunu Haluk'a söylemesi gerektiğini biliyordu. Eğer yeri tespit edilmişse buradan gitmeliydi. Ne Banu'yu ne de Haluk'u tehlikeye atamazdı. Hele Hazan ve Bora'yı hiç atamazdı. Tekrar başa dönmenin sıkıntısı ile pencereye doğru yürüdü. İlerideki sık ağaçlara bakarak düşündü.

Adı hiçbir yerde geçmiyordu. Bu ülkede kaçaktı. Ona başka nasıl ulaşabileceklerini düşündü. Haluk ve Banu vasıtasıyla ulaşmaları mümkündü. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalıydı.

Birkaç gün sonra Hazan odasında gözlerini açtığında odadaki yabancı kızı gördüğünde neredeyse korkudan ölecekti. Kız o kadar sessizdi ki varlığını hiç hissetmemişti. Ölü gibi uyuduğuna şaşırdı. Hazan hep yatakhanelerde uyuduğundan her zaman tedbirli uyurdu. Ama dün gece neredeyse sabaha kadar oturmuştu ve uyuduğunda gün ağarmak üzereydi, onun için de çok derin uyumuş olmalıydı.

Kız arkasını dönerek yatakta şaşkınlıkla kendisine bakan Hazan'ı gördüğünde gülümsedi. "Uykun çok ağırmış." dedi, aksanlı İngilizcesiyle.

Hazan'ın kendini toparlaması çok kısa sürdü. Bu odaya bir başkasının geleceği zaten kendisine söylenmişti. Beklemesi gerekliydi.

"Merhaba, ben Hazan."

"Ben de Margot. İskoçlara benziyorsun."

"Hayır, Türk'üm ya sen?"

"Güney Afrika. Ne okuyorsun?"

"Resim, sen?"

"Tasarım."

"Dün akşam hiç uyuyamadım, her zaman bu kadar geç kalkan biri değilim." dedi Hazan kıza bakarak.

"Önemli değil, ben de yeni gelmiştim zaten."

Hazan kıza gülümsedi. Çikolata rengi teni parlıyordu ve kafasının üstünde toplanmış gibi duran kıvırcık kabarık saçları vardı. Güzel bir kızdı ve sıcakkanlıydı. Hayatı yatılı okullarda geçtiğinden oda arkadaşını ilk gün sevmemişse bir daha ona ısınması zor oluyordu. Ama bu Margot denen kızı sevmişti.

"Yerleştikten sonra bana okulu gezdirir misin?"

"Ben de fazla bilmiyorum, istersen beraber keşfedebiliriz."

"İyi olur. Seninle anlaşacağımızı sanıyorum Hazan." dedi. Adının söylenişi gülümsemesine neden oldu.

"Ben de." dedi gülerek.

Birkaç saat sonra okulda keşfetmedikleri yer bırakmayana kadar dolaşan Hazan yorgunluktan ölecek gibi olmuştu. Margot ise sanki tüm o yerleri o dolaşmamış gibi hâlâ enerjikti. Beraber kafeteryada yedikleri yemekten sonra Hazan kendini odaya atmış ve yatağında sırtüstü uzanmıştı. Böyle anlarda aklında sadece bir kişi oluyordu. O da Demir'di. Onun şu anda ne yaptığını düşünerek, öylece gözlerini tavana dikip baktı.

Geldiğinden beri hava hep çok güzeldi ama bugün birdenbire soğumuştu. Ellerinin üşüdüğünü hissetti. Hiç ısınmıyorlardı. Yüreğinin de Demir'i düşündüğünde ısınmadığı gibi... Hep bir soğukluk vardı. Onu düşünmek içini ısıtmıyordu.

Gözlerinin önünde Demir'in hayali, öylece uzandığı yerde kaldı. Dışarıda hava kararmıştı ve oda karanlığa bürünmüştü. Onu düşünmek sağlıklı değildi. Asla olmayacak bir şeyin peşinde koşmak istemiyordu. Hiçbir zaman olmayacak şeylerin peşinde koşan bir kız olmamıştı, ama ne onu unutabiliyor ne de ondan vazgeçmek istiyordu. Demir onun neredeyse takıntısı haline gelmişti. Hazan takıntılarını bırakmak istemeyen birisiydi.

Kalbini bir ıslak kelebek
Nasıl da inanıp sana
Nasıl da ölüyor yine

CEM ADRİAN

ON İKİ

Aralık ayının son haftası, Bora ve Hazan trenle eve dönüyorlardı. Bir hafta süreyle okulları kapalıydı. Eve yaklaştıkça Hazan'ın heyecanı arttı. Neredeyse dört aydır Demir'i görmemişti. Banu halası her hafta aramasına rağmen Demir bir kere bile aramamıştı. İlk zamanlar arar diye ummuş, zaman geçtikçe aramamasına bozulmuştu. Onun mesafeli tutumu kendisinin de aramasını engellemişti.

Nasıl bir Demir bulacağını bilmiyordu. Üstelik biraz önce Bora ile konuşurken Demir'in onu aradığını öğrenmesi daha çok bozulmasına neden olmuştu. Artık bunu anlamalıydı. Demir ona iyi davransa bile onu istemediğini ya da umurunda bile olmadığını ona anlatıyordu. Bunu anlamadığı için aptal olmalıydı, ama onu düşünmeyi bırakmak

demek aşkını unutmak demekti ki Hazan daha buna hazır değildi.

İstasyonda trenden indiklerinde onları karşılamaya Haluk amcası gelmişti. Baba oğlun birbirlerine sarılmasına baktı. Haluk amcası Londra'da olduğu sürede üç kere gelip onları ziyaret etmişti. Ona Demir'i soramamıştı. Adam da onunla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

Haluk kendisine gülümseyen kıza gülerek sarıldı. "Hoş geldin Hazan." diyerek kızı yanaklarından öptü.

Hazan eve döndüğünde böyle sıcak karşılanmaya alışkın değildi. Yıllarca eve geldiğinde babası bile onu ancak birkaç gün sonra görür ve o zaman bile bir hoş geldin demezdi. Adamın bu sıcak karşılaması içini ısıtmaya yetti.

Arabaya binip eve doğru giderlerken Hazan Demir'i sormak istiyordu. Onu o kadar merak ediyordu ki... Biraz daha dayanması lazımdı, nasıl olsa evde onu görecekti. Ama o kadar dayanmasına gerek kalmadı. Bora babasına "Demir amca evde mi?" diye sorunca merakla Haluk amcasının cevabına odaklandı.

"Hayır."

Konunun bu kadar çabuk kapanmasına sinir oldu. Nerede, diye sormamak için kendini güç tuttu. Bir süre bekledi ama Bora sormayınca dayanamadı.

"Nerede?"

"Kulübeye gitti."

Bu kulübe de neresiydi? Haluk amcasının ağzından lafları kerpetenle almak gerekiyordu yine. Kulübeyi Bora'nın bildiğini anlamıştı ama kendisi bilmiyordu. Yine dayanamadı.

"Kulübe nerede?"

"Dağın yamaçlarında, kışın gidilecek bir yer değil. Aslına bakarsan yazın da gidilecek bir yer değil." diyerek güldü Bora.

Hazan sessizce oturmaya devam etti. Kışın gidilecek bir yer olmadığına göre Demir'in orada ne işi vardı? Bütün yolu bunu düşünerek gitti. Baba oğulun konuşmalarına bile kulak misafiri olmadı.

Geleceğini bildiği için Demir onu görmek mi istemiyordu? Bu karda kıyamette kulübeye gittiğine göre öyle olmalıydı.

Yarım saat sonra evdeydiler. Hazan'ın dikkatini ilk çeken korumaların artmış olduğuydu. Neden buna gerek duyduklarını anlamadı. Araba kapının önünde durduğunda, Banu çoktan kapıyı açmıştı. Hazan arabadan indiği gibi gidip Banu ile kucaklaştı. Onu çok özlemişti. Kadın da ona sarıldı. Birlikte içeriye girdiler. Hazan'ın gözü Max'i aradı ama Demir burada değilse, Max'in de burada olduğunu sanmıyordu.

Banu anlamış gibi "Max, Demir ile birlikte." diyerek konuya açıklık getirdi ve Hazan'ın sormasını engellemiş oldu.

"Gelecekler mi?"

"Birkaç güne kadar dönerler herhalde. Tekrar kar yağmadan dönse iyi olacak."

"Bu kulübe nerede, Banu hala?"

"Dağda, orası oldukça ıssız bir yer. Demir orayı çok sever. Kış geldi mi sık sık gider. Tek dezavantajı kar yağdı mı yollar kapanıyor. Bir keresinde yirmi gün orada mahsur kalmıştı."

"Hava çok soğuk, kar her an yağabilir."

"Ben de onun için Haluk'tan gidip onu almasını istedim. Yarın sabah yola çıkacak, akşama dönmüş olurlar."

Ertesi gün akşamüzeri Hazan heyecandan yerinde duramıyordu. Haluk aramış, yarım saat içinde evde olacaklarını söylemişti. Arabayı gördüğü anda koltuğundan fırlamış ve dışarıya çıkmıştı.

Önce arabadan Max indi, kızı gördüğü anda hemen üstüne atladı. Hazan bir ara dengesini kaybetti ama düşmeden ayakta kalabilmişti. Sanki bu hayvan her üzerine atladığında biraz daha ağırlaşıyordu. Sonra başını kaldırıp arabaya baktığında Demir'in arabanın yanında dikilmiş onu seyrettiğini gördü.

Tekrar sakal bırakmıştı. Hâlbuki sakalsız ne kadar yakışıklıydı. O sırada yanından geçen Haluk "Yerinde olsam fazla yaklaşmam, çok sinirli." dedi ve içeri girdi.

Hazan, yanında Max'le adama doğru gitti. Demir hiç kıpırdamadan olduğu yerde dikiliyordu. Yanına yaklaştığında ona gülümsedi ama adamın yüzünde hiç hareket olmamıştı.

"Selam." dedi, sesi fazla cılız çıkmıştı. Gerçekten Haluk amcasının dediği gibi oldukça sinirli görünüyordu.

"Hoş geldin Hazan." diyen Demir'in sesinde ne bir ilgi vardı ne de yumuşaklık.

"Hoş bulduk."

Demir eğildi, arabanın içinden çantasını aldı ve başka bir şey demeden Hazan ve Max'in yanından geçerek içeri girdi. Hazan adamın arkasından öylece baktı. Ne olmuştu şimdi? Bu kadar soğuk karşılanacağını hiç hayal etmemişti. Onu sarıp sarmalamasını da beklemiyordu, ama hiç olmasa bir tebessüm edebilirdi. Bunun için mi saatlerdir heyecan duyuyordu?

Kalbi kırıldı. Bu adam onu yerle bir etmeyi birkaç dakikada başarabiliyordu. Bir süre daha olduğu yerde kaldı ve üşüdüğü için Max ile birlikte içeriye girdi. Hiçbir şey yapmadan doğrudan yukarıya çıktı ve odasına girer girmez kendini yatağa attı.

Keşke hiç gelmeseydi. Demir'in ondan kaçtığı belliydi. Onu görmek istemediği zaten ortadaydı. Belki de Haluk onu almaya gittiği için sinirlenmişti. Hâlbuki son vedalaş-

malarında hiç sorun yokmuş gibiydi. Neredeyse dört aydır onu görmüyordu ve eve ilk geldiği gün kadar soğuk ve mesafeliydi. Hiçbir zaman araları sıcak olmamıştı, ama yine de buradan gitmeden bundan çok daha iyiydi. Bu arada ne olmuşsa Demir değişmişti.

Hazan, yemek saatine kadar aşağıya inmedi. Yemeğe indiğinde her zamanki yerine oturdu. Evdeki herkes yemeğe gelmiş, bir tek Demir gelmemişti. Oysaki ona çok kızgın olduğu ilk günlerde bile yemeğe gelirdi. Masadakilerin bundan haberleri varmış gibi davranmalarına ses çıkarmadan baktı. Kimse ona açıklama yapmayacağına göre o da Demir'i sormayacaktı.

Sessizlik içinde yemeklerini yediler. Lokmalar Hazan'ın boğazında düğümlenmeye başladığında yemek bitmişti. Tekrar odasına çıkarak bir süre daha yalnız başına düşüncelerine daldı, ama zaman geçmek bilmiyordu. Aşağıya inerek televizyonun olduğu salona geçti. Bora koltuğa uzanmış film seyrediyordu. O da dalgın gözlerle onunla birlikte filme baktı.

Gecenin sonunda Bora yatmaya çıktığında Hazan koca salonda tek başına oturmuş televizyon kanallarında geziniyordu. Aslında baktığı da söylenemezdi, sadece bir ses olsun diye açıktı televizyon. Onun düşünceleri ise Demir'deydi. Geldiği andan beri adamı görmemişti. Yemekten kalktığında Banu'nun onun için bir tepsi hazırladığını görmüştü sadece.

Saate baktı, ikiye geliyordu. Yavaşça yerinden kalktı. Televizyonu kapattı, kapıya doğru dönmüştü ki kapı açılınca birden yerinden sıçradı. Demir'i gördüğünde şaşırdı.

Adam da ona en az kendi kadar şaşkınlıkla bakıyordu. Demir bir an geri gitmekle içeri girmek arasında bocaladı. Bu saatte Hazan'ın burada olacağı hiç aklına gelmemişti. Sonunda içeri girmeye karar verdiğinde sesi oldukça sinirli çıkmıştı.

"Ne işin var burada?"

Kelimeler sanki havada asılı kalmış gibi geldi Hazan'a, adamın bakışları buz gibiydi. Dışarıdaki havadan daha soğuk olduğuna iddiaya girebilirdi Hazan. Yine de sorduğu soruya cevap verdi.

"Televizyon seyrediyordum."

"Odanda da var, neden buradasın?"

"Ne oluyor, seyredemez miyim?"

Demir hiçbir şey demedi. Sinirle odaya girip kapıyı çarptığı anda Hazan olduğu yerde sıçradı. Zaten adama sinir olmuştu. Bu daha da sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramadı. Sinirle adama baktı. Ne yani, televizyon seyretmek için izin mi alması gerekiyordu? Üstelik geldiğinden beri onun bu soğuk tavırları da iyice canını sıkmıştı. Bir de hesap sorar gibi davranınca artık dayanma gücünün sonuna gelmişti.

Adama doğru birkaç adım attı ve tam karşısında durdu.

"Yaptığım her şey için hesap mı vermem gerekiyor?"

Demir karşısında duran ve kızgınlıkla ona bakan Hazan'a aynı kızgınlıkla cevap verdi.

"Gerekirse vereceksin." dedi buz gibi ses tonuyla.

"Hesap vermek zorunda değilim."

Hazan, kolunu kaldırıp önüne gelen saçlarını geri gitmek istedi. Ama adamın bakışları yüzünden kolına kaydı ve Hazan onun ne gördüğünü anlamış oldu. Kolunu indirmeden adam kolunu yakaladı ve kazağının kolunu yukarıya doğru sıyırdı. Önce inanamıyormuş gibi kolundaki dövmeye baktı, sonra daha da sinirli bir halde kızın gözlerinin içine.

"Bu ne?" dediğinde artık sabrının o da sonunda gibi duruyordu.

Hazan altta kalmayacaktı. Hele kolundaki dövme için özür dilemeyecekti. On sekiz yaşını geçmişti ve ne isterse yapabilirdi.

"Bildiğini sanıyorum, dövme." dedi umursamaz bir tavırla.

Geçen ay yaptırmıştı, kelebek şeklindeki dövmeyi bileğinin iç kısmına ve bunu Demir'e göstermek için sabırsızlanmıştı, ama şimdi yüz ifadesinden bundan hoşlanmadığını anlıyordu. Zaten geldiğinden beri takındığı bu soğuk tavırdan dolayı göstermek istememişti. Keşke biraz daha dikkatli olsaydı. Demir hiç görmemiş olacaktı.

Demir ise burnundan soluyordu. Dövme yaptırdığı yetmezmiş gibi bir de Hazan'ın umursamaz tavrı iyice zıvanadan çıkmasını sağlamıştı. Kızın kolunu kendine doğru iyice çekti.

"Ne zaman yaptırdın bunu?"

"Geçen ay."

"Hiç sorma ve izin alma gereği duymadan, öyle mi?" diyerek bileğini sıktı adam.

Bunun üzerine Hazan iyice gerildi. Onun düşman bakışları gözlerini daha da karartmıştı. O gözlerde sıcak bir şeyler aradı, bulamadı.

"Neden senden izin alayım ki sen benim hiçbir şeyim değilsin!"

Demir bileğini daha da sıktı. Artık gözleri gerçekten de sinirli bakıyordu. Kıza biraz daha yaklaştı.

"Burada yaşadığın sürece benden izin alacaksın kahrolası! Buradan gittiğinde istersen bütün vücudunu kaplat, umurumda bile değil."

Demirin kelimeleri bir bıçak gibi yüreğine saplanırken artık o da kendini kaybetmek üzereydi.

"Bırak kolumu, canımı yakıyorsun!"

"Yapmak istediğim de zaten bu!"

"Sen bana emir veremezsin, ben birkaç ay sonra on dokuz yaşında olacağım. Çocuk değilim. Yeter artık, bıktım! Bu soğuk ülkede yaşamaktan da senin davranışlarından da bıktım, bırak kolumu!" diye bağırdı.

Neredeyse ağlayacaktı, üstelik şimdiye kadar hiç kimsenin karşısında ağlamamıştı. Bu hale geldiği için ona daha da sinirlendi. Boğazına oturan yumru nedeniyle gözleri doldu. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı, ama birkaç damla yaşın yanaklarına doğru yuvarlanmasına mani olamadı. Demir'in gözlerinin içine bakarak onun karşısında ağladığı için kendinden nefret etti. Bunun üzerine kendinden nefret etmesini sağlayan ve hâlâ bileğini sıkı sıkıya tutan Demir'den de nefret etti.

Onun koyulaşmış lacivert gözlerine bakarak "Karının yerinde olsaydım ben de senden kurtulmak için öldürdüm." dedi.

Dediği anda adamın suratının şekli birden değişti. Söylediği kelimelerin ağırlığı birden kalbini acıtmıştı. Pişmanlık yüreğini mengene gibi sıkarken tüm bu sözleri geri alabilmek istedi.

Demir dişlerini iyice sıkmıştı, çenesindeki ve yanağındaki kas oynamaya başladı. Suratı vahşi bir adamın suratına döndü, kızın bileğini bıraktı ve onu itti. Hazan, böyle bir şey beklemediği için arkaya doğru savruldu ve arkasındaki duvara çarptı. Canı yanmasına rağmen tek kelime diyemedi.

Demir olduğu yerde dikilmeye devam ediyor ve Hazan'a öldürecek gibi bakıyordu. Sonunda "Defol buradan! Küçük yılan dilin istediğinde oldukça zehirli olabiliyormuş" dedi.

Hazan böyle bir şeyi nasıl söylediğine kendi bile inanmazken ondan nasıl af dileyeceğini bilemedi. Adam hiç yerinden kımıldamamış ve ona bakışlarıyla kızı adeta olduğu yere çivilemişti. Hazan onun bu soğuk bakışları arasında birkaç adım attı ve Demir'in yanına geldiğinde durdu.

"Çık buradan!" dedi Demir, yüzüne bile bakmadan.

"Özür dilerim." diye fısıldamasına rağmen adam ondan tarafa hiç dönmedi.

"Pişman olacağım şeyleri bana yaptırmadan buradan git Hazan."

Hazan kapıyı açarak çıktı. Artık gözyaşlarını durduramıyordu. Böyle bir şeyi ona nasıl demişti? Her şeyi bilirken, karısının ölümünden kendini sorumlu tutan bir adama böyle bir şeyi dediğine inanamıyordu. Demir artık onunla konuşmasa haklıydı ve onun yüzünü gördüğünde bir daha aralarında asla bir sıcaklık olamayacağını anlamıştı.

Merdivenlerden yavaşça çıktı. Odasına girdiğinde kendini yatağın üstüne attı ve ağlamaya başladı. Bütün yaşamı boyunca bu kadar çok ağlamamıştı. Demir'in ona yılan dediği aklına geldi ve daha çok ağladı. Kelebekten yılana geçmişti. Bir daha asla onun kelebeği olmayacaktı.

Demir içki dolabının önünde kendine bir bardak viski koydu ve koltuğa oturdu. Hazan böyle bir şeyi kendisine nasıl söylerdi? Üstelik karısının nasıl öldüğünü bile bile böyle bir şeyi söylemesi akıl alır gibi değildi.

'Babasının kızı' dedi kendi kendine. İnsanı nereden vuracağını ve canını nasıl yakacağını iyi biliyordu. Bugün onun için özel bir gündü. Bugün yitirdiği canların ve yaşadığı acının yıldönümüydü. Her sene o kulübeye gider, kaybettiklerinin yaslarını tutardı. Zaten Haluk'un oraya gelmesi canını sıkmıştı. Yolda biraz tartışmışlardı ve sinirleri tepesindeydi. Bir de Hazan'ın davranışı... Yaşına bakmadan ona kafa tutabiliyordu ve dili bir yılan kadar zehirliydi.

Viskiden bir yudum alarak arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Aklında Hazan'ın kolunda gördüğü kelebek dövmesi vardı. Tepkisinin sert olduğunu biliyordu ama Hazan'dan uzak durmak için kendine bir söz vermişti. Ne

olursa olsun bu sözü sonuna kadar tutacaktı. Şimdi ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu. Hormonları tavan yapmış bir ergenle uğraşmayacaktı.

Bir süre sonra içkisi bitmişti. Yavaşça yerinden kalktı, ışığı söndürdü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Hazan'ın kapısının altından hâlâ ışık süzülüyordu. Bir saniye kadar kapının önünde durdu ve odasına doğru devam etti. Söylediği kelimelerin ne anlama geldiğini düşünmeliydi.

Odasının kapısını açıp ışığı yakınca yatağın kenarında oturan Hazan'ı gördü. Bu kızın burada ne işi vardı? Üstelik ona o kadar kızgındı ki... Hazan onu görünce ayağa kalktı, gözleri kızarmıştı. Eve geldiğinden beri ağlatamadığı kızı sonunda ağlatmıştı işte.

"Ne işin var burada?" dedi sinirle.

Hazan ona doğru bir adım attı. "Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum. Sen öyle soğuk davrandığında ben kendimi kaybettim. Lütfen affet."

"Kimse görmeden odamdan çık Hazan."

"Beni affettiğini söylemeden çıkmayacağım."

"O zaman kolundan tutup dışarı atarım."

"Demir..." diyerek adama doğru yürüdü. Tam önüne geldiğinde durdu. Başını kaldırıp adamın koyu renkli gözlerinin içine baktı. Karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Hazan Demir'ın hâlâ çok sinirli olduğunu anlamıştı. Yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Lütfen, sen bana bu kadar kızgınken uyuyamam."

"Bak Hazan, yorgunum, sinirliyim ve içkiliyim; şimdi seni daha fazla kırmadan bu odadan çık. Sakın bir daha da odama gelme."

"Beni affetmeyecek misin?"

Demir bir süre daha Hazan'a baktı. Onu affetmek istiyordu. O çok genç, ne söylediğini bilmeyecek kadar kafası karışık bir kızdı. Üzüldüğünü görebiliyordu. Yine de söyledikleri canını çok yakmıştı.

Demir yavaşça kızı kolundan tuttu ve kapıya doğru getirdi. Kapının önüne geldiklerinde onun ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Affedilmeyi duymadan Hazan'ın gitmeye niyeti yoktu.

"Seni affettim Hazan." diyerek kapıyı açtı ve kızı kapının dışına çıkardı.

"İyi geceler. Git uyu, her ikimiz de daha sakin olduğumuzda konuşuruz. Bu gece zamanı değil." dedi ve kapıyı kapattı.

Hazan uzun bir süre yüzüne kapanan kapıya baktı ve arkasını dönerek kendi odasına girdi. Demir onu asla affetmeyecekti. Her ne kadar affettim dese de gözleri öyle söylemiyordu.

Ben seni çok sevdim
Belki zordur anlaması sessizliğimden
Ben seni çok sevdim
Sen oku kelimeleri gözlerimden

CEM ADRİAN

ON ÜÇ

Her şey güzel olsaydı Hazan'ın uyandığı gün en sevdiği gün olabilirdi, ama o kadar çok üzgündü ki günün güzelliği bile gözlerinde silinmişti. Karın yağışına bakarak bir süre daha çıplak ayakla pencerenin önünde dikildi. Çok mutsuzdu ve karın yağışı bile yüreğindeki acıyı gidememişti.

Bütün gece Demir'e söylediği sözleri düşünmüş ve kâbuslarla bölünen bir uyku uyumuştu. Söylediği kelimeler kendi yüreğini bile acıtırken bunun Demir'e ne yaptığını düşünüyordu. Zamanı geri alabilmeyi çok isterdi. Nasıl bu kadar duygusuz olduğuna şaşırmıştı. Bunun özrü yoktu.

Çıplak ayaklarının üşüdüğünü anladığında yavaşça arkasını döndü ve odasına baktı. Dün akşam Demir onu

affetmiş miydi? Yoksa odasından çıkarmak için mi öyle söylemişti bilmiyordu. İkimiz *de sakinleşince konuşalım*, demişti.

Neden kolundaki dövmeye bu kadar tepki vermişti, bunu anlamış değildi. Pijamasının kolunu biraz yukarıya kaldırdı ve artık iyileşmiş kelebek dövmesine baktı. Bunu yaptırırken kurduğu hayalleri düşündü. Demir bunu gördüğünde belki de ona söyleyemediği sevgisini anlardı. Canı çok yanmasına rağmen o acıya bile katlanmıştı. Bu dövme sanki onu Demir'e sonsuza kadar bağlayacak gibi gelmişti, ama her şey ters gitmişti. Demir dövmesini gördüğünde sinirlenmişti. Karşılıklı öfke sonunda affedilmeyecek sözlerle bitmişti. Şimdi keşke demek hiçbir işe yaramıyordu. Acı katlanmış, sevgi yok olmuştu. Artık Demir ona eskisi gibi bile ilgi göstermeyebilirdi. Onu kaybettiğini hissediyordu ve bu his canını yakıyordu.

Yatağını topladı ve hemen aşağıya indi. Kahvaltıya geç kalmak istemiyordu. Odaya girdiğinde Demir'i masanın başında oturmuş, gazetesini okurken gördü. Kimselerin olmamasına sevindi; belki de şimdi konuşabilir, her şeyi çözüme kavuşturabilirlerdi. Max onun geldiğini görünce yerinden kalkmış ve kızın yanına gelmişti.

"Günaydın Max." dedi hayvanın başını okşayarak.

Demir gazeteden başını bile kaldırmamıştı. Belli ki hâlâ ona kızgındı. Haklıydı, söylediği kelimeler yenilir yutulur şeyler değildi. Adamın arkasından gazeteye bakmak için eğildi. Kulağına doğru, "Günaydın." diye mırıldandı.

"Günaydın." dedi Demir hiç kımıldamadan.

"Neler var gazetelerde?" diye sorduğunda Demir gazetesini kapatıp kıza uzattı.

"Al kendin bak."

Hazan tekrar doğruldu ve adamın uzattığı gazeteyi alarak onun yanındaki sandalyeye oturdu. Onun bu hali-

ne daha fazla katlanmayacaktı. Hazır kimse yokken aralarındaki sorunu çözmeleri gerekiyordu. Bu şekilde olması daha çok acı çekmesine neden oluyordu. Üstelik dargın durabilen biri hiç değildi.

Demir kalkmak üzereyken uzandı ve kolunu tuttu. Adam bakışlarını koluna çevirse de onu bırakmadı.

"Kolumu bırak Hazan, bir daha da bunu sakın yapma."

"Beni dinlemelisin."

"Seni dün dinledim. Bence yeteri kadar konuştun."

"Beni affettin mi?" diyerek adama gülümsedi. Belki biraz şirinlik onu yola getirebilirdi.

"Söylediğin şeyler kolay affedilecek şeyler değil Hazan ve ben affetmesini pek beceremem, onun için affedilecek şeyler yapma."

"Özür dilerim, gerçekten öyle demek istemedim. Bana ne oldu bilmiyorum, ama bana bağırdığında kendimi tutamadım. Niyetim seni kırmak değildi. Lütfen Demir..."

"İstememiş olabilirsin ama söyledin. İki şeyi geri alamazsın Hazan, silahtan çıkan kurşunu ve ağızdan çıkan kelimeleri."

"Biliyorum, gerçekten çok üzgünüm. Seninle dargın kalmak istemiyorum."

"Ben sana dargın değilim. Sadece kırgınım." dedi Demir, kızın gözlerinin içine bakarak.

"Lütfen bana kırılma, bu dövmeyi senin için yaptırdım ben."

"Ben böyle bir talepte bulunduğumu hatırlamıyorum."

"Biliyorum ama bana kelebek demen çok hoşuma gidiyor."

Demir kıza doğru döndü. Direkt gözlerinin içine bakıyordu. Bu konuşmanın sonu iyiye gitmiyordu. Dün gece odasına geldiği için bile hâlâ ona kızgındı. Hazan'ın kafası karışıktı ve onun kafasını da karıştırıyordu. Ona yanlış iz-

lenim vermiş olabilirdi, ama buna son vermesi gerektiğini anlamıştı. İmalar Hazan'da işe yaramıyordu, belki de direkt olarak onu istemediğini söylemeliydi.

"Bak Hazan, benimle flört ettiğinin farkındayım, ama ben doğru adam değilim. Bu yaptığın tehlikeli ve yanlış, kendi yaşıtlarınla ilgilenmelisin."

"Ben seninle flört etmiyorum Demir." dedi Hazan ve ona biraz daha yaklaştı. "Ben seni seviyorum. Sana âşığım."

Demir şaşkınlıkla kıza baktı. Sabah sabah bu ne içmişti böyle? Hazan duymak istemediği her şeyi dünden beri söylüyordu. Cesareti hayranlık uyandıracak kadar çoktu, ama bu doğru değildi. Hazan'ın kendisine bir ilgi duyduğunu fark ediyordu, ama bu kadar ileri gidebileceğini o da düşünmemişti.

"Saçmalama." dedi, aklına başka bir şey gelmedi.

"Saçmalamıyorum. Seni seviyorum. Bana kelebek deyişini seviyorum, fark etmediğimi sandığın zamanlarda bana bakışını seviyorum. Bu yanlış değil. Seni sevmem neden yanlış olsun ki?"

"Aramızda on beş yaş fark var Hazan. İşte yanlış olan bu."

"Olsun, benim için önemli değil."

"Senin için önemli olmadığı belli, ama benim için önemli Hazan. Hem de çok önemli. Sen daha çocuk sayılırsın. Üstelik ben sevmeyi bilmeyen bir adamım."

"Ama..."

Demir onun sözünü kesti. "Hazan, bu konuyu kapatmanı istiyorum. Kapat ve unut, sakın bir daha böyle şeyler söyleme. Bunu duymamış gibi yapacağım, mümkünse sen de söylememiş gibi yap."

"Demir..." diyen kıza baktı. Bu iş artık can sıkıcı duruma gelmişti.

"Bana da Demir deyip durma, Haluk'a amca diyorsun bana Demir! Onunla aramızda yedi yaş var. Hiç olmazsa abi diyebilirsin!"

Hazan duydukları karşısında afalladı. "Ne?" diyebildi şaşkınlıkla.

"Ne dediğimi duydun. Bu konuyu bir daha açma. Duygularını kontrol edemeyen ergen bir kızla uğraşamayacak kadar çok sorunum var."

Hazan duydukları ile şok olmuş gibiydi. Demir'in ne kadar acımasız olduğunu görebiliyordu, ama bu tanıdığı Demir değildi. Sanki içinde hiç tanımadığı bir adam vardı.

Gözleri doldu. "Ben bir sorun değilim," diyebildi.

Demir onun yüzüne bakıyordu. Gözleri dolmuş, yüzü kızarmıştı. Söylediği sözler ağırdı, ama Hazan nerede durması gerektiğini bilmiyordu ve onu sevdiğini söyleyerek sınırı aşmıştı. Hazan'ı korumak adına kalbini kırması gerekiyorsa kıracaktı. Şimdi üzülüyordu, ama bunu çabuk atlatacağından emindi.

"Bugünden önce değildin ama artık sorunsun Hazan, hem de büyük bir sorunsun. Seni burada hiç istemedim ve hâlâ aynı fikirdeyim."

"Benden hoşlanmıyor musun?"

Demir kıza baktı. Ondan hoşlanıyor muydu? Evet, hoşlanıyordu, hem de çok hoşlanıyordu. Onun yaşama sevinci, kahkahası çok hoşuna gidiyordu. Bunu sadece kendi bilecekti. Hazan'a hiçbir şekilde umut vermemeliydi.

"Hoşlanmıyorum Hazan," dedi gözlerinin içine bakarak. "Eğer bir kadından hoşlanacaksam bu sen olmayacaksın. Ben gerçek kadınlardan hoşlanırım, büyümek için kendinden on beş yaş büyük birine seni seviyorum diyen çocuklardan değil. Şimdi aklını başına al ve bir daha sakın bu konuyu açma. Bu konuda şaka yapmadığımı bil."

Demir'in ağzından çıkan kelimeler Hazan'a birer mer-

mi gibi saplandı. Kalbi parçalandı, gururu kırıldı. Onu, o yapan her hücresi acı ile sarsıldı. Demir bundan daha açık anlatamazdı. Her şey bitmişti. Bu kadar acı çekeceğini anlamadığı için söylediği kelimeler daha çok sarsılmasına neden oldu. Ne burada kalmak ne de bu adamı bir daha görmek istiyordu. Sadece dudaklarından "Çok acımasızsın." kelimeleri döküldü.

"Öyle olmadığımı söylemedim, üzgünüm gerçek bu. Artık kendi yaşıtlarınla ilgilen."

"Demir..."

"Yeter Hazan." diyerek sabırsızlıkla onun sözünü kesti Demir. Ona doğru iyice yaklaştı. "Artık hiçbir şey duymak istemiyorum. Seni yanlış yönlendirdiysem üzgünüm ama artık ne sevmek ne de birisinin sorumluluğunu almak istiyorum. Bunu anlamak zor olmamalı. Akıllı olduğunu biliyorum. Biraz düşünürsen bu söylediklerine kendin de güleceksin. Bu konuda ısrar etme, daha çok üzülürsün. Ben buna değmem, bir katili sevemezsin."

"Sen katil değilsin."

Demir onun yüzüne bakarak güldü. Sustuğunda iyice kıza doğru eğildi.

"Kendini böyle mi kandırıyorsun? Ben katilim Hazan. Ülkesinde aranan biriyim ve burada kaçak yaşıyorum. Her an tutuklanabilir, sınır dışı edilebilirim. Türkiye'de hapse girdiğimde çıkmam mümkün değil. Üç kişiyi gözümü bile kırpmadan öldürdüm. Bugün olsa yine aynı şeyleri yaparım. Bende iyi olan hiçbir şey yok. Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum. Ama ben iyi değilim. Bunu sana son kez söylüyorum. Bir daha bu konuşma yapılmayacak. Onun için aklını başına topla, yoksa burada kalamazsın, seni geri gönderirim." dedi ve susarak Hazan'a baktı.

Kızın gözlerinin dolduğunu gördü. Bu kız hiç ağlamazken neden bu kadar çok ağladığını anlamıyordu. Üzül-

düğünü görüyordu, kendi de üzülüyordu, ama ona umut veremezdi. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu. Bir geleceği yoktu. Yarın ne olacağını bilmiyordu. Uçurumdan düşerken peşinden hiç kimsenin gelmesini istemiyordu. Hele daha on dokuz yaşına bile girmemiş bir kızın hayatını karartmayacaktı. Aşık olsa bile bunu yapmayacaktı, üstelik âşık da değildi.

O sırada kapı açıldı ve içeriye Banu girdi.

"Günaydın, ne kadar erkencisiniz." dediği anda masada oturan Hazan ve Demir'in yüzlerini görünce sustu.

"Günaydın Banu." dedi Demir.

Hazan yerinden kalktı ve Banu halasının yüzüne bile bakmadan "Affedersiniz, benim karnım aç değil." diyerek ortalığa söylediği kelimelerden sonra odadan çıktı.

"Hazan'ın nesi var?"

Demir omzunu silkti. "Bilmiyorum, ona sor?"

"Ne yaptın kıza, çok üzgündü?"

"Bir şey yapmadım Banu, bu konuda beni sorgulama." diyerek o da yerinden kalktı. "Ben kahvaltımı erken yapmıştım." dedi ve Banu'nun bir şey demesine fırsat vermeden odadan çıktı.

Biraz düşünmeli ve yapacağına karar vermeliydi. Hazan'ın son haline üzülmüştü ama şimdi üzülmesi ileride üzülmesinden daha iyiydi.

Hazan odasına çıkmış yatağın kenarında oturuyordu. Çok utanıyordu. Onu sevdiğini nasıl bu kadar kolay söylemişti? Ağzının payını almıştı. Ne beklemişti ki, Demir'in bu itirafı duyduğunda boynuna sarılacağını mı? Bir daha yüzüne nasıl bakacaktı? Nesi vardı böyle? Bunları söyle-

meyi hiç planlamamıştı, birden ağzından çıkmıştı. Keşke aşağıya hiç inmeseydi.

Burada kalamazdı. Beş gün daha burada kalıp onun yüzüne bakamazdı. Telefonunu çıkarıp oda arkadaşı Margot'u aradı.

"Nasılsın?"

"İyi, burası bir harika Hazan, keşke gitmeseydin, çok eğlenirdik."

"Yarın döneceğim."

"Yaşasın, yakışıklı kaynıyor. Kaçta geleceksin?"

"İlk trenle."

"Tamam, akşam senin için de yer ayarlayacağım."

Telefonu kapattı ve valizini hazırladı. Yatağın üstüne uzandı. Şimdi Banu halasını ikna etmek için bir şeyler düşünmesi lazımdı. Ne umutlarla dönmüştü, neyle karşılaşmıştı? Demir'in onu sevmeyeceğini artık anlamıştı. Hele Demir'in dediği *'Ben gerçek kadınlardan hoşlanırım, büyümek için kendinden on beş yaş büyük birine seni seviyorum diyen çocuklardan değil.'* cümlesi canını çok yakmıştı. Demir onu çocuk olarak görüyordu. On dokuz yaşında olmasının onun için hiç önemi yoktu.

Nasıl böyle bir hayale kapılmıştı? Demir'in kendisine bir şeyler hissettiğini nereden çıkarmıştı? Adam sadece ona kelebek diyordu. Artık dün geceden beri onu da demeyeceğini anlamıştı. Hazan ise bu kelimeden bir aşk hikâyesi çıkarmayı başaracak kadar salaktı. Ama onu seviyordu. Onun dediği gibi geçici bir heves değildi. Yanlış yaptığını sanmıyordu. Sevmek yanlış olabilir miydi? Yanlışı Demir yapıyordu.

"Aptal, aptal! Sen bir aptalsın Hazan, hem de su katılmamış." dedi kendi kendine ve eşyalarını toplamaya başladı. Pes etmişti. Zorla kendini sevdiremezdi. Sevgi karşılıklı olduğunda güzeldi, gerisi acı vericiydi.

Hazan ertesi gün sadece Banu halasına söyleyerek okula döndü. Banu onun Noel arifesinde neden tatil olan okula gitmek istediğini anlayamamıştı. Ama Hazan o kadar ısrarcı olmuştu ki sonunda evet demişti. Hazan'ı Bora istasyona bırakmıştı. Gidene kadar bir daha Demir'i görmemişti ve bu da işine gelmişti. Onun yüzüne bakacak kadar kendini rahat hissetmiyordu.

Okul da onun için teselli olmamıştı. Tatil bittiğinde bile derslerine kendini bir süre veremedi. Acısı her geçen gün içinde yuvarlandıkça büyüyen bir kartopu oldu. Ne dersler, ne de yeni arkadaşlar ona teselliydi. İlk aşkı tarafından reddedilmiş biri olarak acısını içinde yaşadı. Dış görünüşü eğlenen, gülen, arkadaşları ile vakit geçirmekten hoşlanan kız olsa da yalnız kaldığında Demir'in tüm söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Birkaç kere Bora eve dönse de dersleri bahane ederek onunla eve gitmedi.

Demir'e duyduğu özlem büyüdükçe kalbinde ona daha çok yer açtı. Onu unutması gerekirken her gün Demir'i düşündü. Onun yerine kendini koyup Demir'i haklı bile buldu. Sevgi yok olacağına kalbinden her hücresine yayıldı. Kanserli bir tümör gibi tüm bedenini sardı. Hazan aşkın acısıyla çok erken yaşta tanışmasına rağmen yine de sevgisini bırakmadı. İçinde ona vazgeçme diyen bir ses vardı. Hisleri ile hareket eden bir kıza o ses yol gösterici gibi oldu. Hazan da o yolda sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

Kış kendisini bahara bıraktığında Hazan'ın da içindeki sevgi tomurcuklar açmaya başladı. Kökleri derinlere kadar giden bir ağaç gibi sevgisinin köklenip budaklanmasına izin verdi. Demir bu kadar sevildiğini bilse bu aşkı görmezden gelemezdi. Hazan ne olursa olsun sevgisine sıkı sıkı sarılmıştı.

Baharın coşkusu yerini yaza bıraktığında Hazan üzerindeki hüzünden de kurtuldu. Artık daha mutlu ve daha

anlayışlı olmuştu. Sevgi fedakârlık demekti ve bunu yaşaması gerekiyorsa o da yaşamaya karar verdi. Bir gün Demir, sevgisini görecek ve Hazan'ı sevmeye başlayacaktı. O yüzden içindeki sevgi çiçekler açarken kendisini daha huzurlu hissetti

Hazan o dönem kısa tatillerde bile eve gitmedi. Her defasında bir şeyler uydurmuş ve eve gitmekten kurtulmuştu. Banu iki kere Londra'ya gelmiş ve Hazan'ı görmüştü. Eve neden gelmediği sorusuna resim çalışmalarını bahane etmişti.

Okulun son zamanlarında Demir'e duyduğu büyük aşk beklenenin aksine küllenmedi. Onu görmese bile o aşk içinde hep yanmaya devam etti. Acısını sonuna kadar, dayanamayacağı noktaya kadar yaşadı ve küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yeniden doğdu. Bu sefer daha güçlü ve daha kararlıydı.

İki hafta sonra doğum günü vardı ve artık on dokuz yaşına girecekti. Eve gidip gitmemeye karar verememişti. Beş ay geçmişti Demir'i görmeyeli ve onu deli gibi özlemişti. İki gündür ağır ağır valizlerini topluyordu. Canı eve gitmek istemiyordu ama artık kaçış yoktu. Okul tatile girmişti ve dışarıdan gelen öğrenciler yavaş yavaş yurtları boşaltmıştı. Margot da geçen hafta evine dönmüştü ve yalnız kalmak o kadar da hoşuna gitmemişti. Bütün bir yazı Londra'da geçirmek için bir bahanesi yoktu.

Burada kaldığı süre boyunca içindeki sevgiyi büyütmüştü. Şimdi giderek gerçeklerle yüzleşmek ve Demir'in soğuk davranışlarını görmek istemiyordu. Son gün söylediği sözlerin hepsi hâlâ hafızasındaydı. Söylediği sözler canını acıtmıştı. Uzun yıllardır hiç kimsenin canını acıtmasına izin vermemişti. Bu izni ona da vermeyecekti. Sevgi başka şeydi ama sevgisi, Demir'e olan kızgınlığını geçirmemişti.

Bir süre okulda tanıştığı bir genç ile çıkmaya çalışmış ve bunun için kendini zorlamıştı. Demir sürekli yaşıtları ile olmasını söylemişti ama onlar, Hazan'a daha çocuk geliyordu. İşin kötü tarafı kendisi de Demir'e çocuk geliyordu. Neden hayat bu kadar zordu? Neden sevdiğin de seni sevmezdi? Ve kalp neden hep zoru seçerdi? Onunla olmak isteyenlere neden ilgi duyulmazdı? İmkânsızı istemek aşkın doğasında mı vardı? Bu sorulara verecek cevabı yoktu ama aşkın imkânsızlığının güzel olduğunu anladı. Tek emin olduğu şey, Demir'i sevdiğiydi ve bu sevgide en ufak bir eksilme yoktu.

Eve gitmemek için Yılmaz amcasını aramaya karar verdi. Belki hiç eve gitmeden direkt buradan Türkiye'ye giderdi. Bu kararından vazgeçmemek için telefonunu çıkardı. Ara tuşuna bastığında verdiği kararın doğru olduğunu biliyordu.

"Merhaba Hazan, nasılsın?" diyen neşeli ses onun da neşesinin yerine gelmesini sağladı.

"İyiyim."

"Neredesin?"

"Okuldayım."

"Okul tatil değil mi Hazan?"

"Tatil. Bu yazı da senin yanında geçirebilir miyim?"

Bir süre ses gelmeyince cevabın olumlu olmayacağını anlamıştı. Sonunda Yılmaz konuştuğunda tahmin ettiği gibi oldu.

"Hazan çok isterdim ama burada olmayacağım bir tanem."

"Anlıyorum."

"Bir şey mi oldu Hazan? Banu uzun zamandır eve dönmediğini söyledi."

"Bir şey yok. Sadece çok meşguldüm."

"Anlıyorum bir tanem, ama az kaldı. Bence bu yazı ora-

da geçir. İngiltere kırsalları yazın çok güzeldir. Geçen sene de orada kalmadın. Çok seveceğine eminim."

"Haklısın Yılmaz amca."

"Sorun olmadığına eminsin, değil mi Hazan?"

"Eminim. Sorun yok, merak etme."

"Pekâlâ, o zaman yakında görüşürüz."

"Görüşürüz." diyerek telefonu kapadı, artık gidecek oradan başka bir yeri yoktu.

Yatağın üzerine uzanarak düşünmeye başladı. Bora gideli neredeyse bir hafta oluyordu. Belki de dönmeli ve ona yıkılmadığını göstermeliydi. Küçükken çektiği acılar bile onu yıkmamıştı. Hele şimdi içinde koskocaman bir sevgi varken yıkılması mümkün değildi. Artık geçen seneki kızdan daha güçlü, daha kararlı ve daha istekliydi.

Yüzünde mutlu bir gülüşle gözlerini yumdu.

"Bekle beni sana geliyorum." diye mırıldandı.

Özledim, çok özledim.
Saçlarında oysa bak ellerin.

CEM ADRİAN

ON DÖRT

Demir havanın sıcaklığını fırsat bilerek bahçeye çıkmıştı. Tam oturmuştu ki Bora'nın gelmesiyle onunla konuşmaya başladı.

Bora bir hafta önce yalnız geldiğinde gözleri Hazan'ı aramıştı ama kız gelmemişti. Okulunun bittiğini biliyordu, bu tarihe kadar okulda kimsenin kalmayacağını da, ama Hazan inatçılıkta kimseye birinciliği kaptırmayacağını kanıtlamıştı.

Apar topar gitmesinin üstünden beş aydan fazla geçmesine rağmen ısrarla eve gelmemişti. Burada kaldığı sürece gideceği başka yer olmadığını biliyordu. İnatçı Kelebek öyle ya da böyle buraya dönmek zorundaydı. Her şeyi bu kadar zorlaştırmak ancak Hazan'ın yapabileceği bir şeydi.

Bora bir şeyler anlatmaya başladığında ona doğru dönerek dinlemeye başladı. Bora heyecanla okulunu anlatıyor

ve seçtiği mesleğin tam da ona göre olduğunu söylüyordu.

Sustuklarında Demir "Hukuku sevdin demek." dedi karşısında oturan çocuğa.

"Evet Demir amca, seviyorum. Okumaya başladığımda doğru bir tercih yaptığıma karar verdim."

"Bence de doğru bir tercihti. Başarılı olacağına eminim. Sen zaten küçük bir çocukken de ne istediğini bilen biriydin."

"Sağ ol Demir amca, büyük çoğunluğu senin sayende oldu."

"Ben bir şey yapmadım Bora, kendini hafife alma. Sen başarılı bir çocuktun ve başarılı bir genç adam oldun. Baban seninle gurur duyuyor."

"Teşekkür ederim."

Demir, Hazan'ı sormak istiyordu. Onun hakkında bir şeyler duymaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu, ama doğrudan onu sormak da işine gelmiyordu. Biraz daha Bora'yı dinledi, belki Hazan'dan bahseder diye, ama Bora konuyu bile açmadı.

Banu Hazan gelmeyince onu merak ederek Londra'ya gitmiş ve onu görmüştü, ama her ikisinde de Hazan hakkında hiç konuşmamıştı. Demir ise sormak istemesine rağmen susmayı tercih etmişti.

Hazan'ın gelmeyerek kendisine ceza verdiğini düşünüyordu. Doğrusu vermişti de. Hem de kendisine en iyi cezayı vermişti. Onsuz bu evin ne kadar suskun olduğunu görmüştü. Neşesini özlemişti, gürültüsünü özlemişti. Kaşlarını çatarak ona bakmasını özlemişti. Gözünün önünde köpeğini baştan çıkarmasını da özlemişti. En önemlisi onunla flört eden o çocuksu hareketlerini de özlemişti. Pervasızlığını ve açık sözlülüğünü özlemişti, ama her şeyden çok yüzüne arsız arsız sırıtmasını özlemişti.

Daha fazla dayanamadı. Banu'ya sormaya çekinmişti,

çünkü Banu'nun kıza ilgi duyduğunu anlamasını istemiyordu. Ama Bora'ya sorabilirdi.

"Hazan'la neden gelmedin?"

"Gelmek istemedi, işleri olduğunu söyledi, ama ne işi var bilmiyorum. Okulu benimkinden önce bitti."

"Aranız nasıl?"

"Aynı, Hazan'ı bilirsin, ne düşündüğünü anlamak zor, ama o neşesinin altında hüzünlü bir yapısı var. Ve bunu insanlara göstermek istemiyor."

Demir de bunu anlamıştı. Bazen gülerken bile gözlerinde hüzün olurdu.

"Babası zor bir adamdı, mutlu bir çocukluk yaşadığını sanmıyorum." dedi Bora'ya bakarak.

"Biraz anlatmıştı. Sekiz yaşından itibaren evden uzaklaştırılıp yatılı okula gönderilmiş. Onun için zor olmalı, o yaşta evden ayrılmak."

"Babası ile büyüseydi hayat onun için daha da zor olabilirdi. Inan bana yatılı okul onun kurtuluşu olmuştur. Belki de Ömer'in kızı için yaptığı tek iyi şey onu yanında tutmamak olmuş."

"O kadar kötü müydü babası?"

"Ingiltere'ye gidene kadar o kadar da kötü değildi. Biraz serseriydi ama o yaşta baban da dâhil hepimiz öyleydik. Burası ona yaramadı. Çiftliğe döndüğünde Hazan'ın annesini de yanında getirdi ve kadın evi terk edene kadar ona şiddet uyguladı."

"Evi mi terk etti? Ama Hazan bana annesinin öldüğünü söyledi."

"Öyle biliyor, babası ona öldü demiş."

"Neden böyle bir şey yapmış ki? Yaşadığını ve evi terk ettiğini de söyleyebilirdi."

"Ömer'i anlamak zordu. Sevgisini göstermekten ziyade daha çok kötü taraflarını göstermeyi başarırdı. Kendine göre bir nedeni vardı herhalde."

"Annesi nerede şimdi?"

"Kimse bilmiyor, iki senedir onu arıyoruz babanla, ama sona yaklaştık sayılır. Son gelen haberler iyi, izini bulmuş olabiliriz."

"Bunu Hazan'a söyleyecek misiniz?"

"Annesinin yaşadığını bilmeli. Bu onun hakkı."

"Bilmiyorum Demir amca, kötü etkilenebilir."

"Olabilir ama annen yaşasaydı bilmek istemez miydin Bora?"

"Bilmiyorum, isterdim herhalde. Ama terk edip gitmesini affedebilir miydim ondan emin değilim."

"Kolay affedilecek bir şey değil. Bunu yine de Hazan'a söyleme, henüz annesine ulaşmış değiliz."

"Söylemem."

Konuşmayı bitirmişlerdi ki, Banu "Bora, telefonla arıyorlar, cepten sana ulaşamamışlar!" diye bağırdı.

"Geliyorum Banu hala."

Bora, Demir'e döndü.

"Hadi git, benim de işlerim var."

Demir, Bora'nın arkasından baktı. Bu çocukla gurur duyuyordu. İleride gerçekten de başarılı bir hukukçu olacaktı.

Max'in kafasını okşayarak oturmaya devam etti. Aklı Hazan'a kaydı. Neşeli görüntüsünün altında hüzün barındıran kızı düşündü bir süre. Son gün ona söylediklerini hatırladı. Bu, gülümsemesine neden oldu. Hazan kendisinin olamadığı kadar cesur bir kızdı. Gözlerinin içine bakarak onu sevdiğini söylemişti. O yaştaki bütün gençler gibi duygularını saklama gereği duymamıştı. Ondaki cesaretin yarısı bile kendisinde yoktu.

On yıldır hiç kimseyi sevmemişti ve seviyorum dememişti. Yasemin'i ve minik oğlunu düşündü. Onları çok özlüyordu. Yasemin'i sevmişti. Acıları hâlâ ilk günkü gibi yüreğini dağlıyordu. Onları düşündüğünde, bedeni acı

çekiyordu. Öyle bir acıyı bir kere daha kaldıramazdı. O zaman dayanmıştı, ama şimdi dayanamazdı. Yıllarca kendisine gülme izni bile vermemişti. Kendisi gülemezken bir başkasını nasıl güldürebilirdi?

Aşk ona çok uzak bir duyguydu, o duygunun nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordu artık. İçi boştu. Duygular onu terk edeli çok olmuştu. Ama o kızı düşündüğü her an karın boşluğuna giren bir sancı oluyordu. Bunun adını koymak bile istemiyordu. Eğer buna bir ad verirse kendini koruyamaz, Hazan'ın çekimine kapılabilirdi. On dokuz yaşındaki bir kız tüm dünyasını altüst etmeyi başarmıştı. Hayatı ona sorgulatmıştı.

Kolundaki dövme çok hoşuna gitmesine rağmen yanlış zamanda, yanlış günde görmüştü. Asi kelebeği bir gün buradan uçup gidecek, ona da arkasından bakmak kalacaktı. O kızın kanatlarını kırmayacaktı. Yüzünü soldurmayacaktı. Onu yıllar sonra neşeli ve gülen yüzüyle hatırlamak istiyordu.

Belki başkaları da onun canını yakabilirdi, ama bu kendisi olmayacaktı. Kendi kendine gülümsedi, yanında oturan köpeğin kafasını okşadı,

"Onu sen de özledin, değil mi? En az benim özlediğim gibi, sence gelecek mi? Ne dersin Max?" diyerek okşamaya devam etti. Köpek kendisiyle konuşuluyormuş gibi, kafasını çevirmiş adama bakıyordu.

Hayatında olmasını istemediği birini bu kadar özlemek doğru değildi, ama özlüyordu. Gözleri bu hüzünlü evde onun neşesini arar olmuştu. Onu düşünmek istemezken nasıl bu kadar düşüncelerine girmişti? Bir bilse onun için hissettiklerini Hazan, asla bir yere gitmezdi.

Hazan, yağmurlu bir günde gelmişti ona, tüm o fırtınaya inat. Hâlâ aklında daha dünmüş gibi o sahne vardı. İki senede küçücük bir kız hayatının merkezi haline nasıl

gelmişti? Bunun olmasına nasıl izin vermişti?

Gerçi kelebeğine izin vermeye gerek yoktu, izin falan almak onun işi değildi. O davetsiz misafirdi. Gelir kalbine girer, hiçbir şey sormazdı. Oraya yerleştiğini bile fark etmeden senin kanında dolaşırdı.

Kelebeği kanatlarını her çırptığında hayatına güzel şeyler getirmişti. Madem o gelmeyecekti küçük kelebeğini gidip kendisi getirecekti.

Kalbim paramparça ama sana topladım geldim.

CEM ADRİAN

ON BEŞ

Hazan, İngiltere için bile sıcak sayılabilecek bir haziran sabahı artık daha fazla burada kalamayacağı için valizlerini hazırlamıştı. Nasıl olsa bir şekilde Demir ile karşılaşacaktı. Çocukça davrandığını biliyordu. İki haftadır odada yalnız kalıyordu.

Pencereyi açarak önünde uzanan okulun bahçesine baktı. Her zaman kalabalık olan bahçede hava çok güzel olmasına rağmen tek tük öğrenci vardı. Öğrencilerin büyük çoğunluğu gitmişti. Kendisi gibi ne yapacağını bilmeyenler kalmıştı.

Bir süre daha önünde uzanan yeşillikler içindeki manzaraya bakarak İngiltere yazlarının çok güzel olduğunu düşündü. Dışarıdaki havayı içine çekti ve arkasını döndü. Çekmecelerindeki eşyaları yatağın üstüne yığdı.

Hayatı valiz toplamak ve boşaltmakla geçmişti. Sekiz yaşından itibaren sürekli bu hareketi tekrarlıyordu. Artık

bir yerlerde kalıcı olmak, bir yerlere kök salmak istiyordu. Göçebe hayat ona göre değildi. Tam on iki senedir göçebe bir hayat yaşıyordu. Bu yaşta yorulmuştu. Hayatında kalıcı insanlar olsun istiyordu. Uzun yıllara dayanan arkadaşlıklara imreniyordu. O kadar çok okul değiştirmiş ve hayatından o kadar çok insan gelip geçmişti ki geriye dönüp baktığında Yılmaz amcasından başka hayatında kalıcı biri olmadığını görüyordu. Babası bile Yılmaz amcası kadar kalıcı olmamıştı hayatında.

Kapısı vurulduğunda yatağın üstündekileri valizlerine yerleştirmekle uğraşıyordu. Gidip kapıyı açtı ve karşısındaki kişiyi gördüğünde gözlerine inanamadı. Kapıda dikilen adam Demir'di; gelmesini beklemediği, asla beklemeyeceği kişi. Şaşkınlıkla ona baktı. Demir değişmişti. Daha da zayıflamıştı, ama hayallerini süslediği kadar yakışıklıydı.

Demir, kolunun birini kapıya dayamış, ona gülümsüyordu ve Hazan buna daha da şaşırmıştı.

"İçeri girebilir miyim, yoksa beni içeri almayacak kadar küs müsün?"

"Özür dilerim." diyerek geri çekildi Hazan.

Demir içeri girdiğinde etrafa şöyle bir baktı. Tam genç kız odasıydı. Duvarda karakalem yapılmış, sakallı kendi resmi gözüne iliştiğinde hafifçe gülümsedi. Bakışlarını resimden çekip boş olan yatağın üstüne oturdu.

Hazan değişmiş gibi geldi ona. Eski Hazan onu burada gördüğünde coşkuyla sarılırdı, ama kız hiç hareket etmeden hâlâ açık olan kapının önünde dikiliyor ve şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Orada öyle dikilmeye devam edecek misin Hazan?"

Hazan aptallığını düşünerek kapıyı kapattı. Sonra da yaptığı resme ilgiyle bakan adama bir süre baktı. Demir'in burada ne işi vardı? Bir kere bile telefon etmemişti. Şimdi

kalkmış o kadar yolu onu görmeye mi gelmişti? Daha neler! Rüyasında görse bunu hayra yormazdı. Belki de Londra işi vardı.

Ayakta daha fazla dikilemeyeceğini anladığında o da giysilerinin etrafa saçıldığı yatağın üzerine oturdu. Şimdi karşılıklı iki yatakta oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Demir her zamanki gibi Hazan'ın konuşmasını bekledi ama Hazan hâlâ suskundu.

"Güzel yapmışsın." dedi duvardaki resmi göstererek. "Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

"Fena sayılmam."

"Biraz vahşi gibi duruyorum."

"Konu doğadaki vahşi insanlardı." dedi Hazan gülerek.

Demir de güldü. "Doğadaki vahşi insanlar denilince aklına benim gelmem senden beklenecek bir şey, ama resimdeki kadar vahşi göründüğümü sanmıyorum."

"Aynaya daha sık bakmalısın o zaman."

Demir kıza gülümseyerek baktı, yüzündeki şaşkınlık ifadesi geçmişti. Şimdi yüzünde şımarık bir ifade vardı. Bu tip cevapları Hazan'dan bekliyordu. Her zaman açık sözlü bir kız olmuştu.

"Sakallarını kesmişsin."

"Evet, tanıdığım biri sakallı halimi pek sevmiyor."

Hazan'ın kalbi tekledi. Gözlerini kısarak karşısındaki adama baktı. Sakal sert olan yüz hatlarını daha da sertleştiriyordu. Onun için Demir'i sakallı sevmiyordu. Üstelik ne kadar uğraşırsa uğraşsın Demir, Hazan için asla sert bir adam değildi.

"Haklı olabilir, belki o tanıdıklarını dinlemelisin. Aradaki farkı gördüğüne eminim, böyle daha az vahşisin."

"Hâlâ vahşiyim yani?"

"Evet öylesin."

"Hazırlandığını görüyorum, yolculuk nereye?" diye ko-

nuyu değiştirdi Demir. Daha sakin sularda yüzmekte yarar vardı. Hazan çabuk öfkelenen bir kızdı ve öfkelenince de ağzından çıkan kelimeler can yakabiliyordu.

"Maalesef gidebileceğim başka yer olmadığı için evine."

"Orası sadece benim evim değil, orada yaşadığına göre senin de evin Hazan."

"Benim evim Adana'da. Orası sadece bir yıl daha kalabileceğim bir yer."

"Neden Bora ile birlikte gelmedin?"

"Biraz yalnız kalıp hayatımı yaşayayım dedim. Yaşıtlarımla... Malum, gideceğim yerde pek genç yok. Sonra yaşlılara ilgi duyabiliyorum."

Demir gülümseyerek karşısında ona meydan okuyan kıza baktı. Hazan'ı gerçekten özlemişti. Onun bu laf sokmalarını seviyordu. Çok gençti, tavır almıştı. Yosun rengi gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Sinirliydi kelebeği. Bu hali bile çok güzeldi. Üstelik ona yaşlı dediği için alınmıştı.

"Yaşadın mı bari?"

"Neyi?" dedi Hazan boş bulunup.

"Hayatını?"

"Sayılır, ama önümüzdeki sezon daha da yaşayacağımı garanti edebilirim. Burada ne işin var?"

"Seni almaya geldim."

"Beni mi?"

"Evet, Kelebek evin yolunu unutmuş diye düşündüm."

"Bana kelebek deme."

"Neden?"

"Ömrümün o kadar kısa olmasını istemiyorum."

"Senin önünde uzun ve güzel bir ömür var Hazan. İstediğin her şeyi yapacak cesaretin de var. Kelebekler kadar renklisin ve o renklerini soldurma. Kimsenin de soldurmasına izin verme."

"Verdiğin ders için teşekkür ederim. Bilge bir tarafının olduğunu hep düşünmüşümdür."

"Bu ders değil Hazan. Sadece kimse için değişme diyorum."

Hazan, hiçbir şey demeden direkt adamın gözlerinin içine bakıyordu. Kahretsin ki bu adamı çok seviyordu. Ne derse desin umurunda bile değildi. Tek bir şey istiyordu. O da Demir'di. Şu anda karşısında otururken bundan daha çok emin oldu. Onunla birlikte olmasa bile o ilk aşkı olarak hep kalbinde olacaktı. Demir de gözlerini kaçırmamıştı.

"Ne kadar kalacaksın burada?" diye sordu. Belki de böyle iki âşık gibi birbirlerinin gözünün içine bakmaktansa konuşması daha iyi olacaktı.

"Sana bağlı."

"Bana mı?"

"Evet, istersen hemen gidebiliriz ya da istersen biraz Londra'yı gezebiliriz."

Hazan şaşkınlıkla baktı. Demir onunla yan yana bile gelmek istemezken şimdi beraber gezmek mi istiyordu? Bir de bunu ona sesli sordu. "Benimle burada kalıp gezmek mi istiyorsun?"

"Neden olmasın, artık burayı benden daha iyi biliyorsun, bana gezdirebilirsin."

"İşlerin yok mu?"

"Şu andaki tek işim sensin."

"Artık sorunlar da mı iş kapsamına giriyor?"

"Bir kızgınlık anında söylediklerimi bana karşı kullanmaya devam mı edeceksin?"

Hazan, Demir'e bakıyordu. Şaka yapmıyordu. Zaten onu şaka yaparken hiç görmemişti. Gülerken de gördüğü söylenemezdi, ama bugün neşeliydi sanki. Beş aydır görmediği, ama sürekli düşündüğü ve sevdiği, âşık olduğu adam karşısında duruyordu. Onunla birlikte olmak istiyor muydu? Kendisi için buraya kadar gelmiş olması umutlanması için bir neden olabilir miydi? Kalbi umutlanmak

istiyordu. Onunla burada bir iki gün geçirmek ve sonra eve gittiğinde yine soğuk Demir ile karşılaşmak istiyor muydu? Kendine bunu yapabilir miydi?

Romantik olduğu kadar gerçekçi bir kızdı. Demir ile bir geleceği olmadığını biliyordu. Demir sadece kalbini kırdığı bir kızı teselli ediyordu, ama bunda asla aşk yoktu. Umutlanmak ve sonrasında hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Demir bir ilişkiye hazır gibi durmuyordu. Hazır olacağını da sanmıyordu. Geçmişine bağlı kalmıştı. Acılar çektiğini biliyordu. Evde kaldığı sürece görmüştü de ne kadar acı çektiğini. Onun yanında kendi acısı mutluluk gibi kalıyordu. Bu kadar acı çekmiş bir adamın tesellisi olmasına imkân yoktu. Demir'in de zaten böyle bir isteği yoktu.

Demir, karşısında oturan kızın düşüncelere daldığını görmüştü. Ne düşünüyordu bilmek istiyordu. Onunla burada birkaç gün geçirmek gerçekten istiyordu, ama bunun Hazan tarafından yanlış anlaşılmasından korkuyordu. Hazan beş ay önce onu sevdiğini söylemişti. Şimdi kıza böyle bir teklif sunmak aslında doğru değildi, ama onu gördüğünde kendisini neşelendiren bu kızla birkaç gün geçirmek o kadar da yanlış durmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey." dedi Hazan omzunu silkerken.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Sessizce biraz daha oturdular. Hazan yatağın üstündeki eşyaları valize yerleştirmeye devam etti. Sonunda her şeyi yerleştirmişti. Tekrar adama doğru baktı. Demir ile göz göze geldi.

"Bugün odayı boşaltacağımı söyledim."

"Tamam, o zaman hazırlan çıkalım, bu arada ne yapmak istersen ona göre karar veririz."

"Olur, fazla bir işim kalmadı."

Bir süre sonra Hazan hazırlanmıştı ve okuldan çıkmışlardı. Demir spor arabasıyla gelmişti. Bu arabaya ilk defa mezuniyet gününde binmişti ve ondan sonra da bir daha binmemişti. Arabayı yavaşça hareket ettirdiğinde kıza bakarak gülümsedi.

"Evet, ne yapıyoruz Kelebek?"

"Eve gidelim, burada kalmak istemiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim."

Yola çıktıklarından beri hiç konuşmadan devam ediyorlardı. Demir ilk defa Hazan'ı bu kadar sessiz görüyordu. Düşünceliydi. O neşeli hali pek yoktu. Onun neşesini yok ettiği için kendine kızdı. Dokunduğu her şeyi ya öldürüyor ya da solduruyordu. Onun için hayatında hiç kimseye yer yoktu.

Sessizlik uzadıkça canı iyice sıkıldı. Sonunda "Çok sessizsin." dedi.

"Çünkü düşünüyorum."

"Neyi düşünüyorsun Kelebek?"

"Önümüzdeki sene bugünlerde evime döneceğim."

"Okulu bırakacak mısın?"

"Bilmiyorum, belki okula devam ederim, aslında ne yapacağıma karar vermiş değilim. Belki Adana'ya döner evlenirim."

"Evlenir misin?" dedi şaşkınlıkla Demir.

"Evet, neden olmasın?"

"Çok genç değil misin? Hani hayatını yaşayacaktın, ne oldu?"

"Evliyken de hayat yaşanmaz mı?"

Demir bir süre hiçbir şey demedi ve sonra "Yaşanır tabii." diye mırıldandı. Gözünü yola dikti. Birkaç saat sonra eve varacaklardı. Hazan'ın Londra'da kalıp onunla vakit geçireceğini sanmıştı ama yanılmıştı. Kız eve gitmek istemişti.

Hazan değişmişti. Geldiği o sorumsuz kız değildi artık. Onu Adana'ya döndükten sonra göremeyeceğini biliyordu. Özgür gibi görünmesine rağmen aslında bir tutsaktı o. Düşüncelerini, çalan telefon kesti. Telefonu eline aldı, arayan Haluk'tu.

"Efendim Haluk." diyerek açtı ve bir süre karşıdaki adamı dinledi. Haluk'un söylediklerini dinlerken bir ara göz ucuyla Hazan'a baktı. Hazan yüzünü diğer tarafa dönmüş, manzaraya bakıyordu.

"Emin misin?"

"Evet, neredesin sen?"

"Hazan'ı da aldım, eve geliyorum, birkaç saat sonra oradayım."

"Tamam, artık benden bu kadar Demir, bundan sonrası senin işin. Hazan'a bu haberi sen verirsin."

"Tamam, Haluk görüşürüz."

Telefonu kapattı ve kıza doğru döndü. O sırada Hazan da ona dönmüştü. Demir'in yüzünü gördüğünde endişeyle sordu.

"Ne oldu, Haluk amca kötü bir haber mi verdi?"

"Hayır." dedi Demir, başka bir şey konuşmayınca Hazan tekrar yüzünü diğer tarafa dönerek gözlerinin önünden geçip giden manzaraya bakmaya başladı.

Demir ise düşünceleri ile baş başa kaldı. Haluk'un verdiği haber ondan çok Hazan'ı ilgilendiriyordu. Çünkü Haluk Mary'yi bulmuştu. Birkaç saat sonra Fransa'ya gidecekti. Mary kabul ederse onunla döneceğini söylemişti.

İki gün içinde Hazan'a annesinin sağ olduğunu söylemesi gerekiyordu. Onu hazırlamalıydı. Öldüğünü sandığı annesini karşısında görmek Hazan'ı olumlu olduğu kadar olumsuz da etkileyebilirdi. En son istediği, yanında oturan kelebeğinin üzülmesiydi. Kendisi bile bu habere şaşırmıştı. Yıllar sonra Mary'yi görecekti. Onu, geçmişin unutulmuş

anılarından çıkıp gelen biri gibi düşündü. Mary'ye nasıl davranacağını kendi bile bilmezken Hazan'ın nasıl bir tepki vereceğini hiç kestiremiyordu.

Hazan ise Demir'in düşüncelerinden habersiz uçsuz bucaksız gibi duran, gözünün önünde akıp giden manzaraya bakıyordu. İngiltere kırsalları yazın oldukça güzel oluyordu. Her yer yemyeşildi. Birkaç saat sonra evde olacaktı. Aslında pişman olmuştu, keşke Londra'da birkaç gün Demir ile kalsaydı iyi olurdu. Belki yalnız kalmaları Demir'in fikrini değiştirebilirdi, ama Hazan buna ihtimal vermiyordu. Aynı zamanda Haluk'un da ne dediğini de merak ediyordu. Demir çok şaşırmış ve ondan sonra da suskunluğa bürünmüştü.

Göz ucuyla âşık olduğu adama baktı. Bu aşkı unutması gerektiğini bilmesine rağmen neden pes etmediğini anlamıyordu.

Sen benim yarım kalan cümlelerimsin
Hiç söyleyemediğim, söylemediğim o sözlerim
Sen benim hiç ısınmayan ellerimsin
Hiç unutamayan, unutmayan o kalbim
Sen benim eksik kalan yerimsin

CEM ADRİAN

ON ALTI

Hazan çalışma odasının kapısının önünde dikilmeye devam ediyordu. Biraz önce Bora bahçede yürürken Demir'in kendisini görmek istediğini söylemişti. Daha geleli iki gün oluyordu ve onu kızdıracak bir şeyler de yapmamıştı henüz. Neden kendisini görmek istiyordu ki? Sonunda elini kaldırdı ve kapıyı tıklattı. İçeriden önce Max'in sesi geldi, sonra da Demir'in.

Kapıyı açıp içeri girdi. Demir meşe ağacından yapılmış masasının arkasında oturuyor ve telefonla konuşuyordu. Eliyle kıza gel işareti yaptı. Hazan masanın karşısındaki kanepeye bacaklarını altına alarak oturdu ve Max de hemen yanına çıkıp başını kızın dizine koydu. Hazan yavaş

yavaş Max'in başını okşuyordu.

Kafasını kaldırıp Demir'e baktı. Aklı buraya ilk geldiği günlere gitti. O zamanlar bu adama ne kadar sinir oluyordu. Hatta ondan hiç hoşlanmadığı bir zaman dilimi vardı. Ne zaman kaza geçirip alnı kesilmişti, o günden sonra Demir her şeyi olmuştu.

Sevmeyi bilmeyen bu adama, bu kadar sevgi duymak doğru değildi. Demir'in umurunda olmadığını görüyordu, ama kendisi bu duruma çok üzülüyordu. Demir şimdiye kadar ona, hiç özelmiş gibi davranmamıştı. Hatta bir delilik anında onu sevdiğini söylediğinde bile gayet soğukkanlı, gözlerinin içine bakarak kendisinden hoşlanmadığını söylemişti. Buna rağmen onu sevmekten vazgeçemiyordu. En fazla bir yıl daha burada kalabilirdi, ondan sonra buradan gidecekti.

Demir hâlâ telefonla konuşuyordu. Bir insanı bu kadar severken ona elveda demeyi nasıl becerecekti. Hayatında çok kişiye elveda demişti. Zamanı geldiğinde ona da diyeceğini biliyordu.

Tekrar dizlerinde yatan köpeğe doğru eğildi. O sırada Demir telefonu kapatmıştı. Ona baktığında koyu gözlerinde fırtınalar esiyordu. Yine bir şeye sinirlenmişti anlaşılan. Kendisine olmamasını umdu. Yüzündeki sıkıntılı ifade telefon görüşmesinin iyi geçmediğini anlatır gibiydi.

"Bora, beni görmek istediğini söyledi."

"Evet."

"Yine ne yaptım, eğer azarlayacaksan hiç azar duyacak havada değilim ona göre."

Demir gülümseyince sandığı gibi olmadığını anladı. "Ben de seni azarlama havasında değilim."

"Peki, o zaman, dinliyorum."

Demir, "Pekâlâ." diyerek yerinden kalktı. Sağ elini saçlarının arasından geçirdi, bir süre kıza baktı ve sonra onun

yanındaki koltuğa oturdu. Böyle bir haber nasıl verilirdi? Hazan'ın göstereceği tepkinin nasıl olacağını bilememek gerilmesine neden oluyordu. Annesini bulduğunu nasıl söyleyecekti?

Haluk, Mary ile yarın burada olacaktı. Kadın kızı ile buluşmayı kabul etmişti. Ama biraz önce Haluk'la yaptığı telefon konuşmasından işinin hiç de kolay olmayacağını biliyordu. *'Keşke bu haberi Hazan'a verirken Banu burada olsaydı'* diye düşündü. En azından o ne yapacağını bilirdi. Hazan'ı öldüğünü sandığı annesi ile karşılaşmaya hazırlaması gerekiyordu.

Hazan ona bakarak dizlerinde yatan Max'in başını okşamaya devam ediyordu. Dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. Mutlu gibi duruyordu ve mutlu olmasını çok istiyordu. Annesinin yaşadığını öğrendiğinde daha mutlu olacağını tahmin ediyordu.

Bir yerden başlaması gerektiğini düşünerek konuşmaya başladı. "Anneni hiç düşünüyor musun Hazan?"

Hazan beklemediği soru karşısında şaşırdı. Bunca zaman sonra annesini sormak nereden aklına gelmişti?

"Annemi mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet."

"Hayır, düşünmüyorum."

"Ben annemi düşünüyorum." dedi Demir. "Öldüğünde daha dokuz yaşındaydım. Hayatımdan çıkıp gitmişti. Ölümle ilk tanışmamdı o." dedi ve sustu. Bir süre hiçbir şey demeden bekledi.

Hazan, Demir'in neden bunu anlattığını anlayamamıştı ama ilk defa ona ait bir şey anlatıyordu. Nefes bile almadan onu dinleyecekti.

"Annesizliğin ne olduğunu biliyorum. Bir daha geri gelmeyeceğini de, ama bazen bir mucize olur."

"Mucizelere inanmam. Benim hayatımda hiç olmadı."

"Anneni tanırdım." dedi Demir, kızın verdiği cevaba rağmen. "Ona çok benzediğini söyleyebilirim. Şu anki halin annenin onu tanıdığım haline çok benziyor."

"Ona âşık mıydın yoksa?" dedi Hazan gülerek.

Demir de ona gülmüştü, "Hayır."

"Benzeyip benzemediğimi bilmiyorum, Haluk amca ve Banu hala da aynı şeyleri söylüyor. Ama onu hiç görmedim, fotoğrafını bile. Onun için dediklerinize inanacağım."

"Annenin hiç fotoğrafını görmedin mi?" Şaşırma sırası Demir'e gelmişti.

"Hayır, görmedim. Annem öldüğünde babam üzüntüden hepsini yaktığını söyledi."

"Anlıyorum." diye mırıldandı Demir. Şimdi bu haberi vermek daha da zor olmuştu. Bir süre sustu.

Hazan Demir'in konuşmasını bekledi ama konuşmayınca kendi konuştu.

"Ben anlamıyorum, şimdi durup dururken annem de nereden çıktı? Öleli çok oldu."

Annesinin ölmediğini söylemenin şimdi tam sırasıydı. Oturduğu yerden ona doğru eğildi.

"Hazan, bu haber nasıl verilir bilmiyorum ya da kolay yolu nedir, ama vereceğim habere sevineceğini düşünüyorum. Senin annen ölmedi."

Hazan, gözlerini Demir'den çekmeden öylece Max'in başını okşamaya devam etti. Demir ise dikkatle Hazan'a bakıyordu. Kızın yüzünün ifadesi bile değişmemişti. Onu duymamış olabilir miydi? Belki de ne demek istediğini anlamamıştı.

"Beni duydun mu Kelebek?"

"Evet." dedi Hazan, duruşunu bile bozmadan.

"Annen yaşıyor."

"Biliyorum."

Demir şok içinde Hazan'a baktı. Kız biliyorum demişti.

Annesinin ölmediğini biliyordu. Şimdi neden tepki vermediğini de anlamıştı. Zaten bildiği bir haberi vermişti ona. O zaman ondan bahsederken neden öldü diyordu?

"Biliyor musun?"

"Evet biliyorum."

"Baban mı söyledi?"

"Hayır, dört sene önce beni aradı ve benimle görüşmek istediğini söyledi."

"Annen mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet."

"Eee?"

"Kabul etmedim." diyen Hazan'ın sesinde hiç duygu belirtisi yoktu.

Demir şaşkınlıkla kıza bakmaya devam ediyordu. Onlar Mary'yi köşe bucak ararlarken Mary kızı ile iletişime geçmişti.

"Annenin yaşadığını öğrendin ve onunla görüşmek istemedin, öyle mi?"

"Evet, çünkü o benim için beni terk edip gittiği gün ölmüştü. Anneye en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda yanımda yoktu. Onsuzluğa alışmıştım, bundan sonra da yanımda olmasını istemedim."

"Sana inanamıyorum Hazan. İki yıldır onu arıyorum."

"Onu mu arıyorsun?" dedi Hazan adama bakarak. Sonra da devam etti. "Sorsaydın sana yerini söylerdim. Aramana gerek kalmazdı."

"Yerini biliyor muydun?" dedi Demir, şaşkınlığı daha da büyümüş olarak. Bu haberin Hazan'ı nasıl etkileyeceğini düşünmekten iki gündür doğru dürüst uyku bile uyumamıştı. Hazan, Mary'yi aradığı süre boyunca annesinin yerini biliyordu, öyle mi?

"Evet, Fransa'da, Nimes diye bir yerde yaşıyor."

Demir yerinden kalkarak birkaç adımda pencerenin

önüne geldi ve arkasını dönerek kıza baktı. Hazan'ın bu kadar duygusuz, herhangi birinden bahseder gibi yıllarca görmediği annesinden bahsetmesine inanamıyordu. Şu anda tanıdığını zannettiği kız, tamamen başka biri olmuştu. Bu haberin onu yıkmasından korkarken neredeyse kendisi yıkılacaktı. Darmadağın olan düşüncelerini topladı ve kıza bakarak konuştu.

"Hazan, annenin yaşadığını öğreniyorsun, üstelik nerede yaşadığını biliyorsun, onu görmeye gitmediğin gibi ondan bahsederken hâlâ öldü diyorsun."

Hazan, artık bu konunun uzamasına sinirlenmişti. Bunu Demir neden anlamak istemiyordu? Tamam, söylemişti işte, konuyu kapatmak istiyordu artık.

"O benim için öldü, anladın mı!" diye bağırdı Hazan. Sonra koltuktan kalktı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Arkasında iki yaşındaki kızını bırakıp giderken bir seçim yaptı. Beni tanımayı seçmedi. Ben de seçimimi yaptım. Onu görmek istemedim. Ne var bunda bu kadar şaşıracak? Hayatta yaptığın seçimlerin sorumluluğunu alacaksın."

Hazan'ın bu çıkışına Demir şok içinde bakıyordu. On dokuz yaşında, aklı bir karış havada bir kızdan duymak istediği kelimeler bunlar değildi, ama Hazan onu her zaman şaşırtmayı başarmıştı.

"Yine de neden gittiğini bilmeden onu yargılaman doğru değil Hazan."

"Ben onu yargılamıyorum. Hatta varlığını bile sorgulamıyorum. Umurumda değil, anlıyor musun?" diyerek adama doğru yürüdü. "Hayatımın en berbat dönemlerinde yanımda yoktu. Hiçbir özel günümde yanımda olmadı. O çiftlikte babamın sadist sevgililerinin elinde ne çektiğimi hiç bilmedi. Babam onlara kötü davrandıkça onlar da bana işkence ederlerdi. O zaman neredeydi? Beni o adamın eline bırakıp giden birini neden görmek isteyeyim? Söyler misin bana, neden isteyeyim?" diye bağırdı.

Gözyaşlarına artık engel olamıyordu. Yıllarca içine akıttığı gözyaşları gözlerinden yanaklarına doğru akıyordu. Artık bunu Demir'in karşısında yaptığı bile umurunda değildi. Olduğu yerde durmuş, pencerenin önündeki adama bakıyordu. Demir hâlâ aynı yerde dikilmeye devam ediyordu, yüzündeki şaşkın ifade de olduğu gibi duruyordu.

Hazan konuşmaya başladığında sesi son derece sakindi.

"Babamın sevgilileri bana eziyet ederken asla ağlamazdım biliyor musun, asla?" diyerek ses tonunu düşürdü. "Neden bir başkasının yanında ağlamadığımı merak etmiyor musun?"

"Senin hakkında her şeyi merak ediyorum Kelebek." dedi Demir. Kızın bu hali onun da içini acıtmıştı. Hazan'ın da Ömer'in elinde çile çektiği belliydi ama o eziyetler oldukça güçlü bir kız yaratmıştı.

Hazan burnunu çekerek konuştu. "Çünkü o kadınlara gözyaşlarımı göstermezdim. Çünkü ne kadar neşeli ve vurdumduymaz olursam o kadınları da o kadar sinir ediyordum. Onları delirtmenin yolunu bulmuştum, hiçbir şeyi umursamaz tavrımla deli oluyorlardı. Bana eziyet ettiklerinde karşılarına geçer kahkahalarla gülerdim. Canım yansa da belli etmezdim. Sadece gülerdim. Ağlamazdım, bağırmazdım, sadece gülerdim; anlıyor musun? Sonunda benim deli olduğuma karar verirlerdi. Ondan sonra da benimle uğraşmazlardı. Zaten ancak birkaç ay kalırdım çiftlikte, sonra tekrar yatılı okula giderdim. Bir dahaki gelişimde başka bir kadın olurdu ve her şey yeniden başlardı. Daha küçücük bir çocuktum. Neler yaşadığımı anlayabiliyor musun Demir?" Sustu ve Demir'e bakmaya devam etti.

"O günleri unutmayı başarmıştım. Gerçekten başarmıştım. Şimdi sen annemi bularak tekrar o günleri hatırlamama neden oldun. Şu anda herkesten nefret ediyorum. Tüm bunlara neden olan babamdan, beni o manyakla bırakıp

giden annem olacak o kadından, beni buraya gönderen Yılmaz amcadan ve bunları tekrar hatırlamama neden olan senden. Hepinizden nefret ediyorum, anladın mı!"

Demir karşısında ağlayan kıza baktı. Hazan'ın yaşadıkları gözlerinin önüne geldiğinde, onu babası ile bırakıp çiftlikten gittikleri için onların da suçlu olduğunu düşündü. Sadece kendilerini düşünmüşlerdi. Dört yaşındaki bir kızın ayyaş ve kumarbaz bir baba ile ne yapacağı akıllarına bile gelmemişti.

Hazan hayatta kalabilmek için kendince bir yol bulmuştu. Yüzünden ne kadar acı çektiği belliydi. Birkaç adımda kızın yanına geldi ve ona sarıldı. Hazan başını göğsüne dayadı ve sessizce ağlamaya devam etti. Kolları hâlâ iki yanında duruyordu. Bir süre sonra kollarını kaldırdı ve adamın beline sarıldı.

Hazan hiç de Demir'in tanıdığı gibi değildi. O neşesinin ve mutluluğunun altında acı vardı. Bora doğru söylüyordu, kız acısını neşesinin altına gömmüştü. Bunları bilseydi asla annesini bulmak için uğraşmazdı. Kendi dertleri ve sorunları ile o kadar meşguldü ki kızın içinde neler yaşadığını görememişti. O da yaralıydı. Hem de bu evde yaşayan herkes kadar yaralıydı. Onu ne kadar yanlış tanımıştı.

Hazan hayatla böyle başa çıkıyordu; hiçbir şey umursamaz gibi davranarak, sürekli neşeli olarak. Onun yaşadığı hayatla başa çıkma yöntemi buydu. Kendisininki nasıl öfke ise, Hazan'ınki de neşeydi.

Elinin biri onun sırtını okşarken kız göğsünde ağlamaya devam etti. Yıllarca akıtmadığı gözyaşlarını engelleyemiyordu. Demir, onu üzdüğü için çok pişmandı. Hazan annesinden nefret ediyordu. Belki de haklıydı, bilmiyordu. Kafası o kadar karışmıştı ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Tek düşündüğü Hazan'ın bir an önce kendine gelmesiydi.

Sonunda Hazan'ın hıçkırıkları azaldı ve bir süre sonra da sustu. Kızı kollarından tutup kendinden biraz uzaklaştırdı. Onun ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Yeşil gözleri hüzünlüydü ve yüzünde acı çeken insanların ifadesi vardı. Parmakları ile yüzünde duran gözyaşlarını sildi.

"İyi misin Hazan?"

"İyiyim."

Demir kızı kanepeye yönlendirdi, onu oturttu ve kendisi de yanına oturdu.

"Özür dilerim Kelebek, seni üzmek istemedim."

"Biliyorum, sen annemi bularak iyi bir şey yaptığını sanıyordun, ama ben onu görmek istemiyorum."

"Yarın buraya gelecek Hazan."

"O zaman onu gönder, lütfen Demir, onu görmek istemiyorum."

"Bence onu görmelisin, neden bırakıp gittiğini bilmelisin. Geçmişinle hesaplaşmalısın Hazan, yoksa mutsuzluğunu peşinden sürükleyip durursun."

"Senin gibi mi?"

"Evet, benim gibi. Benim yaptığım hataları yapma, ona bir şans ver. Hiç olmazsa onu tanı. Ondan sonra görüşmek isteyip istemediğine karar ver. Onu tanımadan bunu yapamazsın. Anne olduğunda ancak bunları anlayabilirsin. Neden gittiğini bir de ondan dinle Hazan. Baban çok iyi bir adam değildi. Bazen insanın bütün umutları tükenir ve gitmekten başka bir yolu kalmaz."

"Korkuyorum." diye fısıldadı Hazan.

"Neden?"

"Onu tanıdıktan sonra onu sevmekten korkuyorum. Onu sevmek istemiyorum, beni bırakıp giden kadını sevmek istemiyorum."

"Sevmekten korkma Hazan. Asıl korkun sevememekten olsun. Benim gibi olma, sevginin ne olduğunu unutma."

"Sen de hatırlamalısın o zaman."

"Benim de hatırlamam gerekiyor, ama ben de korkuyorum Kelebek."

"Sen neden korkuyorsun?"

"Tekrar seversem geçmişimdeki insanları unutmaktan korkuyorum, onlara ihanet ediyormuş gibi hissediyorum. Ama denemek istiyorum; gerçekten denemek, tekrar sevebilmek istiyorum. Yıllar geçtikçe bu daha da zorlaşıyor. Oysa sen çok gençsin Hazan, anneni tanımalısın ve eğer onu sevmek istersen sevmelisin. Kendini şartlama. Bırak buna kalbin karar versin. Ben onun seni ne kadar çok sevdiğine tanık olmuştum."

"Beni bırakıp gitti Demir. Bir anneye ihtiyacım olan tüm o yılları yalnız yaşadım. Hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Gerçekten mutlu, rol yapmadan mutlu olmak istiyorum. Artık rol yapmak istemiyorum."

"Biliyorum Kelebek, herkesin istediği bu zaten. Bunu başarabilirsin. Sen çok cesursun. İnan bana benden daha cesur bir kızsın. Ona bir şans ver."

"Tamam, onu göreceğim ama ondan hoşlanmazsam onu göndereceksin, bana söz veriyor musun?"

"Evet, söz veriyorum Kelebek."

Hazan, o gece kâbuslarla bölünen bir uyku uyudu. Rüyasında annesini görüyordu ve her defasında tam annesine yaklaşırken annesi ondan uzaklara gidiyordu. Issız bir ormanda bir türlü annesine ulaşamamıştı.

Yataktan sıçrayarak uyandığında ter içinde kalmıştı. Yarın annesini görecekti ve en büyük korkusu onu sevdikten sonra tekrar bırakıp gitmesiydi.

Hazan, uyuyamamanın ve gördüğü rüyanın etkisiyle kendini yorgun hissediyordu. Üstelik sabahtan beri hiçbir şey yemediğinden midesi bulanıyordu.

Şu anda işkencelerin en büyüğünü çekiyor gibiydi. Demir'in çalışma odasında, pencerenin önünde dikilmiş, Haluk ve annesinin gelmesini bekliyordu. İlerideki ağaçlara doğru baktı. Her taraf yemyeşildi. Bu evi ne kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu. İlk defa uzun yıllardan sonra kendini bir yere aitmiş gibi hissetti. Aile kavramını burada yaşayan acılı insanlardan öğrenmişti ve bir sene sonra buradan gitmek oldukça zor olacaktı.

Manzarayı hafızasına kazımak ister gibi gözünü kırpmadan bakıyordu. Buradan gittikten sonra en fazla özleyeceği şey bu yemyeşil doğa olacaktı. Adana'da bu mevsimde, sıcaktan her yer çoktan sararmış olurdu. Aklına gelen bu saçma düşüncelerle olduğu yerde dikilmeye devam etti. Heyecanlı değildi. Sadece üzgündü. Onca sene annesiz büyümenin verdiği ezikliği yaşıyordu şimdi.

Araba yolundan gelen Haluk'un arabasını gördüğünde elini karnının üstüne götürdü. İçinde ezilen bir şeyler ona rahat vermiyordu. Fazla beklemesine gerek kalmadan araba yavaşça çakıllı yoldan kapıya yaklaştı. Motor sustuğunda nefesini tuttuğunu hissetti. Birazdan arabadan onu doğuran kadın inecekti.

Ön kapı açıldı ve annesi arabadan indi. Hazan nefesini tutmuş, gelen kadına bakıyordu. Arkası ona dönüktü. Arabanın yanına kadar gelen Banu ile annesi bir süre birbirlerine baktılar ve uzun yıllar sonra kavuşmuş dostlar gibi birbirlerine sarıldılar. Ayrılmaları dakikalar sürdü.

Kol kola girip evin basamaklarını çıkan ikiliye bakarken ne düşüneceğini ya da onunla ne konuşacağını bilmediğini anladı. Biraz sonra annesi kapıdan girecek ve onun karşısına gelecekti. Hayatında ilk defa annesini görecekti. Şimdi-

ye kadar neye benzediğini bile bilmiyordu.

On beş yaşındayken annesi onu aramıştı. Görüşmek istediğini söyleyen kadını telefonda sonuna kadar dinlemiş ve *'Benim annem ben iki yaşındayken öldü. Sizi tanımıyorum'* diye telefonu yüzüne kapatmıştı. O günden sonra hiç öyle bir telefon almamış, telefonda da olsa annesiyle hiç konuşmamış gibi yaşamaya devam etmişti. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Herhangi bir yabancıdan farklı değildi. Herhangi bir yabancıyla nasıl tanışıyorsa onunla da öyle tanışacaktı. Sonra da Demir'e onu göndermesini söyleyecekti.

Demir ise kanepede oturmuş, pencerenin önünde dikilmiş, sırtı kendisine dönük Hazan'ı seyrediyordu. Şimdi Hazan'ın annesine baktığı gibi, bundan iki yıl önce yağmurlu bir günde kendisi de o pencerenin önünde dikilmiş, Hazan'a bakmıştı. Renkli şemsiyeli, kırmızı yağmurluklu kıza... Başlarda onu deli eden kıza... Her ne kadar belli etmese de heyecanlı olduğunu biliyordu. Dün ona annesinin yaşadığını söylediğinde Hazan'ın hiç tepki vermeden biliyorum demesinin; onlar ancak iki yılda Mary'nin yerini bulurken, tüm bu zaman zarfında Hazan annesinin yerini biliyor oluşunun şaşkınlığını uzun bir süre üzerinden atamamıştı.

Hazan neredeyse yarım saattir hiç kıpırdamadan o pencerenin önünde dikiliyordu ve belli etmemeye çalışsa da annesini bekliyordu.

Dün burada, Hazan, annesi için *'Tanıyınca onu sevmekten korkuyorum.'* demişti. Bu cümle nedense Demir'e çok dokunmuştu. Bu cümleyi dün gece sabaha kadar düşünmüştü. Çünkü Hazan, içini görmüş gibi, onu gördüğü günden beri düşündüğü şeyi dillendirmişti. Çünkü her ne kadar Hazan bilmese de Demir de aynı durumdaydı. Kendisi de Hazan'ı tanıdıkça sevmekten korkmuştu. Ondan kaçma-

sının nedeni buydu. Dile getiremediği gerçek tam olarak buydu. Hazan'ı tanıdıkça ondan vazgeçememekten korkuyordu.

Bu kız bu eve geldiğinde, istemediği şeyleri yapar olmuştu. Hayatında nelerin eksik olduğunu görmüştü. Eksikliklerini fark ettirdiğinde ona daha çok kızmıştı. Bilmediği ona kızdıkça Hazan'ın umursamazlığı ve neşesini korumasıydı. Dün itiraf etmişti Hazan, hayatla başa çıkışı bunun üzerineydi. Kendisi gibi ona kızan ve onu kıran insanlarla o kadar çok zaman geçirmişti ki bu kadar neşe onun kendini savunma mekanizmasıydı.

Yılmaz'ın dediği gibi, ilk başta ona unuttuğu duyguları hatırlatan bu kızdan kurtulmak için aramıştı annesini. Ona alıştıkça, Hazan'ı gözleri aramaya başladıkça, onu sevindirmek için arar olmuştu. Sonunda Mary bulunmuştu ve birazdan bu kapıdan girecekti. Peki, sonra ne olacaktı? Hazan'ın gitmesini istiyor muydu? Ondan ayrılmaya dayanabilecek miydi? Okula gittiğinde bile gözleri onu ararken, bundan sonra onu görmeden durabilecek miydi?

Tüm bu sorulara aklı *'Evet.'* diyordu. *'Evet dayanabilirsin. Sen nelere dayanmadın? Ne canlar kaybettin? Onun iyi olduğunu bilmek, her şeye değer. Varsın uzak olsun'* diyordu. Kalbinin ise verdiği cevap tam tersiydi. Üstelik o kalbi yıllar önce Yasemin'le birlikte gömdüğünü düşünüyordu. Gömmemiş olduğunu anlaması derin bir acı ve ihanet duygusunu beraberinde getirmişti. O yüzden kıza bu kadar tepki göstermişti. Şimdi o kalp Hazan'ın gitmesine *'Hayır.'* diyordu.

Yıllarca bu duyguların eksikliğini bilmeden yaşamıştı. Hazan taşlaşmış kalbini tekrar attırabiliyordu. Unuttuğu duyguları ona hatırlatabiliyordu. Birini sevmekten korkmanın ne kadar insani bir duygu olduğunu hatırlatıyordu.

Tüm bunlara karşı gitme vakti geldiğinde Hazan'ı burada tutmayacağını biliyordu. O kendisinden çok daha iyi

birisini hak ediyordu. Bütün çocukluğunu mutlu olmak için geçirmiş bir kızın, hayattan alacağı mutlulukları elinden almaya hakkı yoktu. Hayatın ona mutluluk borcu vardı ve Hazan bu borcu hayattan tahsil etmeliydi. Onu özgür bırakacak, renkli kanatları ile uçmasını sağlayacaktı. Sevgi buydu belki de, sevdiğini özgür bırakmaktı.

Kaçak bir hayata onu mahkûm etmeyecekti. Hazan'ı yanında tutup onun hayallerini kırmayacak kadar seviyordu onu. Gözleri, sırtı kendisine dönmüş Hazan'a kaydı. Bu kızı seviyordu. Ona sinir olmak ve kızmak arasında bir yerlerde bu kızı sevmeye başlamıştı. Tüm sevdiklerinin yokluğuna dayanmıştı. Onun da yokluğuna dayanabilirdi. Onun, uzaklarda da olsa yaşadığı ve mutlu olduğunu bilirse yokluğu daha dayanahilir olurdu.

Bu küçük kız ona yeniden sevmeyi öğretmişti. Yeniden birini kendinden daha çok önemsemeyi öğretmişti. Yaşadığı hayatın ne kadar sefil bir hayat olduğunu öğretmişti. Kendisi de ona özgürlüğün ne kadar güzel olduğunu öğretecekti.

Kapının vurulmasıyla Demir'in düşünceleri bölündü. Yavaşça ayağa kalktı. Hazan pencerenin önünden kapıya doğru döndü.

İçeriye önce Mary, sonra da Banu girdi. Mary önce pencerenin önünde dikilen Hazan'a baktı. Gözlerini kızın üstünde sabitledi. Hazan hiç kımıldamamıştı. Olduğu yerde dimdik duruyordu. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi görülmüyordu. Mary ona doğru bir adım atmıştı, ama kızın yüzünü gördüğü anda devam etmedi.

"Hoş geldin Mary." dedi Demir, odadaki elle tutulur derecede olan gerilimi azaltmak için.

Mary, "Hoş bulduk Demir." diyerek ona doğru gitti ve birbirlerine sarıldılar.

"Bakıyorum hâlâ Türkçe'yi unutmamışsın."

"Unutmamak için çalıştım."

Ayrıldıklarında Demir pencerenin önündeki Hazan'a baktı. Hâlâ aynı şekilde ve aynı yerde dikilmeye devam ediyordu.

"Hadi Banu çıkalım." diyerek Banu'ya döndü. Sonra da kızın yanına gitti ve ona doğru eğilerek fısıldadı. "Ona bir şans ver Kelebek, onu bakışlarınla öldür diye bulmadım."

Hazan'ın ifadesiz yüzü gülümsedi. O da aynı fısıltıyla, "Bana söz verdin, hoşlanmazsam buradan gidecek."

"Söz." dedi ve Banu ile birlikte odadan çıktı.

Hazan, karşısında dikilen kadına baktı. Rengini aldığı kadına... Gerçekten de annesine benziyordu. Herkes boşuna söylememişti. Saçları onun gibi kızıldı, gözleri onun göz rengini almıştı. Teninin rengi bile aynıydı. Sanki yaşını büyük gösteren bir aynaya bakıyordu. *'Yirmi yıl sonra neye benzeyeceğim?'* diye düşünmesine gerek yoktu. Şu anda gördüğü kadın onun yirmi yıl sonraki haliydi. *'En azından güzel olacağım'* diye düşündü. Kırklı yaşlarda kesinlikle güzel olacaktı. Çünkü annesi gerçekten de güzel bir kadındı.

Ama bir yabancıydı, kesinlikle hiç tanımadığı ve varlığını dört sene öncesine kadar bilmediği bir yabancı, annesi değil. On yedi yıldır görmediği herhangi biri gibi şimdi karşısında dikiliyordu. Arkasında iki yaşındayken bıraktığı çocuğunu, on dokuz yaşında genç bir kız olarak bulmuş biri. Karşısındaki kadına bakıyor ve hiç annesi gibi hissetmiyordu. Herhangi birisiydi onun için, ona benzeyen herhangi biri.

Burada daha ne kadar dikileceklerini bir an düşündü. Ne söyleyeceğini bilemedi. Konuşursa kötü şeyler söylemekten korkuyordu, onun için de hiç ağzını açmadı. Sonunda ilk konuşan annesi oldu.

"Çok güzelsin Hazan." Hafif aksanlı Türkçesi oldukça iyiydi.

"Sen de öylesin."

"Baban öldüğü için üzüldüm."

"Ben üzülmedim."

Hazan, bu tanımadığı kadınla babasının ölümünü konuşacak değildi. Aslında onunla hiç konuşmak istemiyordu. Tamam, onu görmüştü ve ondan hoşlanmamıştı. Bu kadar basitti. Artık çekip gitmesi gerekmiyor muydu?

Mary, kızın cevabından babasını sevmediğini anlamıştı. Babasının öldüğüne üzülmeyecek kadar kim bilir neler yaşamıştı, ona ne yapmıştı Ömer? Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ onun ruhuna açtığı yaralarla uğraşıyordu Mary. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemeyecekti belki de. Büyük ihtimalle kızının da aynı onun gibi ruhu yaralıydı. Onun yüzünden tam on yedi yılını kızına hasret geçirmişti. Ölmüş olması onu affedeceği anlamına gelmiyordu. Mary, o adamı asla affetmeyecekti.

"Sana öldüğümü söylemiş."

"Evet, bana iyilik yaptı. Beklentilerimi ve özlemimi engelledi. Yaşadığını bilseydim beni neden terk etti diye kendimi mutsuz edecektim. Gördüğün gibi çok da umurumda değilsin."

Hazan'ın her kelimesi sivri uçlu bir bıçağın bedenine saplanması gibiydi, ama Mary tüm bunları göze alarak buraya gelmişti. Karşısındaki kız, her ne kadar güçlü gibi dursa da kırılgan genç bir kızdan başkası değildi. Ya bu görüşme sonuncunda onu tamamen kaybedecekti ya da yeniden anne kız olacaklardı.

Başı hafifçe dönünce yandaki koltuğu göstererek "Oturalım mı?" dedi.

Hazan hiçbir şey demeden biraz önce Demir'in kalktığı yere oturdu. Mary bir süre daha ayakta kıza baktı ve o da karşısındaki koltuğa oturdu. Kolay olmayacaktı, hem de hiç kolay olmayacaktı.

Dört yıl önce onu aradığında ve Hazan'ın *'Benim annem öldü ve sizi tanımıyorum.'* diyerek telefonu yüzüne kapadığında bu görüşmenin hiç de kolay olmayacağını anlamıştı.

Haluk onu bulduğunda ve buraya getirmek için konuştuğunda dört yıl önceki olayı ona anlatmış ve Hazan'ın kararına saygı göstermek için gelmek istememişti. Haluk ise o zaman on beş yaşında olan bir çocuğun sözlerine inanmaması gerektiğini ve Hazan'ın anne özlemi çektiğini söylemişti. Şimdi karşısında düşmanca bakan, kendisiyle aynı renk gözlere sahip bu kız, fikrini hiç değiştirmemişti. Dört yıl önce telefonda ona ne dediyse şimdi de öyle düşünüyordu. Annesinin ölü kalması konusunda fikrini değiştirmediğini görüyordu.

"Buraya gelmemden hoşlanmadığını biliyorum."

"Evet hoşlanmadım. Seni tanımak isteseydim bunu dört yıl önce yapardım. Ben hangi cesaretle burada olduğunu merak ediyorum sadece."

"Ben seni tanımak istiyorum Hazan. Belki bir şansımız olur diye düşünüyorum."

"Bunun için çok fırsatın olmuştur muhakkak, ama hiçbirini kullanmadığına bahse girerim."

"Hayır, olmadı. Seni yanıma almak için hiç fırsatım olmadı. Olmasını ne kadar isterdim bilemezsin."

Hazan, kadının söylediklerine inanmıyordu. Bir insan çocuğunun bunca sene nerede olduğunu bilir ve onu görmek için hiçbir şey yapmazsa anne olmaya da hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Şimdi böyle bir fırsatın olduğunu sana düşündüren ne o zaman?"

"Birbirimizi tanıyabiliriz, biraz zaman geçirebiliriz."

"Ben seni tanımak istemiyorum. Dört yıl önce de istemedim, şimdi de istemiyorum. Sadece Demir'e verdiğim bir söz var, onun için buradasın. Bence yeteri kadar birbirimiz gördüğümüze göre gitmelisin."

"Anlıyorum."

"Anladığına sevindim. Tamam beni gördün, ben de seni gördüm ve bitti. Buradan gidebilirsin artık."

"Bu kadar yolu gitmek için gelmedim Hazan."

"Neden, gitmek senin için kolay olmalı? Nasılsa daha önce de yaptın. Arkanda ne bıraktığını umursamadan çekip gitmiştin."

"Beni yargılamadan önce dinlemek istemiyor musun?"

Hazan'a burada oturmak bile zor geliyordu. Ona her baktığında gördüğü sadece onu terk eden bir kadındı. Daha ne istiyordu? Gelmişti ve kızını görmüştü. Artık çekip gitmesi gerekmiyor muydu? Belki de ne istediğini ona kesin olarak söylemeli ve bu işkenceye son vermeliydi.

"Hayır, istemiyorum. Seni de yargılamıyorum. Sen on yedi yıl önce bir seçim yaptın, yaptığın seçimin sonuçlarına katlanmak zorundasın. Ben de bir seçim yapıyorum ve seni hayatımda istemiyorum. Her şey bu kadar basit. Şimdi buraya gelmiş olman bu düşüncemi değiştirmeyecek."

"Görüntün bana benzeyebilir, ama acımasızlığın ne yazık ki babana benzemiş."

Hazan, bunu duyduğunda daha da sinirlendi. Asla o adama benzemek istemiyordu. Annesinin gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Senin de en az onun kadar acımasız olduğunu düşünürsek, neden böyle olduğum anlaşılır."

"Yeni bir başlangıç yapabiliriz, hiçbir şey için geç değil Hazan."

"Ben yirmi yılda, başka insanların yapmadığı kadar yeni başlangıçlar yaptım ve artık yapmak istemiyorum."

"Anne olduğunda beni anlayacaksın Hazan."

Hazan sinirle ayağa kalktı. Bu kadar tahammül etmek bile onu yormuştu. Kadına iyice yaklaştı ve onun tepesinden bakarak konuşmaya başladı.

"Sen anne olmana rağmen, annelik ne demek bunu bile bilmiyorsun ve anne olduğumda nasıl davranacağımı sorgulayacak en son insansın. Sen beni hayatında istemedin ve ben de seni hayatımda istemiyorum. Neler yaşadığımı bilemezsin ve bilmene imkân yok. On yedi yıl sonra hayatımı sorgulamaya da hakkın yok. Beni sevgi nedir bilmeyen bir adama bırakıp gittin ve öğrenemediğim bir şeyi benden bekleyemezsin."

"Biliyorum, seni bırakmamalıydım ama seni yanıma alamazdım."

"O zaman yanımda kalacaktın! Anneler çocukları için her türlü zorluğa katlanır ama sen ne yaptın, babamın davranışlarından kaçtın! Ne kadar dayandın, iki yıl mı? Üç mü? Ne kadar?"

Sustu. Kadına bakmaya devam etti. Konuşmaya başladığında tekrar yerine oturmuştu.

"Ben ne kadar dayandım biliyor musun? On yedi yıl! Evet, on yedi yıl o adama dayandım. Gördüğün üzere hiçbir şey olmadı, gayet iyiyim. Demek ki, dayanılırmış."

Mary hiçbir şey demedi. Kızının nefret dolu bakışları yüreğini dağlamıştı. Söyledikleri onu etkilemezdi. Hazan ne derse desin inanmayacaktı. Karşısında gördüğü kız yaralı bir genç kızdı. Ömer'le değil büyümek, birlikte olmak bile yaralı olmaya yeterdi.

Ömer'i bırakıp gittiği için asla pişman olmamıştı. Yıllardır tek pişmanlığı kızını geride bırakmak olmuştu. Ama Hazan gerçekleri bilmiyordu. Gerçekleri bildiğinde davranışlarının değişeceğini biliyordu, gitmekten başka çaresinin olmadığını bilirse onu affedebilirdi, ama o şekilde affedilmek istemiyordu. Kızının onu gerçekleri bilmeden affetmesini istiyordu.

Hazan ne derse desin, onu gördükten sonra bir daha bırakmayacağını biliyordu. İşinin zor olduğunu bile bile

buraya gelmişti. Onu bir daha bırakmayacaktı. Kelimeleri onu yaralasa da buna dayanacaktı. Tek bir şansı vardı ve o şansı en iyi şekilde kullanacaktı.

Hazan da gözlerini dikmiş annesine bakıyordu. Babasının aksine ne kadar da sakindi. Ağır laflar etmesine karşın sakinlikle karşılamıştı. *'Bu kadını sevmek nasıl olur?'* diye bir an düşündü ve sonra bunu düşünmemeye karar verdi.

Hazan'ı doğurduğunda onun şimdi olduğu yaştaydı. Dilini bilmediği bir ülkede, acımasız bir adamın çocuğunu doğururken ne düşünüyordu acaba? Öyle kötü biri gibi durmuyordu. Babası bu kadına ne yapmıştı da arkasında iki yaşındaki kızını bırakıp gitmişti? Bir an bunu ona da sormak istedi, ama sonra vazgeçti. Onu hayatında istemediğini söylemişti. Şimdi onun nedenlerini dinlemek istemiyordu. Onun tekrar evlenip evlenmediğini bile bilmiyordu. Belki de başka çocukları vardı. Belki bu yüzden yıllardır onu aramamıştı.

Bir an içinden bir şeylerin kaydığını hissetti. Geride bırakılmış olmak canını çok acıttı. Merakına yenildi.

"Başka çocukların var mı?" diye sordu. Sorduğu anda da pişman oldu. Neden bilmek istiyordu ki? Var derse bu canını daha çok yakacaktı.

"Hayır, yok. Hiç evlenmedim."

Hazan arkasına yaslandı. Göz göze geldiklerinde gözlerini ondan kaçırdı. Her ikisi de acımasız bir adamın kurbanı olmuşlardı. Ne kadar mutlu görünseler de içleri yaralıydı. Beraber o yaraları sarmaları mümkün müydü? Bunca acı ve zaman arada varken, tekrar anne kız olabilirler miydi? Ya tekrar giderse Hazan'ın bunu kaldıracak gücü olur muydu?

Karşısında oturan kadının hüzünlü yosun rengi gözleri etkilemişti onu. O gözlerde çekilen acıların görüntüleri takılı kalmıştı sanki. Bu kadar hüzünlü bakan başka birini

tanımamıştı. O kadar acıya rağmen Demir bile böyle bakmıyordu. Onun neler çektiğini bir yanı öğrenmek isterken diğer yanı yumuşamaması gerektiğini söylüyordu.

Bir süre daha hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Hazan'ın gözü bir an saate takıldı. Yemek saati gelmişti. Yerinden yavaşça kalktı ve kadına bakarak konuştu.

"Bu evde yemekler saatinde yenir, yoksa Banu hala kızar."

Bunun üzerine annesi de yerinden kalktı. Hazan'a bakarak gülümsedi.

"Eskiden de kızardı, ama en çok kızdığı hep baban olurdu. Eski alışkanlıklar değişmiyor."

"O zaman onu kızdırmayalım." diyerek kapıyı açtı ve arkasını dönüp kadına baktı. Hâlâ aynı yerde bekliyordu.

"Haluk amca ile geldiğini göz önüne alırsak karnın acıkmış olmalı."

"Evet acıktım."

Kapının önünde bekledi. Mary kızının uzattığı barış çubuğunu tutacaktı. O çubuk şu anda çok ince olabilirdi, ama onu güçlendirmek bundan sonra onların işiydi.

"Teşekkür ederim." dedi, kızının yanına geldiğinde.

Yemek odasına girdiklerinde herkes oturmuş, onları bekliyordu. Demir kıza bakıp gülümsedi. Hazan da ona gülümsemişti. Kelebeği en azından annesine bir şans verecekti, belki bu ikisinin de geçmişlerini sarmaya yarardı.

Kal, beni böyle bırakma
Nasıl korkuyor insan böyle yalnız kalınca
N'olur kal, beni sakın bırakma
Nasıl titriyor bir kalp karanlığa alışınca

CEM ADRİAN

ON YEDİ

Mary bir hafta İngiltere'de kaldıktan sonra Fransa'ya döndü. Oradaki evi kapatıp işlerini devredeceğini söyledi. İngiltere'ye dönüp Hazan'a yakın olmaya karar vermişti.

Hazan bu bir haftayı annesi ile geçirmesine rağmen ona olan soğuk tavrında bir değişim olmamıştı. Aslında kadının pes edip gitmesini beklemişti, ama Mary onun her türlü düşman tavrına karşı sabırla direnmiş, onunla konuşmaya çalışmış, konuşamadığı zamanlarda yanında sessizce oturmuştu.

Mary gittikten iki gün sonra onun varlığına alıştığını fark etmişti. Yılların acısı kolay affedilmiyordu. Onu zorladığını biliyordu, ama kadın hiç sesini çıkarmadan her dediğine göğüs geriyordu.

Annesini affetmeye henüz hazır değildi. Biraz zamana ihtiyacı vardı. Annesiz geçen yıllar kolay silinmiyordu. Üstelik hâlâ onu affedip affetmeme arasında gidip geliyordu.

Bahçede salıncakta oturmuş, ağaçlık alana bakıyordu. Ne yapacağını birkaç gündür düşünmeye başlamıştı. Annesi birkaç hafta sonra buraya dönecekti ve okul açıldığında onun da Londra'da olacağını hissediyordu. Onunla yaşamaya henüz hazır değildi.

Demir son bir haftadır onu annesi ile yalnız bırakmaya özen göstermişti. Hazan onunla da gittikçe uzaklaştığını görüyordu. Demir ona soğuk davranmıyordu, ama sıcak da değildi. Bu durum Hazan için daha zordu. Sevdiği adamın bu davranışları onu içten içe yaralıyordu. Artık bu defteri kapatmanın da zamanı gelmişti. Üstelik Demir onu göndermek için iki yıldır annesini de aramış ve bulmuştu. Belki de artık buradan gitmenin zamanı gelmişti. Bir yıl daha burada kalmanın hiçbir anlamı yoktu. Yılmaz amcasına durumu anlatmalıydı. Burası artık ona acı veriyordu.

"Bir arkadaş ister misin?" diye soran sese doğru döndü. Demir yanında Max ile havuzun kenarında dikiliyordu.

"Fena olmaz." diyerek salıncakta yana kaydı.

Onu görmek bile kalbinin deli gibi atmasına neden oluyordu. Birini bu kadar severken ve ona ulaşmak imkânsızken nasıl yaşardı? Sürekli onu görürken ve hiçbir şey yapamazken nasıl dayanırdı?

Demir'in oturması ile salıncak ileri geri gidip gelmeye başladı.

"Bu kadar düşündüren ne seni?"

"Hiçbir şey, sadece oturuyorum."

"Annene bir şans verdiğin için teşekkür ederim Hazan. Mary bu şansı hak etmişti."

"Ben hâlâ bu şansı hak edip etmediğine karar veremedim."

"Onu tanıdıkça karar vereceğine eminim Kelebek."

Hazan kelebek kelimesini duyduğunda dönerek yanında oturan adama baktı.

"Bana neden kelebek diyorsun Demir?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, bilakis çok hoşuma gidiyor. Kelebekleri severim ve senin söyleyiş tarzını da seviyorum."

"Nasıl söylüyorum?" diyerek ona gülümsedi Demir.

"Kendimi özel hissetmemi sağlıyor. Sevgi sözcüğü gibi geliyor. Seni seviyorum der gibi."

Demir konunun buraya gelmesinden rahatsız olarak kıpırdandı. "Özel olduğun için söylüyorum Hazan." diyerek sustu ve o da ilerideki ağaçlık alana gözünü dikti.

"Sevgi konusunu aramızda hallettik sanıyordum. Hâlâ bunda ısrar etmen doğru değil Hazan."

Hazan hiç sesini çıkarmadı. Bu konuda konuşmak onu üzüyordu, ama şu anda öğrendiği şey daha çok üzülmesine neden oldu. Demir buradan giderken ne düşünüyorsa hâlâ aynı şeyi düşünüyordu. Hâlâ onu sevmesini yanlış olarak görüyordu. Sevgiden bu kadar uzak birini sevginin içine çekemezdi. Demir önüne bir duvar örmüştü ve her geçen gün o duvar daha da yükseliyordu. Onu aşmak gittikçe imkânsız hale gelmişti. Bu da verdiği kararın ne kadar doğru olduğunu ona anlatır gibiydi. Buradan gitmeli ve herkes rahat etmeliydi.

Bu konuyu açarak Demir'i rahatsız ettiğini görmüştü. Israr etmek her geçen gün anlamını yitiriyordu. Belki ileride Demir fikrini değiştirirdi. O zaman bir şansı olup olmayacağını bilmiyordu ya da buradan gittikten sonra bir daha Demir'le karşılaşıp karşılaşmayacağından emin değildi. Herkes kendi yoluna gitmeli ve hayatını kurmalıydı. Demir bir seçim yapmıştı. Karısı öldükten sonra yalnızlığı seçmişti. Kendisine düşen de bu seçime saygı göstermek olacaktı.

Yavaşça yerinden kalktı. "Yorgunum biraz uzanacağım." diyerek adamın yanından ayrıldı.

Demir kızın arkasından bakarak bir süre daha oturdu. Hazan, hâlâ ona karşı olan duygularını değiştirmemişti. Onu üzdüğünün farkındaydı, ama birkaç yıl sonra Hazan ona hak verecekti. Kendini reddedilmiş gibi hissetse de Demir onun acı çekmesini önlemek istiyordu.

O da yerinden kalkarak, "Gel Max." deyip ilerideki ağaçlık alana doğru yürümeye başladı.

Hazan odasının penceresinden Demir'in ve Max'in ağaçlık alana doğru gidişine baktı. Sonunda her ikisi de ağaçların arasında kaybolduğunda arkasını dönerek yatağın üstüne uzandı. Kararını vermişti. Tek problem bunu evdekilere nasıl söyleyeceğiydi.

Hayatını yoluna koymak zorundaydı. Her şey bitmiş, hayalleri gerçekleşmeden dalında solan bir gül gibi kurumuştu. Burada kalmasının tek nedeni Demir'di ve ne yazık ki adam ona karşı bir şeyler hissetmiyordu.

Onu sevdiğini söylemesine rağmen adam "Bunu duymamış gibi yapacağım." demişti ve gerçekten de dediğini yapıyordu. Buna dayanamıyordu artık. Onu severken, onun tarafından sevilmemeye dayanamıyordu. Burada ne kadar kalırsa kalsın Demir'in tutumu değişmeyecekti ve ona bu kadar yakınken bu artık acı veriyordu.

Kalbine sevme diyemiyordu. Demir'in kalbinde ise ona yer yoktu. Adamın kalbinde hâlâ kaybettiği sevdikleri vardı. Ne yaparsa yapsın o kalpte bir yeri olmayacaktı.

Gözlerini yumdu ve hiçbir şey düşünmeden biraz uyumaya çalıştı. Yarın yeni bir gün olacaktı ve Hazan her zamanki gibi yeni güne hazırdı.

Birkaç gün sonra verdiği karar iyice netleşmişti. Artık geriye tek bir şey kalıyordu; bunu Demir ile konuşmak. Bir saattir odanın içinde tırnaklarını yiyerek dolaşıyordu. Bunu Demir'e nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Sonunda aşağıya inerek çalışma odasının kapısını tıklattı. Ses gelmeyince kapıyı açıp baktı. Hiç kimse yoktu.

"Demir amcayı arıyorsan bahçede!"

Arkasını dönünce Bora'yı gördü. "Yanında birileri var mı?"

"Biraz önce babamla yanındaydık, yalnız."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Banu hala ile markete gidiyoruz, gelmek ister misin?"

"Hayır."

"Görüşürüz." diyerek yanından ayrılan Bora'ya baktı ve kararlı adımlarla bahçeye doğru yürüdü. Annesi gelmeden bu işi bitirmeliydi.

Evin arkasına doğru yürüdüğünde Demir'i gördü, bahçedeki koltuklarda oturmuş gazete okuyordu. Olduğu yerde durdu ve bir süre onu seyretti. Daha sonra ağır adımlarla yanına doğru gitti.

"Merhaba."

"Merhaba Hazan."

"Oturabilir miyim?"

"Tabii." diyerek karşısındaki koltuğu gösterdi Demir. Hazan otururken gazeteyi katlayıp sehpanın üstüne koydu.

Hazan gösterilen yere oturdu ve adama gülümsedi.

"Nedense içimde duymaktan hoşlanmayacağım şeyleri söyleyecekmişsin gibi bir his var." dedi Demir de ona gülümseyerek.

"Yanıldın. Hoşlanacağından eminim."

"Öyle diyorsan dinleyelim o zaman."

Hazan konuya nasıl başlayacağını bir süre düşündü.

Demir onun huzursuz halini anlamıştı. Hazan ne söyleyecekse duymak istemediğine karar verdi, ama yine de bekledi. Bir süre daha sessizce oturdular. Demir bu insanı delirten sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Ne oldu Hazan, sorun ne?"

"Buradan gidiyorum."

"Daha okula çok var, neden erken gidiyorsun?"

"Okula gitmiyorum Demir, Türkiye'ye dönüyorum."

Demir birden içinin acıdığını hissetti. Bu kelimeyi gün gelip Hazan'dan duyacağını biliyordu. Bilmediği bu kadar çabuk olacağıydı. İsterse burada kalabilirdi. Ona annesini buldu diye gitmek zorunda değildi. Üstelik daha okulu vardı.

Gözlerini kızdan çekip ilerideki dağlara doğru baktı. Ne sanmıştı, Hazan'ın burada sürekli kalacağını mı? Kıza hiç bakmadan "Okul ne olacak?" diye sordu.

"Bırakırım ya da bir süre ara veririm. Bilmiyorum, resim okuyup okumamaya bile karar vermiş değilim. Sadece artık bir karar vermem gerektiğini biliyorum."

"Daha on dokuz yaşındasın. Bu acele, neye karar vermek için?"

"Birkaç hafta önce on dokuz yaşına girdim, unuttun galiba." diyerek güldü. "Seni bana katlanmaktan kurtarıyorum."

"Anneni gitmen için bulmadım Hazan."

"Biliyorum, her ne kadar bir zamanlar bunun için arasan da."

"Daha bir sene burada kalabilirsin."

"Gitmek istiyorum Demir, nasılsa şimdi gitmesem de bir gün gideceğimi biliyordun."

"Evet Kelebek, biliyordum. Bir gün özgürlüğe doğru kanat çırpacağından emindim."

"Evet, artık özgür olmak istiyorum ve hayatım üzerine kararları ben vereceğim."

"Bu senin en doğal hakkın."

Demir, gözlerini uzaktaki dağlardan çekip karşısında oturan kıza çevirdi. Hazan da kafasını çevirmiş, yosun rengi gözleri ile ona bakıyordu. Gözlerinde gördüğü bir şey umutlanmasını sağladı ve umutla Demir'e sordu.

"Burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Ben bir şey istemiyorum Hazan. Bence artık annen de burada olduğuna göre okulunu bitirmelisin. Herkes böyle bir imkânı elde etmek isterken sen elinin tersi ile itiyorsun. Burada da kendine bir düzen kurabilirsin. Üstelik annen İngiliz, bu sana başka kapılar da açar."

"Benim ülkem burası değil Demir."

"Benim de değil, ama imkânlar neredeyse orada yaşamalısın. Yine de buna karar verecek olan sensin Hazan. Bir başkası senin yerine karar veremez."

"Kal dersen kalırım Demir, hem de burada, böyle yanı başında. Hiçbir yere gitmem."

Demir uzun bir süre kıza baktı. Aynı şekilde Hazan da ona bakıyordu. Kalmasını istiyor muydu? Evet, istiyordu; her şeyden çok istiyordu. Peki, sonra ne olacaktı? Hazan bu kaçak hayatı peşinden ne kadar sürükleyecekti? Yıllar geçtikçe o gülen gözlerin hüzne bulanmasını nasıl beklerdi? Gülen yüzünün solmasını nasıl seyrederdi?

İstemeden de olsa yanında birçok hayat sönmüştü. Onu seven bu kızın hayatını önce yakıp sonra da küllerini seyredemezdi. Sonsuza uğurladığı sevdikleri için artık yaslarını tutmaktan başka yapacağı hiçbir şey yoktu. Bile bile Hazan'ı bu yaşama dâhil edemezdi. Etmeyecekti. Kendisi bile böyle yaşamaya zor dayanırken, kendini mutlu etmek için bir başkasının mutsuz olmasına göz yumamazdı.

Hazan bilmiyor olabilirdi, ama yaşamını değiştiren bu kızın yolundan çekilmeli, onun kaderi olmamalıydı. Üstelik aralarındaki yaş farkı başlı başına bir engelken başka

engellere gerek bile yoktu. Bir katildi, kendisi öyle hissetmese de, kanun önünde bir katildi o. Acıdan başka ona verecek bir şeyi yoktu.

Hazan çok gençti. Şimdi üzülebilirdi ama çabuk atlatırdı. Peki, kendisi atlatabilecek miydi? Bu sefer de yıkılmadan durabilecek miydi? Çekilmez hayatını onsuz devam ettirebilecek miydi? Bilmiyordu, bildiği tek şey bunu ona yapmayacaktı. Hazan'ı hep gülen yüzü, sonsuz neşesi ile hatırlamak istiyordu. Kendi zevkleri için onu feda etmeyecekti.

Hâlâ ona bakan kıza bir yanıt vermesi gerektiğini biliyordu. Hazan'a döndü.

"Kal demeyeceğimi biliyorsun Kelebek, istesem de diyemem, sana bunu söylemeye hakkım yok."

"Biliyorum, ama ben seni istiyorum Demir, sen beni istemiyor musun?"

"Senin dediğin şekilde değil Hazan."

"Burada daha fazla kalamam, o zaman."

"Gitmelisin, hayat sana ne getiriyorsa onu yaşamalısın. Çok gençsin, şimdi üzüldüğünü sanıyorsun, ama ileride bugünleri düşününce gülümseyeceksin."

"Ben çok genç olabilirim, ama sen de yaşlı sayılmazsın."

"Yanılıyorsun Hazan. Sana göre yaşlıyım. Görüntü bir şeyi değiştirmez, hangi yaşta hissettiğin önemli; ben kendimi çok yaşlı hissediyorum. Yorgunum. Hayat yorgunuyum. Burada kalırsan bu yorgun yaşantımda bir süre sonra sen de yorgun olacaksın."

"Seni seviyorum Demir, bu bir şey ifade etmiyor mu? Sevgi bir sürü şeyi iyileştirir."

"Sevmesini bilmezsen hiçbir şey ifade etmez."

"Öğrenebilirsin, sana öğretirim. Bildiğini biliyorum, en azından bir zamanlar bildiğini biliyorum."

"Artık bunu öğrenmek istediğimden emin değilim Kele-

bek. Ben sıramı savdım. Şimdi sıra sende, mutlu olmak için etratına bakman yeter."

"Bir tek kelime Demir... Bir tek kelimenle ölene kadar burada kalabilirim."

Demir güldü, gülüşü acı doluydu.

"Burada kalırsan yaşarken ölürsün. Bir süre sonra beni hatırlamayacaksın bile. İleride gerçekten seveceğin biri olacak Hazan, sana güvenli bir yaşam sunacak biri. Seni tehlikeye atmayacak, seni koruyacak biri; bu, ben değilim. Ben bunların hiçbirisi değilim. Ben kimseyi koruyamam, koruyamadım da zaten. Ben yanlış adamım. Doğrusunu bulacağına inanıyorum Kelebek."

"Seni ikna etmemin mümkünü yok, değil mi?"

"Yok Hazan. Onun için bu işi olduğundan da zor hale getirme."

Hazan, Demir'e daha fazla bakmak istemedi. Onu ikna etmesi mümkün değildi. Bitmişti ve bittiğini kabul etmeliydi. Demir yaralı bir adamdı ve yaralarını sarmaya hiç niyeti yoktu. Onları iyileştirmek için hiçbir çabası yoktu. Hayatını yaraları ile yaşamak istiyordu. Onun dediği gibi bu işi zorlaştırmamalıydı. Eğer onu seviyorsa ki seviyordu, onu daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. Hazan'ın tek talihsizliği sevmeyi bilmeyen bir adamı sevmiş olmasıydı.

"Annen de gelecek mi?" diye sordu Demir.

"İstemiyorum ama geleceğini biliyorum."

"Onu hayatına dâhil et ya da etmeye çalış. Mary iyi bir kadın Hazan. Sana annelik yapamamış olabilir, ama izin verirsen bunu göstereceğinden eminim. Babanın davranışları yüzünden gitti, seni sevmediği için değil. Baban bu hakkı onun elinden aldı. Sen alma. Annen olmasına izin ver. Onu hayatından çıkarma."

"Burada kaldığı sürede ona yaptıklarımdan sonra çekip gider sanmıştım, ama beni yanıltı. Gerçekten annem olmak ister gibi duruyor."

"Gerçekten istiyor da ondan. O da en az senin kadar inatçı." diyerek gülümsedi.

"Keşke sen de kalmamı isteseydin."

Demir sessiz kaldı. İstiyordu, hem de çok istiyordu. Yanında oturan bu kıza sarılmak ve onu hiç bırakmamak istiyordu. Onu sevmek istiyordu. Onu korumak istiyordu. Onunla bir hayat kurmak istiyordu. İstemekle hiçbir şeyin olmadığını uzun zaman önce anlamıştı. Keşke her şey Hazan'ın dediği kadar basit ve kolay olabilseydi.

Hazan gençti, o yaşlarda her şey istenince oluyor gibi geliyordu. Ama yaşam öyle değildi. O kadar basit değildi. Karmakarışık ve zordu.

O bunları düşünürken Hazan yanından kalktı, ona doğru döndü. Yosun renkli gözler nemlenmişti ve bunun sorumlusu kendisiydi. Kız ona baktı, hiçbir şey demeden arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı.

Kelebeği uçmak için hazırdı. Kanatlarını çırpmaya başlamıştı, artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Birkaç gün sonra Hazan'ın annesi geldikten sonra Türkiye'ye döneceğini evdeki herkes duymuştu. Hazan bunu saklamamıştı ve kararını değiştirmeyi de düşünmüyordu. Bu evi ve bu insanları sevse bile sevmesini istediği kişi onu sevmiyordu. Bu ev ona acı vermeye başlamıştı.

Banu, Hazan ile konuşmadan önce Demir'in söyleyeceklerini dinlemek için onun odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtığında Demir her zamanki kolluğunda oturmuş dalgın gözlerle dışarıya bakıyordu.

"Bu güzel havada bari kendini buraya kapatma."

Demir sesin geldiği tarafa doğru dönmeden konuştu. "Burada mutluyum."

Banu, onun yanındaki koltuğa oturarak bir süre adamın hüzünlü yüzüne baktı. Konuşmayınca kendisi de konuyu nereden açacağını düşünerek bekledi.

Demir, Banu'nun neden geldiğini biliyordu. Onunla bunu konuşmak istemese bile ne yaparsa yapsın bundan kaçamayacağının da farkındaydı. Banu konuşmayınca kendi konuşup bu işten kurtulmak ister gibi Banu'ya baktı.

"Neden geldiğini biliyorum."

"Madem biliyorsun bu konuda bir şey yapmayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü on dokuz yaşındaki bir kıza ne yapıp yapmaması gerektiğini söylemeyeceğim. Üstelik buradan gideceğini zaten biliyordun. Sürpriz değil."

"Hazan senin sorumluluğunda."

"O reşit Banu ve istediğini yapabilir. O vasiyetteki hiçbir şey bağlayıcı değil. Hazan gitmek istiyorsa ona engel olmayacağım. Bana sorarsan sen de olma."

"O kızı seviyorum."

"O zaman ona destek olman lazım. Onun önünde özgürce yaşayacağı güzel günleri var. Hem artık yalnız da değil."

"Mary onunla gidecek mi?"

"Gidecektir. Bir daha kızını bırakacağını sanmıyorum."

"Bu senin işine gelmiştir Demir. Ne de olsa Hazan geldiğinden beri istediğin buydu, annesini bulur bulmaz onu buradan göndermek. Rahatladın mı bari?"

Demir karşısındaki kırmaktan korktuğu kadına baktı. Hazan'ın gidişinden onu suçlayacağını biliyordu. Ah bir bilseydi... Bir bilseydi onun gitmemesi için her şeyi yapacağını, ama bilmiyordu ve bilmesini de istemiyordu. Yoksa onun Hazan'ı ikna edeceğini biliyordu. Hazan'ın sürekli

gözünün önünde olması zaten yeteri kadar zordu. *'Bırak'* dedi içinden, *'Banu bu şekilde anlasın, onu gönderdiğimi sansın'* diye geçirdi.

"Ona gitmesini söylemedim Banu, bu onun kararı. Gitmek isteyeni zorla tutacak değilim."

"Gerekirse zorla tutmalısın. İsteyerek gittiğini sanmıyorum."

"Tutmayacağım Banu, istediği yere gidebilir. Hazan bizim gibi değil. O özgür bir birey, ama biz öyle miyiz? Ya da ben öyle miyim? Ben burada tutsağım. Buraya geldiğimden beri kaçak yaşıyorum. Sen de benimle birlikte buraya tıkıldın kaldın. Hayatını yaşamadığının farkında mısın? Daha gençsin, buraya gelmeseydin belki evlenirdin, yeniden çocukların olabilirdi."

"Ben bu yaşamı seçtim Demir, bunda senin hiçbir suçun yok. Böyle olmasını istedim. Evlenmeyi hiç istemedim. Başka çocuklarım da olsun istemedim."

"Ben de benim yüzümden onun başına bir şey gelmesine dayanamam Banu ya da burada yaşayanların. Onun için onu tutmayacağım, tutmak da istemiyorum. Çok genç ve akıllı bir kız. Kendi yolunu bulacaktır. Gitmeli ve hayatını kurmalı, burada kaldığı her dakika onun hayatı için endişelenmekten bıktım."

"O sana âşık Demir."

Demir, bunu duyduğu anda huzursuzca kıpırdandı. Bunu Banu'nun anlamasından rahatsız oldu

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum, bu kadar kör olmasan kendin de görürsün zaten."

"O zaman gitmesi daha da iyi olacak."

"Sen ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun Demir?"

Demir sustu. Bu soruya cevap vermek istemiyordu, ama suskunluğu onaylar gibiydi, onun için kadının gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Hissetmiyorum Banu."

"Ne kadar değiştiğinin farkında değil misin?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Çok alakası var. Artık eskisi gibi değilsin. İnsanların içine karışıyorsun. Başka işlerle uğraşıyorsun ve artık çok fazla içmiyorsun. Sakallarını kestiğini söylemiyorum bile."

Demir hiçbir şey demedi. Kaşlarını çatmış Banu'ya bakıyordu. Banu'nun ise susmaya niyeti yoktu.

"Artık mutlu olmanın zamanı geldi Demir. Bana diyorsun ama sen benden de gençsin. Sen de tekrar evlenip bir aile kurabilirsin."

"Bir kişinin daha hayatını karartayım yani, bunu mu demek istiyorsun?"

"Onun gitmesine izin vermek, vereceğin en kötü karar Demir. Sadece bunu düşün. Pişmanlıklarına bir yenisini daha ekleme." diyerek yerinden kalktı Banu. Hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Kapı kapandığında kapıya yaslanarak biraz bekledi Banu. Hazan'ın gidiyor oluşuna üzülüyordu, çünkü Hazan hayatlarını değiştirmeyi başarmıştı. En azından Demir'i değiştirmişti.

Hazan, Demir'i seviyordu. Banu bunu anlayacak kadar kızı tanıyordu. Demir de kıza karşı boş değildi. Ona hak vermiyor değildi. Sonuna kadar hak veriyordu. Demir'in geleceği sisliydi, net değildi ama hayatında ve yanında sevdiği biriyle o geleceği netleştirebilirdi. Bu şekilde boşlukta duruyor gibiydi. Hazan yaş olarak küçüktü ama o kız göğüs kafesinde kocaman bir yürek taşıyordu. O yürek her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Demir son zamanlarda Hazan'ı kırmamak için elinden geleni yapmıştı. O gidince Demir'in eski haline gelmesinden korkuyordu. Yine çekilmez bir adam olacaktı. Yine bu hüzünlü evin dört duvarının içinde günlerin geçip gitmesini bekleyecekti.

Katasında bu düşüncelerle mutfağa doğru gitti. Ne yapabilirdi? Hazan'ın gitmemesi için ne yapacağını bilmiyordu. Mary ile konuşmak sorunu çözmeyecekti. Hazan hâlâ annesine soğuk davranıyordu. Onu dinlemeyeceğini biliyordu. Kendisi bir çare bulmalıydı ve ne yazık ki aklında hiçbir şey yoktu.

Demir ise Banu'nun bıraktığı yerde oturuyordu. Bu konuşma sinirlerini bozmaya yetmişti. Elinde olsa o kızı ömrünün sonuna kadar yanında tutardı. Ama bunu ona yapmayacaktı. Hazan'ın duygularının zaman içinde değişeceğine emindi. Ya artık ondan vazgeçemeyeceği bir noktaya geldiğinde Hazan gitmek isterse ne yapacaktı? O zamanki yıkımın, Yasemin'i kaybettiğinden daha fazla olacağına emindi. Bir daha böyle bir şeyi kaldıracak gücü yoktu.

İnsan bir süre sonra ölümü kabulleniyordu, sonunda herkes ölecekti. Herkesin bir sırası vardı. Sıran geldi mi genç yaşlı fark etmiyordu. Önüne geçemeyeceğin bir şeyi kabul etmek daha kolaydı. Ama severken ayrılmak ve onun bir başkasını sevdiğini anlamak, bu onu ilkinde öldürmediyse bu sefer kesin öldürürdü.

Onu rahat bırakmalıydı, eğer Hazan geri dönerse bir daha bırakmayacağını biliyordu. Biraz buradan uzaklaşmalı ve duygularından emin olmalıydı. Ne diyorlardı; "Bırak gitsin; dönerse zaten senindir, dönmezse zaten hiç senin olmamıştır."

Hazan dönerse, onun için her şeyi yapabilirdi. O zaman ona sevdiğini söylerdi. Yanında kalması için yapamayacağı şey yoktu. Dönmezse zaten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hazan yolunu bulmalıydı. Duygularından emin olmalıydı. O yolu kiminle ve nasıl yürüyeceğine karar vermeliydi. Kendi yolunu ona zorla kabul ettirmeyecekti.

Bir hafta boyunca Banu düşünmüş ve kızı nasıl ikna edeceğini bulamamıştı. Onunla yalnız konuşacak zamanı bile yaratamamıştı.

Sıkıntıyla pencereden baktığında Hazan'ın havuz kenarında güneşlendiğini gördü. İşlerini bırakıp aşağıya indi. Onun da düşüncelerini duymak istiyordu. Demir'e gitmek istediğini söylemiş olabilirdi, ama gerçekten gitmek istemediğine emindi.

Yanına gittiğinde Hazan onu gülerek karşıladı.

"Hava çok güzel Banu hala, sen de yüzmek istemez misin?"

"Yok tatlım, sen keyfine bak."

"İlk defa burasını bu kadar sıcak gördüm."

"Arada oluyor böyle sıcaklar. Annen nerede?"

"Haluk amcayla beraber, işlerini toparlamaya çalışıyor. Biliyor musun onu annem olarak düşünmeye daha alışamadım."

"Zamanla alışırsın Hazan. Çok uzun zamandır bir annen yoktu, ama Mary çok çaba harcıyor, sen de ona biraz yardım edebilirsin."

"Görüyorum, pes edecekse şimdi etmesini istiyorum. Annem olduğunu kabul ettiğimde çekip giderse çok üzülürüm Banu hala."

"Bunca zaman davranışlarına bakarak çekip gitmediyse bundan sonra gideceğini sanmıyorum Hazan."

"Evet, o da benimle gelmeye karar verdi."

Konunun kendiliğinden açılması Banu'nun işine geldi. "Gitmeye gerçekten kararlı mısın Hazan?"

"Evet Banu hala, kararlıyım."

"Neden peki, burada mutlu değil misin?"

"Mutluydum, hem de hiç olmadığım kadar, ama artık yolumu bulmam, hayatımı düzene koymam gerekiyor. Burada sonsuza kadar kalamam ki."

"Hiç olmazsa okulunu bitirseydin kızım."

"Okulun bitmesine daha üç yıl var. Üstelik hâlâ ne istediğimi bilmiyorum. Bu sene ara vereceğim. Sonra bakacağım ne yapacağıma."

"Burada kalarak da ne istediğine karar verebilirsin Hazan."

"Benim bir evim var Banu hala. Her ne kadar o evde yıllardır yaşamasam da, ilgilenmem gereken kocaman bir çiftliğim var."

"Anlıyorum kızım."

Banu, kıza bakarak sustu. Hazan haklıydı onun bir evi vardı. Burada kalması için onun değil Demir'in kızla konuşması gerekiyordu. Demir'in de böyle bir şey yapamayacağını zaten biliyordu. Bundan sonra bir şey söylemenin ve kızın aklını karıştırmanın anlamı yoktu. Hazan kararını vermişti. Kendisine düşen bu karara saygı göstermek olacaktı.

Bu kızı çok sevmişti, geldiği ilk günden beri; çok da seviyordu. Onun için neyin doğru olacağına kendisi karar veremezdi. Demir'e âşık olduğu halde gitmeyi göze alıyordu. O, güçlü bir kızdı ve ne istediğini bilecek kadar büyüktü.

Bugün damarlarında kan yerine ayrılık dolaşıyor
Bugün ellerine ellerin yerine yalnızlık dokunuyor

CEM ADRİAN

ON SEKİZ

İki hafta içinde Mary işlerini halletti ve hazırlıklarını bitirdi. Haluk, anne kızın uçak biletlerini aldı. Hazan için verdiği bu karar çok zordu ama Demir'in yanında kalıp onun ilgisini görmeden yaşamak istemiyordu. Sevgi dilenmeyecekti. Bunu yıllarca babasına yapmıştı, onun sevgisini kazanabilmek için her türlü zorluğa katlanmıştı ve elde ettiği sonuç kocaman bir sıfırdı.

Bazı insanlar sevmeyi bilmiyorlardı ya da hayatta bir kere seviyorlardı. Babası sevmeyi bilmeyen biriydi ama Demir hayatta bir kere sevenlerdendi. Demir'e âşık olması onun suçu değildi. Kalbine söz geçirmeyi başaramamıştı. Düşündüğünde ona da hak veriyordu, ama aşka bir şans vermesini de çok istiyordu.

Hayatının en güzel günlerini yaşadığı ve bir aile sıcaklığını hissettiği tek evdi burası. Ona bir anne gibi davranan

Banu halasından ve sevdiği tek adamdan ayrılıp gidiyordu. Bir daha buraya gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu. Banu halasının ve Haluk amcasının gidişine üzüldüklerini görebiliyordu ama Demir, o kadar duygularını saklayan bir adamdı ki onun gidişinden ne hissettiğini anlayamıyordu.

Hazan annesinin yaptığı hataları yapmayacaktı. Kendisini sevmeyen bir adamın yanında, sırf seviyor diye kalmayacaktı. Annesi babasını severek onunla birlikte bilmediği bir ülkeye gelmiş, bir çocuk yapmış, adamın eziyetlerine katlanmak zorunda kalmış ve sonunda da kaçmıştı. Sevgi tek taraflı bir şey ifade etmiyordu. Karşılıklı olması güzeldi. Tek taraflı sevgi insanı yıpratıyor ve acı veriyordu. Hazan bunları yaşamak istemiyordu. Sevmek bencillik yapmak değildi. Onun için de verdiği kararın doğruluğunu biliyordu.

Demir'i babası ile kıyaslamak istemiyordu. Demir ne kadar soğuk biri olduğunu, kalbinde artık sevgiye yer olmadığını söyleyip sürekli katil olduğundan bahsetse de asla babası gibi acımasız olamazdı. Ölen karısına ve oğluna duyduğu sevgiyi ona baktığında görebiliyordu. Bir zamanlar bu kadar seven bir adam asla kötü olamazdı.

Hazan, Demir hakkında kötü şeyler düşünmek istemiyordu. Demir sadece onu istememişti. Severken insan karşısındakinin de kendisi gibi sevmesini beklemiyordu. Sadece kendi duygularından emin olabilir, onları yönlendirebilirdi. Bir başkasının duygularını yönlendiremezdi. Seviyorsan her türlü riski göze alıp sevmişindir. En büyük risk de sevdiğin kişinin seni sevmemesidir. Bundan dolayı Demir'i nasıl suçlayabilirdi? Onun duygularını nasıl yönetebilirdi? Sevmek insanın içinden gelir. Her şeyi yakabilirsin ama karşındaki seni sevmedi mi onun yüreğini ateşleyemezsin, Hazan da bunu çok küçük yaşta öğrenmiş biriydi.

Pencerenin kenarında dikilmiş, karanlıkta dışarıdaki yağmura bakıyor ve düşünüyordu. Koskocaman bir yaz hızla gelip geçmişi. Artık yaz sonuna gelmişlerdi. On gün sonra Bora okula gidecekti. Burada kalmış olsaydı o da şimdi hazırlıklarına başlamış olacaktı. Arkasını dönerek odaya baktı. Bu odada, bu akşam son kez kalacaktı. İlk geldiği gün bu odayı sevmemişti, ama şimdi buradan ayrılıyor olmaya çok üzülüyordu.

Akşam yemeği hiç kimsenin konuşmadığı bir sessizlik içinde geçmiş ve birkaç saati daha bir arada geçirdikten sonra herkes odasına çekilmişti. Saate baktı, on bire geliyordu ve hiç uykusu yoktu. Demir'e tek başına veda etmek istiyordu. Yarın herkesin içinde onunla vedalaşmak istemiyordu. Özel olmasını istiyordu. Belki de bir daha onu göremeyecekti. Hayatına dokunan, yüreğini ısıtan bu adama yalnızken veda etmeli ve içindekileri ona söylemeliydi.

Aşağıya indi. Bu saatte Demir'in uyumayacağını biliyordu. Büyük olasılıkla çalışma odasındaydı. Merdivenlerin başına geldiğinde evde hiç ses olmadığını anlamıştı. Yavaşça merdivenleri indi ve çalışma odasının kapısına geldiğinde bir an tereddüt ederek durdu. Odasındaki cesaret çoktan uçup gitmişti. Yine de onunla vedalaşmadan buradan gitmeyecekti.

Elini kaldırarak kapıyı tıklattığı anda Max'in sesini duydu. Odaya girdiğinde Demir pencerenin yanındaki deri koltuğa oturmuş, elinde viski bardağı, kısık gözlerle kendisine bakıyordu. Onu görmekten pek hoşlanmış gibi durmuyordu ve gözleri çok soğuktu. Bir an onunla yalnız vedalaşmanın doğru olup olmadığını düşündü. Belki de yanlış zamanda gelmişti. Kapının önünde tereddütle dikiliyordu.

"Gelebilir miyim?" diye çekinerek sordu.

"Gelme desem gelmeyecek misin?"

Hazan güldü, "Yine de gelirdim."

"Ben de öyle tahmin ediyordum, gel bakalım." diyerek Demir de gülümsedi.

Demir kızın gülerek içeri girişini seyretti. Ne kadar mutlu duruyordu. Yüzündeki huzur ve gülümseme nefesini kesmişti. Bu gece biraz fazla içmişti ve Hazan'ı son gece görmeyi düşünmemişti. Onun geleceğini bilse biraz daha kendinde olurdu, ama Hazan'ın gidişi yüreğini acıtıyordu.

Hazan, her zaman yaptığı gibi odaya şöyle bir göz gezdirdi ve karşısındaki Chester deri kanepeye ayaklarını altına alarak oturdu, tabii ki Max hemen kızın yanına atladı. Bu sahneye ne kadar çok tanık olduğunu düşündü Demir. Köpeği hiç kimseleri yanına yaklaştırmazken geldiği günden beri bu kıza kendisine bile göstermedi bir ilgi gösteriyordu. Gülümsedi.

Aklına birden bu akşamdan sonra bir daha böyle sahneler göremeyeceği geldi. Yüzündeki gülümseme soldu. Neden gelmişti Hazan? Neden gidişini bu kadar zorlaştırmak zorundaydı? Neden kendisini deniyordu? Neden sabrını zorluyordu? Bu soruları her ne kadar kendine sorsa da cevapları bilmek istemiyordu. Duyacağı cevaplardan sonra bu kızın gitmesine izin verememekten korkuyordu.

Hazan orada öylece oturmuş, kendisine bakıyordu. Konuşmaya niyeti varmış gibi de durmuyordu. Elinin biri Max'in başının üstünde onu okşamaya devam ediyordu. O ellerin kendisini de öyle okşamasını istedi. Sonra da böyle düşündüğü için kendisine kızdı. Bunları düşünmemeliydi. Böyle düşünürse bu kızın gitmesine izin veremezdi.

Bir daha göremeyeceği kıza daha fazla bakmak istemiyordu. Ne söyleyecekse söyleyip gitmesini istedi. Ama hâlâ o yosun renkli gözlerini kendisine dikmiş, öylece oturuyordu. Biraz daha bekledi, konuşmayınca kendi konuştu.

"Neden geldin Hazan?"

"Sana veda etmeye geldim, yarın herkesin içinde veda etmek istemedim."

"Pekâlâ, et bakalım vedanı."

Hazan, bu sözler karşısında kaşlarını çattı. Bu veda sanıldığı kadar kolay olmayacaktı. Üstelik Demir sanki biraz sarhoş gibiydi.

"Demir, neden bu kadar duygusuzsun?"

"Duygulu olduğumu sana düşündüren ne?"

"Duygusuz olmadığını biliyorum, kendinden bile çok karşındakini düşündüğünü biliyorum Demir, bana rol yapma."

Demir elindeki bardağı sehpaya koyarak öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi.

"Hazan, çok yorgunum ve senin sözlerinin anlamını çözemeyecek kadar sarhoşum. Veda etmek istiyorsan et ve git."

"Aslında gitmek istemiyorum."

"Gitme o zaman Kelebek, seni kovduğumu hatırlamıyorum, üstelik ilk geldiğin zamanlar bunu çok istememe rağmen."

Hazan güldü. Demir karşısındaki kızın sıcacık gülmesine baktı. Onu özleyecekti, hem de deliler gibi özleyecekti. Banu haklıydı galiba, onun gitmesine izin vermemeliydi. Her şeyi boş verip onu yanında tutmalıydı, Hazan onu sevdiğini söylemişti. *'İlkelerin canı cehenneme!'* diye düşündü. İlkeli bir adam olmak zorunda değildi.

Bu ıssız yerde yalnız yaşamaktan bıkmıştı. Hazan burada seve seve kalacaktı. Tek yapması gereken Hazan'a duymak istediklerini söylemek ve burada birlikte kalmaktı. Gelecek kaygısı, yaş farkı neden bu kadar umurundaydı ki? Kız istiyordu, sadece *'Kal'* demesi yeterliydi.

Bakışlarını onun yeşil gözlerine kilitledi ve onun ne kadar mutlu gülümsediğini gördü. İşte bunun için düşün-

düğü hiçbir şeyi yapamazdı. Karşısındaki bu mutlu kızın geleceğini elinden alamazdı. Kendisinin bile baş edemediği bu yalnızlığa onu da dâhil edemezdi. Hazan'ın özgür ruhunu buraya hapsederse kızın gözlerindeki ışığın sönmesinden korkuyordu. Onu bu kadar severken bunu yapmayacaktı. Hâlâ düşünebiliyordu ve onun gitmesi herkes için iyi olacaktı.

"Yarın sizi havaalanına bırakmamı mı istiyorsun yoksa?"

Hazan, Demir'in kendisine uzun süre bakıp düşünmesini umutla bekledi. Gözlerinin içine bakan adamın sonunda onu göndermekle ne kadar yanıldığını anlamasını diledi. Yüzündeki o bakış bile onun kalması için yeterliydi. Demir ilk defa ona bu kadar dikkatli bakıyordu, ama konuşmaya başladığında yanıldığını, o bakışların hiçbir anlam ifade etmediğini anladı. İşte o anda doğru kararı verdiğini de gördü. Umursamadığını göstermek için omzunu silkti.

"Fena fikir değil, bırakır mısın?"

"İstersen bırakırım Kelebek."

"İsterim, senin için zor olmayacaksa."

"Neden zor olsun?" diyen Demir'in sesindeki tını Hazan'ı rahatsız etti.

"Demir..." diye mırıldandı ve sustu.

Demir hâlâ ona doğru eğilmiş, aynı pozisyonda oturmaya devam ediyordu. Kızın adını söylemesi ve sonra da susması sinirlerini iyice gerdi. *'Ne söyleyeceksen söyle ve bu işkenceyi daha fazla uzatma.'* demek istiyordu. Buna dayanması mümkün değildi. Hazan şu anda ona işkencelerin en büyüğünü etmekle uğraşırken ağzından çıkacak ve onu kıracak bir söz söylememek için kendini tutuyordu.

Biraz daha bekledi. Konuşamayacak kadar kötüydü ve bunu Hazan'ın da görmesi gerekiyordu. Tam *'söyle artık!'* demek için ağzını açmıştı ki Hazan konuştu. Onun konuş-

maya başlamasıyla Demir oturuşunu bozarak koltuğun arkasına yaslandı.

"Demir, sadece tek bir kelime, tek bir kelime söylemen yeterli, sadece kal demen yeterli gitmemem için."

"Bunu demeyeceğimi biliyorsun."

"Neden?"

Demir, derin bir iç geçirdi. Aynı konuları konuşmak istemiyordu ama Hazan'ın bu konuyu açacağını tahmin etmişti. Hazan pes etmeyi sevmiyordu; ona kızabilir ve bu konuyu burada kapatabilirdi, ama yarın gidecek olan bu kızı üzmeye içi elvermedi.

"Bunun seninle ilgisi yok Hazan, bu kelimeyi hiç kimseye demeyeceğimi bilmen seni rahatlatır mı bilmiyorum."

"Bana karşı bir şey hissetmiyor musun?"

"Ben uzun zamandır hiç kimseye karşı bir şey hissetmiyorum. Hissetmek de istemiyorum. Bunu konuştuk Hazan, bunu sana anlattım, tekrar aynı şeyleri konuşmak inan beni yoruyor."

"Gidiyorum Demir, gidiyorum ve bir daha da dönmeyeceğim."

"Ne söylememi bekliyorsun Hazan?"

"Gitme demeni."

"Bunu asla demeyeceğim. Sen benden çok daha iyi birilerine layıksın. Ben senin için doğru değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım. Bir süre sonra bu hayattan, bu yaşamdan bıkacaksın, o zaman ne yapacaksın Hazan?"

"Bıkmayacağım, seni seviyorum, senin yanında olduktan sonra her yerde yaşarım. Sensiz olmak düşüncesi nefes almamı zorlaştırıyor Demir."

"Böyle şeyler düşünmemelisin ve konuşmamalısın. Bu iş yürümez."

"Denemeden bunu nasıl bilebilirsin? Sevgi her şeyi çözer Demir."

Demir gülerek kıza baktı. Ne kadar hayalperestti. Tam yaşından beklenen cevabı vermişti. Oturduğu yerden ona doğru eğildi. O güzel yosun yeşili gözlerine gözlerini kilitledi. O gözlerde gördüğü umudun biraz sonra söyleyecekleri ile yıkılacağını biliyordu.

"Bir yerden sonra sevgi yetmeyecek Hazan. Benden sana veremeyeceğim şeyleri isterken bulacaksın kendini ve sonra ne olacak? Yüzünün solmasını seyredeceğim ve bunun benim yüzünden olduğunu bilerek mutlu olacağımı mı sanıyorsun? Söylediklerini düşünmeden söylüyorsun Kelebek. Biraz düşünsen benim ne kadar haklı olduğumu göreceksin. Onun için bu işi kendin için de benim için de daha zor bir hale getirme. Git, hayatını yaşa, hatta benim için de yaşa. Kendine uygun bir erkek bul, sana istediklerini verecek bir erkek ve mutlu ol."

"Başka erkeği istemiyorum ben. Ben seni istiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor mu Demir?"

"Zor Kelebek. Sen ne istediğini bilmiyorsun."

"Tamam, o zaman." diyerek ayağa kalktı Hazan, bu adamı ikna etmenin hiç yolu yoktu.

Onun ayağa kalktığını gören Demir de ayağa kalkmıştı. Karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı. Demir ona doğru bir adım attı, aralarındaki mesafede kapanmıştı. Kızı tutarak kendine doğru çekti ve ona sarıldı. Onu göğsüne bastırdı. Kokusunu içine çekti. Hazan da kollarını beline sarmıştı. Onu kendinden biraz uzaklaştırdı ve gözlerinin içine bakarak, "Mutlu olmak için çalış, Kelebek'im, bana vereceğin en güzel şey bu olacaktır."

Hazan ne yaptığının bilincinde olmayarak ayak parmaklarının üzerinde Demir'e doğru yükseldi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Demir birden kasıldı. Kızı öpmeyi çok istemesine rağmen asla buna cesaret edememişti. Bu cesareti onun göstereceğini tahmin etmeliydi.

Hazan ondan çok daha cesurdu. Hissettiklerini ve duygularını rahatça ifade edebiliyordu. Ama Hazan'ın öpücüğü o kadar acemice bir öpücüktü ki gülümsemekten kendini alamadı.

Kız ondan uzaklaştığında kızarmıştı. Kızı kollarından tutarak tekrar bedenine bastırdı. Yapacağı şeyden sonra günlerce pişman olacaktı, ama bunu yapmak istiyordu. Bunu yapabilirdi. Hazan'ın yüzünü eliyle yukarıya doğru kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Madem öpüşerek vedalaşacağız bari bunu doğru dürüst yapalım." diyerek başını kıza doğru eğdi ve onun dudaklarını öpmeye başladı.

Hazan önce ne yapacağını bilmezmiş gibi öylece adamın kollarında kıpırdamadan kaldı. Üstelik böyle bir şeyi beklemediği için şaşkındı, ama öpücük uzadıkça bedenini, adamın sert bedenine bastırdı. Kollarını onun boynuna doladı.

Beklediği tam olarak buydu; Demir'in onu öpmesi. Ayakları yerden kesildi ve adamın dudaklarından başka hiçbir şey düşünemez oldu. Demir kızı bırakmak istediğinde Hazan ona o kadar sıkı dolanmıştı ki onu kendinden uzaklaştıramadı. Üstelik dudaklarının tadı tahmin ettiği gibiydi. Bırakmak istemediğine karar vererek kızı öpmeyi sürdürdü.

Hazan'ın acemice verdiği tepkiler umurunda bile değildi artık, kız dudaklarını dudaklarının altında araladığında Demir'in öpüşleri daha ateşli oldu. Dilleri buluştuğunda Hazan neredeyse bayılmak üzere olduğunu hissetti. Demir birkaç kere kendisine bırak diye emir verse de bedeni Hazan'ı bırakmak istemiyordu. Çalışma odasının ortasında birbirlerine kenetlenmiş iki beden öpüşerek tatmin olmaya çalışıyordu.

Sonunda Demir dudaklarını Hazan'ın dudaklarından

çekti ve kızı hafifçe kendinden uzaklaştırdı.

Hazan, rüzgârda dalından düşmemek için çırpınan bir yaprak gibi titriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları kızarmıştı. Zorlukla gözlerini açtı ve o buğulanmış yeşilliklerde kendini kaybetti Demir. Hazan'ın şu anki yüz ifadesini ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı. Bunu hafızasına hiç silinmemek üzere kazıdı. Hazan'ın biraz daha kendine gelmesini bekledi ve kollarındaki kıza bakarak gülümsedi.

"Böyle bir vedayı başkasının yanında yapamazdık Kelebek."

Hazan onun kollarında adamın gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum Demir, sen ne kadar kabul etmesen de senin de beni sevdiğini biliyorum. Ama senin bilmediğin ben inatçıyım, hem de çok. Pes etmeyi sevmiyorum ve pes etmeyeceğim. Bekleyeceğim, bir gün aklın başına gelecek ve bana geleceksin, işte o zaman seni bekliyor olacağım."

Demir, hiçbir şey demeden kızı bıraktı. Hazan ondan biraz uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmadan arkasını dönerek Demir'e baktı.

"Bu bir veda değil Demir. Bu tekrar beraber olana kadar bir hoşça kal." dedi ve arkasında şaşkınlıkla ona bakan adamı bırakarak çıkıp gitti.

Hazan, ertesi gün daha da şiddetlenmiş yağmurlu bir havaya kalktı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Evdeki hüzne uygun bir manzara vardı dışarıda.

Bora arabayı kapının önüne getirdi. Hazan ani bir kararla okula ara vermiş ve annesi ile birlikte Türkiye ye dönüyordu. Ne olduğunu anlamamıştı Bora. Babasına sorduğunda o da bir şey bilmediğini söylemişti. Hazan'a o kadar

alışmıştı ki onun gitmesini hiç istemiyordu. Üstelik bu evde onun gelişi ile birlikte gerçekten harika zaman geçirmişti. Burada kaldığı süre boyunca hayatlarına renk katan kızı özleyecekti.

İlk geldiğinde duygusal olarak ondan hoşlanmıştı. Ama nedense Hazan onu kardeşi gibi görmüştü. Kendisi de ona karşı zamanla aynı duyguları paylaşmıştı. Son bir yıldır da Hazan'ın aslında Demir'e âşık olduğunu anlıyordu. Neden Demir amcası gitmesine izin veriyordu ki?

Kız arkadaşı Linda'yı düşündü. O kızı seviyordu. Böyle bir durumda onun gitmesine asla izin vermezdi. Arabadan inip koşarak eve girdi.

Demir çalışma odasının penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Bora arabayı kapının önüne getirmişti. Bu mevsimde çok da beklenmeyecek şekilde şiddetli bir yağmur vardı. Bundan iki sene önce yine böyle yağmurlu bir günde pencereden dışarı bakmış ve renkli şemsiyeli, kırmızı yağmurluklu Hazan'ın gelişini seyretmişti.

O zaman Hazan'ın bu eve gelmesini nasıl istememişse şimdi de gitmesini istemiyordu. O zaman ona gel dememişti. Şimdi de gitme demeyecekti. İstenmeyen bir misafir olarak hayatına girmişti. Karısı ile birlikte gömdüğünü düşündüğü kalbinin hâlâ yerinde olduğunu ona göstermişti. Ölmemişsen hayatın yaşamaya değer olduğunu öğretmişti. Bir süre sonra istemediği bu kız yaşama sebebi olmuştu. Ona karşı hiçbir şey hissetmemek için direnmiş ama başarılı olamamıştı.

Dün akşam onu havaalanına götürmeye söz vermişti, ama şimdi bunu istemiyordu. Burada vedalaşmışlardı. Son dakikada ona gitme demek istemiyordu. Kapısı açılınca dönüp kapıya doğru baktı. Gelen Haluk'tu.

Haluk, içeri girip onun yanına geldi ve o da ellerini arkada bağlayarak bir süre yağan yağmura baktı.

"Böyle bir yağmurda gelmişti Hazan."

"Evet, burada durmuş onun arabadan inişini seyretmiş ve buradan bir an önce gitmesi için dua etmiştim."

"İşte duaların gerçek oldu."

Demir hiçbir şey demeyince bir süre daha sessiz kaldı Haluk ve sonra arkadaşının omzuna elini koyarak konuştu.

"Dostum, gitmesine izin verme."

"Ne yapabilirim Haluk, gitmek isteyeni nasıl yolundan döndürebilirim?"

"Hazan'ın o kadar da gitmek istediğini sanmıyorum Demir. Şu anda her ikiniz de inatçı çocuklar gibisiniz."

"Onu yolundan çevirmek istemiyorum. Kalmasına izin verip sonra da onun solan yüzünü gördükçe pişman olmak istemiyorum."

"Hazan güçlü bir kız, senin her türlü halini anlayışla karşılayacağından eminim. İnsan sevdiğiyle beraberken her türlü zorluğa katlanır."

"Nereye kadar söyler misin?"

"Demir, hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Buna sevgi de dâhil. Uğrunda ölmeyi göze alabildiğin bir insanı bir bakmışsın birkaç yıl sonra görmeye bile tahammül edemiyorsun. Sen geleceği düşünerek böyle bir karar veremezsin. Ya senin yanında yaşlı bir adam olana kadar kalmak isterse ne olacak?"

"Böyle bir şey olma olasılığı nedir sence?"

"Yüzde elli dostum. Hiçbir ilişkiye ben bu kadını ileride mutsuz edebilirim diye başlayamazsın. Gönül ilişkileri inişli çıkışlıdır. Mutlu olduğun kadar mutsuz olduğun anlar da vardır. Olaya bir bütün olarak bakmalısın. Birbirlerini deli gibi seven insanların, birkaç yılda birbirlerinden kaçacak yer aradığı ilişkiler de gördüm, zorla beraber olup eşlerden biri ölene kadar uzun yıllar yaşayanları da. Bunun kararını sen veremezsin. Geleceğinin ne getireceğini bilemezsin."

Demir, Haluk'a dönerek konuştu. "O senin dediğin, normal şartlarda yaşayan insanlar için geçerli Haluk. Özgür insanlar için geçerli. Benim için değil."

"Peki, o zaman neden bu kadar üzgünsün? Geldiği günden beri onu göndermenin her türlü yolunu aradın. İşte şimdi sana gerek kalmadan kendi isteği ile gidiyor. Neden sevineceğine üzülüyorsun o zaman?"

"Üzülmüyorum."

"Çok inandırıcıydı."

"Bunu en iyi senin anlaman gerek Haluk. Benim yanımda güvende değil. Onun için gitmeli ve hayatını yaşamalı."

"Gittiği yerde güvende mi olacak? İki kadın kocaman bir çiftlikte ne kadar güvende olacaklar?"

"Yılmaz onları güvende tutar, merak etme."

"Kararından vazgeçmeyeceksin, değil mi? Ne söylersem söyleyeyim gitmesine izin vereceksin."

"Evet Haluk, onun için boşuna konuşma."

"Pekâlâ, o zaman herkes hazır. Bora eşyalarını arabaya koydu. Seni bekliyorlar."

"Gidelim o zaman," diyerek, kararlı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü Demir. Kim ne derse desin kararının doğruluğunu sorgulamayacaktı.

Haluk, kapıyı açan adama baktı. Hata yaptığını anlayacaktı, ama o zaman bir şansı olabilir miydi bilmiyordu.

Demir arabada yanında oturan kıza baktı. Gidiyordu, birkaç saat sonra hayatından sonsuza kadar çıkıp gidecekti. *'Keşke evde vedalaşsaydım'* diye geçirdi içinden. Ona elveda demek sandığından da zor olacaktı.

Hiç kimse konuşmuyordu. Sessizlik ölüm gibiydi. Dün akşam Hazan'la uzun uzun konuşmuştu. Neden burada kalmaması gerektiğini, neden gitmesi gerektiğini anlatmıştı ama Hazan anlamış gibi durmuyordu.

Hazan'ın *'Ne olur gitmeme izin verme.'* deyişi hâlâ kulaklarındaydı. Keşke her şey farklı olsaydı, o zaman gerçekten

de ona izin vermezdi. Yanından bir saniye ayrılmasına bile izin vermezdi. Ama hiçbir şey farklı değildi. O bir kaçaktı. Aynı zamanda bir katil... Geleceği olmayan biri, gelecekten çok şey bekleyen birinin gitmesine izin vermek zorundaydı. Hazan'ın hayatını yoluna koyacağını biliyordu. Güçlü bir kızdı o, her türlü zorlukla başa çıkabilirdi. Artık annesi de yanındaydı üstelik.

Havaalanının otoparkına arabayı bıraktığında, sona geldiklerinin farkındaydı. Gelmesini istemediği bir kızdan ayrılığın bu kadar zor olacağını bilmiyordu. Hep sevdiklerinden onu ölüm ayırmıştı. İlk defa birisinden kendi isteği ile ayrılıyordu. Biliyordu ki yaşadığı sürece bir yerlerde karşılaşabilirlerdi, ama ölüm sonsuza kadar ayrılık demekti.

Son kez Hazan'a baktı, belki de bir daha hiç karşılaşmayacaklardı. Yüzünü hafızasına kazıyacak kadar baktı. Son kez anons duyulduğunda Hazan, Demir'e sarıldı, ona o kadar sıkı sarılmıştı ki bırakmak istemiyordu. Mary, kızının duygularını anlamış gibi birbirine sarılan çifte biraz mahremiyet vermek için yanlarından uzaklaştı ve arkasını döndü. Kızının Demir'i sevdiğini anlamıştı. Bunu dün gece Demir ile konuşmuşlardı. Ona da hak veriyordu. Demir'in geleceği belirsizdi. Hazan'ı yanında tutmak istemiyordu.

Hazan, Demir'in kulağına, "Sadece kal de, gitme de, seninle hemen geri dönebilirim. Gitmek istemiyorum Demir, sensiz olmak istemiyorum." dedi.

"Gitmek zorunda olduğunu biliyorsun Kelebek. Zor olduğunu biliyorum, bunu ikimiz için de daha da zorlaştırma."

"Seni seviyorum, hep seveceğim, hiç olmazsa bunu unutma."

"Unutmayacağım Kelebek'im, sen hep kalbimde ve aklımda olacaksın."

"Yanında da olmak istiyorum."

"Mutlu ol Hazan. Çok mutlu ol ve sevmekten korkma.

Geçmişe takılıp kalma, ileriye bak Kelebek'im. Hep ileriye bak. Özgürce uç, senin mutlu olduğunu bilirsem ben de mutlu olurum."

"Sensiz nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Asıl bensiz mutlu olacaksın."

"Kendine iyi bakacağına söz ver, sen de mutlu olacağına söz ver Demir."

"Sen mutluysan bil ki ben de olacağım, söz veriyorum."

Birbirlerine sarılmış durumda öylece kaldılar. Demir kollarındaki kızı kendinden biraz uzaklaştırdı. Ona bakarken, 'Git' diye geçirdi içinden, 'Sana kal demeden git. Seni özgür bırakıyorum, benim gidemediğim yerlere git. Buraya gelerek kalbimin kapılarını açtın. Sen gittikten sonra o kapıları tekrar kapatacağım. Git, daha fazla kalma ve daha fazla bana böyle bakma Kelebek'im. Git, sana gitme demeden git. Sonum olmadan git.'

Bu düşünceleri sesli söyleyemezdi. Hazan bunların hiçbirini bilmemeliydi.

Sonunda Hazan kendisine bakan adama daha fazla bakamayacağını anladı. Son dakikaya kadar gitme demesini bekledi. Ama böyle bir kelimeyi Demir hiç söylemedi. Adamın kollarından kurtuldu.

"Bu bir veda değil Demir, sadece hoşça kal."

"Güle güle, Kelebek'im."

Demir, Hazan gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Yağmurlu bir günde geldiği kalbinden, yine yağmurlu bir günde gidiyordu Hazan. Sonunda hayatından çıkıp gitmişti işte. Giderken çok istemesine rağmen gitme kal diyememişti. Hâlbuki Hazan giderken bile gitme demesini istemişti. Yine de gitmesine izin vermişti. Belki de sevgi böyle bir şeydi, sevdiğinin gitmesine izin vermek demekti. Yanındayken onun solmasını görmektense uzaktayken hep canlı kalmasını bilmek demekti.

Sen benim terk ettiğim şehirlerimsin
Düştüğüm çukur, uzanan ellerim,
Hiç tutamadığım gidenlerim
Sen benim kovulduğum cennetimsin

CEM ADRİAN

ON DOKUZ

Onlar gittikten sonra biraz daha bekledi Demir havaalanının ayrılık kokan soğuk atmosferinde. Ne beklediğini bilmeden öylece bekledi. Hayallerinin Hazan'la birlikte uçup gitmesini bekledi. Gidemediği Ülkesine kalbini Hazan'la birlikte göndermişti. Neyi ve kimi beklediğini bilmeden havaalanının ortasında dikilip, saatlerce Hazan'ın çıkıp gittiği kapıya bakarak öylece bekledi. Sonra yavaş adımlarla yağmura doğru yürüdü.

Yağmur damlalarının soğuk hissini önce yüzünde duydu, sonra bedeninde. Başını gökyüzüne çevirdi. Yağmur şiddetle yüzüne çarparken gözyaşları yanaklarından yağmur damlaları ile birlikte döküldü. Birini daha kaybetmenin üzüntüsü tüm benliğini sardı ama dayanacaktı.

Herkes bir gün giderdi ve buna sevdiklerinde dâhildi. Bunu ondan iyi hiç kimse bilemezdi. Kaybettiklerin acısı yüreğini dağlarken özlemle hatırlayacağı biri daha vardı:

Hazan.

Birkaç hafta sonra Demir'in hâlâ aklında Hazan vardı. Özlem kurulmuştu yüreğine, oradan kalkacak gibi de değildi. Çoğu geceler aklına geliyordu. Onun gülüşü, neşesi, ona kafa tutuşu... Yüzünde bir gülümseme ile uyanıyordu rüyalarından. Onun da, o anda ne yaptığını merak ederek gözleri tavanda öylece yatıyordu.

Bu kadar zor olacağını hiç hesaba katmamıştı. O acemi dudakların dudaklarının üstünde gezinmesi geldi aklına ve kadehini dudaklarına götürdü, onun dudaklarını öptüğünü düşünerek. Onsuz olmanın kendisini bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemişti.

Hayatından çok şey gitmişti. Daha çocukken annesi gitmişti, sonra babası, onların ölümlerini kabul etmişti. Yıllar sonra karısı ve oğlu gitmişti. Hayatında sevdiği herkes onu arkasında bırakarak gitmişlerdi. Arkalarında hep acılarıyla kalmıştı. Mutluluklar anlık, acılar ömürlüktü hayatında.

O acılara onu ortak edebilir miydi?

Bir kez daha sevdiği birinin arkasında kalmıştı, tek dayanağı onun hayatta ve mutlu olduğunu bilmesiydi. Göremese bile nefes aldığını bilmek yeterdi. Bu her şeye değerdi. Tüm o özlemlere, ayrılıklara, kırık kalplere... Uzakta olmasına bunun için katlanabilirdi. Oysa ölüm, sonsuza kadar yok olmak demekti.

Kadehini hafifçe kaldırdı. "Nerede olursan ol, hep kalbimde olacaksın Kelebek. Senin için içiyorum bu gece." diye mırıldandı.

Başını koltuğun arkasına yasladı. Ona daha fazla bağlanmadan, onsuz ne yapacağını düşünmeden gitmesi gerekti.

Hazan'ın yokluğunun içinde büyümesine izin verdi. Bir müddet sonra o yokluk onun kurtuluşu olacaktı. Bedeni özgür olamıyorsa ruhunu özgür bırakabilirdi. Onun sayesinde yaşamı sevmişti, baharı sevmişti. Artık hüzünlü değildi içi. Artık sadece hazan mevsimini yaşamıyordu yüreği. Kelebek'i giderken ona binlerce kelebek bırakmıştı. Rengârenk kelebekler içinde tomurcuklanan dallara konuyordu. Hazan mevsimini yaşayan bir adama baharı öğretmişti Kelebek'i.

Artık umut vardı. Kaybettikleri yüreğini dağlasa da artık onları düşünürken mutlu anları geliyordu gözlerinin önüne. Artık kaybettiklerinin arkasından gülümseyebiliyordu. Kinden arınmıştı yüreği, sevgi besleyebiliyordu.

Serin bir sonbahar günü dökülen yapraklarla ve yağmurlarla gelmişti Hazan. Elleri, ellerini tutmuştu. Gözleri, gözlerini bulmuştu. Bedeni, bedenini sarmıştı. Dudakları, dudaklarına değmişti. Ruhunu yeşertmişti. Üstüne yaz güneşi olup doğmuş, bahar yağmuru olup yağmıştı. Canlandırmıştı. Yıllar sonra artık kendisi için hiç umut yokken gelmişti Hazan. Gelmişti ve fırtına gibi girmişti yaşamına. Aşk yağmurla gelmişti hayatına.

Serin bir sonbahar günü dökülen yapraklarla ve yağmurlarla gelmişti hayatına Hazan. Artık onsuz olamadığı bir anda, geldiği yağmurlarla gitmişti.

Nefesim biter, sesim yetmez, çıkmaz sana yollar
Güneş doğar, güneş batar, kayıp bize yıllar

CEM ADRİAN

YİRMİ

Hazan Adana'ya geleli neredeyse bir ay olacaktı. Yine her zamanki gibi erkenden kalktı. Ekim ayının ortalarında hava hâlâ sıcaktı. 'Şu sıralar İngiltere soğuk olur' diye düşündü ve dudaklarından bir gülümseme geçti. Üzülmek yoktu. Bu karar ona aitti. Üzülerek hayatın geçmediğini daha çocuk yaşta öğrenmişti. Umutsuzluğu kelimelerinin içinden çıkaralı çok olmuştu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında doğmakta olan güneş gözüne girdi. Elini gözlerine siper ederek önünde uzanan bakımsız araziye baktı. Çiftlik perişan haldeydi. Ev oturulacak gibi değildi. Bu kışı burada geçireceklerse bu evin tadilata ihtiyacı vardı. Kiremitlerin bir kısmı uçmuş, baca devrilmişti. Birkaç gün sonra tadilat için gelecek ustaları beklerken ne yapacağını düşünüyordu.

Evin önündeki sundurmaya doğru yürüdü. Belki de

bu viranelikte tek sağlam kalan bu sundurmaydı. Onu da çiftliğin bakımını üstlenen yaşlı karı koca kullandığı içindi. Sundurmanın altındaki demir sandalyeyi çekti ve eve bakacak şekilde yerleştirdi.

Bahçede oturmuş, önündeki eve bakıyordu. Çocukken bu ev gözüne ne kadar da güzel gözükürdü. Şimdi ise viraneydi. Önündeki geniş verandanın tahta korkulukları boyasını çoktan kaybetmiş, yağmurdan kararmıştı. Evin dışının boyası bile yer yer dökülmüştü. Yukarıdaki panjurların bir kısmı yerinden çıkmıştı.

Bu haliyle hiçbir sevimliliği olmayan bir yerdi. Sanki içinde hiç mutluluk yaşanmamış gibiydi. Belki büyükannesi ve büyükbabasının zamanında mutluluk vardı ama babası ile yaşarken bu evde hiç mutlu olmamıştı. Babasının sağlığında hiç bakılmamıştı eve. Öldükten sonra da hiç kimse ilgilenmemişti.

Bu evi yaptırmak mı yoksa her şeyi satıp buradan gitmek mi daha mantıklıydı? Buna karar veremiyordu. Burasının anılarında hiçbir özel yeri yoktu. Annesi ile sadece alt katlarda birer oda temizlemişler ve yerleşmişlerdi. Geldiğinden beri üst kata bile çıkmamıştı. Sadece çiftlikteki atlarla çiftliği gezmişlerdi. Nereyi tutsan dökülüyordu. Yer yer çitler bile yıkılmıştı. Hiç çalışan yoktu. Sadece yaşlı bir karı koca vardı, onların da bir iş yapacak halleri yoktu.

Artık buraya çiftlik demek de yanlıştı. Hiçbir ürün yetişmiyordu. Bomboş bir toprak parçasıydı. Babasının kumarda kaybettikleri hariç ellerinde kalan tek yerin burası olduğunu öğrenmişti. Bu virane yerin kendisine kalması için iki yıldan fazla İngiltere'de yaşamıştı. Bunları o zaman bilmiş olsaydı asla bir yere gitmezdi.

Geldiğinde Yılmaz amcasını aramıştı, ama adam yurt dışındaydı. Dün gece döndüğünü söyleyen telefondan sonra bu sabah buluşmaya karar vermişlerdi. Kolundaki

saate bakarak Yılmaz amcasının gelmek üzere olduğunu düşünerek tekrar eve baktı. Burada olmak istemiyordu. Her şeyi bırakıp buradan gitmek istiyordu.

Fazla beklemesine gerek kalmadan son model bir araba, bahçede durmuştu. İçinden Yılmaz amcası inmişti. Hazan yerinden kalkarak arabadan inen adamla kucaklaştı. Yılmaz amcası onun için bambaşka bir yerdeydi. Çocukken onun babası olduğunu hayal ederdi.

Adam, kollarındaki kızı biraz kendinden uzaklaştırdı ve ona baktı. "Değişmişsin Hazan."

Hazan bir kahkaha atarak Yılmaz amcasına tekrar sarıldı. "Hangi anlamda söyledin bunu?"

"İyi anlamda tabii ki, buradan giden ve korkuları olan o kız gitmiş. Büyümüşsün."

"Yirmi yaşındayım artık."

Bahçedeki demir sandalyelere oturdular. Bir süre ikisi birden eve baktı. Yılmaz Hazan'ın aklından geçenleri okumuş gibi konuştu.

"Bahse girerim her sabah burada oturup bu viraneyi ne yapacağını düşünüyorsundur."

"Girmene gerek yok. Beni iyi tanıyorsun. Evet, her sabah bu sandalyeye oturuyorum ve *hayatımı bu virane için mi değiştirdim* diyorum."

"Pekâlâ, planını duyalım."

"Henüz karar veremedim, ama senin de fikrini almak istiyorum. Burası berbat halde. Bu şekilde burada yaşayamayız. Zaten bir çiftlikte ne olur onu da bilmiyorum." dedi Hazan adamın yüzüne bakarak.

"Burayı tekrar eski günlerine döndürebilirsin Hazan. Büyükbabanın zamanındaki kadar büyük değil, baban büyük bir kısmını sattı, biliyorsun ama yine de büyük bir araziden bahsediyoruz. Masrafı da çok ama burasını adam edecek kadar para bankada duruyor. O parayı burada kul-

lanırsan nakit paran olmayabilir. Burası işlemeye başladığında kazanırsın tekrardan."

"O parayı almak için başka bir şart var mı Yılmaz amca, bu çiftlikte ölene kadar oturmak gibi mesela?"

Yılmaz bir kahkaha attı. Hazan'ın onu iğneleyeceğini biliyordu ama bu kadar olacağını tahmin etmemişti. Kıza bakarak "Neden böyle bir şart olsun?" dedi.

"Bu viranenin bana kalması için üç yıl İngiltere'de kalmam gerekiyordu, belki parayı almam için de bir şeyler vardır."

"Yok tatlım, istediğini yapabilirsin. İstersen ateşe ver yak."

"Biliyor musun, belki de öyle yapmalıyım. Böylelikle kötü anıları sonsuza kadar yok edebilirim."

"Anılar beynindedir Hazan, mekânlarda değil. Yaksan bile o anılardan kurtulamazsın."

"Diyorsun ki burayı adam et ve eski günlerine döndür, öyle mi?"

"Senin ne istediğin önemli Hazan, benim değil."

"Bu çiftliği satılığa çıkaracağım. Sence burası para eder mi?"

"Çiftlik olarak bir şey etmez ama arazi geniş ve verimli, kısa süre sonra burası eski zamanlardaki gibi, yani büyükbabanın zamanındaki gibi, verimli ve para kazanan bir yer olabilir."

"Ne kadar kısa bir zamandan bahsediyoruz?"

"İki yıl, en fazla üç."

"Üç yıl mı?"

"Evet."

"O zaman satmak ve buradan çekip gitmek en iyisi."

"Bu da bir alternatif tabii. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Hazan, tekrar eve bakarak. "Belki

İstanbul'a ya da tekrar Londra'ya gidip okulu bitirebilirim, emin değilim bu konuda, daha karar vermedim. Kendime yeni bir hayat kuracağım. Artık yirmi yaşındayım ve önümde hiç kimseye hesap vermeden yaşayacağım yıllarım var."

"Evet, çok gençsin. İstediğini yapabilirsin." dedi gülerek.

Hazan da onunla birlikte gülünce kolunu kaldırdı ve bir yeri gösterdi. Yılmaz Hazan'ın gösterdiği yere bakmadan önce kızın bileğindeki kelebek dövmesini gördü.

"Bu dövmenin bir anlamı var mı Hazan?"

Hazan bileğini çevirip kelebek dövmesine baktı. Sonra gülümsedi, gerçekten bir anlamı var mıydı? Yoksa kendisi bir anlamı olmasını mı istemişti? Bunu gördüğünde Demir'in öfkesini hatırladı. Hiçbir anlamı olmadığını o zaman anladı. Başını kaldırarak karşısındaki adama baktı.

"Hayır yok, sadece kelebekleri severim."

O sırada Yılmaz başını kaldırdı ve kapıdan çıkan kadına baktı. Çok güzeldi. Kırk iki yaşında olmasına rağmen daha genç duruyordu ve hâlâ genç kız gibi zayıf bir vücudu vardı. Hazan annesini ne kadar inkâr etse de aradaki benzerlik inanılmazdı.

Hazan da onun baktığı tarafa bakınca annesini gördü. Elinde tepsi ile geliyordu. Yanlarına geldiğinde, "Size çay yaptım." dedi. Tepsiyi masaya koydu ve yanlarına oturdu.

"Teşekkür ederim Mary. Nasılsın?"

Onu buradan gittikten sonra ilk defa görüyordu. Kalbi sızladı. Hazan ve Mary'nin ayrılmasının sorumluluğunun birazı da kendisindeydi.

"İyiyim Yılmaz, sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi... Hiç değişmemişsin."

Kadın tam cevap verecekti ki Hazan annesine döndü. "Bize izin verir misin, özel konuşuyoruz?"

"Ah, affedersiniz." diyerek kalktı annesi ve onları yalnız bırakarak içeriye girdi.

Yılmaz kadın gözden kaybolana kadar arkasından baktı ve sonra Hazan'a döndü.

"Neden böyle söyledin? Özel bir şey konuşmuyoruz, ona haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık mı ediyorum?"

"Evet, o senin annen Hazan. Hiç annen olmadığı için belki bunu kendine daha sık hatırlatmalısın."

Hazan güldü, gülüşü neşeden çok acı barındırıyordu. "O benim hiçbir zaman annem olmadı, beni iki yaşında terk etmiş ve yıllarca aramamış birinden bahsediyoruz. Annem olmayı hak etmeli."

"O zaman İngiltere'den gelirken onu neden yanında getirdin?"

"Ben getirmedim, kendisi geldi. İstediği kadar bu çiftlikte kalabilir, ama burayı sattığımda o da geldiği yere gider. Umurumda değil."

Yılmaz bir süre Hazan'a baktı. Sonra ona doğru eğildi ve ağır ağır konuştu.

"Biliyor musun Hazan, büyüdükçe babana benziyorsun. Hâlbuki ona benzememen için seninle ilgilendim, ama damarlarındaki kanı düşünmedim."

"Ne demek bu Yılmaz amca?"

"Onun kadar acımasız olma yolunda hızla ilerliyorsun demek. Keşke görüntün gibi diğer özelliklerin de annene benzeseydi."

Hazan Yılmaz amcasının bu sözlerine bozulsa da belli etmedi. Bu benzetmeyi biri daha yapmıştı bundan iki ay önce. O da annesiydi. Babası kadar acımasız mıydı gerçekten? *'Normal'* diye düşündü, damarlarında o adamın kanını taşıyordu, ama bu benzetme kötüydü.

Yıllarca o adam gibi olmamak için çok çalışmıştı ve gel-

diği noktada o adam gibi düşünüyordu. O da kendinden başka hiç kimseyi düşünmezdi. Yıllarca bu çiftliği bu hale getirerek burada çalışan adamları ve ailelerini düşünmemişti. Kızını düşünmemişti. Gününü gün etmek için bulduğu kadınlar gözlerinin önünde kızına eziyet ederken *ne yapıyorsunuz* bile demişti. Kim bilir annesine de neler yapmıştı ve kadını buradan kaçırmıştı? Şimdi annesine gösterdiği tutum aynı bir zamanlar babasının ona yaptıklarıydı.

Başını çevirip eve doğru baktı. Mary onunla birlikte olabilmek için Fransa'daki işini dağıtmış, her şeyi bırakmış ve onunla birlikte gelmişti. Bu bir ay boyunca bu evde kalabildiyse yanında annesi olduğu içindi. Üstelik bu evin onun üzerindeki anılarını az çok tahmin edebiliyordu. Haksızlık yaptığının farkındaydı. Bu kadar soğuk davranmasına başkası olsa şimdiye kadar çekip gitmişti.

Hazan sesini çıkarmayınca Yılmaz gözlerini kıza dikerek konuşmaya başladı. "Biliyor musun anneni ilk gördüğüm andan beri ona âşığım ben."

Hazan ağzı bir karış açık adama baktı. "Annemi seviyor musun?"

"Evet, ne yazık ki hiç şansımın olmadığını da biliyorum. Şimdiye kadar neden evlenmedim sanıyorsun?"

"Annem yüzünden mi?"

"Evet."

"Onun nerede olduğunu bile bilmiyordun."

"Buradan gittikten sonra dört yıl boyunca nerede olduğunu biliyordum. Çünkü bizi bekliyordu."

Hazan duyduklarına bir anlam yükleyemeden Yılmaz'a bakmaya devam etti. Bizi bekliyordu derken, düşündüğü şeyi kastedip etmediğinden emin olamadı.

"Bizi derken?"

"Seninle beni bekliyordu. Ona bir söz vermiştim. O sözü

tutamadım. Seni ona götüremedim. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum."

Uzun bir süre o günleri tekrar hatırlamış gibi öylece oturdu. Anılar bir bir aklına geldi. Mary'yi görmek ona olan duygularının değişmediğini kanıtlamıştı. Hâlâ ilk gördüğü kadar güzel, ilk gördüğü kadar narindi. Tek fark, artık gözleri gülmüyordu. Yüzünde çocuğundan ayrı kalmanın verdiği hüzün vardı. O neşeli kız çoktan yerini hüzünlü bir kadına bırakmıştı.

Pişmanlıkları bir mengene gibi yüreğini sıkıştırdı. Nefes alamadığını hissettiğinde ayağa kalkarak kravatını gevşetti. Onu o kadar çok aramıştı ki neredeyse bütün parasını onu bulmak için harcamıştı. Bir gün bile vazgeçmemişti. Sonunda onu Demir bulmuştu, ama aradan geçen yılların telafisi yoktu ne yazık ki. O Mary'siz, Hazan da annesizken yıllar geçip gitmişti.

Hazan şaşkınlıkla hâlâ ayakta dikilen yüzü allak bullak olan Yılmaz'a bakıyordu. Annesi ve Yılmaz amcası... İkisini bir arada bir türlü düşünemedi. Yılmaz amcasının yüzüne baktığında hâlâ annesini sevdiğini görebiliyordu, ama annesi o kadar soğuk davranmıştı ki aralarında ne olduğunu ve Yılmaz amcasının neden kendisini annesine götüremediğini merak etti. Aslında annesi onu bırakıp gitmemişti. Çünkü kızının onun yanına geleceğini düşünüyordu. O arada ne olmuştu da yıllarca ayrı düşmüşlerdi?

Yılmaz, Hazan'a doğru döndü. Kız hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. Derin bir nefes alarak biraz önce kalktığı demir sandalyeye oturdu.

"Anneni suçlama Hazan, ondan ayrı kalmanın bütün suçu babanda ve bende."

"Bildiklerini bana anlatmayı düşünüyor musun?"

"Bunu anlatmam gerek ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Onun buradan gitmesi gerekiyordu. Baban onu

öyle bir duruma düşürdü ki burada kalsaydı ölürdü. Ona rağmen seni bırakıp gitmek istemedi. Onu ben zorladım. Seni ona getireceğime söz verdim. Ama işler ters gitti. Sonrasını biliyorsun işte."

"Annemle sen sevgili miydiniz?"

"Hayır."

"Anlamadım."

"Her şeyi baştan anlatmalıyım sana. Belki de gerçekleri senin de bilmen gerekiyor."

"Ne gerçeği? Yılmaz amca, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bak Hazan, bunu sana anlatmak çok zor. Uzun zaman önce olan şeyler, ama hâlâ bugünümüzü etkiliyor. Babanın yüzünden çok insan acı çekti. Ona benzediğini söylerken bunu kastediyordum. Onun izinden gitme Hazan. O iz acı ve kötülük dolu."

"O zaman baştan başla Yılmaz amca anlatmaya. Her şeyi bilmek istiyorum. Yirmi yaşındayım ve ailemin geçmişi ile ilgili her şeyi öğrenmek hakkım."

"Haklısın, belki de şimdiye kadar sana çoktan anlatmam lazımdı, ama o zaman bunları anlayabilir miydin bilmiyorum Hazan." diyerek sustu. Nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi bir süre düşündü, sonra da anlatmaya başladı.

"Annen, seni doğurduğunda yirmi yaşındaydı, baban onu bilmediği bir ülkeye getirmiş, evlenmemişti. Üstelik babanın eziyetlerine katlanmak zorunda kalmıştı. Anneni yargılamadan önce ne olduğunu bilsen iyi olacak."

"Bu yine de beni terk ettiği gerçeğini değiştirmiyor Yılmaz amca. Ondan sonra beni hiç aramadığı gerçeğini de değiştirmiyor. Babam çok kötü olabilir, ama sonuçta beni o yetiştirdi."

"Seni o yetiştirmedi Hazan, sen yatılı okullarda yetiştin. Hatırla bakalım seni kaç kere ziyarete geldi? Unuttuysan ben hatırlatayım, hiç gelmedi. Hep ben geliyordum. İngil-

tere'ye gidene kadar ev ortamında bile yaşamadın. Sana getirdiğim hediyeleri o mu aldı sanıyorsun, ben alıyordum. Babanın tek yaptığı kumar, içki ve kadındı. Demir'in başına gelenlerin tek sorumlusu da babandı. Yasemin, Ali ve Kaan öldüyse bunun da sorumlusu babandı. O mafyayı onun başına baban sardı. Hiçbir şey bilmiyorsun, onun için kimseyi suçlamadan bir kez daha düşün."

Hazan sinirle adama bakarak yerinden kalktı. "Evet, hiçbir şey bilmiyorum. Çünkü hiç kimse bana bir şey anlatma zahmetine girmiyor. Sadece şunu yap Hazan, bunu yapma Hazan demenizden bıktım artık. Yirmi yaşındayım, gerçekleri bilmem için daha kaç yaşında olmama gerek!"

"Pekâlâ, yerine otur. Gerçekleri duymak istiyorsan sana her şeyi anlatacağım."

"Belki de bunu yıllar önce yapmalıydın."

"Deden yaşarken babam onun avukatıydı. Ben ise o sıralarda hukuk fakültesinin son sınıfındaydım. Bu çiftliğe babamla çok sık gelirdim. Dedenin tek çocuğu vardı, o da Ömer'di, İngiltere'ye okuması için gönderilmişti. Burada yaşarken de serseriydi. Ama orada başında sert bir baba olmayınca daha da serseri oldu. Babaannen çocukları çok seviyordu ama Ömer'den başka çocuğu olmadı. O da kocasını ikna edip Ömer'e yaş olarak yakın olsun diye önce Haluk'u, sonra da Yasemin'i evlat edindi."

"Evlatlık mı, yani onlar babamla kardeşler miydi?"

"Kan bağı olmasa da kanun önünde kardeşlerdi. Haluk'un soyadının seninkiyle aynı olması hiç dikkatini çekmedi mi?"

"Çekti ama sorduğumda *benzerlik işte* demişti. Bana hiç bundan bahsetmediler."

"Sana söylenmeyen çok şey var. Şimdi her şeyi öğreneceksin. Demir zaten babasıyla burada yaşıyordu. Annesi ölmüştü, babası da kız kardeşini getirmişti, Demir'e bakması

için. Buraları zaten biliyorsun, onun için kısa geçiyorum. Deden, babaannen ve Demir'in babası öldüğünde, Ömer İngiltere'den döndü. Gelirken de yanında Mary'yi getirdi. On dokuz yaşındaydı ve çok güzel bir kızdı. Annenin o yaşlardaki haline o kadar çok benziyorsun ki... O sırada ben de artık avukat olmuştum. Altı genç burada yaşamaya başladılar. Deden çok zengindi, bu çiftlik, bir sürü gayrimenkul, fabrikalar ve şirketler... Ama baban tam bir serseriydi ve babası ölünce daha da zıvanadan çıktı. Kumar oynuyordu ve çok büyük paralar kaybediyordu. Onu yola getirmek için babam çok çalıştı ama hiç kimseyi dinlemiyordu. İçki içiyordu ve sarhoşken ne yaptığını bilmiyordu. Böyle bir günde Banu'ya tecavüz etti."

"Ne?" dedi Hazan ağzı bir karış açık. "Doğru mu duydum, Banu haladan mı bahsediyorsun?"

"Doğru duydun, Banu'ya tecavüz etti. Banu hamile kaldı; çiftlikte çalışan bir adama para vererek bebeğin babasının kendisi olduğunu söyletip ortadan kaybolmasını istedi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Adama parayı ben verdim. Banu'yla konuştum. Perişandı. Demir'e söylememesini söyledim. Eğer Banu Demir'e her şeyi anlatırsa Demir ve Haluk babanı yaşatmazdı. Banu, Demir'i çok seviyordu ve onun başının belaya girmemesi için bu yalanı uydurduk. Adam çiftliği terk ettikten sonra Banu, Demir'e bunu söyledi. Demir uzun bir süre adamı aratti ama bulamadı. Bu arada hamile olduğunu öğrendi ve bunu o kadar geç fark etti ki bebek aldırılamayacak kadar büyümüştü. Doğurmak zorunda kaldı. Baban tüm bunları kimseye anlatmaması için doğacak çocuğun her türlü ihtiyacını karşılamaya yemin etti. Mary'yi sevdiğini, onu kaybetmek istemediğini söyledi. Banu'nun zaten babanla birlikte olmak gibi bir derdi yoktu. Ondan nefret

ediyordu. Yine de Banu bunları kabul etmedi. Sonra annenin hamile olduğunu öğrendi. Onu seviyordu ve kızın Ömer'in elinde neler çektiğini de görüyordu. Onu üzmemek için her şeyi kabul etti. Böylelikle olay kapandı."

"Bunları annem biliyor muydu?"

"Bildiğini sanmıyorum. Banu söylemediyse öğrenmesi mümkün değil."

Hazan duyduklarına inanamıyordu. Babası herkesin hayatına bir şekilde dokunmuştu ve dokunduğu herkesi mahvetmişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Banu'nun oğlu doğduktan bir süre sonra her şey rayına oturmuş gibiydi. Ama baban verdiği sözleri tutan bir adam değildi. Kumar ve içki alışkanlığı daha da beter olmaya başladı. Üstelik annen zor bir hamilelik geçiriyordu ve onunla birlikte olamadığı için iyice saldırgan olmuştu. Bunun acısını annenden çıkarmaya başlamıştı. Kumarda kaybettiği paralar servet değerindeydi. Kısa sürede bu duyuldu. Türkiye'nin her yerinden kumarcılar buraya geliyor ve babanın paralarını alarak gidiyorlardı. Zaman zaman da kazanıyordu ama kaybettiği her kumar masasından sonra eve gelip annene eziyet etmeye başladı. Mary beş aylık hamileyken onu hastanelik edene kadar dövdü. Neredeyse seni kaybediyordu. Günlerce hastanede yattı. Haluk, buna daha fazla seyirci kalamadı ve bir akşam babanı herkesin içinde bir daha Mary'ye elini sürerse onu öldürmekle tehdit etti. Baban Haluk'tan korkardı. Böylelikle sen doğana kadar her şey durulmuş gibi oldu. Bir süre sonra Haluk İngiltere'ye gitti. Deden öldüğünde mirasın büyük payını oğluna bırakmıştı. Ama Haluk ve Yasemin'in de geleceklerini garanti altına almak istediği için onlara da nakit para ve gayrimenkul bıraktı. Baban o paraları bile onlara vermedi. Çünkü kumar oynamaktan neredeyse bütün nakit

parasını batırmıştı. Haluk da İngiltere'ye gidip korkacağı kimse kalmayınca ve Mary doğumu yapınca yine anneni dövmeye başladı."

Sustu ve Hazan'a baktı. Hazan duyduklarından sonra oldukça şaşırmış bir haldeydi. Yılmaz, Mary'yi her zaman sevmişti. Genç bir adamken bu kadını gördüğü ilk anda âşık olmuştu. Yıllarca onu düşünmüştü. Şimdi Mary buradaydı ve hâlâ bu kadını sevdiğini biliyordu. Yıllar önce onun hayatını kurtarmak için verdiği sözü tutamamıştı.

Mary onu affeder miydi bundan emin değildi. Bir şeyden emindi artık, bu kadın olmadan yaşamak istemiyordu. Eğer bu kadınla bir şansı olacaksa değerlendirmek istiyordu. Hazan artık her şeyi bilmeliydi. Anlatmaya devam etti.

"Sonunda herkesin beklediği şey oldu ve baban mafya kılıklı adamlarla takılmaya başladı. Parası olduğu için onların arasında kral gibiydi ama bu uzun sürmedi. Para hızla suyunu çekti. Uzun zamandır çiftlik bakılmıyordu. Kör topal idare ediliyordu. Para bittikçe o adamlar babana ipotek karşılığı para vermeye başladılar. Diğer taraftan da onu kumarda yenerek paralarını geri alıyorlardı. O sırada babam öldü. Onun ölümü ile çiftlikten uzak kalmıştım. Ne olup bittiğini bilmiyordum. Sen ise o sıralar iki yaşındaydın. Sonunda benim de olduğum bir ortamda babanın ortaya koyacak bir şeyi kalmayınca karşısındaki adamlardan biri İngiliz kadın için oynayacağını söyledi. Baban bir saniye bile düşünmeden adamın dediğini kabul etti. Anneni kumar masasına sürmüştü. Onu durdurmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

Oradan hemen çiftliğe geldim. Durumu Mary'ye anlattım. Buradan gitmeliydi. Babanla evli değildi ve babası kızının annesini kumar masasına sürecek kadar kendini kaybetmişti. Ama Mary seni bırakıp gitmek istemiyordu. Babanı tanıyordu, seni ona bırakmak istemiyordu. Seninle

buradan ayrılırsa hiç şansı olmadığını biliyordum. Soyadlarınız bile aynı değildi. Seni ülkeden çıkarması mümkün değildi. Çocuk kaçırmaktan tutuklanabilirdi.

Onu zor ikna ettim. Seni birkaç ay sonra ona götüreceğime söz verdim. İlk uçakla onu ülkesine gönderdim. Baban eve anneni kaybettiği adamla geldiğinde beni senin yanında görünce annenin gittiğini anladı."

"Aman Allah'ım, bana neden bunları şimdiye kadar anlatmadın, neden?"

"O zamanlar bunları bilmen bir işine yaramayacaktı Hazan."

"Yıllarca beni bırakıp gittiği için annemi suçladım. On beş yaşıma girdiğim gün beni aradı, biliyor musun?"

"Kim?"

"Annem. Beni aradı, o zaman çiftlikteydim ve burada olacağımı tahmin etmişti. Bana annem olduğunu ve benimle görüşmek istediğini söyledi. Gelmek istersem bana bir uçak bileti göndereceğini söyledi. Nerede yaşadığından bahsetti. Ama o benim için ölmüştü. Ben de ona, onu görmek istemediğimi, annemin öldüğünü söyledim. Ah Yılmaz amca, tüm bunları bilseydim o zaman keşke."

Yılmaz şaşkınlıkla baktı Hazan'a. Mary onu aramıştı ve nerede yaşadığını söylemişti. "Yani biz onu ararken sen onun yerini biliyor muydun?"

"Evet."

"Aman Allah'ım, ölmediğini ne zaman öğrendin?"

"On üç yaşında. Yine yaz tatilinde evdeydim. Babam o kadar sarhoştu ki... Merdivenlerden iniyordum, beni gördü. Önce benim kim olduğumu anlamadı. Bana 'Mary' dedi. Sonra o olmadığımı anladığında 'Hep bir gün geri gelecek diye bekledim' dedi. Ben de ona 'Annem öldü baba. Ölenler geri gelmez' dedim. Şimdi bile dediklerini hatırlıyorum. 'Keşke ölseydi ama o bizi bırakıp gitti.' dedi. O za-

man anladım annemin ölmediğini ve o zaman ondan daha çok nefret ettim, beni o ayyaş adama bırakıp gittiği için."

"Keşke bunları anlatmış olsaydın Hazan."

"Kimselere söylemedim. Onu görmek bile istemiyordum. Öldüğünü düşünmek içimi rahatlatıyordu. Ondan bahsetmek canımı acıtıyordu Yılmaz amca. Bunca sene o kadınların yaptıklarını düşünüyordum. Beni bıraktığı için ben de ölmesini diliyordum."

"Sırları saklamakla birbirimize daha çok zarar vermişiz. İşte o sonun başlangıcı oldu. Baban onun gittiğini anladığında bunda benim payım olduğunu da anlamış oldu. Mary'ye söz verirken seni ona götürebileceğimi düşünüyordum ama yapamadım."

"Babam bırakmadı, değil mi?"

"Baban uzun zamandır anneni sevdiğimi anladı. Hatta beraber olup onu aldattığımızı bile söyledi. Evet, onu seviyordum ama Mary ile bir ilişkimiz yoktu. Mary'yi çok arattı. Son kalan paralarını da onun için harcadı. Sonra da benim bir daha çiftliğe gelmemi yasakladı. Böylelikle seni görmem engellenmiş oldu. Mary tam dört yıl boyunca seni ona götürmemi bekledi. Sürekli olarak seni soruyor ve seni çok özlediğini anlatıyordu. Her değiştirdiği adresi bana bildirdi ama bilmediği benim seni görmem yasaktı. Sonunda onu oyaladığımı anladı ve benimle iletişimi kesti. Ondan sonra onun izini ben de bulamadım. Senin yanına bile yaklaşamıyordum. Üstelik çiftliğe de gidemiyordum. Tek haber kaynağım Banu'ydu." diyerek sustu, sanki o günleri tekrar yaşıyor gibiydi.

Hazan ise gözyaşlarını artık tutamıyordu. Yıllarca annesi onun gelmesini beklemişti, o ise annesinin bırakıp gittiğini düşünüyordu. Babasını asla affetmeyecekti. Yılmaz amcasına baktı. Eskilerden bahsetmek onun da boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Bir süre hiçbir şey deme-

den öylece kendi düşüncelerinde kayboldular.

Yılmaz derin bir nefes alarak anlatmaya tekrar başladı. "Baban boğazına kadar pisliğe batmıştı. Sonunda Banu, oğlunu, Demir'i ve Yasemin'i alarak çiftlikten ayrıldı. Babanı tanıyordu. O zamanlar Yasemin genç kızdı, kendi başına gelenlerden sonra onu babanla yalnız bırakmak istemedi. Üstelik Demir ile birbirlerini seviyorlardı. Sonunda babanın çiftliğine yakın bir yerden bir çiftlik aldılar.

Demir çalışkandı, gençti, kısa sürede başarılar elde etti. Baban batarken, onlar çıkıyordu. Sonunda babanın aklına kim soktuysa kendi parasını çalarak Demir'in bunları yaptığını söylemeye başladı. O mafya bozuntusu adamları Demir'in başına musallat etti. Demir'in korkacağını, pes edeceğini düşünüyordu. Ama istediği gibi olmadı. Demir korkmadı ve adamlara aldırmadı. İşine devam etti. Tehditle bunun olmayacağını anladığında baban şeytani bir plan yaptı ve bunu o yanındaki mafya kılıklı adamlara yaptırdı. Demir'in arabasına bomba koydurttu. Demir öldüğünde sattığı hayvanları zehirletecek ve onları batıracaktı. İşler ters gitti. Önce Demir'in ölmesi, sonra hayvanların zehirlenmesi gerekiyordu. Hayvanları zehirleme işi daha erken oldu. Demir o arabaya binmedi. O arabaya karısı, oğlu ve yeğeni bindi. Sonra da hepsi öldü. Baban, onların ölümlerinden sorumluydu ve öldürdüklerinden biri de öz oğlu Kaan'dı."

Hazan şok içindeydi. Her yeni duyduğu şey daha da şaşırmasına neden oluyordu. Demir'in bütün hayatını babası mahvetmişti. Üstelik babası öz oğlunu öldürecek kadar caniydi. Ellerini ağzına kapadı ve gözyaşlarını tutamadı. Bir süre öylece kaldı ve sonra Yılmaz amcasına döndü.

"Demir'in bana neden düşman olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bunu Demir biliyor muydu?"

"Hayır, bilse babanı öldürürdü. Demir o olaydan sonra

ona musallat olan o adamları teker teker buldu ve öldürdü. Bunun üzerine Ömer daha da korktu. O adamlardan biri konuşabilirdi ama Demir hiçbirini yaşatmadı. Demir yakalanmamak için bir süre saklandı ama kimliği tespit edilmişti. Aranıyordu. Yakalansaydı ömür boyu hapis yatabilirdi. Bu da onun ölümü olurdu. Onun yurt dışına çıkmasına yardımcı oldum. Haluk ile bağlantıya geçtim, ona göz kulak olmasını istedim. Çünkü artık o eski Demir değildi. Kendine zarar verebilirdi. Gerisini biliyorsun zaten."

"Peki, babamla tekrar nasıl bir araya geldin?"

"Sen sekiz yaşındaydın, okula başlamıştın. Babanın durumunu bilen hiç kimse onun avukatı olmak istemiyordu ve ben de çok şey biliyordum. Beni aradı. Artık çevresinde kimse kalmamıştı. Demir gittikten sonra, Banu da her şeyi satarak gitti. İşte o zaman öz oğlunu da öldürdüğünü idrak etti. Kaan'ın ölmesi onu çok etkilemişti. Perişan haldeydi. Artık sabahın kününde içmeye başlamıştı. Para suyunu çekmişti. Elinde bu çiftlikten ve birkaç gayrimenkulden başka bir şey kalmamıştı. Bunları elden çıkarsaydı gidecek hiçbir yeri olmadığını biliyordu. Onun için bunları elinde tuttu.

Yanına gittiğimde seni yanında tutmaya çalışıyordu, ama onun yanında olman demek acı çekmen anlamına geliyordu. O zaman seni gördüm, sana bakması için birini tutmuştu ama aynı zamanda kadınla ilişkisi de vardı. Kadının sana davranışları hiç hoş değildi. Ben de senin sorumluluğunu bana bırakması ve yatılı okula gitmen konusunda onay vermesi halinde ona yardım edeceğimi söyledim.

Önce kabul etmedi ama sen ona ayak bağıydın, bunun dışında yardım etmeyeceğimi anladığında senin sorumluluğunu bana verdi. Üstelik bu sürede sana annenin öldüğünü söylemişti. Ben de yaşadığını söyleyemedim. Çok küçüktün, annenin öldüğünü sanıyordun. İşte böyle, bundan sonrasını sen biliyorsun."

"Peki, beni neden öldüğünde Demir'in sorumluluğuna bıraktı? Neden oraya gidip üç yıl boyunca orada kalmamı istedi. Demir ondan nefret ediyordu. Beni oraya neden gönderdi?"

"O istemedi. Onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Bilseydi zaten böyle bir onay vermezdi."

"İstemedi mi, ama bana..."

Yılmaz kızın sözünü kesti. "Ben ayarladım."

Her duyduğu Hazan'ın şaşkınlığını büyütüyordu. "Sen mi?"

"Evet, baban ölmek üzereydi. Çok hastaydı ve sen daha on yedi yaşındaydın. Sana kalan bu mallardan başka hiçbir şeyi yoktu. Eğer sana sadece bunların kaldığını söyleseydim asla bir yere gitmezdin. Onun için çok para varmış gibi davrandım. Hiç aile ortamında yaşamamıştın. Vasiyetinde ufak bir değişiklik yaptım. Okumadan imzaladı. Böylelikle sen İngiltere'ye gittin. Demir'in anneni bulacağını biliyordum. Senin oraya geleceğini öğrendiğinde beni aradı. Gelmeni istemiyordu. Baban ölmüştü. Ben de ona senden kurtulmak istiyorsa ona anneni bulmasını söyledim."

"Peki neden, neden orası?"

"Bunu Banu ile birlikte planladık."

"Banu haladan mı bahsediyoruz? İnanamıyorum, benden ne kadar çok şey saklamışsın."

"Banu İngiltere'ye gittiğinden beri görüşüyorduk. Demir'in durumunu anlatıyordu. Onun için çok endişeliydi. Yaşama sevincinin kalmadığını söylüyordu. Sonunda bir konuşmamızda buraya neşeli biri lazım dedi. Ben de o arada seni ne yapacağımı düşünüyordum. Neşeliydin, sevimliydin, üstelik zorlukların üstesinden gelebilecek biriydin, en önemlisi pes etmiyordun. Banu'yu tanıyordum, sana kendi kızı gibi bakacağını biliyordum. Her ne kadar babandan nefret etseler de anneni severlerdi. Üstelik anne-

ne çok benziyordun. Ben de Banu'ya senden bahsettim, o da bu fikri onayladı."

"Üç yıl boyunca benden nefret eden biriyle aynı evde yaşamama göz yumdun."

"Senden hiç kimse nefret etmedi. Özellikle Demir hiç etmedi. Sen ona sadece kaybettiklerini hatırlattın, o kadar."

"Ah Yılmaz amca, ben o adama âşık oldum."

"Ne?"

"Duydun işte, âşık oldum." dedi kolunu göstererek. "Bana bu dövmenin anlamını sormuştun ya..." diyerek ona baktı.

"Evet."

"Bana kelebek diyordu. Onu o kadar çok seviyorum ki... Gelmeden birkaç ay önce ona karşı duygularımı söyledim. Onu sevdiğimi söyledim. Çünkü artık değişmişti, ilk başlarda benimle konuşmuyordu bile, ama son zamanlarda bana bir şeyler hissettiğini anlıyordum. Duygularımı açıkladım. Ama o aramızdaki yaş farkını öne sürdü, artık iyi bir adam olmadığını, bir katille ömür tüketmemem gerektiğini söyledi. Duymak istediğim hiçbir şeyi söylemedi. Daha fazla orada kalamazdım. Onu bu kadar severken, onun yanında yaşayamazdım.

"Ah tatlım, bilmiyordum, ona âşık olabileceğin hiç aklıma gelmedi. Seni oraya gönderdiğimde sorun olabilecek Bora gibi duruyordu. Aynı yaşlarda sayılırdınız, en fazla ona âşık olursun diye düşündüm."

"Ama ben en olmayacak kişiye âşık oldum: Demir'e."

"Banu biliyor mu?"

"Bilmiyorum, ona söylemedim ama benim hareketlerimden, ona bakışlarımdan anlamış olabilir. Onu sevdiğimi hiç saklama gereği duymadım, ama beni istemedi."

"Demir zor zamanlar geçirdi Hazan. O olaylar başkasının başına gelseydi bu kadar bile dayanamazdı. Yasemin, Demir'in çocukluk aşkıydı."

"Biliyorum."

"Bence eğer onu seviyorsan ona zaman vermelisin."

"Yılmaz amca, istediği bütün zamanları ona verebilirim ama onun istediği zaman değil. Ne kadar zaman geçerse geçsin o beni sevmeyecek. Çünkü bunu istemiyor. Bize bir şans vermek istemiyor. Üstelik babamın yaptıklarını öğrendiğinde beni görmek bile istemeyecektir. Ben onun hayatını yıkan, sevdiklerini elinden alan adamın kızıyım. Sence Demir beni sevebilir mi?"

"Yanılıyor olabilirsin Hazan. Demir sevgisini gösteren bir adam değil."

"Yılmaz amca, bizim hiç şansımız yok. Onun için buraya geldim. Hele şimdi duyduklarımdan sonra bir araya gelmemiz mümkün değil. Onun yanında kalıp bir gün beni sever mi diye bekleyemezdim."

Yılmaz, bir şey demedi. Hayat ne kadar zordu. Hazan genç yaşında aşk acısı ile tanışmıştı. Kendisi yıllardır Mary'yi düşünmüştü. Bütün gençliği bir hayal peşinde geçmişti, bir gün o kadınla bir gelecek paylaşmayı düşünerek. Geldiği noktada Mary ondan nefret ediyordu.

Hazan'a hak veriyordu. Demir, Ömer'in yaptıklarını öğrendiğinde Hazan'ı yanında istemezdi. Hiç kimse, ona acılarını hatırlatan bir adamın kızı ile birlikte olmak istemezdi.

Başını kaldırarak Hazan'a baktı. Birkaç saat içinde yıkılmıştı. Uzanarak onun elini tuttu. Eğer bir kızı olsaydı onu da ancak Hazan'ı sevdiği gibi sevebilirdi. Hazan onun kızı gibiydi. Bir dönem Mary ile evlenip onun babası olmanın bile hayalini kurmuştu, ama o da boş bir hayaldi.

Hazan, Yılmaz elini tuttuğunda başını kaldırıp adama baktı. Gözleri dolmuştu. Herkes hakkında yanılmıştı. Annesi, babası, tanıdığı gibi değillerdi. Bu ev birçok kötü anıyı barındırıyordu. Burada olmak istemediğine karar verdi.

Belki annesi ile arasını düzeltir ve kendilerine buradan çok uzakta bir yaşam kurabilirlerdi. Yeni bir yaşam için bu ev uygun değildi.

"Ne yapacaksın Hazan? Artık her şeyi biliyorsun."

"Bilmiyorum ama bu evde yaşamak istemiyorum. Burayı satacağım. Burası acı anılarla dolu, ama her şeyden önce annemle konuşmam gerekiyor sanırım."

"Evet, belki de öyle yapmalısın. Burayı satmalısın. Annenle de konuş. Tekrar senin annen olması için ona bir şans ver Hazan. O da çok acı çekti."

"Herkes ikinci bir şansı hak eder, değil mi?" dedi adama gülümseyerek.

"Evet, hak eder. Sence benim için de ikinci bir şans var mıdır?"

"Bilmiyorum, sen de onunla konuşmalısın, hepimiz onu üzmüşüz."

"Özellikle ben çok üzdüm. Ona verdiğim sözleri tutamadım. Kızını ona götüremedim, ama senin iyi olman için elimden geleni yaptım. Senin sağlıklı ve düzgün yetişmen için uğraştım. Ona olan borcumu seni kendi kızım gibi severek ödedim. Belki benim için küçük de olsa bir şans vardır ha, ne dersin?"

"Biliyorum Yılmaz amca, bana babamdan daha yakındın. Küçükken keşke senin kızın olsaydım diye çok düşünürdüm. Belki annemi ikna edebilirsen bu sefer gerçekten senin kızın olabilirim."

"Seni seviyorum Hazan, seni hep kızım gibi sevdim, kızım olsaydın ancak bu kadar sevebilirdim."

Hazan yerinden kalktı, onun kalktığını gören adam da yerinden kalkmıştı. Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra da sarıldılar. Yılmaz yüreğinden büyük bir yükün kalktığını hissetti.

Bu kızı gerçekten de çok sevmişti. Belki annesiyle bir

şansı olmayabilirdi ama Hazan her zaman onun kızı olacaktı. Bunu hiç kimse değiştiremezdi.

Yılmaz gittiğinde Hazan eve doğru yürüdü. Duyduklarından sonra içi acıyordu. Bu kadar kötü bir adamın kızı olmak ve onun yaptıklarını bilmek vicdanını acıtıyordu. Yılmaz amcası, babana benzeme derken boşuna dememişti. Asla o adama benzemeyecekti.

Eve girdiğinde ne yapacağını bilmeden mutfağa doğru gitti. Annesi mutfaktaki tahta masaya oturmuş, önündeki kahveyi içiyordu. Onun geldiğini gördüğünde başını kaldırarak kızına baktı ve onun ağladığını hemen anladı.

Mary'nin Hazan'ı teselli edecek kelimeleri yoktu. Elinden alınan annelik duygularının ne olduğunu bile bilmiyordu. Üstelik Hazan'ı gördüğü andan beri kızının ona davranışları kırıcıydı. Hazan zorunlu olmadıkça onunla konuşmuyordu, ama pes etmeyecekti. Bir kere pes etmişti ve bu ona yıllara mal olmuştu.

Bir süre mutfak kapısında oyalanan Hazan'a bakarak ne yapacağını bilmezmiş gibi oturdu. Onun gitmesini bekledi ama Hazan onu şaşırtan bir hareket yaparak gelip masada karşısında oturdu.

"Ne içiyorsun?" diye sordu.

Mary gülümsedi. "Kahve içiyorum. Sana da yapmamı ister misin?"

"Hayır, kahveyi sevmiyorum."

"Ne istersin?"

"Bir çaya hayır demem anne." dedi kadının gözlerinin içine bakarak. Bu ona ilk defa anne deyişiydi. Hazan bu kelimenin altını dolduramadığı için onu gördüğünden beri

kullanmamıştı. Ama şimdi dudaklarından o kadar kolay dökülmüştü ki buna kendi de şaştı.

Mary ise ne yapacağını bilmez bir halde kızına bakıyordu. Anne kelimesini duymayalı yıllar geçmişti. Gözlerinden birkaç damla yaşın yanaklarına doğru yuvarlanmasına izin verdi. Sonra kızına gülümseyerek yerinden kalktı.

"Sıcak su var, sana hemen bir çay yapayım."

Tezgâha doğru yürüdüğünde elinin birini kalbinin üstüne getirdi. Şu anda mutluluktan ölebilirdi. Kızı onun varlığını kabullenmiş gibiydi. Yılmaz ile ne konuşmuşlarsa Hazan üzgün duruyordu. Su ısıtıcısını eline aldığında ellerinin titrediğini gördü. Derin bir nefes aldı ve içine suyu doldurdu. Düğmesine bastığında bir süre arkasını dönüp Hazan'a bakamadı.

Hazan arkası kendisine dönük annesine bakıyordu. Onun anne dediğinde ne kadar heyecanlandığını, yüzünün aydınlandığını ve gözlerindeki umudu görmüştü. Yavaşça yerinden kalkarak ona doğru yürüdü. Yanına geldiğinde annesine gülümsedi.

"Çayın yanına sana kek yapmamı ister misin?"

Mary kızına baktı. "Bunu anneler çocuklarına sormalı bence."

"Evet, kek isterim anne."

Mary kızına doğru döndü. İki bedenin birbirlerine sarılması, yılların özlemini anlatır gibiydi. Mary kızının kokusunu içine çekti. Ona sıkı sıkı sarıldı. Sanki onu bıraktığında ellerinden kayıp gidecekmiş gibi hissetti. Aynı duyguları Hazan da yaşıyordu. O da yıllarca bu sıcaklığı ve sarılmayı beklemişti.

Hazan kollarında olduğu kadının yanağını öptü. Mary'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Hazan'ın da ondan farkı yoktu. Hayatları ellerinden alınmış olabilirdi, ama hiçbir şey için geç sayılmazdı.

Anne kız yıllar sonra, ayrıldıkları evde, mutfağın ortasında birbirlerine kenetlenmişti. Bundan sonra yaralarını birlikte saracaklardı.

Kalbin, bir katilin ellerinde
Bir ölüm sessizliği yüzünde
Bölük pörçük, delik deşik, kırık dökük, paramparça
Kaybolup gidiyorsun

CEM ADRİAN

YİRMİ BİR

Günler rutin bir şekilde akmaya devam ediyordu. Havalar artık iyice soğumuştu. Kışın o kasvetli havası artık kendini iyice belli etmeye başlamıştı. Neyse ki yağmur gelmeden evin çatısını yaptırmışlardı.

Hazan, vakit kaybetmeden dediğini yapmış ve çiftliği satılığa çıkarmıştı. Bunu annesi ile de konuşmuştu ve Mary de kızının düşüncelerini desteklemişti. Hazan burada kalmak istemiyordu.

Yılmaz birkaç kere eve gelmiş ve her defasında Mary tarafından soğuk karşılanmıştı, ama Hazan adamın annesini ne kadar sevdiğini görmüştü. Yıllarca annesini beklemiş, evlenmemiş bu adamın mutlu olmasını istiyordu. Bunu annesi için de istiyordu. Onun için bu işi yavaştan alarak

annesinin Yılmaz amcasına yakınlaşması için iki gecede bir adamı eve çağırıyordu. Yılmaz'a ilk başlarda soğuk davranan Mary de son zamanlarda ona karşı daha rahattı. Buna en çok sevinen hiç kuşkusuz Hazan'dı.

Onların aralarında bir şeyler olması en çok Hazan'ı sevindiriyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Yılmaz amcasının annesine neler hissettiğini zaten biliyordu ama annesi de ona karşı bir şeyler hissediyordu, sadece henüz bunu dile getirmemişti.

Aklından hiç çıkmayan tek kişi Demir'di. Çektiği acıları daha iyi anlıyordu. Babasının yaptıklarını aklı almıyordu. Nasıl böyle bir şey yapmıştı? Demir bunların hepsini bilse büyük ihtimalle onun bir daha yüzüne bile bakmazdı.

Onu özlüyordu. O kadar çok özlüyordu ki, özlem yüreğini acıtıyordu. İçinde bir yerlerde hiç dinmeyen bir acısı vardı sanki, hiç iyileşmeyecek gibi duran bir yara. Zaman içinde geçeceğini biliyordu. Şu anda çok tazeydi ve içini acıtmaya devam ediyordu. Geldiği için pişman değildi. Asıl orada kalsa pişman olacaktı. Sevmeyen bir adamın yanında yaşayamazdı. Yıllarca babasının yanında yaşamıştı. Bu yeterliydi.

Bankada epey bir para vardı. Burayı sattığı zaman gelen parayla hayatını yeniden kuracaktı. Hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Ayakları üstünde durmayı başaracaktı. Bunu yapabilecek maddi gücü vardı. Telefonu çaldığında, arayan numara belli olmasa da açtı. Çiftliğin ilanı yayınlanıyordu, belki de bir alıcıydı.

"Efendim."

"Hazan Hanım'la görüşecektik." dedi kibar bir erkek sesi.

"Benim."

Telefon kapandı. Şaşkınlıkla telefona bakıyordu. Kim aramış olabilirdi ya da neden aranmıştı? Aramak isteyen

tekrar arar nasıl olsa diyerek üstünde durmadı. İşlere dalınca da telefondaki kişiyi çoktan unutmuştu.

Öğlene doğru yaşlı karı kocayı, annesi ile birlikte şehre gönderdi. Mary biraz alışveriş yapacaktı. Diğerlerinin de doktor randevuları vardı.

Herkes gittikten sonra kendine bir çay yaptı. Pencerenin yanındaki yıpranmış koltuğa oturdu ve ayaklarını önündeki pufa uzattı. Hastalığının son zamanlarında babasının bu koltukta oturup dışarıyı seyretmesini görürdü.

Önünde uzanan uçsuz bucaksız tarlalara baktı. Çocukken bu tarlalarda her türlü ürün yetişirdi. Zamanla kimse ilgilenmeyince buralar virane olmuştu. Burasının adam olması için çok çalışması gerekiyordu. Ama buraya onu bağlayan hiçbir özel anı yoktu. Bu eve yazları birkaç ay gelirdi ve zaman içinde bu verimli toprakların çölleşmesini film seyreder gibi seyretmişti. Babası çiftlik ile hiç ilgilenmemişti ve ilgilenen insanlar da zaman içinde çekip gitmişti.

Bir yandan çayını içiyor, bir yandan da burada kaldığı takdirde ne yapabileceğini düşünüyordu. O sırada bahçeye giren siyah, büyük ve lüks cipe baktı. Hemen oturduğu yerden doğruldu. Bunlar da kimdi? Arabadan üç tane adam indi. Hepsi de iri yarı adamlardı.

Çiftliğin satışta olduğunu bilen birleri miydi, anlayamadı. Pek tekin bir halleri yoktu. *'Keşke yalnız olmasaydım'* diye düşündü. Şu anda kendinden başka hiç kimse yoktu.

Çayını sehpanın üstüne bırakarak odadan çıktı. Kapıyı açtığında adamlar etrafa göz gezdiriyorlardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

"Buranın satılık olduğunu duyduk." dedi içlerinden biri.

"Evet."

"Etrafı gezebilir miyiz?"

"Tabii."

Adamların ikisi evin arkasına doğru yöneldiler. Hazan karşısında dikilen, kendisiyle konuşan adama bakıyordu. Düzgün birine benziyordu ama diğer iki adamı pek gözü tutmamıştı.

"Nereden duydunuz buranın satılık olduğunu?" diye sordu.

"Buralarda yer arıyorduk, köyden söylediler."

"Daha yeni ilan verdim, köyden hiç kimse buranın satılık olduğunu bilmez." Bunu dediği anda, adam Hazan'a doğru bir hamle yaptı. Hazan geri çekildi.

"Kimsiniz siz?" diye sordu. Korkmuştu.

Adam birkaç adım atarak kızı kendisiyle duvar arasına sıkıştırdı. "Bizim kim olduğumuz önemli değil Hazan, ama biz senin kim olduğunu biliyoruz." diyerek kızı yakaladı.

"Bırak beni!" diye bağıran Hazan sesinin hiç kimse tarafından duyulmayacağını biliyordu. Bunu adamlar da biliyor olmalıydı, hiç de yakalanma telaşları yoktu.

"Uslu dur, uslu durursan canın yanmaz."

O sırada diğer iki adam da gelmişti. Hazan dehşet içindeydi. Öldürseler kimsenin haberi olmazdı. Annesi gelene kadar kimse onu bulamazdı. Adamın kocaman eli ağzının üstündeydi. Nefes alamıyordu. Son bir çabayla çırpınıyordu.

"Etrafta kimse yok." dedi adamlardan biri.

"Pekâlâ, kimse gelmeden gidelim buradan."

Hazan'ın son hatırladığı adamın elini ağzından çekmesi ve burnuna bir bez parçasının dayatılmasıydı. Kimyasal kokuyu soluduğu anda kendini kaybetti.

Akşamüzeri Mary eve geldiğinde, motorundan garip

sesler gelen arabayı bahçeye park etti. İlk dikkatini çeken şey her yerin karanlık olmasıydı. Hazan şimdiye kadar çoktan evin çevresini aydınlatmış olurdu. Üstelik evde de hiç ışık yoktu.

Sabah erken kalkmıştı. Uyumuş olabilir miydi? Arabanın içindeki paketleri alarak kapıya doğru yürüdü. O anda kapının aralık olduğunu fark etti. Hazan'ın kapıyı açık bırakmasına bir anlam veremedi. Belki de onu görüp kapıyı açmış olabilirdi. Elektrikler de kesik olmalıydı. Geldiklerinden beri sık sık elektrik kesintileri olmuştu ve jeneratör arızalı olduğu için karanlıkta kalabiliyorlardı. Onu tamir ettirmeleri gerekiyordu.

Kapıyı ayağı ile iterek içeriye girdi. "Hazan!" diye bağırdı, ses gelmeyince karanlıkta mutfağa doğru giderek elindeki paketleri masaya bıraktı.

Mutfaktan çıkmadan eli otomatikman elektrik düğmesine gitti ve ışık yandığında elektriklerin kesik olmadığını anladı.

Tekrar "Hazan!" diye seslendi, hiç cevap gelmeyince koridorun ışığını yakarak kapıyı kapattı. Ev soğuktu. Hazan'ın neden kaloriferi yakmadığını düşünerek kızının odasına doğru yürüdü. Sessizce kapıyı açtı ve yatağın boş olduğunu anlayınca, "Hazan, neredesin?" diye tekrar seslendi.

Oturdukları odaya girdi. Gözüne sehpanın üstündeki yarısı içilmiş çay kupası ilişti. Her şey yerli yerindeydi. Hazan'ın nereye gittiğini merak ederek bahçenin ışıklarını açtı. Sonra kapıyı açıp tekrar dışarı çıktı. Hava iyice soğumuştu. Bu havada ve karanlıkta Hazan nereye gitmiş olabilirdi? Araba kendisindeydi ve en yakın ev buradan birkaç kilometre ötedeydi. Üstelik daha hiçbir komşu ile tanışmamışlardı. Hazan da öyle canı sıkılınca birilerine gidecek bir kız değildi. Belki de bir arkadaşı gelmiş, onunla birlikte

Adana'ya inmiş olabilirlerdi.

İçeri girerek çantasından telefonu çıkardı ve Hazan'ı aradı. Birkaç saniye sonra evin içinde boğuk çalan telefonu duyduğunda sesin nereden geldiğini anlayamadı. Etrafa bakınmaya başladığında, pencerenin önündeki koltuğun kenarında Hazan'ın telefonunun çalmaya devam ettiğini gördü.

O anda ters bir şeyler olduğunu anladı. Evin içinde hâlâ Hazan'ın telefonu çalmaya devam ederken elindeki telefonu kapadı. Ne yapacağını bilmez halde odanın ortasında dikiliyordu. Hazan'ı tanımıyordu, alışkanlıklarını bilmiyordu. Bir anne olarak onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama içine doğan kötü hislerle etrafına bakındı. Kimi arayacağını bile bilmiyordu.

Hazan geldiğinden beri yanından telefonunu hiç ayırmazdı. Üstelik evin kapısını açık bırakıp bir yere de gitmezdi. Elinde tuttuğu telefona baktı ve kayıtlı olan ikinci numaraya bastı.

Yılmaz, çalan telefonu eline alıp arayan kişinin adını gördüğünde şaşırdı. Mary'ye telefonunu verdiğinde, onun aramayacağını tahmin ediyordu. Belki de bu telefon her şeyin başlangıcı olabilirdi. Heyecanla "Efendim Mary." diyerek telefonu açtı.

"Yılmaz, Hazan yok!" diyen endişeli ve panik dolu sesi duyduğu anda gülen yüzü ciddileşti.

"Nasıl yok?"

"Bugün Mehmet ve karısıyla Adana'ya indim. Ben giderken evdeydi ve yorgun olduğunu söyledi. Eve yeni geldim ve hiçbir yerde yok."

Kadının sesindeki panik havası, hattın ucundaki Yılmaz'ı da gerdi. "Sakin ol Mary, belki bir yere falan gitmiştir ya da arkadaşları ile buluşmuştur."

"Araba bendeydi, yürüyerek nereye gitmiş olabilir?"

"Belki bahçede bir yerlerdedir."

"Bu soğukta ve bu karanlıkta mı Yılmaz?"

"Pekâlâ, ben geliyorum Mary. Yarım saat sonra orada olurum. Telefonuna cevap vermiyor mu?"

"Telefonu evde. Koltuğun arasında buldum."

"Tamam, sakin ol, belki ben gelene kadar ortaya çıkar."

"Lütfen çabuk gel."

Kırk dakika sonra Yılmaz, kapının önüne arabasını park etti ve telaşla arabadan çıktı. Mary kapının önüne çıkmış, kalın bir kazağa sarılmış, endişeli bir yüzle adama bakıyordu. Ona doğru gitti.

"Geç kaldın, merak ettim."

"Trafik vardı. Geldi mi?"

"Hayır Yılmaz, eve geleli neredeyse bir saati geçti. Hâlâ gelmedi, aramadı da. Endişelenmeye başladım. Onu yeteri kadar tanımıyorum. Polise haber versek mi?"

"Kayıp vakalarında polis yirmi dört saat geçmeden hiçbir şey yapmaz. Üstelik kaybolup kaybolmadığını bilmiyoruz Mary. Belki acele çıkması gerekti, telefonunu unuttuğunu fark etmedi."

"Ne yapacağız?"

"Dur biraz düşüneyim. Atlar ahırda mı?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, burada bekle, oraya bakacağım. Belki de atla gezmeye çıkmıştır."

Mary, Yılmaz'ın arkasından bakarak kapının önünde dikilmeye devam etti. Buraya geldiklerinden beri Hazan atla gezmeyi seviyordu. Neden aklına bunun gelmediğini merak etti. Yine de bu karanlıkta Hazan eve dönmüş olmalıydı.

Yılmaz ahıra girdiğinde iki atın da orada olduğunu gördü. Bu arada Mehmet de yanına gelmişti.

"Ne oldu Yılmaz Bey?"

"Hazan yok, Mehmet."

"Yok mu?"

"Evet. Eve geldiğinizde Mary onu bulamamış. Nerede olduğunu bilmiyor, telefonu da evde kalmış."

Yılmaz da artık endişeliydi. Hazan'ı tanırdı ve haber vermeden bir yerlere gidecek biri değildi. Ahırdan çıkarak hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Mary hâlâ bıraktığı gibi kapının önünde dikiliyordu.

"Atlar orada mı?" diye sordu ona yaklaştığında.

"Evet."

"Polise haber verelim Yılmaz. Başına bir şey gelmiş olabilir."

"Hazan, başının çaresine bakmayı bilir Mary, merak etme."

"Nasıl etmeyeyim? Daha önce böyle bir şey yapar mıydı bilmiyorum. Kızım hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne yapacağız?"

"Pekâlâ, biraz sakin ol, olur mu? Belki de arkadaşları ile bir yerlere gitmiştir. Onu almaya gelmişlerdir."

"Telefonunu neden unuttu o zaman, üstelik eve geldiğimde kapı açıktı?"

"Ne?" diye kadına döndü Yılmaz.

"Kapı açıktı."

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Bilmiyorum. Yılmaz bir şey mi biliyorsun?" diye adamın yüzüne baktı Mary. Yılmaz geldiğinden beri ilk defa endişeli görünüyordu. Adam cevap vermeyince ona doğru gitti. "Babası ile ilgili bir şey mi?" diye sordu.

"Ömer öleli üç sene oldu Mary. Ne olabilir?"

"Bilmiyorum."

Mary, adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Yılmaz'ın ona söylemediği bir şeyler olduğunu anladı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki o sırada çalan telefon her ikisinin

de sıçramasına neden oldu. Mary elindeki telefona baktı ve sonra da Yılmaz'a.

"Telefonu aç Mary, belki Hazan telefonu unuttuğunu hatırlayıp bir başkasının telefonundan arıyordur."

Mary heyecanla telefonu açtı. Hazan'ın sesini duymayı beklerken adamın birinin "Yılmaz'ı ver." demesi daha çok şaşırmasına neden oldu.

"Yılmaz'ı mı?" diyebildi. Bu arada Yılmaz adını söyleyen kadına bakmaya devam ediyordu ve ne olduğunu anlayamadı.

"Evet, yanında olduğunu biliyoruz."

Mary telefonu Yılmaz'a uzattı, "Seni arıyorlar."

Yılmaz telefonu alarak "Alo." dedi.

"İyi dinle Yılmaz Efendi. Bir daha tekrar etmeyeceğim. Küçük kuş elimizde, Demir'e karşılık o."

Yılmaz o anda ne olduğunu anladı. Yüzü bembeyaz oldu. Hiç aklına gelmeyen ve düşüncelerinde bile yer etmeyen, geçmişin sisli anılarından çıkan sesi tanımasa da ne olduğunu anlamıştı. Mary adamın yüzünün bembeyaz olduğunu görmüştü. Kendi telefonundan Yılmaz'ı arayan adamın kim olduğu hakkında en ufak bir bilgisi bile yoktu ama Yılmaz'ın tanıdığını anlamıştı.

"Hazan nerede?"

"Nerede olduğunu zamanı gelince öğreneceksin Yılmaz, ama zamanı şimdi değil. Bize Demir'i getireceksin ve karşılığında kızı alacaksın. Ne kadar çabuk Demir'i getirirsen kızı o kadar hızlı alırsın."

"Hazan'ın Demir'le bir ilgisi yok Tamer." dediğinde karşıdaki adamın gür kahkahasını duydu.

"Bakıyorum benim kim olduğumu hemen hatırladın Yılmaz. Bravo, bunu beklemiyordum. Dediklerine artık inanmadığımı bilmeni isterim. Madem o kızın Demir ile ilgisi yok neden onun evinde yaşadı?"

Yılmaz, ne söyleyeceğini bilemedi. Adamlar her şeyi biliyordu. Hazan'ın Demir'in evinde olduğundan haberleri vardı ve üstelik Demir'in izini de bulmuşlardı.

Tamer'i hatırlıyordu. Caninin önde gideniydi. Abisinden daha beter bir pislik olduğunu bilmeyen yoktu. Onun neler yaptığını emniyet teşkilatı bile biliyordu ama ellerinde hiç delil olmadığı için ortalıkta dolaşıyordu.

"Demir buraya gelemez Tamer, geldiği anda tutuklanır. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

"Bilmez miyim Yılmaz," diyerek güldü adam. "Onu yurt dışına kaçırdın, ama saklayamadın. Nerede olduğunu biliyorum, ama buraya gelmesini istiyorum Yılmaz. Buraya, her şeyin başladığı yere gelecek. Onu yurt dışına çıkardın, şimdi de girmesini sağla. Bunu nasıl yaparsın bilemem, ama elini çabuk tutsan iyi olur."

"Bu, o kadar kolay değil."

"Bunu nasıl yapacağın beni ilgilendirmiyor, polis yok. Polise gidersen kızın cesedini bile bulamazsın."

"Ona zarar verirsen seni pişman ederim Tamer."

"Beni tehdit edebileceğin bir konumda değilsin Yılmaz. Elimde çok istediğin biri var, ama kızdan vazgeçtiysen o başka."

"Ona zarar vermeyin, ne yapacağıma bakacağım."

"Beni yanlış anladın herhalde, ne yapacağına karar vermeyeceksin. Bana Demir'i getireceksin. Onu bana teslim ettiğinde kızı alırsın. Yoksa bir daha onu göremezsin. Ha, bu arada kız kime benziyor biliyor musun?" diyerek bir kahkaha daha attı. Sonra da konuştu. "Yıllar önce kumarda kazandığım anasına," diyerek telefonu kapattı.

Yılmaz hâlâ elinde telefon, öylece duruyordu. Yıllar sonra Tamer'in sesini duymak bile tüylerini diken diken etmişti. Bunca sene sonra Demir'i ele geçirmek için Hazan'ı kullanıyorlardı.

Demir'i buraya getirmesi neredeyse imkânsızdı. Geldiği anda tutuklanırdı. Üstelik getirse bile Demir o adamların elinden asla kurtulamazdı. Bir tarafta kızı gibi sevdiği Hazan, diğer tarafta yıllardır dostu olan Demir.

Yavaşça arkasını döndü. Mary soran gözlerle ona bakıyordu. Bir süre kadına baktı ve ne söyleyeceğini bilemedi. Başları gerçekten de dertteydi ve Yılmaz'ın bundan kurtulmak için hiçbir planı yoktu.

"Ne oldu?"

"Hazan kaçırılmış Mary."

Kadın bir çığlık atarak adama baktı. Bu aklına gelebilecek bir şey değildi. Bunun Ömer'le ilgisi olup olmadığını anlamak için "Ömer'le mi ilgili?" diye sordu.

"Bir bakıma öyle, ama onun yerine Demir'i istiyorlar Mary."

"Demir'i mi?"

"Evet." diyerek sustu Yılmaz. Mary'ye ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ömer'in yaptıklarından sonra bu hale gelmişlerdi. Kadına yaklaşarak onun hâlâ şaşkın ve üzgün yüzüne baktı.

"Merak etme Mary, Hazan'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Mary ondan uzaklaştı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Yıllar sonra bulduğu kızı tehlikedeydi ve bunun suçlusu kim onu bile bilmiyordu. Yılmaz, Demir'i istediklerini söylemişti ama bunun Demir'le ne ilgisi vardı?

Arkasını dönerek kendisine bakan adama baktı. Yılmaz bir şeyler biliyordu ve artık gerçekleri öğrenmeyi kendisi de istiyordu. "Polise gitmeliyiz." dedi.

"Gidemeyiz Mary."

Kadın sinirle ona yaklaştı ve yakasından tuttu. "Nasıl gidemeyiz?" diye bağırdı. "Ben kızımı istiyorum. Ne yaptınız o adamlara? Neden kaçırdılar kızımı? Bu sefer bana

her şeyi anlatacaksın Yılmaz! Duydun mu beni, her şeyi anlatacaksın!" diyerek ağlamaya başladı.

Çaresizliği buradan gittiği ilk günkü gibi hissediyordu. Yılmaz ona bir söz vererek onu göndermişti. Haftalarca umutla gelmelerini beklemişti. Haftalar aylara, aylar yıllara dönmüş ve o umudunu kaybetmemişti. Sonra da anlamıştı kandırıldığını ve Hazan'ı bir daha asla göremeyeceğini.

Kendini kaybetmişti Mary. Umutlar bittiğinde acı içinde büyümüştü. Yitirdiği kızının özlemi ile yaşamıştı. Yıkıntıların arasından çıktığında ve Hazan'la konuşmak için cesaretini bulduğunda yıllar geçip gitmişti. Hazan'ı aradığında ve kızı onu görmek istemediğini söylediğinde ikinci kez yıkılmıştı Mary. Kendisine gelmesi yine yıllarını almıştı, ama bu sefer yıkılmayacaktı. Bu sefer kızını bulacaktı.

Kızının daha birkaç hafta önce ona anne demesi gözlerinin önüne geldi. Yıllarca bu kelimeyi onun ağzından duymak için hayaller kurmuştu ve duymuştu; bu duyguyu, bu sefer kaybetmeyecekti. Gerekirse son nefesine kadar mücadele edecekti ama Hazan'ı o adamların elinden alacaktı.

"Ben polise gidiyorum."

"Mary, dur. Bunu yaparsan Hazan'a zarar verirler."

"Burada durup kızımın dönmesini beklemeyeceğim Yılmaz. Bu sefer sana inanmayacağım."

"Mary, üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm." diyerek onun omuzlarından tuttu Yılmaz. Kadının kızarmış gözlerine baktı. "Onu sana sağ salim getireceğim."

Mary onun kollarını iterek ondan uzaklaştı. "Buna inanacağımı düşünüyor musun Yılmaz?" diye bağırdı. "Bu sözü tam on sekiz yıl önce de vermiştin!" dedi. Yüzündeki kederi ve öfkeyi saklamadan adama doğru yürüdü. "On sekiz yıl önce Yılmaz ve ben yıllarca o sözünü tutmanı bekledim, ama tutmadın."

"Mary, beni dinle. O adam çok tehlikeli. Gözünü kırp-

madan her şeyi yapabilecek biri. Eğer polise gidersen..." diyerek sustu. Kadının ağladı ağlayacak yeşil gözlerine baktı. "Hazan'ı kaybederiz Mary. Onun nasıl biri olduğunu sana anlatayım."

Mary hiçbir şey demedi. Gözünde biriken yaşlar usulca yanaklarından aşağı aktı. Yılmaz kadına sarıldı. "Sana söz veriyorum Mary, ölmek pahasına da olsa Hazan'ı sana sağ salim getireceğim."

Bir saat sonra mutfaktaki masada karşılıklı oturmuşlardı. Yılmaz Mary'ye daha birkaç hafta önce Hazan'a anlattıklarının hepsini anlatmıştı. Kadın sessizce oturuyordu. Epeydir tek kelime etmemişti. Sonunda bakışlarını masadan çekerek adama doğru kaldırdı.

"Ömer herkesin hayatını mahvetmiş ve onun yüzünden sırada kızım var." dedi. Sesi fısıltıdan farksızdı.

Mary duyduklarından sonra Ömer'in kötülüklerinin bir sınırı olmadığını anlamıştı. Ömer bütün sevdiklerine zarar vermiş bir adamdı. Banu'ya yaptıkları bile affedilecek şeyler değilken, Demir'e yaptıkları ise korkunçtu.

Yasemin'i tanıyordu. O sevimli güzel kızın ölümüne Ömer'in neden olduğunu bilmek ve Demir'in yaşadıklarını düşünmek bile istemiyordu. Ömer kendi ailesini yok ettiği gibi Demir'in ailesini de yok etmişti.

Şimdi kızının yaşamı Demir'in elindeydi. Demir, Ömer'in yaptıklarını öğrendiğinde Hazan için kendini tehlikeye atar mıydı? O bombayı koyanları bile yaşatmamışken, tüm bunlara neden olan adamın kızını kurtarmak ister miydi?

Sessizce oturan Yılmaz'a baktı.

"Demir'i aramalıyız."

Yılmaz, hiçbir şey demeden Mary'ye bakıyordu. Cebinden telefonunu çıkararak Demir'in numarasının üzerinde durdu. Hazan Demir'i seviyordu, Demir'in de Hazan'a

karşı bir şeyler hissetmesini dileyerek tuşa bastı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldığında, sesi hoparlöre verdi.

"Beni bu saatte aradığına göre özlemiş olmalısın Yılmaz" diyen sert sesi duyduklarında Yılmaz Mary ile göz göze geldi.

Bunu uzatmadan söylemesi gerektiğini düşünerek selam sabah faslına girmeden, "Demir, Tamer aradı." dedi Yılmaz.

Karşıdan bir süre hiç ses duyulmadı. Yılmaz bekledi. Demir'in nefes alışverişleri geliyordu, büyük olasılıkla Demir düşünüyordu. Sonunda duydukları sesle ikisi de telefona baktı.

"Ne istiyor?"

"Seni istiyor Demir. Hazan ellerinde, sana karşı o."

Bunun üzerine karşıdaki adamın sesi son derece sinirli çıktı.

"Hazan nasıl ellerinde olur! Sana ona göz kulak ol dedim Yılmaz!"

"Üzgünüm ama bugün onu kaçırmışlar."

Karşı taraftan hiç ses duyulmadı. Sonra duydukları ses sakin ve buz gibiydi.

"Bu sefer hepsini öldüreceğim, hem de hepsini Yılmaz. Eğer o kızın saçının bir tek teline zarar versinler hiç kimseyi yaşatmayacağım. Yarın oraya geleceğim."

Yılmaz aceleyle konuştu. "Sakın, buraya geldiğin an tutuklanırsın! Tutuklanman işimize yaramaz Demir. Bu Hazan'a zarar vermekten başka bir işe yaramaz. O adamların ne olduğunu benden iyi biliyorsun."

"Ne yapmamı bekliyorsun Yılmaz? Bu haberi hiç duymamış gibi yapıp yaşantıma devam etmemi mi istiyorsun, söyler misin? Hazan benim için çok önemli Yılmaz. Tahmin edemeyeceğin kadar önemli. Bu sefer sevdiğim birinin daha elimden alınmasına asla izin vermem. Beni duydun mu?"

Yılmaz, bir an Demir'in söylediklerini Hazan'ın da duymasını istedi. O zaman Hazan, sevgisi konusunda bu kadar endişelenmezdi. Demir, Hazan'ı seviyordu.

"Biliyorum Demir, onun için ben bir şeyler düşünene kadar yanlış bir iş yapmanı istemiyorum. Bana bir gün izin ver. Oraya geleceğim. Ben gelmeden sakın bir şey yapma Demir."

"Bir gün Yılmaz. Sonra oradayım."

"Bir gün..." diyen Yılmaz telefonu kapattı ve karşısındaki Mary'ye baktı. Ne yapacağını kendi de bilmiyordu. Sadece bir günü vardı.

Demir binlerce kilometre ötede, telefonu kapadığında, elindeki telefonu duvara fırlattı ve telefonun parçalara ayrılmasını seyretti. Kalbi de duvara çarpan telefon gibi parçalara ayrılmıştı ve her bir parça başka yere savrulmuştu. Hazan'ın, kendisinin bile kıyamadığı, uçması için özgür bıraktığı kelebeğinin, Tamer sadistinin elinde olması, kalbini bin parçaya ayırmaya yetiyordu.

Güvende olsun diye gitmesine izin vermişti ve Hazan düşmanının elindeydi. Gözünü kırpmadan adam öldüren, kurbanını öldürmeden önce, ölmek için yalvartan bir adamdı Tamer.

Hazan'a bir şey olmasını kabul edemezdi. Yüreği buna dayanmazdı. Böyle bir acıyı kaldıramazdı. Kendi canının hiçbir önemi yoktu. O zaten çoktandır ölüydü. Onu canlandıran Hazan olmuştu, yosun yeşili gözlü kız. Onun için ölürdü. Eğer Tamer, Hazan'ın canına karşı onun canını istiyorsa seve seve vermeye razıydı. Yeter ki Hazan'a bir şey olmasındı. Yeter ki kılına bile zarar gelmesindi. O yine

gülsün, kahkahaları çınlasın, kendisine sevgiyle baksın istiyordu. Eğer ona bir şey olursa ona dokunan hiç kimseyi yaşatmazdı, hem de hiç kimseyi. Onsuz olmaya, onu güvende tutabilmek uğruna katlanıyordu. Eğer güvende değilse onsuz olmanın ne anlamı vardı?

Hırsla kalktı, hızlı adımlarla kapıyı açtı. Merdivenin başına geldiğinde yukarıya doğru "Haluk!" diye bağırdı.

Bir süre sonra yukarıda beliren iri yarı adam, üst kattan ona baktı. Bu şekilde çağırılmaktan hoşlanmamış gibi bir surat ifadesi vardı.

"Ne oldu?" diye kükredi adeta.

"Aşağıya gel, gelirken de kullanılmayan bir telefon getir." diyerek adamın cevap bile vermesini beklemeden, çıktığı odaya geri girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Banu, gürültünün ne olduğunu anlamadığı için kapısını açtı ve koridorun sonunda Haluk'u gördüğünde, üzerinde yatmak için giydiği uzun geceliğiyle Haluk'un yanında doğru yürüdü.

"Ne oldu Haluk? Demir neden bu kadar sinirli?"

"Bilmiyorum."

"Haluk." dedi Banu, sesini daha da alçaltarak. "Korkuyorum Haluk, onu en son böyle gördüğümde, gidip ona tuzak kuranları öldürmüştü. Lütfen hemen aşağıya in. Onu dokuz yıldır böyle görmemiştim. Bir şey oldu, onu delirtecek bir şey oldu muhakkak!"

"Tamam, Banu. Merak etme ben halledeceğim. Sen git yat. Geç oldu."

"Ne istedi senden?"

"Telefon." diyerek odasına doğru yürüdü Haluk ve sonra da merdivenlerden aşağıya indi. Banu, hâlâ aynı yerde dikiliyordu. İçini bir korku kaplamıştı. Demir durup dururken bu kadar sinirlenmezdi. Bir şey olmuştu.

Haluk, çalışma odasının kapısının önüne geldiğinde

kapıyı açtı. Demir, masasında oturmuş, her iki eli de kafasının iki yanında, dirsekleri masaya dayanmış halde oturuyordu. Bu adamla o kadar uzun zamandır birlikteydi ki şu anda onun acılar içinde olduğuna yemin edebilirdi.

Ona doğru yürüdüğünde ayağının altında ezilen şeye bakmak için eğildi ve kırılan telefon parçasına bastığını anladı. Yerden aldığı parçanın üzerindeki sim kartı aldı ve getirdiği telefona taktı. Sonra da ona doğru giderek telefonu masanın üzerine bıraktı. Demir bir süre hiçbir şey demeden masanın üstündeki telefona baktı ve başını kaldırıp Haluk'a bakarak konuştu.

"Hazan'ı kaçırmışlar."

Haluk şaşkınlıkla "Kim?" diye sordu.

"Tamer."

"Tamer mi? Ama nasıl olur, Hazan'ı nereden tanıyor? Kim söyledi?"

"Bilmiyorum ama Hazan'ın benimle bağlantısını buldu sanırım. Yılmaz aradı."

"Anlamadım."

"Tamer bir yıl önce İngiltere'ye gelmişti. Yılmaz söylemişti. Hazan'ı kaçırdığına göre benim yerimi buldu."

"Neden Hazan'ı kaçırsın o zaman? Yerini biliyorsa..."

"Tamer'den bahsediyoruz Haluk." diyerek yerinden kalktı ve pencereye doğru gitti. "Ne kadar sapkın bir adam olduğunu biliyorsun? Bana ulaşamayınca Hazan'ı kaçırdı. Böylelikle bana ulaşacağını düşündü."

"İngiltere'ye geldiğini neden bana söylemedin?"

"Kimseyi telaşlandırmak istemedim. Buraya gelemeyeceğine emindim, tek korkum Hazan ve Bora idi. Onların da güvenliğini sen sağlamıştın."

Demir, Haluk'a baktı ve ona doğru yürüdü. "Hazan'ın onun elinde olduğunu düşünmek bile canımı acıtıyor Haluk."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Haluk, ömrünün çogunu birlikte geçirdiği adama.

"Türkiye'ye gideceğim, ona bir şey olmasına dayanamam Haluk. O kızı seviyorum, güvende olsun diye ondan ayrılmayı bile göze aldım. Onu nasıl kaybederim? Gerekirse onun için ölürüm."

"Ölünce Tamer onu bırakacak mı sanıyorsun Demir? Bir plan yapmalıyız. Elini kolunu sallayarak Türkiye'ye giremezsin; bu, yakalanman demek, Hazan'ı o pisliğin insafına bırakman demek. Ve o pisliğin hiç insafının olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ne kadar zamanımız var?"

"Yılmaz bir gün süre istedi. Buraya geliyor."

"Demir, bunu halledeceğiz merak etme. Hazan'a kimse zarar vermeyecek."

"Bunun için dua ediyorum Haluk. Benim gibi günahkâr bir adamın duaları ne kadar kabul olur bilmiyorum ama bunun için dua ediyorum."

Masanın üstünde duran telefonu alarak açtı. Koltuklardan birine oturduğunda Haluk da oturdu. Demir'in üzüntüsünü anlayabiliyordu. Üstelik adam Hazan'ı sevdiğini itiraf etmişti. Bunu itiraf ettiğinin bile farkında değildi. Büyük olasılıkla onu Türkiye'ye göndermekle hata ettiğini düşünüyor, kendini suçluyordu.

"Onu gözümün önünden ayırmamalıydım."

"Böyle olacağını nereden bilecektin Demir?"

"Bilmeliydim Haluk, bilmeliydim, ama burada da kalmasına izin veremezdim. Ona onu sevdiğimi söyleyemezdim. Hep bundan korktum. Hep bir gün başına benim yüzümden bir şey gelirse diye korktum. Orada olması daha güvenli geldi bana. Korktuğum başıma geldi."

"Kendini suçlama Demir. Onu kurtaracağız. Hazan'a bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

O gece sabaha kadar ne Demir'in gözüne uyku girdi ne

de Haluk'un. Sadece anlattı Demir, Hazan'a karşı duyduğu aşkı anlattı kadim dostuna. Onu nasıl değiştirdiğini anlattı. Onsuz geçen aylarda ona duyduğu özlemi anlattı. Gitme kal dememek için kendisiyle verdiği mücadeleyi anlattı. O anlattı, Haluk dinledi. Acıları, sevinçleri, kaybedilenleri bir kez daha anarak anlattı.

Karısı öldükten sonra kimselere duyamadığı hisleri, ilk başta onu neşesi ile deli eden kıza duymuştu. Onu da kaybedemezdi. Onu kaybetmemek için özlemine dayanmıştı. Bir daha bu kadar seveceğini hiç düşünmediği bir anda girmişti Hazan hayatına. Yasemin'e duyduğu aşk gibi değildi ona duyduğu. Yasemin'le birlikte büyümüşlerdi, o hep hayatında olmuştu. Hep bir gün onunla evleneceğini düşünmüştü. Ama Hazan öyle değildi.

O, hayatına zorla girmişti. Ondan nefret etmeye çalışırken onu düşünür hale gelmişti. O, Kelebek'ti, onun kelebeğiydi. Renkli kanatlarını onun siyah beyaz hayatına sokmuştu. Renklendirmişti. Onunla tekrar sevmeyi öğrenmişti. Onunla tekrar yaşamayı öğrenmişti. Uzakta olması, onu görememek, ama iyi olduğunu bilmek ona yetiyordu.

Yine de onun güvenliğini tehlikeye atmıştı. Binlerce kilometre ötede olması yetmemişti, güvende olması için. Kötüler hayatında her zaman kazanmıştı. Ama bu sefer izin vermeyecekti kazanmalarına, bu sefer o kazanacaktı. O kazanacak ve kelebeğini kurtaracaktı. Bunun için ölmesi gerekiyorsa da ölecekti.

Haluk bağlantılarını kullanarak Demir için sahte belgeler hazırlamaya çalışıyordu. Demir gerçek kimliği ile asla o sınırdan geçemezdi. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu ama

vakit çok dardı ve bu kadar kısa sürede bazı şeyleri halletmesi mümkün değilmiş gibi duruyordu.

O gün bir iki kere Yılmaz ve Mary ile konuştu. Yılmaz'ın aklında bir plan olduğunu anlamıştı. Çok açık anlatmasa da biraz bahsetmişti ama Yılmaz bile bu kadar sürede o izinleri alamazdı. Mary ise çok üzgündü. Yeni bulduğu kızının başına gelenlerden her ne kadar Ömer'i suçlasa da onun Demir'i de suçladığını Haluk anlamıştı. Acılı bir anneydi ve ona hiçbir şey demedi Haluk.

Ertesi gün Banu tüm olanları öğrenmişti. Demir'i teselli etmek istiyordu ama Hazan için o kadar üzgündü ki bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Tüm bu süreçte Demir'in ağzını bıçak açmamıştı. Demir, Yasemin'in öldüğü ilk zamanlardaki gibiydi ve bu işin sonunun hiç de iyi olmayacağını Banu anlamıştı. Eğer Türkiye'ye gitmeye karar verirse onun oradan sağ dönmeyeceğini, gitmezse de Hazan'ın sağ kalamayacağını biliyordu.

Sonunda sabaha yakın bekledikleri telefon geldi. Haluk telefonu açtığında Yılmaz uçağa binmek üzere olduğunu söyledi. O geldiğinde planlarını tekrar gözden geçireceklerdi.

Birkaç saat sonra Banu kapıyı açtığında Yılmaz ile karşılaştı. Yılmaz'ın duruşundan hiç uyumadığı belliydi. "Merhaba Banu." dediğinde görüntüsü gibi sesi de yorgun çıktı.

"Hoş geldin Yılmaz, seni bu sebeple burada görmek istemezdim."

"Ben de bunun için gelmek istemezdim. Neredeler?"

"Çalışma odasında." diyerek önden yürümeye başladı. Kapıyı açtı. İçerde oturan adamlara baktı. Demir kan çanağına dönmüş gözleriyle yerinden hızla kalktı ve kapıdaki Yılmaz'a doğru geldi. Adamın iki yakasından tuttu.

"Tek yapman gereken şey, onun güvende olduğunu garanti altına almaktı Yılmaz, sadece senden bunu istedim.

Tek yapman gereken buydu. Ne kadar zor olabilirdi, yirmi yaşındaki bir kızın güvenliği?"

"Üzgünüm." diyen adam gerçekten perişan haldeydi.

"Üzgünsün öyle mi, benim kadar üzgün müsün acaba?"

Yılmaz, "Belki senden daha çok üzgünüm Demir, o kızı kızım gibi severim. Sen buraya gelmesini bile istememiştin, hatırladın mı?" diyerek yakasını ondan kurtardı ve içeriye doğru yürüdü. Böyle bir tepki beklemiyordu ama şu anda Demir'e kızacak değildi.

Haluk olayın ileriye gitmemesi için Demir'i tuttu. Şu anda en olmaması gereken şey birbirlerine girmekti.

"Tamam beyler, biraz sakin olalım. Hazan'a bu şekilde yardım edemeyiz."

Banu üç adama da baktı. Sonunda her biri farklı yerlere oturdu. Kendisi de Max'in yanına oturdu. Köpek bile Hazan'ın başına gelenleri anlamış gibi sessizdi.

"Ne kadar süremiz var?" dedi Demir dişlerinin arasından, son derece sinirliydi.

"İki gün."

"Planın ne o zaman?"

"Bu işten nasıl kurtulacağımıza dair bir araştırma yaptım. Bundan kurtulabilirsin Demir. Bundan kurtulabilirsin ve yeniden özgür günlerine geri dönebilirsin."

"Ne saçmalıyorsun Yılmaz, açık anlat!"

"Pekâlâ, önce Türkiye'ye gideceğiz. Sonra da Adana'ya."

"Bunun için sahte pasaport lazım Yılmaz, iki günde çıkartamayız." dedi Haluk, Yılmaz'ın gözlerinin içine bakarak.

"Sahte pasaporta gerek yok, Demir kendi pasaportu ile giriş yapacak."

"O pasaportu gösterdiği an havaalanında tutuklanır."

Yılmaz, Haluk'a bakarak konuştu. "Olması gereken de bu."

Demir birden ayağa kalktı. "Ne saçmalıyorsun be adam, buraya bunları söylemeye mi geldin? Tutuklanmam Hazan'ın ne işine yarayacak?"

"Otur Demir, iki gündür uyumuyorum ve tüm bunların üzerine saatlerce uçtum; bir de senin sinirini çekemem! Otur, anlatacağımı dinleyince bunun en iyi yol olduğunu anlayacaksın. Dinle, ondan sonra itiraz et."

Demir hâlâ ayakta Yılmaz'ın başında dikiliyordu. Haluk, yerinden kalkıp elini Demir'in omzuna koydu. İki günleri vardı. Vakıt kaybetmenin anlamı yoktu. Hazan kurtulduktan sonra isterse Demir, Yılmaz'ı dövebilirdi ama şimdi sırası değildi. Belli ki adamın bir planı vardı. En azından onu dinleyebilirlerdi.

Demir, Haluk'a baktı ve hiçbir şey demeden gidip yerine oturdu. Yılmaz'ın planı neyse iyi bir şey olması için dua etti. Yoksa işleri çok zordu, hem de çok zor.

Kar eriyince beyaz kalır mı gece
Umut tükenince yine çarpar mı bir kalp
Ah, düşünce gülümser mi çocuklar
Düşler bitince başlamaz mı kâbuslar

CEM ADRİAN

YİRMİ İKİ

Hazan, önüne konan yemeğe bakıyordu. Elleri bağlıyken bunu nasıl yiyecekti acaba?

Kafasını kaldırıp yemeği getiren adama baktı. İri yarı bir adamdı ve korkulacak bir tipe sahipti. Gerçi şimdiye kadar kendisine kötü davranmamışlardı, sadece yemek ve tuvalet dışında ellerini bağlıyorlardı. Buraya neden geldiğini de bilmiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Bulunduğu yerde hiç pencere yoktu. Hangi gün olduğunu, burada ne kadar kaldığını da artık anlamıyordu. Zaman kavramı kaybolmuştu. Odanın içinde sürekli ışık yanıyordu. Dışarısı gece miydi, gündüz müydü bilmiyordu? Adamlar yüzlerini saklama gereği bile duymuyorlardı ve bu da onu korkutuyordu. Yemeği getiren adamı ilk kez

görüyordu. Tekrar ona baktı.

"Ellerimi çözmezsen nasıl yememi bekliyorsun?"

"Uslu durursan çözerim. Yoksa ağzına tıkarım yemekleri."

"Duracağım."

Adam ellerini çözdü. Bilekleri acıyordu. Çekiştirmekten iplerin izi çıkmıştı. Önce bileklerini ovdu. Sadece tuvalete gitmek istediği zaman bağırıyor, adamlar da gelip ellerini çözerek onu tuvalete götürüyorlardı.

Annesini düşündü, iyice meraklanmış olmalıydı. Polise gitmiş miydi acaba? Adamın önüne doğru ittiği tepsiyi kendisine yaklaştırdı ve getirilen yemeğe baktı. Sesini çıkarmadan yemeye başladı. Beyni sürekli çalışıyordu. Buradan nasıl kurtulacağını bilmese de bir açıklarını sürekli kolluyordu, ama şimdiye kadar adamlar hiç açık vermemişti.

Yemeğini bitirene kadar yanında oturan adama kaçamak bakışlar atıyordu. Daha önceki gibi duygusuz bir adama benzemiyordu. En azından bunun yüzü biraz duygu barındırıyordu ve gözlerinde ona acıyormuş gibi bir ifade vardı. Daha önceki adamın konuşup konuşmadığını bile bilmiyordu. Hiç konuşmamıştı. Yemeği önüne koyar, ellerini çözer ve yemesini beklerdi. Bu adam öyle durmuyordu.

Yemeğin son lokmalarını yerken konuştu. "Daha önceki adam nerede?"

Adam oturduğu yerden kımıldamadan kıza baktı. Hazan onun da diğer adam gibi konuşmayacağını düşündü.

"İzinli."

Başka bir soru daha sorduğunda cevap verip vermeyeceğini düşündü, ama şansını zorlamaya karar verdi. Üstelik bu suskunluk onu delirtecekti.

"Kaç gündür buradayım?"

"Dört."

Tek heceli cevaplar vermesine karşı en azından cevap veriyordu. *'Dört gün'* dedi kendi kendine. Dört gündür buradaydı. Bu sürede annesi kesin delirmiş olmalıydı. Ya Yılmaz amcası?

"Neden buradayım?"

"Çok konuşuyorsun?" dedi adam ve Hazan gülümsedi. Bu iyiydi, en azından iki kelimelik bir cümle kurmuştu hödük. Gözlerinin içine baktı.

"Sadece neden burada olduğumu öğrenmek istiyorum."

Cevap gelmedi. Adam sadece ona baktı. O da adama bakıyordu. Bir süre daha o şekilde kaldılar. Adamın konuşmaya niyeti yoktu. Buraya kadardı. Fazla bir şey öğrenememişti. Hiç olmazsa burada ne kadar kaldığını öğrenmişti.

Kafasını eğerek tekrar önündeki yemeği yemeye başladı.

"Sana karşılık bir başkasını alacağız." dedi adam.

Hazan lokmayı ağzına götürürken durdu. Tekrar adama baktı. Konuşmasından ümidi kestiğinde konuşmuştu.

"Kimi?"

İçinden 'lütfen cevap ver' diye dua ediyordu. Yine cevap alamadı. Onun yerine kimi alabilirlerdi ki? Bu çok saçmaydı. Burada hiç kimseyi tanımıyordu. Sekiz yaşından itibaren yatılı okullarda okumuştu. Sadece yazları birkaç ay buraya gelirdi. Onun için de doğru dürüst hiç kimseyi tanımazdı. Tanımadığı biri neden onun için buraya gelecekti? Bu çok saçmaydı.

"Yemeğini bitir." dedi adam.

"Sen de soruma cevap ver."

"Bak, uyumlu olursan buradan çıkabilirsin, adam gelir gelmez seni göndereceğiz."

"Ya adam gelmezse o zaman ne olacak?"

"Dua et de gelsin, yoksa ölmek için çok gençsin." diyerek kızın gözlerinin içine baktı.

Hazan adamın bakışlarından korkmasına korkmuştu, ama gözlerini ondan kaçırmadı. Bu gelecek olan kimse Hazan'ı tanıyor olmalıydı. Yılmaz amcası olabilir miydi? *Onun için neden beni kaçırsınlar, onu kaçırırlardı'* diye düşündü.

Adamın ayağa kalktığını fark ettiğinde tekrar bakışlarını adama dikti.

"Anlaşılan aç değilsin." diyen adam önündeki tepsiyi kendine doğru çekti.

Hazan adamın tepsiyle birlikte kapıya doğru gidişine baktı. Ellerini bağlamayacak mıydı? Unutmuş olamazdı. Adam kapıyı açıp elindeki tepsiyi orada dikilen birine verdi ve kıza doğru yürüyerek ellerini arkaya doğru çekti. Hazan'ın sevinci kıza sürmüştü. İp bileklerine dolanırken zorladığı yerleri tekrar acıttı.

Birkaç dakika sonra elleri arkadan bağlanmış ve sandalyede öylece oturmuştu. Gözlerine dolan yaşlardan kapıya doğru giden adamı bulanık gördü. Adam dışarı çıktığında ağır kapı bir kez daha üstüne kapandı. Yine yalnızdı ama bu sefer burada kaç gündür kaldığını biliyordu. Kesin annesi delirmek üzereydi. Acaba Demir'in haberi olmuş muydu? Büyük ihtimalle hem Demir hem de Yılmaz amcası şimdiye kadar duymuş olmalıydılar.

Birden aklına gelen şeyle panikledi, nefes alamaz hale geldi. Yoksa onun için gelmesini istedikleri kişi... Aklındaki ismi hemen uzaklaştırdı. Olamazdı. Bunun onunla alakası yoktu. Başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Ama başaramıyordu. Yapacak başka şey olmayınca insan düşünceleri ile baş başa kalıyordu. Banu halasıyla Türkiye'ye geldiği yazı düşündü.

Demir'in adının geçtiği zamanlar aklına geldi. Onu hâlâ

aradıklarını ve buldukları anda onu öldüreceklerini duymuştu. Sonra neden böyle konuşulduğunu Banu halasına sormuştu. O da her şeyi olmasa da bazı şeyleri anlatmıştı. İngiltere'de bunu Demir'e sorduğunda verdiği tepkiyi hatırladı. Ondan sonra da sürekli olarak kendisini güvende tutmaktan bahseder olmuştu. Yanında kalmasını bunun için istemiyordu.

Güldü, aklına gelen fikir çılgıncaydı, hem de çok çılgınca. Demir'e karşı kendisini mi almışlardı? Sinirleri bozulmuştu. Gülmesine engel olamıyordu. Bir süre sonra kapının kilidinin döndüğünü duydu. İçeriye giren adamı görünce gülmesi dudaklarında soldu. Bu adamı daha önce görmüştü. Bu onu kaçıran adamlardan biriydi.

"Bu kadar eğleneceğini bilseydik, ona göre davranırdık."

Hazan hiçbir şey demeden kendisine doğru yürüyen adama baktı. Sert görünüşlü ve karanlık bir tip olduğu belliydi. Neden o gün bu ayrıntıları onda görememişti? Gerçi görse ne olacaktı? Üç kişiydiler, onlarla mücadele etmesi mümkün değildi.

Adam iyice yaklaştı. Sonra da gözlerinin içine baktı.

"Bu kadar komik olan neyse söyle de biz de gülelim Hazan." dediğinde tüyleri diken diken oldu. Adına yaptığı vurgu onu korkutmuştu.

"Benim yerime alacağınız adam Demir mi?" diye sordu.

"Akıllısın, bizim çocuklar söylemediyse kimin için burada olduğunu anlamışsın."

Hazan bunu duyduğunda tekrar gülümsedi. Bu adamlar Demir'in Türkiye'ye gelemeyeceğini bilmiyorlardı herhalde.

"Benim yerime Demir, öyle mi? Onun buraya gelmeyeceğini herkes bilir."

"Senin için bile mi?"

"Özellikle benim için hiç gelmez."

"O zaman neden İngiltere'de onun evinde kalıyordun."

"Babam istedi ama Demir beni orada hiç istemedi. Onun için boşuna beklemeyin."

Ona bakıyordu. Fazla iri yarı bir adam değildi. Ama korkutucuydu, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Taş gibiydi. Gözleri siyahtı. Teni esmerdi. Suratındaki birkaç günlük kirli sakal onu daha da korkutucu yapmıştı. Diğer adamların onun yanında duruşundan burada söz sahibi olanın bu adam olduğunu anlamıştı. Her şeyi biliyor olmaları gerilmesine neden olmuştu, ama korktuğunu belli etmeyecekti.

Demir asla onun için gelmezdi. Orada kalmak istediğini ve onu sevdiğini söylemesine rağmen Demir onu yanında tutmamıştı.

Adam Hazan'a daha da yaklaştı, neredeyse yüzleri birbirine değecek kadar yaklaşmıştı. Hazan düşüncelerinden sıyrılarak adamın gözlerinin içine baktı.

"İngiliz annen nasıl?"

Hazan burnunun dibindeki adama cevap vermek istemedi. Onun bu kadar yakın olması, nefesini yüzünde duyuyor olması rahatsızlığını artırdı.

"Cevap vermeyecek misin? Konuşmaya heveslıydin, ne oldu, dilini mi yuttun?"

Hazan susmaya devam edince kıza biraz daha yaklaştı. Artık yüzlerinin arasında santimler kalmıştı. Bu yakınlık Hazan'ı daha da rahatsız etti.

"Biliyor musun Hazan..." diyerek sustu. Gözlerini kızın gözlerine dikti. Hafifçe sırıttı. Bir yılanın tıslaması gibi sessizce konuşmaya devam etti.

"Yıllar önce onu kumarda kazanmıştım. Bundan haberin var mı?" diye sordu.

Hazan'ın bir şey demesine fırsat vermeden devam etti.

"Ona ne kadar benzediğini sana söyleyen oldu mu? Eğer sevgilin buraya gelmezse ben de yıllar önce kazandığım hakları senden talep edeceğim. Belki bu da seni eğlendirir ha, ne dersin?"

Hazan hiçbir şey demedi. Bunu haftalar önce Yılmaz amcası anlatmıştı ama bu pisliğe bir şey dememeye kararlıydı.

"Bakıyorum şaşırmadın küçük hanım. Demek ki biliyorsun. Babanın hâlâ bana bir kumar borcu var. Annen hâlâ benim malım, ama artık o yaşlanmıştır. Belki o borcu sen ödersin."

Bunun üzerine sırıttı. Onun gülüşü diğerlerine de cesaret vermiş olmalıydı, diğer adamlar da gülmeye başladılar. Hazan kılını bile kıpırdatmamıştı. Korkudan ölecek olsa da bu adama taviz vermeyecekti. Adamın sırıttığını gördüğünde daha fazla dayanamadı.

"Bana dokunursan pislik, Demir hiçbirinizi yaşatmaz."

Sözlerini bitirir bitirmez suratına şiddetli bir tokat yedi. Birden gözlerinin kararadığını hissetti. Dudağı patlamış olmalıydı, ağzında kanın tadını hissetti. Gözlerini açarak tekrar adama baktı. Adam ondan biraz uzaklaşmış, gülümseyerek ona bakıyordu.

"Demek Demir için o kadar önemlisin ha, bizi yaşatmayacak kadar."

Arkasındaki adamlara doğru döndü. "Duydunuz değil mi? Demir bizi yaşatmayacakmış."

Bunun üzerine herkes gülmeye başladı. Adam tekrar Hazan'a döndüğünde yüzündeki sırıtış ciddi bir hale geldi ve kıza doğru iki adım attı. Saçlarından çekerek başını iyice arkaya yatırdı. Dudaklarını Hazan'ın kulağına kadar yaklaştırdı. Adamın dudaklarının kulağına dokunduğunu hissediyordu Hazan. Adam fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Beni iyi dinle Hazan. Demir buraya gelecek ve onu

gözlerinin önünde öldüreceğim. Onu öldürmeden önce de onun gözlerinin önünde seninle eğleneceğim. Beni duydun mu?"

Saçlarını daha da çekti. Hazan'ın canı yanıyordu ama bağırmayacaktı. Bu zevki karşısındaki pisliğe yaşatmayacaktı.

"Duydun mu?" diye bağırdı.

"Evet."

"Biraz daha bağır. Deminki gibi. Ne oldu cesaretine?" Saçları daha da çekilince başı arkaya doğru iyice yattı.

"Bekliyorum Hazan."

"Evet!" dedi Hazan yüksek sesle.

Adam biraz daha onu o şekilde tuttuktan sonra bıraktı. Hazan saç diplerinin zonkladığını hissediyordu. Başını öne doğru getirdiğinde Hazan adamın gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Evet, seni duydum pislik, bunları yapacak kadar yaşamayacaksın."

Bunun üzerine Tamer hırsla kıza bir kere daha tokat attı. Tokadın şiddetiyle Hazan'ın başı sola doğru savruldu.

Adam bir süre daha ona baktıktan sonra, peşindeki adamlarla gitti. Odada hiç kimse kalmayınca Hazan gözyaşlarını serbest bıraktı. Saç dipleri acıyor ve adamın vurduğu yüzü yanıyordu. Bu adamın dediğini yapacak olduğunu hissediyor ve bu da onu ölesiye korkutuyordu. Demir buraya geldiği anda, eğer tutuklanmazsa, onu öldüreceklerdi. Bu adamların hiç acıması yoktu.

Dudağının kenarından kan sızarken tek düşündüğü Demir'di. Onun canı o kadar çok yanmıştı ki canının yanmasını istemiyordu. Bunu kendi için bile istemiyordu.

Gözyaşları içinde, "Ne olur gelme Demir, sakın benim için gelme." diye mırıldandı. Demir buraya gelse bile onu öldüreceklerdi. Bundan emindi. Hiç olmazsa o yaşamalıy-

dı.

Hazan, Demir için gelmemesini dilerken aynı saatlerde Demir, uçaktan inmek için yerinden kalktı. Önünde Yılmaz, arkasında ise Haluk vardı. Yılmaz'ın planının işe yarayıp yaramadığını biraz sonra anlayacaklardı.

Hazan'dan hiçbir haber yoktu ve geç kalmaktan korkuyordu. Bütün yolu ne düşüneceğini bilmeden gelmişti. Anılar gözlerinin önünde dans etmişti. Tam dokuz yıl sonra kaçarak gittiği yere kendi isteğiyle geri dönüyordu ve düşündüğü Hazan'dı. Kelebek'i... Onun için, onsuz kalmayı göze alacak kadar sevdiği kız... Şimdi bir caninin elindeydi ve Demir'in tek istediği onun serbest kalmasıydı, ama Tamer'i tanıyordu ve bunun ne kadar zor olduğunu biliyordu. Eğer Yılmaz'ın planı işe yaramazsa hiç olmazsa Hazan'la birlikte ölmek istiyordu.

Pasaport kontrolüne girdikleri anda Demir soğukkanlı görünse de her an burada yakalanmak hissi yakasını bırakmıyordu. Demir, önündeki Haluk'un geçmesini bekliyordu. Sıra ona geldiğinde, pasaport polisi önce pasaporta ve sonra da Demir'e baktı. Demir her an birkaç polisin gelip onu yaka paça yakalamasını bekledi. Ama hiçbir şey olmamıştı. Pasaportuna giriş damgası basıldı ve sıradan ayrıldı. Yılmaz doğru söylemişti. Havaalanından çıktıkları halde Demir hâlâ inanamıyordu, memleketinde olduğuna.

"Böyle bir şey vardı da bunu neden yıllar önce yapmadık Yılmaz?"

"Yıllar önce böyle bir şeyi yapamazdık Haluk. O zaman Tamer bu kadar güçlü değildi. Zamanı şimdiydi. Arkamızdaki arabayı görüyor musunuz?"

Demir, dikiz aynasından bakarak arkadaki siyah Mercedes'e baktı. "Evet, havaalanından beri peşimizdeler."

"Tamer'in adamları, senin geldiğini görmek istiyorlar."

Demir havaalanından beri peşlerinde olan arabadakileri sivil polis sanmıştı. Ama onlar biricik kelebeğini kaçıran adamlardı. Yumruklarını sıktı. Onun saçının teline zarar gelmesi demek hepsini öldüreceği anlamına geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim eve, Savcı ve Emniyet Müdürü orada bizi bekliyor."

"Her şey bittiğinde, verdikleri sözleri tutacaklar mı Yılmaz?"

"Evet Demir, merak etme, işlemler bitene kadar birkaç ay hapis yatacaksın, ama ondan sonra özgürsün." diyerek arkasını döndü ve arka koltukta oturan Demir'e baktı.

"Bu tehlikeli bir görev Demir. Onlar senin gelmeni bekledileri ama Tamer seni gördüğü anda bile öldürebilir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Üstelik beni aldıklarında Hazan'ı bırakmayacaklarını da biliyorum. Tamer arkasında tanık bırakmaz."

"Onun için de tek şansımız buydu. Tehlikeli olduğunu biliyorum, oraya silahsız gideceksin, ama Tamer'i tanıyorsam sana yaptığı şeyleri anlatmadan seni öldürmeyecektir. Bu da tek şansımız zaten."

Eve geldiklerinde Yılmaz, apartmanın garajına girdi. Onlar garaja girerken arkalarındaki araba sokağın biraz ilerisinde durdu.

Arabadan indiler ve doğruca eve çıktılar. Kapıyı Mary açtı. Kadın onları gördüğüne sevinmişti. Önce Demir'e sarıldı.

"Geleceğini biliyordum Demir."

"Onu oradan alacağım Mary. Bunun için sana söz veriyorum."

"Biliyorum ve sana inanıyorum Demir."

Demir, İngiltere'den giderken gördüğü Mary ile şimdiki kadın arasında fark olduğunu gördü. Kadın günlerdir uyumamış gibiydi. Gözlerinin altındaki morlukları fark etti. İşte şimdi yaşını gösteriyordu.

İçeride, iki adamla da tokalaştı. Yaşlıca olanı Emniyet Müdürü'ydü, daha genç ve yakışıklı olan da Savcı olmalıydı. Hep beraber oturdular. İlk başta hiç kimse konuşmadı. İlk konuşan Savcı oldu.

"Yılmaz Bey size durumu anlattı mı, Demir Bey?"

"Evet."

"Pekâlâ, biz uzun yıllardır bu adamı yakalamak istiyoruz. Her türlü pislik var bunda, ama şimdiye kadar hiç suçüstü yapamadık. Her defasında elimizden kurtuldu. Ne tanık ne de ipucu, hiçbir şey bulamadık. Bu da gittikçe daha azılı hale gelmesine neden oldu. Şimdi bu durum hem bizim için hem de sizin tekrar özgür olmanız için bulunmaz fırsat."

"Biliyorum ama beni endişelendiren Hazan. Oraya gittiğimde onu bırakmayacaklar, ya siz baskın yaptığınızda o da orada olursa?"

"Bu maalesef risk alacağımız bir durum. Bunun kolay olduğunu hiçbirimiz düşünmüyoruz. Hazan'ı bırakacaklarını da düşünmedik. Tamer arkasında görgü tanığı bırakmaz. Tek güvencemiz, orada onu sizin koruyacağınız."

"Anladım."

"Bakın." dedi yaşlıca olan Emniyet Müdürü. "Eğer silahla karşılık verirlerse ki yakalanmamak için öyle olacağını tahmin ediyoruz, orada ne sizi ne de Hazan'ı koruyabiliriz. Silahsız olacaksınız. Bunun tehlikelerini size Yılmaz'ın anlatmış olması lazım. Biliyorum, bunu söylemek doğru değil ama orada tek başınasınız."

"Biliyorum."

"O zaman geriye ayrıntıları konuşmak kalıyor. Burada daha fazla kalamazsınız, sizin geldiğinizi öğrenmişlerdir."

"Tamam, ne yapmam gerekiyorsa söyleyin."

O sırada çalan telefon konuşmaları böldü. Yılmaz telefonu kaldırdı. Dinleme aygıtları devreye girdi. "Efendim."

"Hediyemi getirmişsin Yılmaz." dedi Tamer.

"Evet getirdim."

"Güzel, kıza karşılık o."

"Önce kız Tamer."

"Eli kuvvetli olan benim Yılmaz, onu getirmeden kızı alamayacağını bilmen gerek."

"Hazan nasıl?"

"Gayet iyi. Ona iyi bakıyoruz, merak etme"

"Bak Tamer, onun kılına zarar gelirse sana hayatı dar ederim."

Adamın kahkahası Yılmaz'ın kanını dondurmaya yetti. "Yapacağın şeyler için tehdit et Yılmaz, yoksa kurusıkı sıkma. Hediyemi istiyorum Yılmaz. Hemen şimdi."

"Bana biraz zaman ver. Onu sana getireceğim."

"Fazla zaman yok. En fazla bir saat... Dikkatlı ol, kapıda sizi izleyen adamlarım olacak, herhangı bir yamukta kız ölür."

"Hiçbir yamuk olmayacak."

"Olmasa iyi olur." dedi ve telefon kapandı. Yılmaz, elinde telefon, karşısında oturan adamlara baktı.

"Yerini tespit edecek kadar hatta kalmadı." dedi adamın biri.

"Aptal bir adam olmadığını hepimiz biliyoruz. Tamam, şimdi planın üzerinden son kez geçelim."

Şimdi susuyorum ben
Susuyorum bir dilsiz gibi

CEM ADRİAN

YİRMİ ÜÇ

Tüm hazırlıklar yapılmış, artık yola çıkmanın zamanı gelmişti. Demir'in üstünü arayacaklarını tahmin ettikleri için hiçbir şey takılmadı. Yılmaz'ın arabasına konulan takip cihazı onları uzaktan takip etmelerine yarayacaktı.

Demir, soğukkanlılıkla oturduğu yerde duruyordu. Yapılan hazırlıklara bile bakmıyordu. Şu anda tek düşündüğü Hazan'dı ve onun yaşaması için elinden geleni yapacaktı.

Mary'nin yanına geldiğini o konuşana kadar fark etmedi bile. Kadın yanına oturmuştu.

"Kızımı bana getir Demir."

Demir, yanında oturan kadına doğru döndü. "Getireceğim Mary merak etme, onu seviyorum, kaybetmeye dayanamam, bunu bil."

"Biliyorum, sana güveniyorum Demir. Onu daha yeni buldum. Kaybedemem."

Demir uzanıp kadının elini tuttu. "Canım pahasına da olsa ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim Mary."

Bir süre hiçbir şey konuşmadan öylece oturdular, ta ki Yılmaz yanlarına gelip "Gidiyoruz." diyene kadar.

Demir, yerinden kalkarak önünde dikilen Mary'ye sarıldı. Kadın da ona kollarını doladı. Demir yanından ayrılırken gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı.

Yılmaz, birkaç günde çöken sevdiği kadına bakıyordu. Onun üzülmemesi için elinden geleni yapacaktı. Şu anki acısını gidermenin tek yolu, Hazan'ı ona sağ salim getirebilmekti.

Yola çıktıklarında arabanın motorunun çalışma sesinden başka hiçbir ses yoktu. Sonunda Yılmaz daha fazla dayanamadı.

"Seni buluşma yerine bırakacağım. Büyük ihtimalle Hazan'ı bırakmayacaklar. Ondan sonra tek başınasın. Bulunduğun yeri takip cihazı ile belirleyecekler. Polis içeri girdiğinde tek yapman gereken Hazan'ı korumak olsun. Hiç kimseyi öldürme. Bırak bu işi başkaları yapsın. Sadece Hazan'ı koru."

"Eğer Hazan'ı bırakırlarsa ve bana bir şey olursa o kıza gözün gibi bak Yılmaz."

"Bakacağım, merak etme ne sana ne de Hazan'a bir şey olacak. Oradan ikiniz de sağ salim çıkacaksınız."

Buluşulacak noktaya gelindi. Orman içinde kuytu bir yerdi. Evden çıktıklarından beri onları takip eden araba arkalarında durdu. Önlerinde de iki araba vardı. Her birinin yanında dört kişi dikiliyordu. Hazan ortalarda gözükmüyordu. Ya arabaların içinde bir yerdeydi ya da onu buraya getirmemişlerdi. Yılmaz arabadan indi. Arabanın yanında dikilen adamlara doğru gitti.

"Kız nerede?"

"Onu götürdüğümüzde kız bırakılacak." dedi adamlardan biri Demir'i göstererek.

"Anlaşmamız böyle değildi. Onu alıp kızı bırakacaktınız."

"Anlaşma değişti. Şimdi kafana sıkmadan onu bırak ve git."

Yılmaz arabanın yanına gitti. "Duydun, zaten böyle olacağını tahmin etmiştik."

"Tamam Yılmaz, sen git."

Demir arabadan indi. Adamların bulunduğu tarafa doğru gitti. Silahlar ona çevrilmişti. Birisi üstünü aradı, ellerini arkadan bağladılar ve arabalardan birine tıktılar. Yılmaz giden üç arabanın arkasından dua ederek baktı. Belki de bu Demir'i son görüşüydü.

Demir gittikleri yerin neresi olduğunu bilmiyordu. Araba hareket ettikten sonra gözlerini bağlamışlardı. Ama ıssız bir yer olduğu belliydi. Etrafta ne bir ses ne de trafik gürültüsü vardı. Virajlı bir yolda neredeyse yarım saattir ilerliyorlardı. Hiç kimse konuşmuyordu.

Sonunda gidecekleri yere gelmiş olmalıydılar. Araba durdu, yaka paça onu dışarı çıkardılar. Burnuna gelen ilk koku is ve yanık kokusuydu. Kollarına girerek onu bir yere doğru götürdüler, gittikleri yere yaklaştıkça koku daha da belirgin oluyordu.

İçinden *'umarım bu takip cihazı burada çalışır'* diye düşündü. Yoksa silahsız buraya gelmek, 'ölmek istiyorum' diye bağırmaya benziyordu. İçeri girdiklerinde buz gibi bir yere girdiklerini anladı. Burnuna gelen yanık ve is kokusu daha da belirgin olmuştu. Biri gözlerindeki bandı çıkardı. Gözlerini açtığında, depo gibi bir yerde olduğunu gördü. İs ve yanık kokusu bidonlarda yakılan ateşten kaynaklanıyordu. Bulunduğu yer çok soğuktu. Gözleri hemen etrafı taradı ve onu gördü. Hazan bir sandalyede, elleri ve ayakları bağlanmış şekilde oturuyordu. Ağzını da bağlamışlardı.

Gözleri buluştuğunda kıza hafifçe gülümsedi. En azın-

dan iyi duruyordu. Saçı başı dağınıktı ama tek parçaydı. Onu gördüğü anda onsuz olmak istemediğini anladı. Buradan onsuz gitmeyecekti.

Hazan da özlediği adamı karşısında görmenin şaşkınlığını ve üzüntüsünü yaşıyordu. Demir gelmişti. Gelmemesi için dua ettiği adam, şu anda karşısında duruyordu. Onun için gelmişti.

Kalbi, göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Onu gördüğünde ne kadar özlediğini anladı. Sevgisi hiç değişmemişti, hâlâ bu yüreği acılı adamı seviyordu. Ona gülümseyen yüzünü hafızasına kazımak ister gibi bakıyordu. Keşke onu ne kadar sevdiğini tekrar söyleyebilseydi.

Demir ise bir an önce her şeyin bitmesini istiyordu. Hazan orada öylece bağlıyken burada durmak gittikçe daha zor oluyordu. Üstelik o sandalyeye bağlı kaldığı sürece Hazan kolay hedef olarak görünüyordu. Bir hareketlenme olunca kapıya doğru döndü. Kapıda Tamer dikiliyordu.

On sene önce işini tam yapabilmiş olsaydı bu serseri de ölmüş olacaktı. Şimdi onu karşısında gördüğünde tüm unutmak istediği anılar gözlerinin önüne geldi. Kapının önünde gözlerini kendisine dikip bakan adama o da gözlerini dikmişti. Hâlâ on yıl önceki gibi karanlık bir tipi vardı. Yüzündeki pis sırıtışı silmek isterdi.

Tamer, yıllardır bu ânı beklemiş ve şimdi beklediği an gelmişti. Abisinin öcünü almak için artık önünde hiçbir engel kalmamıştı. Ona doğru yürüdü ve tam karşısına geldiğinde durdu.

"Çok zaman oldu Demir. Artık buradan çıkış yok."

Yanındaki adama başıyla bir işaret yaptı ve Demir'i çözdürdü. Demir bileklerini ovarken oturduğu sandalyeden kalktı. Şimdi karşılıklı dikilmiş birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Kızı bırak Tamer, beni istedin geldim."

Tamer gülmeye başladı. "Ömer annesini kumarda kaybetmişti ama borcunu hiç ödeyemedi, şimdi kızı elimde, neden onu bırakayım ki?"

Demir, böyle bir şeyi ilk defa duyuyordu, ama adamın yüzüne baktığında onun doğru söylediğini anladı. Ömer aşağılık bir pislik olduğunu yine kanıtlamıştı. Gözleri Tamer'den Hazan'a kaydı.

"Yılmaz'la anlaşman böyle değildi Tamer."

"O anlaşmaya sadık kalmayacağımı Yılmaz da biliyor. Bana kalırsa sen de biliyorsun. Biraz eğlendikten sonra bırakırım belli mi olur. Ya da hoşuma gider yanımda kalır."

Demir, sinirle Tamer'in üstüne yürüdü. Aynı anda iki adam onu tuttu ve Tamer karnına sert bir yumruk attı. Demir'in birden nefesi kesildi.

"Şimdi eğlenme zamanı." diyerek Hazan'a doğru yürüyen Tamer'e, Demir bağırdı.

"Ona dokunursan seni öldürürüm Tamer!"

"Şu anda bunu nasıl yapacağını çok merak ediyorum doğrusu." diyerek güldü adam.

Hazan'ın önüne geldiğinde adamlarına işaret ederek kızı çözdürdü. Kollarından tutan adamlara bakarak kızın ağzındaki bandı çekerek aldı. Hazan bir an acıdan bayılacağını sandı, ama dik durmalıydı. Demir'e acı çektiğini göstermemeliydi. Bu adamın tek istediği zaten buydu.

Demir, Hazan'dan gözlerini hiç ayırmadı. Onun canının yandığını görebiliyordu. Tamer, Hazan'ın saçlarını tutarak adamların elinden aldı. Kızın yüzü acıyla kasılmıştı. Tüm bunların suçlusu olarak kendini gördü. Vicdanında o kadar çok yük vardı ki şimdi bunlara bir yenisi daha eklenecekti. Kendini adamlardan kurtarmak için mücadele etti, ama kolları o kadar sıkı tutuluyordu ki kımıldayamadı.

Tamer, Hazan'la birlikte adamın önüne geldi. "Sevgilini gördüğüne sevindin mi?" diye konuştu.

"Bırak onu Tamer, onun hiçbir suçu yok. Her şey olduğunda o küçük bir çocuktu. Bu ikimizin davası."

"Sen benim abimi öldürdün. Senin yüzünden onun acısına dayanamayan annem öldü. Seni öldürerek ödüllendirmeyeceğim, bu kadar kolay kurtulamayacaksın. Önce sevdiklerinin ölmesini seyredeceksin."

"Senin abin bir katildi, tıpkı senin olduğun gibi. Kadın ve çocukların katiliydi. Ben zaten sevdiklerimin ölmesini seyrettim aşağılık pislik!" diye bağırdı.

Tamer bir adım daha yaklaştı Demir'e. Hâlâ Hazan'ın saçlarını tutuyordu. Demir'in gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Bunu ona kim yaptırdı biliyor musun Demir?" diyerek sustu.

Hazan o anda gerçekleri Demir'in öğreneceğini anladı. Onun yüzündeki acıyı görmek istemiyordu. Ama adam saçlarını o kadar sıkı tutuyordu ki başını önüne eğemedi. Demir'i görmemek için gözlerini yumdu.

Tamer konuşmaya devam etti. "Abime seni öldürmesi için kim para verdi? Tüm bunlara neden olan kim?" diye sordu. Eli hâlâ Hazan'ın saçlarında, gözlerini kırpmadan Demir'e bakıyordu.

"Bilmiyorsun değil mi? Ben sana söyleyeyim o zaman. Tüm bunların suçlusu, uğruna buraya geldiğin bu sürtüğün babasıydı! Seni öldürmesi için abime para veren, uğrunda ölümü göze aldığın bu kızın babasıydı Demir. Senin ölmeni isteyen Ömer'di."

Demir'in sözlerini algılamasını bekledi. Hiç ses yoktu. Neredeyse nefes bile alınmıyordu. Demir gözünü kırpmadan adama bakıyordu. Duyduklarının gerçek olup olmadığını bile sorgulama gereği duymadı Demir. Hep bu işin arkasında Tamer'in abisinden başka biri olduğundan şüphelenmişti, ama bunun Ömer olması yüreğini daha çok acıttı.

Ömer hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı. Kendisini öldürecek kadar neden kinlendiğini anlayamadı. Ömer her şeyini elinden almıştı; Yasemin'i, oğlunu, yeğenini ve hayatını. Tüm bu acılara katlanmıştı ve bunu kendisine yapan en yakınım diyeceği adamdı. Üstelik öldürdükleri arasında kendi öz oğlu Kaan da vardı.

Sessizlik uzadıkça Tamer ona biraz daha yaklaştı. "Bunları bilmiyordun değil mi Demir? O çok güvendiğin Yılmaz bile bunları biliyordu."

Sonra başını çevirerek kıza baktı. "İngiltere'de becerdiğin bu sürtüğün bile bildiğine eminim." dedi.

Kızın gözlerini yumduğunu gördüğünde "Gözlerini aç!" diye bağırdı.

Hazan gözlerinden akan yaşlara aldırmadan gözlerini yummaya devam etti. Bunun üzerine Tamer kızı kendine çevirerek yüzüne hırsla bir tokat attı. Hazan'ın başı savruldu, ama adam saçlarına asılınca olduğu yerde kaldı.

Demir adamlardan kurtulmak için bir hamle daha yaptı. Tamer ona doğru döndü.

"Hâlâ onu korumak istiyorsun, öyle mi? Karının ve oğlunun katili olan adamın kızını korumak mı istiyorsun Demir?"

"Bırak onu Tamer. Onun hiçbir şeyden haberi yok."

"Var mısın iddiaya?" Sonra kızı ona doğru itti ve kıza yaklaşarak "Söyle ona güzelim." dedi kulağına doğru fısıldayarak.

Hazan, Demir'e bakamıyordu. O gözlerdeki acıyı görmeye dayanamazdı. O gözlerin kendisine nefretle bakmasına dayanamazdı. O zaman ölürdü. Kendisine nefretle baktığında kesin ölürdü. Onu bu kadar severken, onun sevdiklerinin katili olan babasıydı.

Demir, Hazan'ın bir şey söylemesine gerek olmadığını görmüştü. Hazan kendisi ile göz göze gelememişti. Bu

onu daha da yıktı. Hazan'ın bunu bilmesi ve onu sevdiğini söylemesi kalbini parçalara ayırdı. Karşısındaki kız Yasemin'in, oğlunun ve yeğeninin ölmesine neden olan adamın kızıydı. Kalbi, bu pisliğin yalan söylediğini haykırsa da beyni doğru söylediğini biliyordu.

Hazan'ın itiraf etmesine gerek yoktu. Gözlerini ondan kaçırması en güzel itiraftı. Yıllarca karısının intikamını aldığını sanarak memleketinden uzakta tutsak gibi yaşamış, hiçbir zaman pişmanlık duymamıştı. Onların katilini öldürdüğünü sanarak kendini avutmuştu. Aslında o sadece piyonları öldürmüştü, asıl katil yaşamıştı. Yaşamış ve ölürken de kızını ona emanet etmişti.

Hazan bunu bilerek İngiltere'ye gelmişti. Yılmaz bunu bilerek onu İngiltere'ye göndermişti. Ve gözlerine bakamayan bu kız sayesinde şimdi buradaydı. Onu sevmişti. Her şeye rağmen, içinde sevgiye dair hiçbir şey kalmamasına rağmen, derinlere gömdüğü o sevgiyi bulmuş ve onu, gözlerine bakamayan bu kıza vermişti. Ömer'in kızına! Sevdiklerinin katili olan adamın kızına vermişti, yeniden keşfettiği sevgisini!

Sayesinde tekrar yaşamaya başladığını hissetmişti. Onun kaçırıldığını öğrendiği andan beri nefes alamadığını hissetmiş ve onu kurtarmak için ölümü göze almıştı. Şimdi uğruna her şeyi göze aldığı, sevdiklerinin katili olan adamın kızına bakıyordu.

Tamer daha fazla bu sessizliğe dayanamamış ve kızın saçlarına tekrar asılmıştı. Hazan'ın yüzü tekrar acıyla kasıldı, ama bunu hissetmeyecek kadar büyüktü kalbindeki acı, fiziksel acıdan çok daha büyüktü. Tamer kızı kendine doğru çevirdi.

"Dediğimi yap, yoksa onun canını yakarım." diye bağırdı. Sonra onu tekrar Demir'e doğru çevirdi.

"Onun gözlerinin içine bakarak tüm hunları bildiğini söyle."

Hazan, Demir'in gözlerinin dışında her yere odaklandı. Fısıltı halinde "Biliyorum." dedi.

Tamer bir kahkaha attı. Hazan'ın kulağının dibinde kahkahalarla gülüyordu. Sonra kahkahası başladığı gibi bitti.

"Bunu ben bile duyamadım, sen duydun mu Demir? Şimdi bildiğini bağırarak söyle ona."

Hazan'ın sustuğunu görünce çaprazındaki iri yarı adama bir işaret yaptı ve adam hızla Demir'e bir yumruk indirdi, hemen arkasından da ikincisini. Demir'in dudağı patladı, ağzının kenarından aşağıya doğru akan kanı görmek Hazan'ın içini parçaladı.

"Bırak onu hayvan! Bırak onu, artık vurma. Biliyordum, biliyordum!" diye bağırdı.

Gözyaşlarından artık Demir'in yüzünü zor seçiyordu. Böylesi belki de daha iyiydi. Hiç olmazsa adamın ona baktığındaki nefreti görmeyecekti. Sevdiği adama vurdukları her yumruğun acısını Hazan da hissediyordu. Görebildiği kadarıyla Demir'in dudağı patlamış, kaşı açılmıştı ama hiçbir şey söylemeden direkt kendisine bakıyordu.

"Yemin ederim Demir, buraya geldiğimde öğrendim. Ingiltere'de bilmiyordum. Bana inan, buraya geldiğimde Yılmaz amca söyledi. O zaman bilseydim oraya hiç gelmezdim. Seni seviyorum Demir, seni çok seviyorum. Eğer... Eğer..." dedi ve sustu. Ne söyleyeceğini kendi de bilmiyordu. Onun acısını daha fazla katlamamak için hiçbir şey demedi.

Yanındaki adam gülmeye başladığında, bakışlarını Demir'den çekti.

"Dokunaklı bir sahneydi, öyle değil mi Demir?"

Demir bakışlarını Hazan'dan hiç çekmedi. Hazan tekrar ona baktığında onun bakışları kalbini deldi geçti. Demir'in gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ruhu ölmüş bir adamın gözleriydi onlar. Keşke böyle bakacağına ona

nefretle baksaydı. Bu kadar duygusuz olacağına nefrete razıydı.

Tamer, gözlerini Demir'den ayırmadan Hazan'ı arkasına doğru savurdu. Hazan o hızla yere düştü. Ama oradan kalkmak için hiçbir çaba sarf etmedi. O zaten yıkılmıştı, bu darbelerle yıkılması mümkün değildi.

Tamer ise bir adım daha atarak Demir'in tam önüne geldi. "Duydun mu Demir? Koynuna aldığın aslında karının, oğlunun ve yeğeninin katilinin kızı. Sen benim abımi öldürerek asıl katili yaşattın? Uğruna döndüğün kız bu işte. Ona iyi bak. Bak ona, bak ona ve sevdiklerinin nasıl öldüklerini hatırla."

Demir yerde yatan Hazan'a doğru baktı. Öğrendiği gerçeklerin şokunu atlatması biraz uzun sürmüştü. Yasemin'den sonra sevdiği kıza baktı. Hazan Tamer'in savurduğu yerde öylece kalmıştı. Gözlerinin içine bakarak ağlayan Hazan'ı düşündü. O kız yaşama nedeniydi. Sevgisini tam yüreğinde hissettiği kızdı. O kanatlarını kırmayı istemediği Kelebek'iydi. Büyürken acı çeken, ama bunu neşenin arkasına gizleyen kızdı.

Ona baktığında sevdiklerini elinden alan adamı görmüyordu. Ona baktığında sevdiği ve onun uğruna ölümü göze aldığı kızı görüyordu. Kelebek'ini görüyordu. Renkli, neşeli, mutlu rolü yapan, ama hayatı boyunca mutsuz olan kızı görüyordu. Yeniden yaşamı sevmesini sağlayan, onu hayata bağlayan kızı görüyordu. Yerde yatan Hazan'a baktığında gördüğü bunlardı. Asla, asla görmediği, bir katilin kızı olmasıydı.

Hazan onun Kelebek'iydi. Kanatları ruhuna değmişti. Onun geleceğiydi. Her şeyiydi. Kanıydı, canıydı, yaşama arzusuydu. Onsuz bir hayatı artık düşünemeyecek kadar ona âşıktı. Belki de Hazan'ın bunları duymaya ihtiyacı vardı. Yerdeki perişan kıza baktı. Gözlerini ondan kaçırmıştı

Hazan, ama bunu yapmasını istemiyordu. O yosun yeşili gözlerde kayıp olan ruhunu bulmuştu.

Tamer kızı yerden kaldırdığında dikkati dağıldı. Kızı kolundan tutarak arkadaki adama doğru sürükledi. "Kız senin, istediğini yap." dedi.

Öfke, kalbinden sinir uçlarına, oradan da kaslarına kadar ilerledi Demir'in. Öfkesi sel oldu taştı, içindeki bütün bentleri yıkarak. Volkan oldu patladı, içindeki her şeyi yakarak. Deprem oldu, yıktı geçti ve her iki kolunu tutan adamlardan kollarını kurtardı. O hızla hiç kimse ne olduğunu anlamadan Tamer'in boğazına yapıştı. Demir'i durduracak tek şey artık ölümdü. Tamer'i elinden artık hiç kimse alamazdı.

İlk şok atlatıldığında adamlar Demir'in üstüne doğru saldırdılar. Hazan o sırada serbest kalmıştı. Adamların Demir'e saldırdığını görmüştü.

"Bırakın onu!" diye bağırdı.

Demir hariç hiç kimsenin beklemediği anda birden ortalık aydınlandı. İçeriye giren polislerden Hazan ne olduğunu anlamadı. İlk kurşunu kimin sıktığını anlayamadan ortalık savaş alanına döndü. Herkes bir yerlere saklanmaya, hedef halinden kurtulmaya çalışıyordu. Hazan biraz önce kendisini tutan adamın silahını çıkardığını ve nişan aldığını gördü. Adamın baktığı yere baktığında hedefin Demir olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

"Demir!" diye bağırarak adamın önüne atladığında, adam da silahını ateşlemişti.

Demir, adının Hazan tarafından söylenmesi nedeniyle ellerindeki Tamer'i bırakmış ve Hazan'a doğru dönmüştü. Tek görebildiği Hazan'ın sırtıydı. O sırada duyduğu tek şey de silah sesi oldu. Silahı çeken adamın vurularak yere düşüşünü gördü. Polis tam zamanında ateş etmişti. Sonra da birisi onu yere doğru çekmişti.

Hazan görüş alanından çıktı. Onu görmeye çalıştı ama bu boşuna bir çabaydı. "Hazan!" diye bağırdı ama silah sesi o kadar yüksekti ki sesi, silah sesleri arasında kayboldu.

Demir kendisini tutan adamdan kurtuldu ve Hazan'a doğru sürünmeye başladı. Onu görmek için başını kaldırdığı anda yanından geçen bir mermi tekrar yere yatmasını sağladı. "Hazan!" diye tekrar bağırdı ama Hazan'dan hiç ses yoktu.

Hazan da yere düşmüştü. Dudaklarından Demir'in adı döküldü. Ortalık cehenneme dönmüştü ve Hazan ne olduğunu bile anlamamıştı. Demir'e bir şey olmaması için dua ederek bir süre bekledi. Sonunda silah sesleri kesilmişti. Ortalıkta inleyen insanların seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Hazan, son bir gayretle yerinden yavaşça başını kaldırdı. Canı yanıyordu. Demir'in nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Ortalıkta koşuşturan polisleri gördü. Elini yere koyarak usulca kalktı ve tam o sırada elindeki kanı gördü. Başını eğdiğinde üstündeki gömleğin kan içinde olduğunu görünce birden panik oldu. Vurulmuş muydu? Hiç acı duymuyordu. Belki de bu başkasının kanıydı.

Demir yerden kalkmış ve Hazan'ı son gördüğü yere doğru bakmıştı. Onu gördüğü anda derin bir nefes aldı. Kız arkası ona dönük ayakta dikiliyordu.

"Hazan!" diye bağırdı.

Hazan, adını seslenen Demir'e doğru döndüğünde Demir'in yüzüne bakarak rahatladığını hissetti. Demir'e bir şey olmamıştı. Onun sağ salim karşısında duruşuna bakarak gülümsedi.

Demir de kızın yüzündeki gülümsemeyi gördüğü anda rahatlamıştı. Ona gülümseyerek baktı. Hazan'a bir şey olmamıştı. Yosun yeşili gözleri ve gülümseyen bir yüzle ke-

disine bakıyordu. Şok geçiriyor olmalıydı. Bir şeyler söylemek için kızın dudakları aralandı. "Üzgünüm." diyerek adama bakmaya devam etti.

Demir bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Hazan ona gülümseyip orada öylece dikilmezdi. Koşarak ona sarılırdı.

Kız gözlerini ondan çekti, başını eğdi ve karnının üstündeki eline baktı, aynı anda Demir de onun bakışlarını takip etti ve o zaman kanı gördü. Hazan vurulmuştu. Hazan tekrar ona baktı ve dizlerinin üstüne çöktü. Demir onun yanına ulaştığında, Hazan yerde yatıyordu.

"Biri yardım etsin!" diye bağırdı.

Hazan'ın başını kucağına doğru kaldırdı. Hazan gözlerini açarak Demir'e baktı. "Üzgünüm." dedi tekrar.

"Kendini yorma sevgilim. Dayan Hazan."

"Seni seviyorum." dedi Hazan, artık sesi daha az çıkıyordu.

"Ben de seni seviyorum Hazan. Bunun için dayan Kelebek'im. Seni kaybedemem, tekrar sevdiğim birini kaybedemem. Dayan sevgilim, yardım geliyor, iyileşeceksin."

Hazan, Demir'den duymak istediklerini duyduğu için mutluydu. Dayanmak istiyordu ama bütün vücudu üşüyordu. Artık acıyı hissediyordu ama gözlerini açık tutamıyordu. Son bir gayretle Demir'e baktı ve sonra gözlerinin önünde yüzünün silinişini gördü.

Uzaktan Demir'in söylediklerini duyuyordu, ama artık ne dediğini anlamıyordu. Gözlerini daha fazla açık tutamadı ve yavaşça kapadı.

"Hazan, lütfen dayan."

Demir kızın yarasının kötü olduğunu anlamıştı. Hemen müdahale edilmezse iyi olmayacağını bilecek kadar çok yara görmüştü. Kendi değersiz hayatını kurtarmak için silahın önüne atlayacak kadar cesurdu Hazan. Onun Kele-

bek'iydi. Çok gençti, ölmek için çok genç.

"Hayır Hazan, sakın ölme, sakın ölüp de beni sensiz bırakma." dedi.

O sırada birileri Demir'in kucağındaki kızı aldı. Demir onların sağlık görevlileri olduğunu görmüştü. Dizlerinin üstünde Hazan'ın kendinde olmayan bedenini sedyeye koyuluşunu izledi.

Onu götürürlerken, birileri onu yerden kaldırdı. Ellerine kelepçe takıldı. O sırada gözü yerde yatan Tamer'e ilişti. Yaşayıp yaşamadığını anlayamadı.

Vuruldum aynı yerimden
Düştüm çok yükseklerden

CEM ADRİAN

YİRMİ DÖRT

Yılmaz ve Mary ameliyathanenin önünde dikiliyorlardı. Haber alır almaz gelmişlerdi. Yılmaz, Demir için böyle bir haber beklerken bunun Hazan olması daha da yıkılmasına neden oldu. Demir için de aynı şeyleri hissedeceğine emindi kuşkusuz, ama Hazan bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Bütün o pislikler olurken ve hepsi günahkârken Hazan küçük bir kızdı, ama hepsinin cezasını o ödemiş gibiydi. Bütün cezalarını ona ödetmişlerdi sanki. Yıkılmıştı. İçerde olan kızın, öz kızından hiçbir farkı yoktu. Kendi kızı gibi onun büyümesine şahit olmuş, bir babanın çocuğu için hissettiği her duyguyu onunla tatmıştı. Şimdi ameliyatta ölüm kalım savaşı verirken ne yapacağını bilmiyordu.

Yıllardır annesine âşıktı. Üstelik onu görmeden, nerede olduğunu bilmeden geçen bunca yıldan sonra belki de onlar için bir şans olacaktı bu karşılaşma, ama o ne yapmıştı?

Hazan'ı koruyamamıştı. Kızı gibi sevdiği Hazan'ı koruyamamış, tehlikeyi bildiği halde umursamamıştı. Nasıl olsa bir şey olmaz düşüncesi daha ön plana çıkmıştı.

Olmuştu işte, Tamer pisliğinin eline geçmişti Hazan. Yıllar önce ondan sevdiği kadını, Mary'yi, kurtarmış ama biricik kızını kurtaramamıştı. Bütün suç onundu. Eğer Hazan'a bir şey olursa onu ne Demir ne de Mary affederdi.

Yıllarca Mary'ye duyduğu aşk yüzünden hiç evlenmemiş, bir gün ona kavuşacağını düşünmüştü. Onun Hazan'la Türkiye'ye geldiğini öğrendiğinde yemin etmişti, bundan sonra sevdiği kadını ve kızını mutlu edeceğine. Yeminine bile sadık kalamayan bir adamdı o ve Mary onu istemezse haklıydı.

Hazan'ı hastaneye getiren ambulanstaki doktordan Hazan'ın durumunu öğrenmişti. Doktor bile umutlu değildi. Yolda kalbi durmuş ve elektroşokla çalıştırılmıştı. Çok kan kaybetmişti. İç kanaması vardı. Bilinci kapalıydı. Hemen ameliyata alınmıştı ve saatlerdir ameliyattaydı. Bunları Mary'ye söyleyememişti. Bir süre duvara dayanmış ve kendine gelmeyi beklemiş, gözyaşlarını silerek Mary'nin yanına gitmişti.

Şimdi ameliyathanenin kapısında yine duvara dayanmış bekliyordu. Mary duvar dibindeki sandalyelerden birine oturmuştu, buraya geldiğinden beri ağzını bıçak açmamıştı. Onun yüzüne bile bakmıyordu.

Hazan küçük bir kızken beraberce yaptıkları gözlerinin önüne geliyordu. Onun avunacak anıları vardı. Mary için daha çok üzülüyordu. Mary'nin kızı ile anısı bile yoktu. Onu yeni bulmuştu ve araları yeni düzelmişti. Sandalyede oturan ve önüne bakan kadına tekrar baktı. Hazan'a bir şey olması durumunda Mary yıkılacaktı. Bunu aklına getirmemeye çalışarak ellerini saçlarından geçirdi.

Bebeğini koruyamamıştı. Hazan ölmek için çok genç-

ti. Her ölüm erkendi ama o gerçekten de çok gençti. Daha önünde yaşayacak uzun yılları olmalıydı. Evlenmeliydi, sevdiği adam olan Demir'le çocukları olmalıydı. O sürekli gülen yosun yeşili gözleri hep gülmeye devam etmeliydi. Burada olmamalıydı. Burada olmaması için elinden geleni yapmalıydı. Yapamamıştı. Hazan şimdi o kapının arkasında yatıyordu ve onlara kalan tek şey beklemekti.

Sessizce oturuyorlardı. Yılmaz, Demir'i düşündü. Hazan'ın ne durumda olduğunu bilmediği için onun durumunu merak ediyor olmalıydı. Yıkılmış ve perişan olduğunu tahmin ediyordu. Ona tekrar böyle bir acı yaşattığı için de suçluydu. Hazan Türkiye'ye geldiğinde Demir'in uyarısını dikkate almadığı için suçluydu. Demir binlerce kilometre öteden kız için endişelenmiş, kendisi burada o endişeyi yersiz bulmuştu. Aklına bile gelmemişti Tamer'in böyle bir şey yapacağı. Birine zarar verecek olursa hedefinin Mary olacağını zannetmişti. Aşağılık pislik bütün günahların bedelini, hiçbir şey bilmeyen masum bir kızdan çıkarmıştı.

Kafasını kaldırıp Mary'ye baktı. Yıllar önce onu buradan gönderirken verdiği hiçbir sözü tutamamıştı. Şimdi sessizce oturan ve gözyaşları dinmeyen Mary'ye bakıyordu. Ne bu kadını ne de ölümle pençeleşen Hazan'ı hak ediyordu.

Yerinden kalktı. Biraz dolaşması, düşüncelerini dağıtması gerekiyordu. Biraz önce Savcı aramış, Demir'i tutukladıklarını söylemişti. Bu zaten planın bir parçasıydı. Parçası olmayan içerde yatan kızdı.

Daha Demir ile konuşamamıştı. Eğer Hazan'a bir şey olursa onun yüzüne nasıl bakacaktı? Adam yıllar önce gözlerinin önünde bütün ailesini kaybetmişti. Aynı acıları ona tekrar yaşatmıştı. Şimdi de sevdiği kız gözlerinin önünde vurulmuştu ve akıbetini bilmeden tutuklanmıştı. Özel bir yerdeydi. İşlem halledilene kadar da orada kalacaktı ve bu, birkaç ay demekti.

Bunları düşünürken ameliyathanenin kapısı açıldı. İçeriden çıkan doktoru gördüklerinde Mary ve o, telaşla doktora doğru gittiler. Adamın surat ifadesi iyi bir şeyler duymayacaklarını anlatır gibiydi.

"Hazan Çelik'in yakınları siz misiniz?"

"Evet."

"Ameliyat bitti. Birazdan yoğun bakıma alacaklar. Başarılı bir ameliyat olduğunu söyleyebilirim. Dalağını aldık. Artık işlev yapamayacak durumdaydı. İç organlarda hasar vardı, onları onardık. İç kanamayı durdurduk. Çok kan kaybettiği için buraya geldiğinde kalbi durmuştu. Yolda gelirken de bir kere durmuş. Çalıştırdık. Şu anda durumu stabil. Hastayı birkaç gün uyutacağız. Biz elimizden geleni yaptık. Ama durumunun ağır olduğunu söylemeliyim. Bundan sonrası onun direncine bağlı. Kendisi oldukça genç, bundan sonrası için dua etmekten başka yapacak bir şeyimiz yok."

"Teşekkür ederiz doktor, onu ne zaman görebiliriz?"

"Yoğun bakıma çıkardıklarında camın arkasından görebilirsiniz, yakın temas şimdilik yok."

Doktor gittiğinde Mary, Yılmaz'a doğru döndü, yüzü çok kısa bir an da olsa gülümsedi. Hazan hâlâ hayattaydı ve bebeği direniyordu. Onun ne kadar güçlü bir kız olduğunu Yılmaz anlatmıştı. Bu savaşı kazanacaktı, aksini düşünmek bile istemiyordu. Kızına daha doyamamıştı. Yıllarca onun hasreti ile yaşamıştı ve şimdi bulmuşken onu kaybetmeyecekti.

"İyi olacak bebeğim Yılmaz." diye mırıldandı.

Yılmaz kollarındaki kadını kendinden biraz uzaklaştırdı. "O bizim küçük savaşçımız. Başaracak Mary. Bizi onsuz bırakmayacak. Hazan güçlü bir kız. Yaşamı seviyor. O neler atlattı, bunu da atlatacak."

"Biliyorum Yılmaz, ona tekrar sarılacağımı hissediyorum."

Yılmaz kadına tekrar sarıldı.

Mary eve gitmeyeceğini söylediğinden beri Yılmaz ona hastanede özel bir oda ayarlamıştı. Kızına yakın olmak istiyordu, hiç olmazsa bunu yapabilirdi.

Birkaç saat sonra yoğun bakım odasında Hazan'ı görmüşlerdi. Uyuyor gibiydi. Eğer vücudundan çıkıp etrafındaki makinelere bağlanan hortumlar olmasaydı huzurlu bir uykuda gibiydi. Rengi bembeyazdı. Bütün vücut işlevlerini bağlı olduğu makineler devralmıştı.

Onu orada öyle savunmasız yatarken görmek, bunların bir kısmının kendi yüzünden olduğunu bilmek, Yılmaz'ın vicdanını kanatıyordu. Yıllardır dua etmemişti ama şimdi bunun zamanının geldiğini hissediyordu. Bir süre daha orada öylece dikilmiş ve kıza bakmışlardı. Sonunda bir hemşire perdeyi çekmişti.

Yılmaz yavaşça omuzlarından tuttuğu kadını kendine çevirip "Merak etme, her şey düzelecek Mary, Hazan emin ellerde." dedi.

"Biliyorum."

"O güçlü ve mücadeleci biri, en büyük özelliği asla pes etmeyi sevmiyor, şimdi de pes etmeyecek. Bak göreceksin, en kısa sürede gözlerini açacak ve aramıza katılacak."

"Bunu çok istiyorum Yılmaz, çok istiyorum. Onu daha yeni buldum. Daha yeni kavuştuk birbirimize, bunca seneden ve acıdan sonra mutlu olmaya daha yeni başladık. Onu bir daha kaybedemem, kaybedersem bir daha bu kadar güçlü olamam."

"Kaybetmeyeceksin, Mary. O pes etmeyecek, sen de etme. Sen de güçlü olmak zorundasın. Oradan çıktığında sana ihtiyacı olacak, bize ihtiyacı olacak Mary. Onun için sen de güçlü ol."

"Biliyorum. Ama onu böyle görmek canımı yakıyor, keşke onun yerinde ben olsaydım."

Sessizce odaya doğru gidiyorlardı, her ikisi de yoğun bakımda yatan kızı düşünerek. Odanın kapısını açtığında Mary içeri girdi, Yılmaz da arkasından.

Kadın, yatağın kenarına oturdu ve başını yastığa doğru yasladı. Gözlerinden akan yaşlarla gözlerini kapadı. Yılmaz, hiçbir şey demeden yavaşça odadan çıktı. Gidilecek bir yer daha vardı. Yılmaz oraya vardığında ne diyeceğini hiç bilmiyordu.

Aynı şehrin bir başka yerinde Demir, dört metreye dört metre bir odada duvardaki ranzaya oturmuş, kafasını ellerinin arasına almış düşünüyordu. Hazan'ı öyle görmek; unuttuğu, unutmak için çok çabaladığı her şeyi tekrar hatırlamasına neden olmuştu. Üstelik hâlâ üzerindeki giysilerde Hazan'ın kanı vardı. Her şey bir film şeridi gibi gözlerinin önünde defalarca oynuyordu. Hazan'ın ona gülümserkenki hali, son bakışı, yere düşüşü hâlâ en ince detayına kadar gözlerinin önündeydi.

Onunla gidememişti. Sevdiği ve uğrunda ölmeye geldiği kızı kucağından aldıklarında onunla birlikte gidememişti. Ona ne olduğunu bilmeden saatler geçmişti. Sonunda Savcı Hazan'ın yaşadığını söylediğinde ve ameliyattan çıkmayı başardığını anlattığında yıllarca akıtmadığı gözyaşları yanaklarından süzülmüştü.

Ona ne olduğunu bilmeden yaşadığı saatlerde, böyle bir acıyla ikinci kez yaşayamayacağını anlamıştı. Bunu bir daha asla kaldıramazdı. Hazan, onun için kendi hayatını hiçe saymıştı. Onun için ölmeye gelmişti, oysa neredeyse Hazan Demir için ölecekti. Buradan çıktığında bir daha asla onu bırakmayacaktı, asla! O kız, onun bundan sonra geleceğiydi.

Sonunda artık aranan bir adam olmayacaktı. Özgür olacaktı. Kelebek'iyle birlikte önlerinde uzun bir ömür olabilirdi. Yeter ki Hazan yaşasındı.

"Yokluğunu yaşatma bana Hazan. Dayan, dayanabileceğini biliyorum." diye mırıldandı.

Bir kere daha sevdiği birinin yokluğuna dayanamayacağını biliyordu. Ona gülüşü, sinirlendiğinde inadına hoşlanmadığı şeyleri yapması, gözlerinin içine bakarak kendisine kafa tutması gözlerinin önüne geldiğinde dudaklarında hafif bir gülümseme oldu.

"Oradan çık, seni asla bırakmayacağım Hazan, asla bırakmayacağım."

Onsuz nasıl yaşardı? Onun gitmesine izin verdiğinde yüreği kan ağlayarak gitmesine katlanmıştı, ama onu güvende tutmayı başaramamıştı. Korktuğunu yaşıyordu. Gittiğinden beri gece oldu mu düşündüğü yosun gözlü kızdı. Hataları ve pişmanlıkları için savaşarak onu düşünüyordu. Hiç istemediği bir aşk duyuyordu ona. Ama korkular daha baskın çıkıyordu. Onu kaybetme korkusu korkularının en büyüğüydü.

Hazan onu sevmediği için gitmesine izin verdiğini sanıyordu, bilseydi onu ne kadar sevdiğini asla gitmezdi. Bu sessizlik, bu karanlık ve onsuzluk, Demir'e neler düşündürüyordu!

Kaç defa dayanırdı bir kalp acılara?

Kaç defa hayallerinin yok olmasına dayanırdı insan?

Onun için yüreğini açıp ona gel diyemiyordu, gelmesini bu kadar isterken. Şimdi bir hastane odasında yatıyordu Hazan ve yanında bile değildi. Burada onu düşünerek bekliyordu. Tek başına kalmıştı bu hücrede. Aklı ve kalbi ise o hastane odasındaydı, Kelebek'inin yanında.

Ellerini tutamıyordu. Kulağına onu sevdiğini fısıldamıyordu. Ama biliyordu Hazan, bilincini kaybetmeden onu

sevdiğini söylemişti. Onsuz olmak istemediğini söylemişti. Bunları duyduğuna emindi. Bunları duyması için dua ediyordu. O zaman kendini bırakmazdı Kelebek'i, kendini bırakmaz ve mücadele ederdi. Pes etmeyeceğini biliyordu. Mücadele etmeyi seviyordu Kelebek'i. Zor olanı istemeyi seviyordu.

Odanın kapısı açıldığında başını kaldırıp gelen kişiye baktı. Kapıdakini gördüğünde hırsla yerinden kalktı. Kapıdaki Yılmaz'dı.

"Hazan'a bir şey olması durumunda seni yaşatmayacağım Yılmaz!"

"Biliyorum ama daha yeni senin için özgürlük anlaşması yapmışken tekrar mı İngiltere'ye gideceksin?"

"Hazan nasıl?"

"Yoğun bakımda, ama iyi olacak Demir. Onun iyi olması için dua ediyorum."

"Eğer senin duana kaldıysa benim de dualarının kabul edilmesi için dua etmem gerekiyor."

Yılmaz gülümsedi. "Sen buradan çıkana kadar o eve gelmiş olur."

Demir Yılmaz'a daha da yaklaştı ve onun duyacağı kadar alçak bir sesle, "Onu görmek istiyorum Yılmaz, ne yapıp et, onu görmemi sağla. Gerekirse içerde daha fazla yatarım, ama onu görmek zorundayım. Nasıl olduğunu bilmeliyim." dedi.

"Elimden geleni yaparım. Nasıl oldu Demir, Hazan nasıl vuruldu?"

Demir, Yılmaz'a baktı. O sahne yine gözlerinin önüne tüm canlılığıyla gelmişti. "Beni kurtarmak için adamla arama girdi."

"Belki bilmek istersin Tamer öldü."

O pisliğin adının geçmesi, Demir'i gerdi. "Yaralandığını görmüştüm."

"Artık hayatından çıktı Demir. Bundan sonra onu düşünmene gerek kalmayacak."

Demir hiçbir şey demeden Yılmaz'a baktı. "Ömer'i nasıl savunacaksın Yılmaz? Neler yaptığını biliyorum."

Yılmaz bir süre sustu. Bu yük zaten yeteri kadar ağır geliyordu. "Bunu öğrendiğimde sen o adamları öldürmüştün Demir."

"Nasıl öğrendin?"

"Bir akşam çok sarhoştu ve konu senden açıldı. Kendisi söyledi. Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

"Hazan nasıl öğrendi?"

"Ben anlattım. Buraya geldiğinde annesine iyi davranmıyordu. Çiftliği satacağını ve kendine yeni bir hayat kuracağını söyledi. Annesini suçluyordu ve ben de ona tüm gerçekleri anlattım."

"Yıllarca gerçek katilin yaşamasına izin verdiğin için seni affedebilir miyim bilmiyorum."

"Demir, ne desen haklısın ama Hazan'ı sakın suçlama. Her şey olduğunda o küçük bir kızdı ve babasının yanında büyümesine izin vermedim. Onun babası ile kan bağı dışında hiçbir ilgisi yok. Tüm bu olanların suçunu ona yükleme. Hazan seni çok seviyor. Senin de onu sevdiğini biliyorum. Beraber yeni bir sayfa açın Demir."

Demir sessizce Yılmaz'ı dinliyordu. Sustuktan sonra uzun bir süre ona baktı.

"Hazan'ı hiçbir şey için suçlamıyorum. Ona baktığımda hayatımı mahveden bir adamın kızını da görmüyorum Yılmaz. Hiç istemediğim halde kalbime söz geçiremedim. Onu seviyorum."

Yılmaz arkadaşının omzuna elini koydu. O sırada içeriye giren adam, "Bu kadar Yılmaz Bey." dedi.

Yılmaz gelen adama doğru döndü. Başını salladı. Sonra da Demir'e dönüp "Onun iyi olduğunu benden duy diye

geldim. Gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber göndermen yeterli." dedi.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok Yılmaz, tek istediğim onu görmek. Onu görmemi sağla yeter. Kendi gözlerimle görmeden onun iyi olduğuna inanamayacağım."

"Tamam, elimden geleni yaparım. Sen sadece biraz sabırlı ol. Görüşürüz dostum."

Yılmaz diğer adamla birlikte çıktığında Demir de düşüncelerine geri döndü.

Yıldız tozları serpiyor melekler yatağına
Yatağında deniz, yorganında orman kokusu
Bir ninni söylüyor sana rüzgâr usulca
Ağaçlar sessiz ve biri dua ediyor senin için uzakta

CEM ADRİAN

YİRMİ BEŞ

Demir arabadan indiğinde yanında dikilen iki adam ellerindeki kelepçeyi çözdü. Hastanenin kapısında onu Yılmaz bekliyordu. Yavaşça Yılmaz'a doğru yürüdü. İki adam kapıda el sıkıştılar ve hiçbir şey konuşmadan kapıdan içeri girdiler. Asansörün önüne gelene kadar hiç konuşmadılar.

Demir, tam beş gün sonra Hazan'ı göreceği için heyecanlıydı. Beş gün boyunca ondan gelen her haber onun yaşaması için hava kadar gerekli olmuştu.

Demir, "Nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ aynı, artık uyutmuyorlar ve uyanmasını bekliyorlar. Ama daha iyi gibi duruyor."

Yoğun bakım servisine geldiklerinde onları Mary karşıladı. Doğruca Demir'in yanına gitti.

"Bana söz vermiştin Demir, bana söz vermiştin! Hazan'ı sağ salim getireceğim demiştin!"

"Üzgünüm Mary, sözümü tutamadım."

"Senin yüzünden oldu. Tüm bunlar senin yüzünden! Bebeğim şimdi orada öylece yatıyor." diyerek ağlamaya başladı.

Yılmaz arkadaşına baktı. Demir zaten yeterince acı çekiyordu, bir de Mary'nin onu suçlaması adamın dayanma gücünü yerle bir edecekti. Kadının omuzlarından tutarak onu Demir'in karşısından aldı.

"Gel Mary, biz bir kahve içelim." diyerek kadını oradan çıkardı.

Demir, bir süre daha kaldığı yerde durdu. Mary haklıydı, ona söz vermiş ama Kelebek'ini sağlıklı getirememişti. Vicdanının yükü o kadar ağırdı ki sanki ayaklarını kaldırıp adım atamayacak kadar olduğu yerde kalmıştı.

Bu suçluluk duygusuyla yavaşça yoğun bakım ünitesindeki pencereye doğru gitti.

Hazan öylece yatıyordu. Uyuyordu sanki Kelebek'i. Güzellik uykusuna yatmış gibiydi. İyi görünüyordu. Yani en azından buradan iyi görünüyordu. Sadece kalp atışlarını kontrol eden bir makineye bağlıydı. Yanında olup ellerini tutmak istiyordu, o elleri tutmak ve bir daha bırakmamak.

En zor şeyi yapmaya çalışmıştı. En zor şey bu kızı sevmemek için uğraşmaktı. Ne kadar kolaydı oysa, sevmek Hazan'ı. Şimdi onu sevdiğini kabullenmek ruhuna ne kadar da iyi geliyordu. Artık geleceğe dair hayal kurabilirdi. Artık önünde bir gelecek vardı. Artık sevmemek için bahanesi yoktu. Sevebilirdi, eskisi kadar çok sevebilirdi.

Kollarına almak istediği tek kız yatakta yatan Kelebek'iydi. Onsuz olmak için çalışmış ama yapamamıştı. O her şeyiydi. O yaralı ruhunun merhemiydi. Kalbini tekrar attıran kızdı. Kanatları kırılmıştı Kelebek'inin. Ama o kı-

rıkları iyileştirebilirdi. Onun yeniden uçmasını sağlayacaktı. *'Yeter ki ölmesin'* dedi içinden. Ölmesindi, bir tek ona çare yoktu. Ölümün yanında diğer her şey yapılabilirdi.

Hazan istediği sürece Demir onun yanında olacaktı. Yanında olacak ve onun özgürce kendisini bulmasına yardımcı olacaktı. Eğer uyandığında onu istemezse o zaman kızı tekrar bırakabilecek kadar güçlü olacaktı.

Hazan'a çok şey borçluydu. Bu kadar borçlu olduğu birini asla üzmeyecekti. O ne isterse yanında o şekilde olacaktı. Sevgili, koca ya da abi... Hazan ne isterse o rolü oynayabilirdi. Yeter ki kalksın bu yataktan; yeter ki o yosun rengi gözlerini gözlerine dikip ona karşı gelsin; her dediğinin tersini yapsın. Yeter ki kendisini sinir etsin, ilk zamanlarda yaptığı gibi. Ama kalksın, kalksın ve gözlerini açarak ona baksın.

Demir gözlerini ayırmadan, pürdikkat bakıyordu Hazan'a ve hemen gördü. Hazan elini kıpırdatıyordu. Yanlış görmemişti. Sonra kızın dudakları kımıldamaya başladı. Camın arkasından onun bir şey söyleyip söylemediğini anlamıyordu, ama konuşmuş olmalıydı, diğer hastaya bakan hemşire kıza doğru bakmıştı. Kelebek'i uyanmak için onu beklemişti.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sevdiği kıza baktı. Hemşire kızla göz göze geldi ve kız aralarında olan perdeyi çekerek görüş alanından çıkardı Hazan'ı.

Demir etrafına bakındı, ne olduğunu soracak hiç kimse yoktu. Kötü bir şey olmadığını umuyordu, gayet iyi gibi duruyordu Hazan. Birinin omzuna dokunması ile Demir arkasını döndü ve Yılmaz ve Mary'yi gördü.

Mary, Demir'in yüzünü görür görmez heyecanla "Ne oldu?" diye sordu. Demir birden kafasını toplayıp cevap veremedi, aklı o anda perdenin arkasında neler olduğuyla ilgiliydi.

"Ne oldu Demir?" diye sordu Mary yeniden.

"Bilmiyorum." dedi ona bakarak. "Bilmiyorum, dudakları ve elleri kıpırdanmaya başladı ve bağlı olduğu makine öttü. Hemşire gelerek perdeyi çekti."

Mary tam bir şeyler söyleyecekken yoğun bakımdan çıkan doktora doğru döndüler. Demir beyaz önlüklü adama baktı. Güzel haberler vermesini dileyerek ona doğru bir adım gitti. O sırada doktor "Demir kim?" diye sordu.

"Benim."

Adamın gülümsemesini iyiye yordu Demir. O an rahatladığını düşündü.

"Gözünüz aydın, hastamız uyandı, gayet iyi."

"Görebilir miyim Doktor Bey, ben onun annesiyim." dedi Mary adamın ellerini tutarak.

"Sadece bir kişiye izin verebilirim hanımefendi, hastamız tek bir isim söyledi. Onu görmek istiyor." diyerek Demir'i gösterdi. "Ben de ona söz verdim. Merak etmeyin, tek tek görürsünüz."

Doktor Demir'e dönüp, "Benimle gelin." diyerek adamla birlikte içeri girdi. Demir ona verilen önlük ve eldivenleri takarken heyecandan kalp atışlarının sesini kulaklarında duydu.

Geniş bir kapıdan daha geçtikten sonra derin bir nefes aldı. Onu Hazan'ın yattığı yere yönlendiren hemşire "Lütfen hastaya dokunmamaya özen gösterin." dedikten sonra Demir etrafı perde ile kapatılmış yatağa yaklaştı. Yavaşça perdeyi aralayıp içeri girdi. Hazan, açık gözleriyle onu takip ederek baktı. Hâlâ kalp monitörüne bağlıydı.

Demir yanına geldiğinde gülümsedi.

"Merhaba Kelebek."

"Merhaba."

"Beni çok korkuttun Hazan."

"Özür dilerim."

Demir güldü. Böyle bir durumda özür dilemek tam da Hazan'a göre bir davranıştı. "Özür dilemesi gereken biri varsa benim Hazan, sen değilsin."

"Ben vurulduğum için özür diliyorum, başka şey için değil."

"Şimdi iyileştiğine emin oldum." diyerek güldü Demir.

"Demir." diyerek adama bakan Hazan, ne diyeceğini bilmeden sustu. Ona ne demesi gerekiyordu? Babasının yaptıklarından sonra Demir'in burada olmasını bile beklemiyordu. Bu, rüya değildi. Gerçekti. Demir burada, yanındaydı ve ona gülümsüyordu.

"Söyle sevgilim."

Hazan bunu duyduğunda yüreğinde bir şeylerin acıdığını hissetti. Demir ona sevgilim dediğine göre ölüyor olmalıydı.

"Ölüyor muyum?"

"Hayır Hazan, iyileşiyorsun. Sakın ölmek için acele etme. Sensiz ne yaparım?"

"Ben... Ben kendimi kaybetmeden senin ne dediğini duydum."

"Ne demiştim Kelebek?"

Hazan bir süre Demir'e baktı. Onun burada olması hâlâ bir rüya gibiydi.

"Şey, bilmiyorum belki de duymak istediğim şeyleri söylemeni o kadar çok istiyorum ki duyduğumu sanmış da olabilirim."

"Ne duyduğuna bağlı."

"Beni sevdiğini söyledin. Ve *'Beni bırakma'* dedin."

Demir, eldivenli eliyle kızın yatağın kenarında duran elini tuttu. Hazan da hafifçe onun elini sıktı. Bir süre ellerine bakan Demir, başını kaldırarak Hazan'ın yosun rengi gözlerine baktı. Hazan'ın gözleri parlamıyordu. Eski canlılığı yoktu ama o gözlerde tek bir şey görüyordu Demir

Sevgiyi görüyordu ve onu kaybetmek istemediğini biliyordu.

Hazan, hiçbir şey demeden elini tutan adama bakıyordu. Sessizlik uzadıkça içindeki umut da o oranda kayboluyordu. Demir'i suçlamıyordu, aralarında bir şey olacaksa bile babası onu sonsuza kadar yok etmişti.

"Doğru duymuşsun Kelebek. Seni seviyorum."

Hazan, huzurla gözlerini yumdu. Demir onu seviyordu. Bu hayal değildi. Onun elini tutuşunu hissediyor ve sıcaklığını duyuyordu. Onu kaybedeceği korkusuyla yavaşça gözlerini açtı ama Demir hâlâ buradaydı.

"Biliyordum. Sana bir daha aynı acıları yaşatmamak için direndim."

"Biliyorum Kelebek'im. Sen çok güçlüsün Hazan. Keşke zamanında ben de senin kadar güçlü olabilseydim ve seni hiç bırakmasaydım."

"Şimdi buradasın, o bile yeter."

"Buradayım sevgilim ve hep burada kalacağım."

"Ben... Ben babamın yaptı..."

Demir onun dudaklarına parmağını bastırdı. Hazan'ın babası için özür dilemesini istemiyordu. Onu suçlamıyordu. Hazan o kötülüğün içinde iyi kalmayı başarabilen tek şeydi.

"Sen benim için önemlisin Hazan ve asla suçlu değilsin."

Hazan gülümseyerek ona baktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

O sırada perdeyi açan hemşire her ikisini de bakarak gülümsedi. "Beyefendi, hastamızın biraz dinlenmesi lazım, şimdi izin verir misiniz?'

"Bir dakika daha lütfen." diyen Demir, Hazan'a doğru döndü.

"Hazan, benim gitmem gerek. Bir daha ne zaman ge-

lirim bilmiyorum. Sana ne olduğunu Yılmaz anlatır. Ama çok yakınında olacağım Kelebek, o kadar yakınında olacağım ki, tam buranda." diyerek, kızın kalbinin üstüne elini koydu.

Bir süre o şekilde kaldılar. Gözlerini birbirlerinin gözlerinden ayırmadan baktılar. Demir diğer elini de kendi kalbinin üstüne koydu ve Hazan'a doğru biraz eğildi.

"Sen de benim tam buramda olacaksın Kelebek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Demir."

"Biliyorum Kelebek'im, sevdiğini biliyorum. Sana bir dahaki gelişimde özgür bir adam olacağım. O zaman her şeyi yapabiliriz Hazan."

"Bekleyeceğim. Sen gelene kadar bekleyeceğim."

"Geleceğim Kelebek. Söz, en yakın zamanda geleceğim."

Demir yavaşça perdeyi açtı ve çıkmadan tekrar yatakta yatan kıza baktı. Hazan iyi olacaktı ve güzel günler onları bekliyordu. Dışarı çıktığında artık ondan mutlusu yoktu.

Mary onu gördüğü anda ona doğru gitti. "Hazan nasıl Demir?"

"İyi, hem de çok iyi." dedi kadına sarılarak. Sonra da onun kulağına fısıldadı. "Özür dilerim Mary, sana verdiğim sözü tutamadım, onu orada koruyamadım."

Mary hiçbir şey demedi. Onun da ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Aslında düşündüğünde ona hak vermişti. Her şeyi başlatan Ömer'di, başka hiç kimsenin suçu yoktu. Ömer dokunduğu herkesi yaralamış ve hayatlarını çalmıştı.

"Ben de özür dilerim Demir, sana onları dememeliydim."

Demir kadının yanağını öptü. "Ona iyi bak Mary. Sana çok ihtiyacı olacak." diyerek kadının yanından ayrıldı ve

Yılmaz'a doğru gitti.

"Kapıdaki adamlar kaçtığımı sanmadan benim gitmem gerekiyor."

Yılmaz'la birlikte yoğun bakım servisinden çıkıp asansöre bindiklerinde "Bundan sonra buraya gelemeyebilirim." dedi.

"Evet, ama fazla uzun sürmeyecek Demir. En fazla altı ay sonra buradasın. Ben o kadar da kalacağını düşünmüyorum."

"Evet, artık tamamen onların insafına kaldım."

"Verdikleri sözleri tutacaklar, merak etme."

Yılmaz, Demir'e baktı. Huzurlu duruyordu. Tüm olanlar için Hazan'ı suçlamadığını anlamıştı. Bu sırrın ortaya çıkması Yılmaz'ı da rahatlatmıştı. Uzun zamandır bu yükün altında eziliyor ve Demir'i her gördüğünde daha çok pişmanlık duyuyordu.

"Ömer kendi oğlunu öldürüp buna nasıl dayandı şerefsiz?"

"O da acı çekerek öldü Demir. Yaptıklarını bu dünyada yaşadı. Sen Kaan'ın onun oğlu olduğunu nereden öğrendin?"

"Banu söyledi, İngiltere'ye gittikten bir süre sonra. Eğer o zaman gelebilseydim onu öldürmekten bir an bile tereddüt etmezdim."

"İyi ki gelmedin."

"Her şey için teşekkür ederim Yılmaz."

"Teşekkür edecek bir şey yok Demir. Sadece bundan sonra mutlu ol yeter bana. Benim de kendimi affettireceğim biri var. Affeder mi bilmiyorum."

"Mary mi?"

"Evet, onu seviyorum ama çok hata yaptım. Verdiğim sözleri tutamadım."

"O kadına hepimiz haksızlık yaptık. Hepimiz söz ver-

dik, ne yazık ki onları hiçbirimiz tutamadık, ama Mary hepimizden daha iyi ve seni de affedecektir."

"Umarım öyle olur." dediğinde asansör de inecekleri kata gelmişti.

Asansörden çıktılar. Demir'i getiren adamlar danışma bankosunun önünde bekliyorlardı. Demir adamlara baktı ve sonra Yılmaz'a döndü.

"Bunu ayarladığın için sana minnettarım. Hazan'ı görmem gerekiyordu, onun nasıl olduğunu bilmeden orada daha fazla kalamazdım."

"Biraz daha dayan Demir, çok az kaldı. Her şey bittiğinde artık özgür bir adam olacaksın."

"Kelebek'ime bu sefer iyi bak Yılmaz, eğer ben gelene kadar başına bir şey gelirse bu sefer seni gerçekten öldürürüm."

Yılmaz güldü, arkadaşına sarıldı ve "Merak etme, sen gelene kadar ona iyi bakacağım, söz." dedi.

"Verdiğin sözleri tutsan iyi olur."

Ayrıldıklarında Demir onu bekleyen adamlara doğru yürüdü. Onların yanına geldiğinde "Gidelim beyler." diyerek onlarla birlikte dışarıda kendileri bekleyen arabaya bindi. Bu sefer özgür olmak için gidiyordu. Özgür olacak ve Kelebek'ine kavuşacaktı.

Bir sabah kuytusunda, değdi ona ellerim
Saçları rüzgâr gibi savurur geçer beni
Taze bir bahar gibi sardı beni sevgilim

CEM ADRİAN

YİRMİ ALTI

Hastaneden çıkarak eve gelmesinin üstünden dört ay geçmesine rağmen Hazan artık annesinin ısrarlarından bıkmıştı. Onu kırmamak için bir şey demese de artık dayanacak gücü kalmamıştı. Sonunda annesinin elinde tepsi ile odaya girdiğini gördüğünde dayanamadı.

"Anne yeter artık. Gerçekten yeter."

"Tatlım, hiçbir şey yemiyorsun."

"Anne, eve geleli dört ay oldu ve dört ayda beş kilo aldım. Artık dur. Canım yemek istemiyor ve midem bulanıyor. Uğraşma artık, beni rahat bırak."

Kadının yüzünün değişmesini seyretti, onu üzmüştü bunun farkındaydı, ama elinden bir şey gelmiyordu. Sonunda başında gece gündüz bekleyen kadını üzmeye hakkı olmadığını düşündü. Son birkaç aydır gerçekten de bir

annesi olduğu için memnundu. Şimdiye kadar onunla bu kadar ilgilenen hiç kimse olmamıştı. Bu kadar ilgiye alışık değildi.

Yavaşça yatakta doğruldu, hâlâ kurşunun girdiği yerde ağrısı oluyordu, ama çok iyiydi ve bunda annesinin katkısı çok büyüktü. Elinde hâlâ tepsiyi tutan kadına bakarak gülümsedi.

"Tamam, getir bakalım ne yaptın?"

Bunun üzerine Mary de gülümseyerek elindeki tepsiyi kızın önüne koydu. Hazan çay ve yanındaki piramit pastaya baktı. "Buna dayanamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." dedi Mary gülerek.

Mary kızını yalnız bıraktığında Hazan düşüncelere daldı. O günden sonra Demir'i bir daha görmemişti ve onu çok özlemişti. Hastanenin yoğun bakımında Demir'in ona söylediği sevgi sözcükleri onun yokluğunu dayanılır kılmaya yetiyordu. Sürekli Yılmaz amcasına Demir'in ne zaman geleceğini sormasına rağmen net bir tarih belli değildi. Yılmaz amcası onun iyi olduğunu söylese de Hazan kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Mary tekrar içeri girdiği anda kapının zili çaldı. Annesi ile göz göze geldiğinde kadın "Kim gelmiş olabilir, hiç kimseyi beklemiyordum?" dedi.

"Gidip bakarsan belki öğrenebiliriz anne."

Mary kızına kaşlarını çatarak baktı ve dışarı çıktı. Hazan kulak kabarttı ama hiçbir ses duyamadı. Oturduğu yerden kapıya bakarak bekledi. Sonunda kapıdan gireni gördüğünde neredeyse bir çığlık atacaktı. Yerinden aniden kalkınca saplanan ağrıyı görmezden gelerek "İnanmıyorum sen de nereden çıktın?" diye bağırdı Hazan.

"Bunu söylersem utanırsın." dedi Bora, ona doğru gülerek gelirken.

İki genç uzun zamandır birbirini görmemişti ve hasret-

le sarıldılar. Hazan Bora'dan ayrıldığında kapıda bekleyen ve onların sarıldığını gören iki kişiyi fark etti, gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı bile çoktan. Kapıda Haluk amcası ve Banu halası dikiliyordu.

"Sürpriz!" dedi Banu, kızın yanına gidip ona sarılarak.

"Gerçekten de sürpriz oldu Banu hala, seni çok özlemişim." Sonra da Haluk amcasına sarıldı. Şu anda çok mutluydu, en sevdiği insanlar yanındaydı.

"Daha önce gelemediğimiz için, kusura bakma Hazan."

"Ne kusuru, zaten gelseniz de ben farkında değildim ve beni görmeniz de pek mümkün değildi." diyerek misafirlerine gülümsedi.

Banu'nun yardımı ile tekrar kalktığı yere oturduğunda "Seni çok iyi gördüm." diyen Banu'ya, "Her gün daha iyi oluyorum ve kilo aldım, annemin sayesinde." Dedi ve sevgiyle Mary'ye baktı.

"Çok daha güzel olmuşsun böyle." dedi Banu etrafına bakarak. "Bu çiftliğe gelmeyeli neredeyse on altı yıl oldu. Çok değişmiş."

"Artık benim çocukluğumdaki gibi değil. Her yer virane durumda." Yüzündeki hüzün sesine yansımıştı.

"İstersen yine eskisi gibi olabilir Hazan."

"Bilmiyorum Haluk amca. Ben satmayı düşünüyorum. Herkesin bu çiftlikte kötü anıları var. Kimse burada kalmak istemiyor."

"Hep kötü anılarımız olmadı. Güzel günler de geçirmiştik, öyle değil mi Mary?"

"Evet."

Mary, kendi kopyası olan kızına baktı. Bu ülkeye geldiğinde Hazan'dan daha gençti. Kendisi ile ilgilenen Ömer'in peşinden hakkında hiçbir şey bilmediği, dilini bile anlamadığı bir ülkeye gelmişti. Ömer'i sevmişti ve geldiği zaman burada tanıdığı genç insanları da çok sevmişti. Güzel

günler de yaşamışlardı ama Ömer'in içki ve kumar sorunu hepsini başka yerlere sürüklemişti.

Kendisi kızını bile arkada bırakarak buralardan gitmek zorunda kalmıştı ve yıllarca görememişti kızını. Onun büyüdüğüne tanık olamamıştı. Hazan'la birlikte aradaki o mesafeyi kapatmaya çok çalışıyorlardı. Bunda da başarılı olmuşlardı. Kızını geç bulmuştu ama bir daha kaybetmeyecekti.

"Burası hakkında sen ne düşünüyorsun Mary?"

"Burası Hazan'ın, o karar verecek ne yapacağına. Benim söz hakkım olduğunu düşünmüyorum, ama bundan sonra o nerede yaşayacaksa ben de orada yaşayacağım."

Hazan'ın gözleri doldu. "Olur mu anne, birlikte vereceğiz bu kararı."

Mary bunun üzerine kızına gülümsedi. "O zaman satılsın." dedi Mary gülerek. "Burayla uğraşacak kadar genç değilim."

"Karar verildi o zaman, satılacak."

Hazan annesine baktı, onu sevdiğini bir kere bile söylememişti. Araları düzelmişti, ama sevgi sözcükleri aralarında hâlâ söylenmemiş olarak kalmıştı. Ona bağlanmak istememişti Hazan. Annesine bağlandığında, tekrar çekip giderse bu seferki acı daha derin olacaktı. İlk gidişinde daha çocuktu, ama bu sefer anne sıcaklığını yaşamıştı ve kaybetmeyi göze alamıyordu.

Gözleri sulandı, yaralandığından beri sulu gözlü bir kız olmuştu. Yıllardır ağlamak için çalışmış ama gözyaşları hiç akmamıştı. Şimdi kendisinin hiç çaba sarf etmesine gerek kalmadan gözyaşları akıyordu.

Annesini sevmek o kadar kolaydı ki... Yılmaz amcasına hak verdi. Kendini bırakmak yeterliydi onu sevmek için. Korkuları kendini bırakmasını engelliyordu, ama şimdi gözlerinin içine bakan annesini çok sevdiğini anlıyordu.

"Seni seviyorum anne."

Mary, gözleri şaşkınlıkla açılmış bir vaziyette kızına baktı. Biraz önce Hazan ilk defa onu sevdiğini söylemişti. Yanlış duymuş olması mümkün değildi. Sanki odada sadece ikisi varmış gibi yerinden kalktı. Kızının oturduğu kanepeye gitti ve yanına oturdu. Ana kız bir süre birbirlerine baktılar ve gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar.

İşte şimdi gerçek anlamda birbirlerine kavuşmuşlardı. Her ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Onları seyreden hiç kimse yokmuş gibi birbirlerine sevgi sözcükleri fısıldıyorlardı.

"Seni seviyorum bir tanem, seni çok seviyorum. Beni affet, seni bırakıp gittiğim için beni affet bebeğim."

"Beni neden bırakıp gittiğini biliyorum anne. Ben de seni seviyorum. Lütfen ağlama, beni de ağlatıyorsun ve ben şu sıralar ağlamaya çok meraklıyım."

Haluk ve Banu göz göze geldiler. Onların da gözleri dolmuştu. Bu sahne herkes için oldukça dokunaklıydı. Haluk ortadaki bu hüznü silmek için konuştu.

"Siz aylardır birlikte yaşıyorsunuz ve anladığım kadarıyla birbirinizi sevdiğinizi şimdi mi söylüyorsunuz?"

Hazan adamın sesini duyduğu zaman odada başkalarının da olduğunu hatırladı.

"Evet Haluk amca, annem beni sevdiğini söyleyip duruyordu ama ben ilk defa ona sevdiğimi söyledim."

"Pekâlâ, bu kadar hüzünlü sahne yeter, artık bunu kutlamalıyız. Hazan iyileşti ve Demir de yakında özgürlüğüne kavuşacak."

O sırada dışarıdan araba sesi duyunca, "Yılmaz amca da geldi." dedi Hazan.

Yılmaz anahtarla kapıyı açıp içeri girdi. Odanın kapısını açtığında gördüğü kişilere şaşkınlıkla baktı.

"Sürpriz!"

"Vay canına, geleceğinizden hiç haberim yoktu. Ne zaman geldiniz?"

"Birkaç saat önce Yılmaz."

"Neden haber vermedin Haluk, sizi karşılardım?"

"Gerek yok, biz Hazan'a da sürpriz yapmak istiyorduk."

"O zaman benim de size bir sürprizim var. Bakın ben de kimi getirdim?"

Yılmaz kapıya doğru döndü. İçeri giren Demir'i gördüğü anda Hazan'ın nefesi kesildi. Onu o kadar çok özlemişti ki... Şimdi bu kadar insanın içinde ona nasıl sarılacağını düşünüyordu.

Demir ise içeri girer girmez gözleri direkt Hazan'ı buldu. Minik Kelebek'i, koltukta oturuyordu. Şaşkınlıkla ağzı bir karış açılmıştı. Onu gördüğü anda yavaşça yerinden kalkmıştı. Gözlerinin önüne Hazan'ın vurulup yere düştüğü görüntü geldi birden. Onu kaybedeceğini sandığında ne kadar korktuğunu hatırlıyordu. Kelebek'i olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Sonra gözlerini odada bulunan diğerlerine çevirdi. Bütün dostları buradaydı. Hepsine bir baş selamı verdi ve birkaç adımda Hazan'ın yanına gitti. Kızın gözleri yaşlıydı ve yüzünde içten bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu. Demir, kıza iyice yaklaştı ve sadece onun duyacağı şekilde mırıldandı.

"Selam Kelebek."

"Selam."

Sonra Demir, onun canını yakmadan hafifçe sarıldı. Kızı kollarına aldığında artık ondan başkasını istemediğini, ondan başkasını sevemeyeceğini biliyordu. Artık özgür bir adamdı, çok çalışıp ona istediği her şeyi verebilirdi.

"Seni seviyorum Hazan."

"Ben de seni."

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Demir elleri-

ni kızın yüzüne götürdü. Parmakları yanaklarını okşadı ve eğilerek Hazan'ın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Hazan çoktan kollarını adama sarmış ve bedenini ona yaslamıştı.

"Seni çok özledim."

"Artık buradayım Hazan. Hep yanında olacağıma söz veriyorum. İstediğin sürece hep seni böyle kollarıma alacağım ve bakmaya doyamadığım o güzel yeşil gözlerine bakacağım."

"Ben bıkmandan korkuyorum."

"Asla bıkmayacağım sevgilim."

"Seni kızdırsam bile mi?"

"Beni kızdırsan bile."

Demir gülerek onu tekrar öptü. Hazan onun öpücüklerine kendini çoktan bırakmıştı. Demir, bir tüy gibi dudaklarının üzerinde dudaklarını gezdirirken Hazan o anda yalnız olmadıklarını hatırladı. Kendini geri çekerek etrafa baktı ve hiç kimsenin olmadığını gördüğünde gülümsedi.

"Herkes nereye gitti?"

"Umurumda mı sanıyorsun?"

Demir tekrar kızı kendine çekerek dudaklarını öpmeye başladı. Ayların özlemi ve kaybetme korkusu ile öpüşmeleri uzayınca Hazan'ın ağzından çıkan küçük bir inilti Demir'in durmasını sağladı.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır, ama biraz daha öpersen ben kendimi kaybedeceğim."

Demir ona gülerek baktı ve sonra kızı kalktığı koltuğa tekrar oturttu.

"Seni o kadar özledim ki."

Hazan, onun gülümsemesi ile neredeyse eriyeceğini sandı. Demir buradaydı ve onu sevdiğini söylemişti. Bunu hastanede de söylemişti, ama o zaman çok kötüydü ve

duymak istediği şeyleri söylemiş olmasından korkuyordu.

Bir süre sonra diğerleri de içeri girdiğinde Hazan sevdiği adamın diğerlerine sarılmasını seyretti. Çok mutluydu ve hayatında ilk defa hiç rol yapmadan gerçekten de mutlu olduğunu hissetti. Sevdiği ve sevildiği insanlar arasındaydı.

"Artık özgürsün ha!" dedi Haluk, arkadaşının sırtına vurarak.

"Evet," diyerek güldü Yılmaz. "Yatsın kalksın, Hazan'ın kaçırılmasına dua etsin, o kaçırılmasaydı Demir hâlâ bir kaçaktı."

Demir, Yılmaz'a bakarak güldü. "Böyle söyleyince bunu neredeyse senin ayarladığını sanacağım Yılmaz."

"Ayarlamış olsaydım en azından Hazan vurulmazdı."

"Pekâlâ, bırakalım bu tatsız konuları şimdi. Akşama şöyle mükemmel bir sofra hazırlayalım, tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Ne dersin Yılmaz?"

"Harika olur Banu, bize bir de o mükemmel Çerkez tavuğunu yaparsın."

"Yapmaz mıyım Yılmaz, sen yeter ki iste."

"İstiyorum o zaman."

Evdeki neşeli havayı Hazan'ın ve Demir'in gerçekleri bilmesi bozamamıştı, ama yine de Hazan bir parça buruktu. Babasının Demir'e yaptıklarını biliyordu. Onun hayatını mahvetmişti. Sevdiği insanları elinden almıştı. Bunu Demir'in unutması zordu. Kendisine her baktığında bunu hatırlayacağını biliyordu. Bir katilin kızıydı ve o katil onun çok sevdiği ailesini elinden almıştı.

Demir, sevdiği kıza bakıyordu. Bora ile konuşuyordu ama düşünceli olduğunu görebiliyordu. Aklından neler geçtiğini de az çok tahmin edebiliyordu. Babasının bir katil olduğunu biliyordu. Hazan'ın hüznünün nedeni bu olabilirdi. Onu sevdiğini söylemişti ama ürkekti, çekingendi. Ke-

lebek'i. Bunu aralarında konuşmaları lazımdı, bu sorunu şimdi görmezden gelirlerse biliyordu ki ilerleyen zamanlarda bu hep aralarında olacaktı. Onun, kendisini suçlu hissetmesini istemiyordu.

Hazan Bora ile konuşuyordu, eğleniyormuş gibiydi. Kadınlar mutfağa gitmişlerdi ve Haluk da Yılmaz ile koyu bir sohbete dalmıştı. Demir yerinden kalktı ve Hazan'ın yanına gitti. Onun yanına oturdu.

Bora, "Ben biraz dolaşacağım." diyerek yanlarından kalktı.

Şimdi yan yana hiç konuşmadan oturuyorlardı. Demir uzandı ve kızın elini tuttu. Hazan önce ellerine sonra da kafasını kaldırıp Demir'in koyu gözlerine baktı. Çok ciddiydi ve birazdan duyacağı şeylerden hoşlanmayacağını biliyordu.

"Konuşmalıyız Hazan. Biliyorum çok erken, ama bu konuyu şimdi konuşacağız ve ölene kadar bir daha hiç açmayacağız."

"İngiltere'den döndüğümde öğrendim, Yılmaz amca anlattı. O zamana kadar inan bilmiyordum."

"Biliyorum Kelebek'im, Yılmaz anlattı. Benim konuşmak istediğim bu değil Hazan. Kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Her şey olup bittiğinde sen küçük bir kızdın sadece ve baban için seni suçlayamam."

"Ama bana her baktığında babamı göreceksin."

Demir güldü. "Hayır aşkım, sana her baktığımda bana yosun rengi gözleriyle meydan okuyan o kızı görüyorum. Bir de Mary'yi görüyorum ama asla Ömer'i görmüyorum."

Hazan gülümsedi.

"Sakın bu konuda suçluluk duyma, baban her zaman kötü biri değildi ama arkadaşlık ettiği adamlar kötüydü. Onu asla affetmeyeceğim, asla. Ama seni seviyorum ve vurulup da yere düştüğünde sen olmayınca yaşamanın bir

anlamı kalmadığını anladım. Sen buraya geldikten sonra eğer tutuklanmayacağımı bilseydim inan bana arkandan gelirdim. Sensizlik o kadar zordu sevgilim. Bana ne yaptın bilmiyorum, ama artık sensiz olmak istemiyorum, eğer sen de istersen tabii."

"Ah Demir, seni sevdiğimi hep söyledim. Buraya dönmemek için neredeyse sana yalvardım. Bundan sonra sensiz olabilir miyim hiç! Benim tek korkum, artık babamı bildiğine göre beni istemezsin sanıyordum."

"Seni istiyorum Kelebek'im. Bir daha bu konuyu hiç açmayacağız. Bu konu burada konuşuldu ve bitti."

Uzandı kızı kollarına aldı. Kendisine verilen ikinci şansı asla bırakmaya niyeti yoktu Demir'in.

Unutmadım. Hâlâ kalbimde
Unutmadım. Unutamadım
Hâlâ bir yerde

CEM ADRİAN

YİRMİ YEDİ

Neşeli geçen bir akşam yemeğinin ardından herkes bir köşeye çekilmişti. Yılmaz etrafa bakındı ve Mary'yi göremedi.

Şöminenin önünde oturan Hazan ve Demir'e baktı. Birbirlerine sevgi ile bakıyorlardı. Hazan, her zaman sevgisini gösteren bir kızdı, daha çocukken bile o kadar olumsuz şartlarda dahi her zaman sevgisini göstermeyi bilmişti. Sonra da can dostuna baktı. Kıza bakarken ne kadar da genç duruyordu.

Demir, çok acılar çekmişti ve artık mutlu olma sırası ona gelmişti. Bundan üç yıl önce Banu ile birlikte ayarladıkları Hazan'ın İngiltere'ye gitmesi için yaptıkları plan sonunda işe yaramıştı. Demir insan içine çıkmıştı. Mutlu görünüyordu ve gerçekten de mutlu olduğunu biliyordu.

Demir, Hazan'a hayatı öğretecekti. Hazan da Demir'e

yaşamayı, mutlu olmayı ve gülmeyi öğretecekti.

Artık her şey durulduğuna göre Mary'ye duygularını anlatabilirdi. Onun mutfakta olduğunu tahmin ediyordu. Yavaşça yerinden kalktı, kimse fark etmeden mutfağa doğru gitti. Tahmin ettiği gibi Mary mutfağı toplamış, masaya oturmuş önündeki kahveyi içiyordu.

Onu gördüğünde gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

"Neden içerde değilsin?"

"Mutfağı topladım, bir kahve içip gelecektim. Sana da yapayım mı?"

"Ben yaparım, sen nerede olduğunu söyle."

"Mavi dolabın içinde. Sıcak su da var, ısıtmana gerek yok."

Yılmaz dolabı açıp Nescafe'yi çıkardı ve fincana sıcak su doldurup kendine kahve hazırladı. Kadının karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir süre hiç konuşmadan kahvelerini içmekle meşgul oldular.

"Yaptıkların için sana teşekkür edemedim Yılmaz."

"Aslında hiçbir şey yapmadım, eğer yapmış olsaydım Hazan'ın başına bunlar gelmezdi."

Mary, Yılmaz'ın yüzündeki pişmanlığı görmüştü.

"Hazan'la konuştuk, çocukluğundan beri onu sevip kollamışsın. Bu, az bir şey değil, öz babasının onu hiçe saydığını düşünürsen."

Yılmaz kahvesinden bir yudum aldı ve yıllarca sevdiği kadına baktı. Şimdi tam sırasıydı. Duygularını ona açmaya o kadar yakındı ki tek korkusu kabul etmemesiydi. Kabul etmezse bu eve bu kadar rahat girip çıkması pek mümkün olmazdı ve bu kabul edilir bir risk değildi. Diğer taraftan onu artık bu şekilde uzaktan sevmek istemiyordu. Yıllar geçmişti.

Sonunda konuşmaya karar verdi. Hazan onu destekliyordu nasıl olsa.

"Hazan benim hiç olmayan kızım gibi Mary."

"Sahi, sen neden hiç evlenmedin Yılmaz? Çok yakışıklı bir adamdın, gerçi hâlâ öylesin." dedi biraz mahcup bir yüzle.

"Bir kadını çok severken başka kadınları sevemedim. Üstelik yıllarca onun nerede olduğunu bile bilmeden sevdim. Ona verdiğim sözü tutamadıktan sonra beni tekrar görmek isteyip istemediğini bilmeden, bir gün onu bulacağımı düşünerek sevdim. Seni o kadar çok sevdim ki arkanda bıraktığın kızını kendi kızımmış gibi sevdim. Çünkü ona her baktığımda sevdiğim kadını görüyordum."

Mary ağzı açık halde Yılmaz'ı dinliyordu. O kadar şaşırmıştı ki bir süre aynı şaşkınlıkla karşısında oturan adama baktı. Yılmaz ise karşısında oturan yeşil gözlü kadına gülümseyerek bakıyordu. İşte sonunda söylemişti ve bu yükten kurtulmuştu. Yıllarca bu ânın gelmesini beklemiş, bu ânı kafasında ve hayallerinde hep daha romantik tasarlamıştı, ama gerçek mutfak masasında karşılıklı kahve içerken olmuştu. Romantik değildi belki ama yine de bu kadını yıllarca sevdiğini söylemesi için bundan daha iyi bir zaman dilimi olamazdı.

Sonunda önündeki kahve fincanını eliyle yana doğru itti ve kadının ellerine uzanıp tuttu. Kafasını kaldırıp hâlâ kocaman gözlerle kendisine bakan kadına gülümsedi. Bu işin bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. Kendini on altı yaşında, sevdiği kıza ilk defa sevgisini açıklayacak delikanlı gibi hissetti. Onun yaşındaki bir adam için bu oldukça zordu.

"Seni seviyorum Mary, seni bu çiftlikte Ömer'in yanında gördüğüm ilk andan beri seviyorum ve yıllarca da sevdim."

Mary hâlâ adama bakıyordu. Yılmaz tedirgin oldu, neden konuşmadığını anlamıyordu. "Bir şey söylemek ister

misin Mary?"

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, çok şaşırdım."

"Beni tanırsın, şaşırtmayı severim."

"Ben Ömer'den başka hiç kimseyi sevemedim. Çünkü Ömer'le yaşadıklarım tam bir hayal kırıklığıydı. Ondan sonra kimseye güvenemedim. Benim elimden her şeyimi aldı, en başta kızımı ve sonra da insanlara güvenimi. Şimdi tekrar sevebilir miyim bilmiyorum. Tekrar birilerine güvenebilir miyim, sevmeyi tekrar öğrenebilir miyim?"

"Ben sana öğretirim Mary. Sen yeter ki öğrenmeyi iste."

"Istiyorum, hem de çok istiyorum, ama yorgunum Yılmaz. Yıllarca kaçmaktan yorgunum."

Yılmaz kadının ellerini bırakmadan ayağa kalktı, Mary de aynı şeyi yaptı. Aralarındaki masadan kurtulduklarında Yılmaz kadına sarıldı. Yılmaz'ın yıllar süren kollarındaki kadına olan tutkusu hep aynı gibiydi. Hiç değişmeden de bu zamana kadar gelmişti.

"Seni kollarımda tuttuğuma inanamıyorum." dedi Yılmaz, kadının kulağına doğru. "Seni seviyorum Mary. Belki bana da güvenmiyorsun, ama sevgimden sakın kuşkulanma."

Mary, onun kollarında itiraz etmeden duruyordu, ama hâlâ şaşkındı. Yılmaz'dan beklediği bir şey değildi bu. Yine de bir erkeğin onu sarıp sarmalamasına ihtiyacı varmış gibi hiç hareket etmedi.

Yılmaz ise kollarındaki kadına gerekirse ömrünün sonuna kadar sevmeyi öğretebilirdi, yeter ki onu hep bu şekilde kollarında tutsun.

"Benimle evlenir misin Mary?"

Soruyu sorduğu anda Mary'nin kollarında kasıldığını hissetti. Mary ondan biraz uzaklaşmak için hafifçe Yılmaz'ı itti.

"Biliyorum bu çok ani oldu, ama yıllarca beklediğimi

göz önüne alırsan bana kızmazsın diye düşünüyorum Mary."

"Evet, gerçekten çok hızlı oldu Yılmaz. Bu beklediğim bir şey değildi."

Mary'nin gözleri sulandı ve birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı doğru aktı. Yılmaz hemen kadının yüzündeki gözyaşlarını parmakları ile sildi.

"Ne oldu Mary?"

"Bilmiyorum ama bunu düşünmek istiyorum."

Yılmaz güldü, rahatlamıştı. "Tamam, düşünebilirsin tabii. Çok zaman kaybettik Mary."

"Buna Hazan ne diyecek?"

"Onunla konuştum, seni sevdiğimi biliyor ve bence en çok o sevinecek. Hem duruma bakılırsa uzun süre bizimle kalmaya pek niyeti de yok."

"Evet, ben de fazla bekleyeceğini sanmıyorum."

"O zaman ne diyorsun Mary?"

"Düşüneceğim dedim."

"Düşünmedin mi daha?" Diyerek güldü Yılmaz. Kadına biraz daha yaklaştı. "Bunu olumlu mu almalıyım?"

"Evet."

Kadının elini tuttu ve içeriye girdiler. Yılmaz içerdekileri nasıl bıraktıysa aynı şekilde buldu. Demir ve Hazan hâlâ aynı yerde oturmuş konuşuyorlardı. Banu, Haluk la hâlâ eski resimlere bakıyordu. Bir tek Bora yoktu yanlarında.

İçeri giren çifti ilk fark eden Banu oldu. Kafasını kaldırıp da kapıya doğru baktığında el ele dikilen çifti görmüştü. Mary ve Yılmaz'ın her ikisinin de suratında gördüğü ifade kesinlikle mutluluktu. Dirseği ile yanında oturan Haluk'u dürttü. Haluk da başını kaldırdığında onları gördü ve güldü. Sonunda Yılmaz, Mary'ye açılma cesaretini göstermişti demek. Adam son derece kendine güvenen bir tip olmasına rağmen Mary'nin yanında ne yapacağı belli olmayan

yeniyetme delikanlı gibiydi.

Yılmaz öksürerek odadakilerin dikkatini çekti. Hazan annesine ve Yılmaz amcasına baktı, sonra gözü ellerine gitti ve gülümsedi. Sonunda söylemişti demek.

"Size güzel haberimiz var. Ben Mary'ye evlenme teklif ettim."

Mary kızarmıştı ve elini Yılmaz'dan kurtarmaya çalışıyordu. "Şey, ben daha kabul etmedim." dedi Mary kısık sesle.

Hazan yerinden kalktı önce annesine, sonra da Yılmaz'a sarıldı.

"Bu adam gibi seni seven birini bir daha bulamazsın anne."

Mary daha da kızardı. "Sizleri seviyorum ve kesinlikle onay veriyorum." diye her ikisine de sarıldı Hazan. Annesinin kulağına eğilerek mırıldandı.

"Kabul et, bu adamı kaçırmak istemezsin."

Mary yanında dikilen Yılmaz'a baktı ve gülümsedi. Yılmaz da herkesin içinde kadına sarıldı. Birkaç dakika sonra evdekiler onları tebrik ediyordu.

"Tebrik ederim, artık sana küçükken hep demek istediğim şeyi söyleyebilirim." dedi Hazan gülerek.

"Söyleyebilirsin."

"Belki biyolojik babam değilsin, ama sen bana babalık yaptın, sana küçükken hep baba demeyi istemiştim. Okula her geldiğinde seni onlara babam geliyor diye söylerdim. Seni seviyorum baba."

Bu sahne Banu'nun ve Mary'nin duygulanmasına neden oldu. Mary gözyaşlarını silerken Yılmaz ve kızına baktı. Odanın ortasında birbirlerine sarılmışlardı ve hem Hazan'ın hem de Yılmaz'ın yüzlerinde gözyaşlarının izi vardı.

"Ben de seni seviyorum kızım."

Demir, sevdiği kıza baktı. Sonunda gerçekten mutlu olmayı öğrenecekti.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Banu, "Biz gitmeden yapın da bir düğün görelim."

"Bilmiyorum." dedi Mary gülerek.

"Hemen." dedi Yılmaz, sevdiği kadına sarılarak. "Hemen, o kadar çok bekledim ki artık bekleyecek sabrım yok."

"Bu hafta sonuna ne dersin Mary?"

"Üç gün sonra mı?"

"Evet, ama beklemek istiyorum dersen bekleyebilirim."

"Adamı bekletme Mary!" diye bağırdı Haluk.

Hazan annesine baktı, o kadar şaşkın duruyordu ki, ne diyeceğini bilmez haldeydi. Onun ne hissettiğini anlamış gibi "Sıkıştırmayın annemi, o istediği zaman evlenecek." Ddiyerek annesi ile göz göze geldi ve onun rahatladığını anladı.

"Pekâlâ, yakında bir düğünümüz var." diyen Banu gülümsüyordu.

Mutluluk bulaşıcıydı ve şimdi herkes mutluydu, belki de uzun yıllardır hiç kimse bu kadar mutlu olmamıştı. Hep beraber oturuyorlardı. Banu, elindeki albümü onlara gösterdi.

"Bakın burada ne buldum. O zamandan kalan fotoğraflar. Haluk'la bakıyorduk, hep beraber bakalım."

Albümdeki fotoğraflar daha çok Mary'nin çiftliğe ilk geldiği zamanlarda çekilen fotoğraflardan oluşuyordu. O zamanlar herkes çok gençti ve hep gülen yüzlerle objektife bakmışlardı. Hazan o albümün orada olduğunu bile bilmiyordu ve ilk defa annesinin gençlik fotoğraflarını görüyordu.

Her defasında babasına annesinin fotoğraflarını görmek istediğini söylediğinde adam onları yaktığını söylerdi. Yalan söylemişti, bütün fotoğraflar olduğu gibi duruyordu.

Fotoğrafların birinde Demir'in gençliğine rastladı. Resimde on beş, on altı gibi duruyordu. *'O zaman da çok yakışıklıymış'* diye düşündü. Kolunu onunla aynı yaşta gibi duran bir kızın omzuna atmış ve gülerek objektife bakmıştı. Yanındaki kız da çok güzeldi. Bu kız mutlaka Yasemin olmalıydı. Parmakları kızın yüzünü okşadı. Bu mutlu çifti ne yazık ki babası ayırmıştı.

Gözlerinden bir damla yaş aktı. Kimse görmeden silmeye çalıştı ama Demir görmüştü. Yanına gelip oturdu ve elindeki fotoğrafı alarak baktı.

"O kız Yasemin mi?"

"Evet."

"Çok güzelmiş."

"Güzeldi."

Hazan yanında oturan adama doğru döndü. Şimdi düşüncelere dalmıştı, büyük olasılıkla aklı şu anda fotoğrafın çekildiği zamana gitmişti. Bu fotoğrafları hiç görmemişti. Yasemin'i hep merak etmişti ve şimdi nasıl biri olduğunu görmüştü.

Hazan, Demir'e bakıyordu, Yasemin'in fotoğrafına baktıkça yüzünde oluşan hüznü bir tek kendisi görmüştü. Demir onu seviyordu ama asla Yasemin'i sevdiği gibi sevmeyecekti. Bunları düşündüğü için birden rahatsızlık duydu. Ölü bir kadını kıskandığı için bir an kendinden nefret etti.

Demir, Hazan'ın yüzüne baktı ve sadece onun duyacağı şekilde, "Benim Yasemin'le olan hayatım sona erdi. Onunla rekabet etme sakın. Bu seni mutsuz etmekten başka bir işe yaramaz Hazan." dedi.

"Onunla rekabet etmiyorum."

"Bak Hazan, bunu bir kere söyleyeceğim ve bir daha bu konuda asla konuşmayacağım. Onun için beni iyi dinlemeni istiyorum. Ben Yasemin'i bütün kalbimle sevdim. Şu anda seni de öyle seviyorum. O çok iyi biriydi. Asla için-

de kötülük yoktu. Bu konuda çok saftı. Yasemin çocukluk aşkımdı. Sen ise benim yetişkinlik aşkımsın. Ben onunla büyüdüm, sanki hep evleneceğimiz belli gibiydi. Seni seviyorum. Hem de tüm kalbimle seviyorum. Yasemin'i düşünerek kendine ve bana bu hayatı zehir etme."

Hazan sessizce Demir'i dinliyordu. "O geçmişim, sen ise geleceğimsin, bunu unutma sevgilim."

"Unutmam."

"Seni seviyorum Hazan. Geçmişi aramıza sokma. Bırak orada kalsın geçmiş. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Demir bir süre Hazan'a baktı. O daha çok gençti. Bu tip kıskançlıkları olacaktı ama bir tek şeyden emindi, bu kızı gerçekten çok seviyordu. "Gel bakalım buraya." diyerek elindeki fotoğrafı sehpaya koydu ve kıza sarıldı.

"Seni seviyorum Demir."

"Ben de seni Kelebek'im, ben de seni." diyerek kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Hey!" diye bağırdı Yılmaz "Bu ne samimiyet Demir, babası buradayken, kızımı rahat bırak!"

Gülüşmelere doğru döndü Demir, hâlâ kollarında Hazan'ı tutuyordu.

"Hazan'la evlenebilmek için senden mi izin almam gerekecek Yılmaz?"

"Artık öyle, kızı benden isteyeceksin."

"Onun hayatını tehlikeye soktuğun için aslında seni dövmem gerek, biliyorsun değil mi?"

"Seninkini de kurtardım, unutma."

"Bu adamın kayınpederim olacağına inanamıyorum."

"Öyle söyleyince kulağa çok yaşlıymışım gibi geliyor, ama sen de istersen bana baba diyebilirsin." dedi Yılmaz gülerek.

"Şansını zorlama istersen."

Hazan, Demir'e bakıp, "Sen biraz önce benimle evlenmekten mi bahsettin?" diye sordu.

"Evet, ne sandın Kelebek'im, seni bu kadar severken seninle evlenmeyeceğimi mi?"

Bunun üzerine Hazan gülerek Demir'e baktı. "Bilmiyorum, sen ve evlilik, ikiniz aynı cümle içinde pek iyi durmuyorsunuz."

"Benimle evlenmeyi düşünmüyor musun Hazan?"

"Ah, saçmalama, tabii ki düşünüyorum ve çok istiyorum, yoksa neden senin için vurulayım!"

Demir bir kahkaha attı. "Anlaşılan bunu hiç unutturmayacaksın." diyerek kıza tekrar sarıldı.

"Uzun bir süre evet."

"Bu süre ne kadar uzun Kelebek?"

"Beni her kızdırdığında ve üzdüğünde mutlaka hatırlatacağımı bil yeter."

"Peki, sen beni kızdırır ve üzersen ben ne hatırlatacağım sana?"

"Senin için vurulduğumu."

"Evet, kulağa çok adil gibi geliyor." diyerek kızı öptü.

Hazan o kadar mutluydu ki bunu anlatacak kelimeleri yoktu. Sonunda her şey düzene girmiş gibiydi. Sevdiği adamın kollarında gözü annesine takıldı. Belki de annesi de hayatında ilk defa bu kadar mutlu duruyordu.

Sen ağlama sakın, eğme yüzünü
Ben bırakmam, sen unutma sözünü

CEM ADRİAN

YİRMİ SEKİZ

Yakında olacak diye planlanan Mary ve Yılmaz'ın düğünü, Mary'nin sürekli bir şeyleri bahane etmesiyle başka tarihe erteleniyordu. Yılmaz ise o kadar tedirgindi ki, Mary'nin bu evlilik teklifini kabul ettiğini, ama sonra da pişman olduğunu sanıyordu ve bu durum onu daha da üzüyordu.

Onu sıkıştırmak istemese de bunu Hazan'la konuşmaya karar verdi. Bahçede onu yalnız gördüğünde arabadan çıktı ve eve girmeden Hazan'ın yanına doğru yürüdü.

"Selam canım, nasılsın?"

"İyiyim."

"Hava serin, üşütme."

"Bana iyi geldi Yılmaz amca."

"Evde kim var?"

"Annem ve Demir var. Diğerleri Adana'ya indiler."

"Annen benimle evlenmekten mi vazgeçti Hazan?"

Hazan şaşırarak adama baktı. Bir şey mi olmuştu? Yılmaz amcası her gün eve geliyordu ve kavga ettiklerini hiç duymamıştı.

"Hayır Yılmaz amca, neden vazgeçsin?"

"İki haftadır bekliyorum bir tarih vermesini, ama her gün bana bir başka bahane sunuyor. Gitgide umudum azalıyor."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Evet, isterim Hazan. Sanki benden kaçıyor gibi, eğer vazgeçtiyse bana söyleyebilir."

"Tamam Yılmaz amca, onunla konuşacağım."

Yılmaz, kızı kendine çekti ve onu öptü. O sırada kapıda görünen Demir "Yanlış kızı öpüyorsun Yılmaz." dedi.

Yılmaz ve Hazan sesin geldiği yere doğru döndüler. Hazan gülerek Demir'in yanına geldi. "Kıskandın mı yoksa?"

"Evet, kıskandım Kelebek."

Yılmaz karşısındaki çifte baktı. Kendi adına ne kadar mutsuzsa onlar adına o kadar mutluydu. Her ikisi de bu mutluluğu hak ediyordu. Hele Demir herkesten daha çok hak ediyordu bu mutluluğu.

Onların yanına doğru gitti. Demir'in omzuna vurarak, "Ben sizi yalnız bırakayım, görüşürüz." diyerek yanlarından ayrıldı.

Demir, Hazan'a dönerek onu kendine daha da çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Kızı bıraktığında Hazan kıpkırmızı olmuştu çoktan. "Nesi var Yılmaz'ın?" diye sordu Demir.

"Onun bir şeyi yok, problem annemde."

"Evlenmekten mi vazgeçti?"

"Onu da bilmiyorum, Yılmaz amcaya da bir şey söylememiş. O da sıkıntılı haliyle."

Demir güldü. "Bence de biraz süründürsün Yılmaz'ı."

"Öyle deme Demir, Yılmaz amcayı babamdan daha çok sevdiğimi biliyorsun ve ben onun gerçekten de babam olmasını istiyorum."

"Ah benim kalbi güzel sevgilim, dünyada senin gibiler çoğalsa hiçbir sorun kalmazdı."

Hazan da Demir'e gülerek baktı. Daha birkaç yıl önce bu adam hem kendisine hem de çevresindeki herkese düşmanca davranıyordu. Sevgisini göstermeyen, acı çeken bir adamdı. Ama şimdi kendisine bakarken içleri gülen gözleri vardı. Bakışlarındaki sevgiyi görebiliyordu. Demir'in bu kadar değişeceğini rüyasında görse hayra yormazdı. Karşısındaydı işte, ona sevgiyle bakıyordu.

Demir bakışlarını Hazan'a çevirdiğinde göz göze geldiler. Demir kıza gülümsedi.

"Ne oldu Kelebek?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey olmadığı için mi bana öyle bakıyorsun?"

"Seni çok sevdiğim için bakıyorum. Ne o, rahatsız mı oldun?"

"Hayır aşkım, senin bakışlarından rahatsız olduğum gün, ölmüşüm demektir. O zaman bile ruhum o bakışlardan rahatsız olmaz."

"Ne yapacaksın bugün?"

"Banu'yu bekliyorum, artık geldiğinde nereye gitmek isterse oraya gideceğim mecburen. Sen ne yapacaksın?"

"Ben de annemle konuşacağım."

Birkaç saat sonra Hazan konuşmak için annesini arıyordu. O akşam istekli gibi davranmasına rağmen neden böyle davrandığını anlayamıyordu. Kendi telaşından onun ne hissettiği ile hiç ilgilenmemişti. Şimdi yalnız kaldıkları ender anlardan biriydi.

Yavaşça merdivenlerden yukarıya çıktı. Annesinin kapısının önüne geldiğinde biraz duraksadı. Gülümsemesinin

geçmesini bekliyordu. Durum nedense ona komik gelmişti. Böyle bir konuşmayı anneler kızları ile yapardı, kızlar anneleri ile değil.

Kendini biraz topladıktan sonra kapıyı tıklattı ve içerden gel demesini bile beklemeden kapıyı açtı. Kapının kenarından içerde pencerenin kenarında oturmuş, dışarıyı seyreden annesine baktı. Akşamüzeri güneşi annesinin saçlarına vurmuş ve olduğundan da kırmızı görünmesini sağlamıştı. Ona doğru döndüğünde kadının yosun yeşili gözlerinde gördüğü kesinlikle hüzündü.

"Gelebilir miyim anne?"

"Evet, canım gelebilirsin."

İçeri giren Hazan annesinin karşısındaki koltuğa oturdu. Bir süre ana kız konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonunda Hazan, "Anne, bugün Yılmaz amca ile konuştum ve ne kadar endişeli olduğunu gördüm. Aranızdaki problem ne?" diye sordu.

"Bir problem yok canım."

"Emin misin? Onunla da konuşmuyorsun ve son zamanlarda evlilik lafı hiç konuşulmuyor."

"Korkuyorum Hazan."

"Korkuyor musun, neden?"

"Her şeyden ya da hiçbir şeyden, bilmiyorum, ama içimdeki korkuyu atamıyorum."

"Evlilik mi seni korkutuyor, yoksa Yılmaz amca mı?"

"Her ikisi de." diyerek sustu. Bakışlarını tekrar batan güneşe çevirdi. Bir süre öylece durdu. Hazan annesini inceliyordu. Son zamanlarda çok yakınlaşmışlardı, ama yine de yıllarca birbirlerinden ayrı yaşamanın verdiği birbirlerinin ne düşündüklerini bilememe durumları vardı.

Mary bakışlarını kızına tekrar çevirdiğinde ona gülümsedi. Korkularını kızına anlatmaya karar verdi.

"Babanla İngiltere'de tanıştığımda on yedi yaşında-

dım. O yaştaki İngiliz erkeklerinden o kadar farklıydı ki birkaç kere çıkmıştık ve ben babana deliler gibi âşık oldum. Buraya dönmesi gerektiğinde gözümü kırpmadan onunla bu bilmediğim ülkeye geldim. Ama burada değişti Ömer ya da hep öyleydi, ben görememiştim. O beni düşünen, her dediğimi yapan, beni seven adam gitmiş, yerine bana şiddet uygulayan, beni gözü görmeyen biri gelmişti. Ne olduğunu anlamıyordum, sürekli beni suçluyordu. Bir erkeğe nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimi söylüyordu. Ondan başkasının beni çekmeyeceğini ve kadın olmanın ne demek olduğunu bilmediğimi söylemeye başladı."

"Ah anne..." dedi Hazan, şimdi annesinin neden korktuğunu anlamıştı. Babası onun özgüvenini tamamen yok etmişti.

"Zaman içinde onun dediklerine inanamaya başladım. Kendimi yetersiz olarak görmeye başladım. Banu gibi iyi yemek yapamıyordum. Yasemin gibi bir erkeği mutlu etmeyi bilmiyordum. Kabahat benim olmalıydı. Kendimi suçlu olarak görüyordum ve bana yaptığı eziyetleri hak ettiğimi sanıyordum. Gitmek istiyordum ama gidemiyordum. Sanki o olmadan yaşayamam gibi geliyordu bana. Sonra hamile kaldım. Sen doğdun, artık gitmem daha da zorlaştı. Yılmaz olmasaydı belki de hâlâ buralarda olacaktım. Beni kumar masasında kaybetti, bunu biliyor muydun?"

"Evet anne, beni neden bırakıp gittiğini biliyorum ve ne yazık ki bunu çok geç öğrendim. Keşke daha önce bilseydim, beni ilk aradığında seninle bir araya gelebilseydim. Çok yıl kaybettik, ama ben, benim annem olduğun için mutluyum ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Hazan. Ömer benden yaşamımı çaldı. Buradan gittiğimde o kadar kendime güvensizdim ki, hiçbir erkekle doğru dürüst bir ilişki yaşayamadım

Yetersiz olduğuma, hiçbir erkeği mutlu edemeyeceğime kendimi o kadar inandırmıştım ki ya Yılmaz da benimle evlendiğinde mutsuz olursa..."

"Anne, sen yetersiz bir kadın değilsin, yetersiz bir anne de değilsin. Sadece buna inandırılmışsın. Yılmaz amca asla babam gibi olamaz. Onun yapmadığı babalığı bana o yaptı. Beni korudu, kolladı, ona bir şans verirsen çok iyi bir koca olacağını da göreceksin."

"Bilemiyorum Hazan, doğru adamları seçme konusunda başarılı değilim. Ya Yılmaz da doğru adam değilse?"

"Bunu onunla olmadan bilemezsin anne. Kendi çocuğu bile olmayan bir çocuğa babalık yapan biri yanlış adam olamaz."

"Ya gerçekten yetersizsem, onu mutlu edemezsem?"

"Hiçbir şey yapmasan bile Yılmaz amcayı mutlu edersin, merak etme." diye gülümsedi Hazan. "Adam seni yıllardır beklemiş, üstelik nerede olduğunu bilmediği halde bile. Böyle bir adamı mutsuz etmezsin, güven bana."

Mary, kızına gülümseyerek bakıyordu. Biraz önce gözlerinde olan hüzün çoktan dağılmıştı. Hazan "Onun için önemlisin anne, bence hem ona hem de kendine bu şansı tanı." dedi.

"Seni seviyorum kızım."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Yılmaz'ı seviyor musun anne?"

"Evet."

"O zaman adama daha fazla acı çektirme, seni evlendirelim ki daha evlenecek bir de kızın olduğunu unutma."

"Unutmam bebeğim, bir kızım olduğunu hiç unutmadım."

"Beni affet anne. Bu kadar ayrı kalmamızın nedenlerinden biri de benim."

"Ah bebeğim, ben sana hiç kırgın değilim ki affedeyim,

asıl seni o adama bırakıp gittiğim için sen beni affet."

Ana kız akşam güneşinin vurduğu odada birbirlerine uzun bir süre sarılı kaldılar. Zaman onları daha da birbirlerine yaklaştıracaktı.

Birkaç gün sonra evlendirme dairesinde, sadece çok yakınlarının bir arada olduğu sade bir nikâhla evlendi Mary ve Yılmaz. Her ikisinin de gözlerindeki mutluluk görülmeye değerdi. Yılmaz bu kadın için neredeyse bir ömür beklemişti ve işte şimdi hayallerinin gerçeğe dönüştüğü andı.

Yanındaki, artık resmi olarak karısı olan kadına baktı. Mary, krem rengi bir elbise giymişti ve kırmızı saçları ile göz alıcıydı. Bu kadını tam yirmi dört yıldır, bıkmadan, usanmadan sevmişti. Hiç vazgeçmemişti. Onun nerede olduğunu bilmediği zamanlar bile vazgeçmemişti. Tek bildiği bu kadın ruh eşiydi ve gözlerini yumduğu güne kadar yanında duran bu kırmızı saçlı kadını sevecekti.

Demir, yanında oturan kıza yan gözle baktı. Ağlıyor muydu? Evet, ağlıyordu Kelebek'i. Annesine ve Yılmaz'a bakıyordu. Gülümsedi, birkaç yıl önce bu sürekli neşeli kızı ağlatabilmek için ona az eziyet etmemişti, ona rağmen gözünden bir damla yaş getirtememişti. Şimdi basit bir nikah töreninde ağlayacak kadar sulu gözlü olmuştu Kelebek'i. Yavaşça uzandı ve Hazan'ın elini tuttu. Hazan, kafasını çevirdiğinde Demir'e gülümsedi.

"Biz ne zaman evleneceğiz Kelebek?"

"Annem ve Yılmaz amca balayından döndükten sonra."

"Desene daha var."

"Acelen ne, bir zamanlar değil evlenmeyi benimle birlikte olmak bile istemiyordun."

"Yanılıyorsun Hazan, mezuniyetten sarhoş geldiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İşte seni o geceden beri istiyorum Kelebek." dedi gülerek ve kıza doğru iyice yaklaştı. "Göğüslerinin güzelliği hâlâ aklımda."

"Saçmalama, sen benim göğüslerimi hiç görmedin bir kere!"

"O gece geceliğini kim giydirdi sanıyorsun?"

Hazan şaşkın bir şekilde Demir'e baktı ve kızardı. Yüzü neredeyse saçları ile aynı renk gibiydi. Demir ise utanan kıza gülümsüyordu.

"Bana yalan söyledin, bana Banu hala değiştirdi dedin!" diyerek adamın koluna bir yumruk attı.

Demir ise gülmeye devam ediyordu "Şimdi bile utancından kıpkırmızı oldun, o zaman söyleseydim, utancından ölürdün herhalde."

"Tabii utanırdım."

"O zaman sana yalan söylemekle doğrusunu yaptım."

Hazan güldü. "O kadar uzun zamandır mı beni istiyordun? Hiç belli etmedin, hatta benden nefret eder gibi bir halin vardı."

"Senden nefret ettiğim bir dönem oldu gerçekten. Eve geleceğini öğrendiğim zaman, ama seni gördüğüm an gerçekten nefret etmedim Hazan, öyle olduğuna inanmak istedim. Bana unuttuğum ve unutmak istediğim her şeyi hatırlatıyordun. Senden nefret ettiğimi sandığım zamanlar bile aklımdaydın Hazan, ama sana verecek hiçbir şeyim yoktu."

"Demir, ben hiçbir şey istemiyorum zaten, sadece sen ol yeter."

"O zamanlar ben de yoktum Hazan, ama artık bir geleceğimiz olabilir. Sen, ben ve tabii ki bir sürü çocuk."

"Çocuk mu?"

"Evet, tıpkı annelerine benzeyen bir sürü renkli kelebek."

"Ama ben daha çok gencim."

"Ben beklerim aşkım, sen hazır olana kadar beklerim, acelem yok."

"Belki annemle Yılmaz amcanın da bir çocukları olur." diyerek güldü Hazan.

"Belli olmaz, olur mu olur."

Banu yanlarına geldiğinde Hazan sustu. "Hadi kumrular, siz burada konuşurken gelinle damat eve gitti bile."

Demir "Geliyoruz Banu." dedi ve Hazan'la birlikte, el ele diğerlerinin peşinden çıkışa doğru gittiler.

Yakında İngiltere'ye dönmesi gerekiyordu, bir sürü iş bağlantıları vardı. Buradan giderken yanında elini tuttuğu kızı da götürmek istiyordu Demir. Artık onsuz bir dakika bile geçirmeye tahammülü yoktu. Hazan onun her şeyiydi, yaşama sebebiydi, birkaç oda ötede bile yatması onu geriyordu. Hele bir de onu burada bırakıp İngiltere'ye gitme fikri neredeyse imkânsızdı.

Demir ve Haluk kısa süreliğine İngiltere'ye dönmek zorunda kaldılar. Banu ise Adana'da kalmıştı, düğün için Hazan'a yardım edecekti. Demir ısrarla Hazan'ı da yanında götürmek istemişti ama Hazan gitmek istemedi. Birkaç gün sonra annesi ve Yılmaz amcası dönecekti ve Hazan kalan günlerini annesi ile geçirmek istiyordu.

Hazan heyecanla kapının önünde dikiliyordu. Üzerinde kalın bir şal vardı, birkaç dakika sonra arabadan inecek çifti bekliyordu. Arabayı gördüğü anda gülümsemeye

başladı. Araba durunca içinden inen annesinin yüzündeki mutluluğu gördüğü anda gülümsemesi daha da genişledi.

Buraya gelirken yanında gelen kadınla şimdiki kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Bir kere daha genç duruyordu, sanki daha da güzelleşmişti ve en önemlisi yüzündeki o tedirgin ifade kaybolmuş, daha bir huzurlu olmuştu yüzü. Gözleri Yılmaz amcasına kaydığında onun da ne kadar mutlu olduğunu gördü ve her ikisi için de mutlu oldu. Bu çok sevdiği iki insana mutluluk geç gelmişti. Her ikisi de büyük acılardan sonra bunu bulmuştu.

Annesine sarıldığında gözyaşlarını tutamadı. Bu ağlama huyuna bir son vermezse sulu gözlü bir kız olup çıkacaktı. Annesi onu kendinden uzaklaştırarak kızına baktı. Parmakları ile onun gözyaşlarını silerek "Bebeğim ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olmadı, sizi böyle gördüğüm için duygulandım."

Mary kızının yanaklarını öperek fısıldadı. "Bunun mimarı sensin Hazan. Beni vazgeçirmediğin için teşekkür ederim."

"Yılmaz amca bir tanedir." dedi yanlarına gelen adama bakarak.

"Amca mı? Hani baba diyecektin?" diyerek suratını astı Yılmaz.

Hazan adamın boynuna sarıldı, kulağına doğru, "Baba." dedi. Yılmaz da kıza, "Kızım." diye mırıldandı.

Mary, kocasına ve kızına baktı. O kadar mutluydu ki, bu mutluluğu hak ettiğine inanıyordu. Bunun bozulmaması için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Ona ikinci bir şans verilmişti. Hiç kimse ikinci bir şansı yok saymazdı, kendisi de saymayacaktı. Yıllardır yaşadığı mutsuz ve özlem dolu hayatı artık daha mutlu yaşamaya kendi kendine söz verdi.

Kızının yanına giderek, "Sen beni evlendirdin, şimdi

sıra bende." dedi gülümseyerek.

"Evet, balayı bitti. Artık evlenmek üzere olan bir kızınız var. Bütün hazırlıkları bana bırakmayın. Demir on güne kadar dönecek ve ben her şeyin hazır olmasını istiyorum."

"Hani yaz gelini olmak istediğini söylüyordun, beklemeyecek misin Hazan?"

"Beklemek istemiyorum, ondan ayrı kalmak da istemiyorum, şimdiden onu çok özledim anne."

"Bu duyguyu biliyorum canım, nasıl mutlu olmak istiyorsan öyle yap."

"Tamam, hadi bakalım, kız tarafı olarak her şeyi Banu halaya yıkmayalım."

"Sahi o nerede, göremedim onu?"

"Bir arkadaşı ile buluşacaktı, birazdan gelir."

O akşam Hazan yorgun halde yatağa girdiğinde aklına buradan gitmeden önce Demir ile bu yatakta birbirlerine sarılıp yatmaları geldi. Onu çok seviyordu. O gece Demir isteseydi onunla birlikte olabilirdi, ama Demir beklemek istiyorum demişti. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istediğini söylemişti. O bekleyecekse kendisi de bekleyebilirdi.

Tam uykuya dalmak üzereyken çalan telefonun sesi kendine gelmesini sağladı. Arayana baktığında gülerek telefonu açtı.

"Seni özlediğimi mi hissettin?"

"Çünkü ben de seni özledim." diyen Demir'in sesinde neşe vardı.

"Ne zaman geleceksin?"

"Yarın geliyorum."

"Yarın mı?" diye şaşkınlıkla soran Hazan, yatağın içinde doğruldu. "Hani daha var diyordun."

"Seni çok özledim Kelebek, sensiz buralarda olmak istemiyorum, galiba sen beni özlememişsin."

"Özlemez olur muyum, sensiz nefes bile alamıyorum."

"Ben de sevgilim, bir daha sensiz buraya gelmeyeceğim."

Hazan gülmeye başladı, bunları Demir'den duymak için çok beklemişti. "Senin böyle bir adam olacağına rüyamda görsem inanmazdım."

Demir de güldü. "Nasıl bir adam?"

"Sevgi dolu, sevdiğini söyleyebilen ve beni çok mutlu edebilen bir adam."

"Söyleyene değil, söyletene bakacaksın Kelebek."

"Seni seviyorum Demir."

"Ben de seni seviyorum. Sesini duymak istedim sadece. Hadi artık uyu, geç oldu."

"Sen aramadan önce uyumak üzereydim ama artık uykum yok."

"Bu gece rüyanda beni görerek uyu Kelebek. Yarın geldiğimde yüzünde yorgunluk olmasın. Ben de seni rüyamda göreceğim."

"Sadece seni rüyalarımda görmek için uyuyorum zaten."

Demir bir kahkaha atarak bir süre güldü. "Öpüyorum seni, iyi geceler sevgilim."

"Sana da."

Hazan telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre Demir'i ve ilişkilerini düşündü. İlişkilerinde zor günlerinin de olacağını biliyordu. Demir kolay bir adam değildi ve her ne kadar belli etmese de geçmişin pişmanlıklarını üzerinden atamamıştı. Hâlâ Yasemin'in ve oğlunun ölümlerinden kendini suçlu görüyordu ve onları unutmayacağını biliyordu.

Demir onu seviyordu ama Yasemin'i sever gibi değil. Daha farklı olduğunu hissediyordu. Ona bakarken beni daha az seviyor diye de düşünmüyordu. Sadece onun

üzülmesine dayanamadığını anlamıştı. Onun bir geçmişi vardı ve bu geçmişin ne kadar acı olduğunu bile bile bu adamı çok sevmişti. Bunu düşünmeyecek ve geleceklerini o geçmişin gölgesinin üzerine kurmayacaktı. O, Demir'in geleceğiydi ve Demir de onun geleceği olacaktı. Kolay bir hayatları olmayacaktı ama kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

Bunları düşünürken yavaşça gözleri kapanmaya başladı. "Birkaç saat sonra onu göreceğim." diye mırıldandı ve yüzünde gülümsemeyle huzurlu bir uykuya daldı.

Her acı bir gün geçer.
Artık bitti.
Acımıyor artık geçti.
Bir rüyaydı kalbimdeki.

CEM ADRİAN

YİRMİ DOKUZ

Demir, Haluk'la birlikte uçaktan indiğinde zor bir görevi vardı. Burada kaldığı süre boyunca bir kere bile Yasemin'in ve oğlunun mezarına gitmemişti. Onlara veda etmesi gerektiğinin farkındaydı. Eğer bundan sonra bir geleceği olacaksa geçmişi ile vedalaşmalıydı. Bunun ağırlığı ve acısı uçakta yüreğine oturmuştu. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu. Bu hem kendisini hem de ileriki zamanlarda Hazan'ı rahatsız etmeye başlayacaktı. Eğer yeni bir hayat kuracaksa sevdiklerinin de ruhlarını kendi ruhu gibi huzura kavuşturmalıydı.

Havaalanından çıktıklarında onları karşılamaya gelen arabaya doğru yavaş adımlarla yürüyorlardı. Pasaport kontrolünden beri nedense ne Haluk ne de o hiç konuşma-

mışlardı.

Arabaya yaklaştıklarında Yılmaz arabadan çıktı ve ona doğru yürüyen iki adama baktı. Yıllardır hayatındaydı bu iki adam ve bundan sonra Demir ile akrabalık bağı ile de bağlanacaklardı.

Demir, eskiden tanıdığı adam olmuştu yine. Hazan ona iyi gelmişti ve evlendiklerinde onun daha da iyi olacağını biliyordu. Kendisi Mary ile o kadar mutluydu ki bunu yıllarca mutsuz yaşayan Demir'in de bulmasını istiyordu. Hazan onu her koşulda sevecekti ve böyle bir sevgiyi Demir hak etmişti. Demir, Ömer'in elleriyle yıktığı hayatını bu sefer onun kızı Hazan ile toplayacaktı. Hayat ne kadar garipti. İnsana neler getireceği hiç belli olmuyordu. Yaşarken onun kıymetini bilmek gerekiyordu.

Bir araya geldiklerinde kucaklaştılar. Yine hiçbir şey konuşulmadan arabaya bindiler, Yılmaz arabayı çalıştırdı ve yol üzerinde bir çiçekçide durdu. Demir yavaş hareketlerle arabadan indi ve çiçekçiye girdi. Demir'e çok uzun, arabadakilere de kısa gelen bir zaman diliminden sonra Demir, elinde beyaz kasımpatı demeti ile çiçekçiden çıktı. Tekrar arabaya bindiğinde kasımpatı kokusu arabayı doldurmuştu.

Üç adamın bindiği arabadan çıkan tek ses motorun uğultusuydu. Yılmaz sonunda arabayı yüksek duvarlı bir kapının önüne çekti ve arabaya bindiğinden beri konuşmayan Demir, "Siz burada bekleyin, yalnız gitmek istiyorum." dedi.

"Tamam, bekleriz Demir."

"Bulabilecek misin, çok değişti burası?"

"Bulurum Yılmaz." diyerek elindeki kasımpatı demeti ile arabadan indi Demir.

Mezarlığın kapısının önüne geldiğinde bir süre durdu. Buraya en son geldiğinden bu yana on yıl olmuştu. On bir

yıl önce soğuk bir günde sevdiklerini soğuk toprağın koynuna bırakmıştı. Yine öyle soğuk bir günde, on yıl sonra onlarla vedalaşacaktı.

Yavaş adımlarla kapıdan içeri girip yürümeye başladı. Düşüncelerinde Yasemin, oğlu ve yeğeni vardı. Onlarla geçirdiği kısa ama mutlu zaman dilimi bir başka dünyaya aitmiş gibi geldi. Şimdi ona bu dünyada bir şans daha verilmişti. Yeni bir sayfa açmak için yapması gereken tek şey geçmişi geçmişte bırakmaktı. Şimdi veda zamanıydı.

Parke taşlı yoldan sağ ve soldaki mezar taşlarına bakmadan yavaş adımlarla yürüyordu. Fazla dolaşmasına gerek kalmadan aradığı mezar taşlarını buldu. Üç tane yan yana dizilmiş bembeyaz taşa baktı. Her üç mezar da temizlenmişti ve üzerlerinde kurumaya yüz tutmuş çiçekler vardı. Banu'nun burada kaldığı sürece buraya sık geldiğini tahmin ediyordu. Bir süre mezarların üzerindeki kurumuş çiçekleri topladı ve sonra da getirdiği beyaz kasımpatıları mezarların üzerine bıraktı.

Soğuk mermere oturarak üzerinde karısının ismi olan mezar taşını okşadı. Soğuk mermere dokunduğunda birden ürperdiğini hissetti. Sonunda isminin yazıldığı soğuk bir taştan başka geriye bir şey kalmıyordu, bir de hayatında değerli olan insanların anılarında kalıyordun. Sonra o anılar da kaybolmaya başlıyordu ve yok oluyordun.

Uzun bir süre kabartma harflerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Gözlerini yumarak onunla yaşadığı anıları düşünmeye başladı. Çoğu bölük bölük geldi gözlerinin önüne. Sadece mutlu olduklarını hatırladığında gülümsedi. Her kötü şey gün geliyor unutuluyor ve geriye kalan tek şey onu hatırladığında dudağının kenarında kalan gülümseme oluyordu.

"Merhaba Yasemin." diye fısıldadı ve fısıltısı bile kulağına yabancı geldi. "Sonunda sana gelmeyi başardım. Bu-

rada değildim ama burada olsam bile bunu yapabilmem zordu. Seni o toprağın altında düşünmek bile zordu benim için. Buna alışmam gerekiyordu belki de. Beni bağışladın mı bilmiyorum, seni ve oğlumu koruyamadığım için. Çünkü ben kendimi bağışlayamıyorum, belki de senin beni affetmene ihtiyacım var. Belki de ruhunun huzurlu olduğunu bilmeye ihtiyacım var." diyerek sustu.

Bir süre başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Sonra bakışlarını tekrar mermere çevirdi.

"Belki intikamını aldığımı bilmen ruhunu rahatlatır, bilmiyorum ama benim ruhumu rahatlattı. Sana gelmeyi çok düşündüm Yasemin. Sana ve oğluma, ama olmadı. Bunu denedim ama ölemedim. Ölüme her yaklaştığımda sanki ölüm benden uzaklaştı. Belki de benim cezam senin ve oğlumuzun yokluğuna dayanmaktı. Belki de bunun için yaşamam gerekiyordu. Bilmiyorum, artık düşünmüyorum da. Siz burada toprağın altında yaşarken ben hâlâ nefes aldığım için belki de beni affetmen gerekiyor."

Uzun bir süre hiçbir şey yapmadan öylece oturdu. Gözyaşları gözlerini yakmaya başladığında onları serbest bıraktı. Yıllarca ağlamamıştı. Onları toprağa verirken bile ağlamamıştı. Acısını içinde yaşamıştı ve gözyaşları sadece içini ıslatmıştı. Şimdi gözyaşları akarken ruhundaki acıların da onlarla birlikte toprağa kavuştuğunu hissediyordu.

Yasemin'le yaşadığı günler gözlerinin önüne geldi. Beraber güldükleri ve beraber sıkıntı çektikleri o günler gözlerinin önüne geldiğinde gözyaşları akarken gülümsemeyi başardı. Oğlunu ilk kucağına alışı gözlerinin önüne geldi ve onun minik ellerini ilk tutuşu. Hep dünyaya gülümseyerek bakacaklarına dair birbirlerine verdikleri sözleri düşündü. Sonra da onları elinden alan o sahne gözlerinin önüne geldi.

Alev topuna dönmüş arabada hayalleri ve geleceği de

kül olmuştu. Tam on bir yıl olmuştu hayatından çıkalı. Onlarsız yaşayamam diye düşündüğü sevdiklerinden uzak yaşadığı on bir yıl... Her şeye rağmen yaşanabildiğini kanıtlar gibi yaşadığı on bir koca yıl geçmişti üzerinden ve hayat herkesi bambaşka bir yere sürüklemişti. Zaman yerinde kalmamış, akıp gitmişti.

Elini tekrar mermere değdirdiğinde "Biri var Yasemin. Adı Hazan. Senin tam zıttın. Hiçbir şeyi ile sana benzemiyor. Bizim asla olamadığımız kadar neşeli, hayat dolu ve çok konuşuyor." diyerek güldü. "Senin suskunluğuna karşı o geveze ama bu bile ona o kadar yakışıyor ki... Onu tanıyorsun aslında. Küçücük bir çocukken onu çok sevdiğini biliyordum. Şimdi onu ben de seviyorum."

Sessizce oturmaya devam ederek gözyaşlarını sildi. "Sakın seni unuttuğumu sanma. Sen benim tam buramdasın." diyerek elini göğsüne götürdü.

"Yıllarca o kalbe senden başkası girmedi. Girmelerine müsaade etmedim, ama o zorla girmeyi başardı. Onu seviyorum Yasemin. Bunu bilmeni istiyorum. Eskiden bunu hep konuşurduk hatırlarsan, hangimiz erken ölürsek diğerinin hayatına devam etmesini, yeniden sevmesini konuşurduk, ama konuşulduğu gibi olmuyor. Devam edilmiyor, unutulmuyor, hele kendi yüzünden kaybetmişsen yaşamak daha da ağır bir yük olmaya başlıyor. Ve ben uzun yıllar böyle yaşadım. Sonra davetsiz bir misafir gibi geldi, girdi kalbime. Senden sonra ölü olan kalbimi yaşatmayı başardı. Sana hissettiklerimi ona da hissettiğim için kendimi suçlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Onu sevmemek için çok uğraştım ama bunu da başaramadım. Belki de bunun için de beni affetmeni bekliyorum senden. Aslında biliyorum, sen beni çoktan affettin, belki de ben daha kendimi affedemediğim için bunu senden bekliyorum."

Demir, yavaşça yerinden kalktı. Uzun bir süre üç mezarın başında dikildi. O sırada küçük bir serçe Yasemin'in mezar taşına kondu ve yüzünü Demir'e dönüp bakmaya başladı. Sanki o kuştan ve kendisinden başka hiç kimse yokmuş gibi etraftaki sesler kesildi. Görüntüler bulanıklaştı. Şu anda sadece Demir ve küçük serçe kalmıştı geriye.

Serçe, o küçük gagasını açtı ve cıvıldamaya başladı. Demir elinde olmadan güldü, kendisinin gülmesine rağmen kuş ürkmemişti. Hâlâ ona bakıyor ve cıvıldıyordu. Sonra sustu. Küçük serçe ve Demir, Yasemin'in mezarı başında birbirlerine baktılar. Kanatlarını açan serçe uçarak uzaklaştı. Demir bir süre onu gözleri ile takip etti ve gözden kaybolduğunda başını tekrar mezara çevirdi. Yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Elini mezar taşında tekrar gezdirdi.

"Hoşça kal Yasemin," diyerek son kez baktı. Yüreğinin hafiflediğini ve ruhunun özgür olduğunu hissetti. Yüreğindeki acının yıllar sonra yok olduğunu hissetti. Sanki o küçük kuş cıvıldayarak yüreğindeki tüm acıyı silmiş ve ruhunu huzura erdirmişti.

"Beni affettiğini hissettim Yasemin." diye mırıldandı ve mezarlıktan çıkmak için geldiği yoldan yürümeye başladı. Artık geçmişi ile vedalaşmış ve rahatlamıştı.

Arabanın yanına geldiğinde her iki adam da arabanın dışında onu bekliyorlardı. Yılmaz, Demir'in gözlerinin kızarıklığından onun ağladığını anlamıştı. Demir büyük ihtimalle Yasemin'den af dilemişti. Havaalanından onu aldığından beri asık olan yüz ifadesinin yumuşadığını ve yüzüne huzurun yerleştiğini gördü. Sonunda Demir ruhunu rahatlatmıştı.

Haluk, Demir yanlarına geldiğinde onun omzuna hafifçe vurdu. Hiçbir şey sormadılar, hiçbir şey konuşulmadı. Sadece Demir, "Artık gidebiliriz Yılmaz. Beni kanatları renkli ve mutlu bir kelebek bekliyor. Onu daha fazla bek-

letmeyelim." dedi ve arabaya bindi.

Her iki adam da birbirlerine bakarak gülümsedi ve onlar da arabaya bindiler. Demir yol boyunca yine konuşmadı. Başını arkaya dayamış ve gözlerini yummuştu.

Yasemin, Demir'in vicdanını susturmuş, ruhunu huzura kavuşturmuştu.

Karşıma ilk çıktığında durdu zaman
Dönmedi dünya
Tutuldum sana ilk bakışta

CEM ADRİAN

OTUZ

Araba çiftliğin kapısından girdiğinde Hazan oturduğu koltuktan hemen fırladı. Sonunda gelmişlerdi. Bu kadar zaman nerede olduklarını merak etmişti. Uçak ineli neredeyse saatler oluyordu.

Kapının önüne çıktığında soğuk hava birden onu üşüttü ama soğuğu hissetmeyecek kadar arabadan inenlere odaklandı. Arabanın arka kapısı açılıp da Demir indiğinde artık durduğu yerde daha fazla duramadı ve koşarak adama sarıldı. Demir de kendisine koşarak gelen kızı kucakladı.

Haluk ve Yılmaz birbirine sarılmış çifte baktılar ve mahremiyet sağlamak için eve doğru yürüdüler. Kapıda onları Mary ve Banu karşıladı.

"Nerede kaldınız bunca zaman, Hazan az kalsın deliriyordu?" diye sordu Banu.

"Mezarlığa gittik." dedi Yılmaz. Banu, üzüntüyle yeğenine baktı ve onun yüzünü gördüğünde gülümsedi.

"Demir geçmişiyle vedalaşmayı başarmış. Onca seneden sonra..." diye mırıldandı. Hepsi birden dönerek hâlâ arabanın yanında birbirlerine sarılmış çifte baktılar.

Demir de o sırada onlarla göz göze geldi. Onlara gülümsedi. Bunun üzerine Banu, "Çok şükür, affetmeyi başardı." diye mırıldandı.

"Herkes bir gün affeder, onunki uzun sürdü." dedi Yılmaz ve kolunu karısının omzuna atarak içeriye girdi.

Haluk, kapıda dikilen Banu'ya döndü. "Sen gelmiyor musun?"

Banu, hâlâ birbirine sarılmış ve ayrılamayan çifte baktı. "Geliyorum Haluk, dışarısı soğukmuş."

"Sen İngiltere'nin kışlarını yaşamış biri olarak burayı soğuk mu buldun? Bana bahar gibi geliyor."

"Bundan sonra hep bahar olacak." deyip Haluk'un koluna gülümseyerek girdi Banu ve iki âşığı dışarıda yalnız bıraktılar.

Demir, kapıdaki seyircilerin onları yalnız bıraktığını gördüğünde kollarındaki kızın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Daha fazla ileri gidemedi, büyük olasılıkla onları pencerenin gerisinden görüyorlardı.

"Seni özledim Kelebek'im."

Hazan kollarında durduğu adama kocaman gülümsemesiyle eşlik etti. "Ben de seni. Neredeydiniz, çok merak ettim?"

"Mezarlıktaydık."

Hazan, başka bir şey sormadı. Sormak da istemiyordu.

Demir'in yüzündeki mutluluk ona yeterdi. Onu tanıdığından beri ilk defa Demir'in gözlerinde aşk vardı. Ona bakarken ölebilirdi. Kalbi sevinçle doldu. Bu adamı ömrünün sonuna kadar çok sevecek, kalplerindeki ve ruhlarındaki yaraları birbirlerine duydukları sevgileri iyileştirecekti.

Parmaklarının ucunda yükselerek adamın sevgi dolu koyu gözlerine baktı. Demir de ona doğru eğilmiş, kızın yeşil gözlerinde aşkı görmüştü. Dudakları birleştiğinde kimin göreceği artık Demir için önemli değildi. Onu kollarıyla sıkı sıkı sardı ve öpüşü şehvetli bir hal aldığında Hazan'ın öpülmekten kızarmış dudaklarından bir inilti çıktı. Bu, Demir'in aklını başına getirdi. Onun canını yakmış olabilirdi. Birkaç ay önce ağır yaralanmıştı.

Endişeyle kızın yüzüne baktı.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır." diyerek gülümsedi Hazan.

"Sadece bu kadar mı?" dedi Demir gülerek, "Senden tek kelimelik cümleler duymaya alışık değilim. Konuşacak bir şeyin yok mu?" diyerek bir kaşını kaldırdı.

"Beni öptüğünde aklıma bir şey gelmiyor."

"O zaman kafamı şişirdiğinde hatırlat da seni öperek susturayım."

Bunun üzerine Hazan adamın koluna vurarak "Sen bana geveze mi diyorsun?" dedi.

"Öyle olduğunu ikimiz de biliyoruz." diyerek bir kahkaha attı Demir ve sonra kolunu kızın omzuna atarak "Hadi gel içeri girelim. Üşütüp hasta olmanı istemiyorum." diye ekledi.

"Senin kollarında üşümem mümkün değil."

Gülerek eve doğru yürüdüklerinde Demir, bundan sonra kollarındaki bu kız olmadan yaşamasının hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Bundan sonraki yaşamını bu kızı mutlu etmeye adayacaktı. Hazan onun yaşama sebebiydi,

hâlâ nefes alıyorsa kollarında tuttuğu bu kız sayesindeydi. Geçmişi ile vedalaşmıştı, artık Hazan'la yaşayacağı bir geleceği vardı.

Demir, "Seni seviyorum Hazan, tahmin edemeyeceğin kadar fazla Kelebek." dedi.

"Ben de seni seviyorum ve tahmin de edebilirim üstelik." deyip bir süre sustu Hazan. Hemen sonra, "Bu sefer ne kadar kalacaksın Demir?" diye sordu.

"Buradan sensiz gitmeyeceğim, sen ne zaman benimle gelmeye karar verirsen o zaman döneriz."

"Ya uzun sürerse..."

"Fazla uzun sürmesin Kelebek'im, Yılmaz daha yeni evli ve ev oldukça kalabalık, korkarım uzun sürerse bizi kovabilir."

"Burası hâlâ benim, biliyorsun."

"Burayı gerçekten istiyor musun Hazan?"

"Hayır, buranın annemin olmasını istiyorum. Ne yapmak isterse o karar versin. Tüm bunları o hak etti."

"Bence de öyle yapmalısın. Buraya ihtiyacın yok Hazan. Benim olan her şey zaten senin."

"Buna kalbin de dâhil mi?"

Demir güldü, kızı kendine daha da yaklaştırdı.

"O kalp sen olmadan hiçbir işe yaramıyordu; bomboştu, intikam doluydu, nefret ve kin vardı. Sen tüm bunları oradan temizledin, artık bir tek sen varsın. Sen kapımın önünde rengârenk şemsiyenle ve kırmızı yağmurluğunla arabadan indiğinden beri oranın tek sahibisin."

"İşte buna inanmam Demir, ilk başlarda benden nefret ediyordun, geri dönmem için elinden geleni yaptın ama beni korkutamadın." diyerek güldü Hazan.

"Senden nefret etmedim sevgilim. İlk gördüğüm an sana vuruldum ben. Sadece o zamanlarda temsil ettiğin şeyler bana yabancıydı. Uzun yıllar önce hayatımdan çıkardığım

neşeyi ve mutluluğu temsil ediyordun ve ben buna sinirleniyordum. Bana neler kaybettiğimi hatırlatıyordun Hazan. Bana yeniden yaşama gücü verdin, tekrar gülebilmemi ve tekrar sevebilmemi sağladın. Artık tüm bunları sensiz yapamam. Onun için sensiz buradan gitmiyorum sevgilim."

"Ben de sensiz yapmak istemiyorum, onun için bence bir an önce evlenmeliyiz."

"Sen ciddi misin, hani yaz gelini olacaktın?"

"Seninle olduğum her mevsim bana yaz Demir. Üstelik yaza daha çok var, o kadar dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Kararını değiştirmene sevindim Kelebek'im, ben de dayanacağımı sanmıyorum." diyerek kızı kendine çekti ve tekrar öptü.

"Böyle öpmeye devam edersen yarın bile evlenebilirim."

El ele içeri girdiklerinde evdekiler şöminenin yanına oturmuş, sohbet ediyorlardı. Mary ve Banu kalkıp Demir'e sarıldı. Demir Banu'nun kulağına mırıldandı.

"Teşekkür ederim Banu, onları yalnız bırakmadığın için."

Banu, Demir'in sözlerini anlamıştı ve onu yanağından öperek "Onlar benim de canım." dedi.

"Pekâlâ." diyerek odada bulunan sevdiği insanların yüzlerine baktı Demir. Yıllarca her türlü kaprisini çeken, kendine bile dayanamadığı zamanlarda ona dayanan can dostlarına baktı.

"Bu küçük hanım..." diyerek Hazanı belinden tutup yanına çekti. "Benim gibi yaşlı ve yorgun bir adamı daha fazla bekletmemeye karar verdi ve yakında evleniyoruz."

Bunun üzerine Mary gözyaşları içinde yerinden kalktı ve onlara doğru yürüdü. "Kızımı daha yeni bulmuşken onu benden alıyorsun Demir."

"Üzgünüm Mary, ben de yeni buldum."

Bir istiridyenin kıymetli incisini
Sakladığı gibi saklarım seni
Bir bahar dalının narin tomurcuklarını
Sakındığı gibi korurum seni

CEM ADRİAN

OTUZ BİR

On gün sonra Hazan aynanın karşısında dikilmiş kendisine bakıyordu. Aynadaki görüntüsü sakinmiş gibi duruyordu ama içindeki heyecan bir volkan gibiydi. Heyecandan neredeyse kalbi duracaktı.

Aynadan ona bakan yansımasına gülümsedi. "Evleniyorum." diye fısıldadı. Bunu kendi bile duymamış olacak ki "Evleniyorum." diye daha yüksek sesle mırıldandığında kahkahalarla gülmeye başladı. Ellerini havaya kaldırdı ve "Evleniyorum!" diye bağırdı.

Bunun üzerine endişeyle kapıyı açan Banu, kızın kahkahalarla güldüğünü görünce mutluluğuna ortak olarak içeri girdi.

"Duyan da seni evde kaldın zannedecek."

"Ah Banu hala, inanabiliyor musun Demir'le evleniyorum!"

"Ne yalan söyleyeyim, ben de hâlâ inanamıyorum. Sen İngiltere'ye geldiğinde düşündüğüm şey bu değildi. Ben evdeki havayı dağıtmanı ve Demir'i sinir ederek onu bulunduğu ortamdan çıkarmanı düşünmüştüm."

Hazan bir kahkaha daha atarak Banu'ya yaklaştı. "Ama ben onu baştan çıkardım." dedi ve gülmeye devam etti.

"İyi ki de öyle yaptın Hazan, çok güzel bir gelin oldun."

Bunun üzerine Hazan tekrar aynaya döndü. Gerçekten de güzel görünüyordu. Kırmızı saçları beyaz duvağının altında daha da parlıyor gibiydi. Yüzüne düşen birkaç perçeme bakarak parmakları ile yüzünden çekti. Çilleri ve yeşil gözleriyle çekici durduğunun farkındaydı.

"Çocukken, diğer çocuklar hep saçımla ve çillerimle alay ederlerdi." diyerek aynaya yaklaştı. "Ama ben her aynaya baktığımda orada onların alay ettiği değil de çok güzel bir kız görürdüm. Sanırım o zamanlar kendime âşıktım." diye tekrar Banu'ya döndü.

"Bu özelliğini hiç kaybetme Hazan. Sen olağanüstü bir kızsın ve herkesin kalbindeki sevgiyi ortaya çıkarıyorsun. Hep böyle kal."

Hazan sevgiyle Banu halasına baktı ve o sırada gözü kapıya ilişti, annesi kapının kenarına dayanmış onu seyrediyordu. Kızı ile göz göze geldiğinde yavaşça içeri girdi.

"Çok güzel oldun bebeğim."

"Ah anne, çok heyecanlıyım."

"Bu çok normal değil mi? Bugün senin günün."

"Biliyorum ve çok mutlu olmak istiyorum."

"Olacaksın bebeğim. Çok mutlu olacaksın. Her şeye rağmen mutsuz olmadıysan sevdiğin adamın yanında daha da mutlu bir kadın olacaksın."

"Evet." diyerek tekrar güldü Hazan.

"Demir seni çok mutlu edecek inanıyorum. O her zaman dürüst bir adam oldu ve çok acı çekti, ama sen onu ve kendini mutlu etmeyi başaracaksın."

"Teşekkür ederim anne, bunları duymaya ihtiyacım vardı."

"Demir buraya gelmeden artık gidelim." diyen Banu'ya baktılar.

Hazan eteklerini toplayarak odadan çıktı. Kapının önünde Demir'i gördüğünde ona gülümsedi, çok yakışıklıydı ve birazdan bu yakışıklı adamın karısı olacaktı.

Demir ise karşısındaki kıza baktı. Beyaz gelinliği içinde, kırmızı saçları ve yosun yeşili gözleriyle ne kadar da güzeldi. Melek gibiydi. Ona doğru birkaç adım attı ve tam karşısına geldiğinde durdu.

"Çok güzel olmuşsun Hazan. Şu anda tam da kelebek gibisin, güzel ve narin. Seni incitmekten korkuyorum."

"Sen de çok yakışıklısın. Ne kadar güçlü olduğumu sana kanıtladığımı sanıyorum. Kolay kolay beni incitemezsin."

Demir, Hazan'ın omuzlarından tutarak onu alnından öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hele bir sevme, o zaman seni sinir etmek için her şeyi yaparım merak etme."

"Bundan hiç kuşkum yok. Hadi o zaman, içerdekileri bekletmeyelim, yoksa vazgeçtiğini sanacaklar."

"Asla vazgeçmem. Bunun için vuruldum ben, unutma."

"İstesem de unutmam, sürekli hatırlattığın için merak etme."

Salona geçtiklerinde Hazan bu kadar kalabalık beklemediği için şaşırdı ama Yılmaz, Haluk ve Demir'i tanıyan herkes buradaydı. Nikâh masasına oturduklarında Hazan'ın heyecandan elleri titriyordu. Demir yanında oturan kızın heyecanını anlamış gibi uzandı ve elini tuttu. Hazan biraz sonra kocası olacak adama baktı ve gülümsedi.

Nikâh memuru yerini aldığında artık her şey hazırdı. Bir süre sonra nikâh memurunun, "Sizi karı koca ilan ediyorum." sözünü duyduğunda Hazan yanında elini tutan adama baktı. Artık onun karısıydı.

Tebrikleri kabul ettikten sonra dışarıda bekleyen arabaya doğru gittiler. Araba hareket ettiğinde Adana'nın lüks otellerinden birinin yolunu tutmuşlardı, Demir onlar için balayı süiti tutmuştu. Birkaç gün burada kalıp sonra da kansını İngiltere'ye götürecekti.

Demir, başını çevirip yanında oturan kıza baktı, o kadar mutlu görünüyordu ki... Onun için canını bile verebilirdi. Hazan, kendisine bakıldığını anlamış gibi döndü ve göz göze geldiler. Birkaç saatlik kocasının, gözlerinde her zaman olan keder artık orada yoktu. O gözlerde gördüğü kesinlikle mutluluk ve hayranlıktı, birden kızardı.

"Ne oldu Hazan, neden utandın?"

"Bana bakışından."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Üzerime atlayacak gibi." dedi Hazan gülerek.

Bunun üzerine Demir de gülmeye başladı. "Şu anda odada olsaydık atlardım, ama bu araba bunun için pek uygun değil."

"O zaman bir an önce otele gidelim."

"Hem sabırsız hem de ateşli bir karım var demek ki."

Hazan keyifli bir kahkaha attı. Gülüşü Demir'in kalbini ısıtmaya yetmişti. "Ateşli nasıl olunur bilmiyorum ama sabırsız olduğum doğru."

"Bunu bilmene gerek yok. Ben şu anda öyle birine bakıyorum zaten."

Hazan daha da kızardığında Demir gülerek onu kendine çekip sarıldı.

"Çok şey atlattık Hazan. Beni sevdiğin sürece, yanında istediğin sürece yanındayım Kelebek. Seni asla bırakmam.

Sen benim hayatıma geç doğan güneş gibisin. Sensiz olmak istemiyorum. Seni çok seviyorum sevgilim. Her şeyi unutabilirsin ama sakın bunu unutma Hazan, seni sevdiğimi sakın unutma."

"Unutmayacağıma emin olabilirsin."

Otele geldiklerinde arabadan indiler. Akşam bütün ailenin bir arada olduğu bir yemek yiyeceklerdi ve birkaç gün sonra da İngiltere'ye gideceklerdi.

Odalarına girdiklerinde Demir kızı kendine doğru çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu.

"Hayatıma hoş geldin sevgilim." diyerek kızı tekrar öpmeye başladı. Hazan'ın ise dizlerinin bağı çözülmüştü, Demir tutmasa düşecekti.

"Akşamki yemeği boş mu versek?" diyerek kocasına baktı.

"Benim için fark etmez, zaten hepsi daha önce hayatımızda olan insanlar, istersen gitmeyebiliriz."

"Gitmek istemiyorum."

Demir kıza bakarak güldü. "Ateşli nasıl olunur bilmediğine emin misin?" diye sordu ve kızı kendine doğru çekti. "Gel o zaman buraya, önce şu gelinlikten kurtulalım ve sonra da telefon edelim."

"Ayıp olmaz, değil mi?"

"Olmaz Kelebek'im, bunun için çok bekledim."

"Ben de." dedi Hazan gülerek.

Demir, gülümseyerek Hazan'a baktı. O kadar tatlıydı ki ona bakarken kalbinin sevinçten kanatlanacağını sanıyordu. Hazan'la geçireceği günler asla sıkıcı olmayacaktı. Bu kızla sıkılmak zaten mümkün değildi.

Karısının gelinliğini çıkarmasına yardım etti ve Hazan banyoya girdiğinde Yılmaz'ı aradı.

Hazan, banyodaki aynada kendine bakıyordu. Biraz sonra kocası ile birlikte olacaktı. Hem korkuyor hem de çıl-

ginca Demir'i istiyordu. Heyecanını biraz bastırdıktan sonra banyodan çıktı. Demir ise banyonun kapısını görecek şekilde koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, banyo kapısının önünde tedirgin duran karısına bakıyordu. Ona bakarken gülümsedi.

"İstersen hâlâ yemeğe gidebiliriz."

"İstemiyorum."

Demir kalktı, hâlâ banyo kapısının önünde duran kızın yanına gitti ve ona sarıldı. Onu öptükten sonra kızı kucağına alarak yatağa yatırdı. Üzerindeki incecik gecelikle inanılmaz güzel görünüyordu. Ona baktıkça Hazan daha da kızardı.

"Bu kadar utanacağın hiç aklıma gelmezdi" diyerek onu tekrar öptü.

"Utanmıyorum."

"Yüzün saçların kadar kırmızı oldu Hazan."

"Saçlarımın yansıması o." diyerek güldü Hazan.

Ne yapacağını bilmemek aslında onu daha da gergin yapmıştı. Demir tecrübeliydi ve ona yol göstermesini bekliyordu, ama Demir hiç kımıldamadan öylece ona bakıyordu.

Her geçen saniye daha da gerildi. Gerildiği anlarda konuşma gibi bir huyu vardı ve daha ilk geceden adamın kafasını şişirmekten çekinerek bir süre konuşmamak için kendini tuttu. Bir süre sonra daha fazla dayanamadı.

"Böyle bakmak zorunda mısın?" diye sordu kocasına.

"Ne yapmamı istersin?"

"Ne bileyim ben, tecrübeli olan sensin. Yani öyle olduğunu umuyorum. Bana bu konuda güvenme."

Demir bir kahkaha atarak kıza baktı. Hazan şu anda kendini bir görebilseydi, o da kendisine âşık olurdu.

"Sana bakarak seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum."

"Tamam, düşünme artık, çok gerildim."

"O zaman başlayalım."

Gözleri daha aşağılara, göğüslerine, beline, kalçalarına ve bacaklarına kaydı. Hazan utanmıştı. Onu daha fazla utandırmadan Demir de kızın yanına uzandı.

Demir başını eğerek kızı öpmeye başladı. Onu zevkten inletene kadar öptü. Sonra eğilerek göğüslerini ağzına aldı. Parmakları ile bacaklarının arasını okşamaya başladı. Dudaklarını göğüslerinden çekerek tekrar dudaklarını öpmeye başladı ama Hazan kasılmış kalmıştı. Bacaklarını kapatmış ve kendini kasmıştı. Gergindi ve böyle devam ederse canı daha çok yanacaktı.

Birden durdu Demir. Ellerini kızın vücudundan çekti. Hazan gözleri kapalı, endişeli bir suratla öylece yatıyordu. Hazan'ın yüzünü avuçlarının arasına alarak boğuk bir sesle, "Bak bana Kelebek." dedi.

Hazan zevkten baygın bir halde gözlerini açıp onun insanın içini kavuran koyu gözlerine baktı.

"Bu kadar kasılma, canını yakmayacağım."

"Biliyorum."

"O zaman kendini bırak."

"Özür dilerim, bırakmak istiyorum ama elimde değil."

Demir güldü. "Sadece zevke odaklan Kelebek."

"Öyle yapıyorum ama kendimi ölecek gibi hissediyorum. Ben bunu yapamayacağım galiba. Çok üzgünüm. Keşke daha önce yapmış olsaydık. Belki de ben soğuk bir kadınım. Ne diyorlar ona frijit mi?" dediğinde Demir onu öperek susturdu.

"Çok konuştuğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Artık konuşma olur mu? Seni öpmemden hoşlanıyor musun?"

"Evet, hem de çok. Hiç bırakmanı istemiyorum."

Demir gülerek onu tekrar öptü. Hazan öpücüğüne karşılık vermeye başladığında gerginliği biraz azalmıştı. Dudakları boynuna doğru kaydı, oradan da göğüslerinin arasındaki vadiye. Bir süre orada oyalandı ve göğüslerinin birinin ucunu emmeye başladı.

Hazan, zevkten kendini kaybetmiş gibiydi, yavaşça elini tekrar bacaklarının arasına götürdü. Hareket etmeden orada öylece kaldı. Sonra kafasını kaldırıp kıza baktı; gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Kesik kesik nefesler alıyordu.

Tekrar onu öptü, Hazan hazırdı, gerginliği azalmış gibi duruyordu. Dudakları karnına doğru indi. Hazan kendini yataktan hafifçe kaldırdı, hâlâ gözleri kapalıydı ve bu Demir'in gülümsemesine neden oldu. O kadar çok oyalandı ki Demir sabrının son demlerindeydi. Dizleri ile kızın bacaklarını araladı ve yavaşça arasına girdi.

Bir an içinden onu uyarmak geldi, ama bunu dediği anda Hazan'ın nasıl bir tepki vereceğini bilmediğinden oluruna bıraktı. Dudakları karısının dudaklarını tekrar bulduğunda kızın da içine girmişti.

Hazan o anda gözlerini kocaman açarak adama baktı. Demir de ona bakıyordu, gözleri birleşti ve Demir dudaklarını onun kızarmış dudaklarından çekerek "Seni seviyorum." diye fısıldadı. Hazan ise başını sallamakla yetindi ve Demir onun neden başını salladığını bile anlamadı.

Acısının geçtiğini umarak yavaşça içinde hareket etti. Hazan kollarını boynuna sarmış, onu kendine doğru çekmişti. Hazan'ın inlemeleri kulaklarına dolduğunda Demir de hareketlerini hızlandırdı. Hazan'ın tırnaklarını sırtında hissetti. Canı yanmıştı ama bunun için durmayacaktı. Son bir hamle ile kıza yüklendi ve aynı anda her ikisi de uzun dalgalar halinde patladılar.

Demir bir süre ağırlığını ona vermeden Hazan'ın içinde kaldı ve sonra yana kayarak onu da kendine çekti. Ha-

zan ın kalbi deli gibi atıyordu ve Demir'in avucunun içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Seni seviyorum." diye tekrar kulağına fısıldadığında Hazan hiçbir şey demedi. Bunun üzerine Demir kızı kendine doğru çevirdi.

"İyi misin?"

"Evet."

"Çok sessizsin."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Demir tekrar güldü. "Seni nasıl susturacağımı artık biliyorum." dedi karısının saçlarını öperken. "Hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok."

"Benim de."

"Korktuğum kadar değilmiş."

"Sevişmek çok güzeldir Hazan, hele bunu sevdiğin ve kalbini verdiğin biriyle yapmak çok daha güzeldir." diye fısıldadı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Şu anda o kadar huzurluydu ki kollarındaki bu kızı her ne pahasına olursa olsun koruyacak ve onu çok sevecekti.

Bulutlardan beyaz
Gökyüzünden mavi aldım
Denizlerden sonsuzluk, gözlerinden umut aldım
Yıldızlardan ışık, kuşlardan haber aldım

CEM ADRİAN

OTUZ İKİ

Düğünün üstünden geçen dört ayda Hazan ve Demir sevgilerini her fırsatta yaşayan bir çifte dönmüşlerdi. İngiltere'nin kırsalında şimdi bahar ayı yaşanıyordu. Geceler hâlâ serindi, ama gündüzler bahar aylarının tatlı yorgunluğunu taşıyordu.

Hazan yüzünde hissettiği ıslaklıkla gözlerini açtı ve kendisini yalayan Max ile burun buruna geldi.

"Of Max, her sabah bunu yapmak zorunda mısın? Uyumak istediğimi anla artık."

Hayvan bunu anlamış gibi başını yandaki boş yastığa koyarak Hazan'a baktı. O sırada içeriye giren Demir, "Günaydın uykucu." dediğinde Hazan gülümseyerek başını kapıya doğru çevirdi.

"Günaydın." dedi Hazan, hâlâ uyanamamanın verdiği mahmurlukla.

"Buraya gel Max." diye köpeği çağırdı Demir.

Max sahibini ikiletmeden yataktan hemen atladı. Demir ona kaşlarını çatarak baktı.

"Yerimde gözün olduğunu biliyorum ama Kelebek benim." dedi Max'e. Köpek adamın dediğini sanki anlamış ve hayır benim der gibi adamın yüzüne karşı havlamıştı. Bunun üzerine Demir eliyle Max'e kapıyı gösterdi.

"Dışarı!"

Hayvan çıktığında gülerek karısına baktı. *Karım* diye düşündü. Beyaz çarşafların üzerine yayılmış kırmızı saçlarına bakarak gülümsedi. Yataktan her zaman dağılmış kalkıyordu, saçı başı karmakarışıktı. O kadar çok dönüyordu ki yatakta, ona sarılmasa birkaç kere yataktan düşerdi herhalde.

Hazan ona bakıyor gibi dursa da ruhu uyuyordu. Onun yanına uzandı. Hazan başını onun sert göğsüne yasladı. Demir kollarıyla karısını sardı.

"Neden bu kadar erken kalktın?" diye mırıldandı Hazan.

"Uyuyamadığımı biliyorsun."

"Ama çok geç yatmıştık." Dedi, kocasına bakarken kızarmıştı. Demir güldü, Hazan'ın bu halleri onu daha çok güldürüyordu.

"Bence senin de kalkman gerekiyor, birazdan annen ve Yılmaz gelirler. Haluk onları havaalanından almaya gitti."

Hazan yatakta doğruldu ve yüzüne düşün saçlarını arkaya doğru savurdu. Kocasına kızgın bakmaya başladı.

"Neden daha önce kaldırmadın? Hazırlanmak için zamanım kalmadı."

Demir gülerek onu kendine çekti ve yatağa yatırdı, mis gibi kokan saçlarının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Kaldırıyorum ya Kelebek'im."

Hazan da kollarını onu saran sert bedene doladı.

"Seni seviyorum Demir. Her sabah bunu sana söylemekten büyük bir zevk alıyorum."

"Ben de seni seviyorum, ömrüm olduğu sürece ben de bunu sana her sabah söyleyeceğim."

Eğildi ve karısını dudaklarından öpmeye başladı. Hazan'ın cevap vermesi gecikmemişti. Öpüşü derinleştikçe Hazan'ı bırakamayacağını anladığında geri çekildi. Karısının yüzüne baktı, Hazan'ın yosun yeşili gözleri aralandı ve Demir o gözlerde gördüğü ihtirasa güldü.

"Bir öpücükle bile hazır oluyorsun."

"Öğretmenim çok iyi."

Hazan yataktan çıkarak küçük balkonun kapısını açtı ve önünde uzanan yemyeşil manzaraya baktı. Buranın her mevsimini çok seviyordu. Sonra arkasını dönerek hâlâ yatakta uzanmış Demir'e baktı. Demir de ona bakıyordu.

"Çok mutluyum Demir."

"Biliyorum ve öyle kalman için her şeyi yaparım Hazan."

"Yapacağını biliyorum." diyerek varla yok arası geceliğiyle banyoya doğru yürüdü.

Demir karısının arkasından baktı. Yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Onca geçen mutsuz ve umutsuz yıldan sonra gerçekten çok mutluydu. Bu mutluluğu ona yaşatan karısını mutsuz etmemek için bir kez daha yemin etti. Hazan'a her baktığında onun o yosun rengi gozlerini hep gülerken görmek istiyordu.

Hazan kapının önünde, yanında Max'le duruyor, göz-

lerini kısmış uzaktan gelen arabaya bakıyordu. Hava oldukça güzel sayılırdı. Her yer cıvıl cıvıldı. İçindeki neşeye engel olamıyordu. Daha birkaç ay önce Demir'i bir daha görememenin hüznünü yaşarken şimdi onun karısıydı. Mutluluktan uçmak mümkün olsaydı şu anda Hazan gökyüzünde süzülüyor olurdu.

Demir okula başlamasını söylemesine rağmen onu bırakmak istemiyordu. Geçerli bir neden bulamazsa sonbahara doğru okula başlaması gerekiyordu. Allah biliyordu ya Demir'den bir dakika bile ayrı kalmaya tahammülü yoktu.

Max kızın bacağına burnunu sürtünce, Hazan kıkırdayarak ona doğru döndü.

"Sen de mi sabırsızsın? Ben de öyleyim."

Köpek kıza daha da yaklaştı. Hazan elini onun başının üstüne koydu ve kahkaha attı.

"Bana bu kadar sevgi gösterisi yapma Max, biliyorsun Demir kıskanıyor." dedi neşeli bir sesle.

Max onu anlıyormuş gibi kıza daha da sokuldu ve yüzüne bakarak havladı.

"Ben de seni seviyorum." dedi Hazan kahkaha atarak.

Arkalarından "Max!" diyen sesi duyduklarında her ikisi de dönüp Demir'e baktı.

Hazan eğilerek Max'in kulağına doğru, "Gördün mü sana kıskanacağını söylemiştim." dedi.

Demir kapının önünde dikilen ikiliye baktı ve güldü. "Bu köpeğin kesin bir kere daha eğitime gitmesi gerekli."

"Neden sevgilim, gayet uyumlu." diye kıkırdadı Hazan.

"Karıma âşık."

"Ama karının gözü sadece seni görüyor."

Demir karısının yanına gelerek kolunu Hazan'ın omzuna doladı ve birlikte yaklaşmakta olan arabaya baktılar.

"Heyecanlı mısın?"

"Evet."

Eğildi ve karısının şakağına bir öpücük kondurdu. O sırada araba gelmiş ve tam karşılarında durmuştu. Hazan, Demir'in kollarından sıyrılarak arabadan inen annesine doğru gitti. İçinden Demir'e bir kez daha minnettar olarak teşekkür etti. Annesini bulmasaydı asla annesini aramayacağını biliyordu. Keşke bundan yıllar önce annesi aradığında onunla görüşseydi. Yine de geç kalmış sayılmazlardı. Daha bir sene olmadan aralarındaki onca seneyi kapatmış gibilerdi.

Mary de kızına doğru gülümseyen bir yüzle geliyordu. Hazan'ın yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. Biraz kilo almıştı ve çok sağlıklı bir hali vardı. Hazan bu ıssız yerde bile çok mutlu görünüyordu, çünkü mutlu olması için gerekli tek insan yanındaydı.

Birbirine çok benzeyen iki kadının hasretle sarılmasına baktı Demir. Mary'ye her baktığında Hazan'ın yirmi yıl sonraki halini görür gibi oluyordu. Kelebek'i kırklı yaşlarda bile çok güzel bir kadın olacaktı.

O da Yılmaz'a doğru gitti. İki adamın sarılmasını izleyen Hazan gülümseyerek annesini tekrar öptü.

Birkaç gün sonra Mary mutfaktaki masada oturmuş, dumanı tüten sıcak kahvesini yudumluyordu. Herkes uykudaydı, daha hava bile tam aydınlanmamıştı. Uyku tutmamıştı. Sonunda yatakta dönüp durmaktan sıkılmış ve Yılmaz'ı uyandırmamak için sabahlığını giyerek aşağıya inmişti. Bundan sonra uyuyamayacağını bildiğinden kendisine bir kahve yapmıştı. Hatta belki birileri kalkar diye epey de fazla yapmıştı kahveyi. Şimdiye kadar kimse kalk-

mamıştı. Dün akşam oldukça geç yatmışlardı, daha bir süre hiç kimsenin kalkıp keyfini bozmayacağını biliyordu.

Fincanı burnuna doğru götürdü, taze kahvenin kokusunu içine çekti ve büyükçe bir yudum alarak yuttu. Masaya oturmuş, ilerideki dağların arasından doğmaya çalışan güneşe doğru bakıyordu. Havada görülmeye değer bir kızıllık ve morluk vardı. Dağların tepeleri mor gibiydi. Manzara o kadar huzur vericiydi ki Demir'in neden burayı sevdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Her sabah güneşin doğuşunu seyretmek bile başlı başına bir şölendi.

Aklı kızına gitti. Hazan o kadar mutluydu ki etrafındaki herkesi de mutlu etmeyi başarıyordu. Aylar önce bu eve geldiğinde kızını ilk defa görmüş ve onun gözlerinin içine bakmıştı. O zaman Hazan her ne kadar mutlu görünse de gözlerinin gerisindeki hüznü saklamayı başaramamıştı. Şimdi burada kaldığı sürede kızına bakmış ve ne kadar mutlu olduğunu görmüştü. Artık o yosun yeşili gözlerinde kesinlikle hüzün yoktu.

Demir'in karısının üstüne titrediğini görmüş ve her ikisi adına mutlu olmuştu. Allah'tan Yılmaz, kendisi gittikten sonra Hazan'a sahip çıkmış ve onun Ömer'in yanında büyümesini engellemişti. Belki Hazan'a o yıllarda evden uzakta yatılı okullarda okumak zor gelmiş olabilirdi ama en azından Yılmaz'ın bu davranışı kızının ruhunu kurtarmıştı. Kendi tecrübelerinden biliyordu, Ömer'le yaşadığı birkaç sene bile kendisinin ruhunda iyileşmeyen derin yaralar bırakmıştı. Yirmi yıl sonra ancak o yaraları Yılmaz ve kızı sayesinde iyileştirmeye çalışıyordu.

O sırada mutfak kapısından gelen sese doğru döndüğünde Hazan'ı kapıda dikilirken gördü. Onu gördüğüne şaşırmış gibiydi, o da kızını gördüğüne şaşırmıştı, yanında da ondan ayrılmayan Demir'in köpeği Max vardı. Hayvanın görüntüsü bile ürkütücüydü ama Hazan'ın gözünün

içine bakıyordu Max. Onların bu halini görünce gülümsedi.

"Günaydın anne, bu saatte burada ne işin var?"

"Uykum kaçtı, peki sen ne yapıyorsun, çıplak ayaklarla burada? Yataktan kaçmış gibisin."

"Beni de açlıktan uyku tutmadı, gürültü yapmamak için terliklerimi bile giymedim, Demir'in uykusu çok hafif."

"Köpek de peşinde."

"Sorma nedense beni çok seviyor, Demir ise bir köpeği kıskanacak kadar kendini kaybetmek üzere." dedi o da gülerek. Sonra da yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu Hazan?"

"Kahvenin kokusu midemi bulandırdı."

"Sana çay yapayım mı?" dedi Mary, kahvesini alarak masadan kalktı ve kahveyi gidip lavaboya döktü.

Bunu gören Hazan annesine baktı.

"Neden döktün?"

"Bilmiyorum tadını beğenmedim." dedi Mary, "Sana çay yapayım mı?"

Hazan, "Gerek yok." diyerek buzdolabını açtı. "Bir şey içmesem de olur. Hasta olacağım herhalde, şu sıralar bütün kokulara hassasiyetim var."

"İyi misin peki?"

"Evet."

Mary kızına bakıyordu, o ise buzdolabını açmış, tost için malzeme çıkarıyordu. Hazan'ın söylediklerini kafasında tartıyordu. Olabilir miydi? Bunu anlamayacak kadar kızı bihaber olabilir miydi? *'Daha kendi çocuk'* dedi içinden.

"Başka ne bulandırıyor mideni?"

"Başka bir şey yok şu sıralar." diyerek tost ekmeklerine yağ sürüyordu Hazan. "Sadece kahve, kokusu bile beni benden alıyor, ha bir de geçen gün Banu hala tereyağlı bir şeyler yaptı, yiyemedim."

Mary tezgâhın üstünde tostu hazırlayan kızına bakıyor ve gülümsüyordu. Gerçekte ne olduğunu anlamayacak kadar cahildi kızı. Hadi Hazan anlamıyordu ama Banu'nun gözünden nasıl kaçmıştı? Hazan hamileydi ve hisleri yanılmadığını söylüyordu.

"Adetlerin düzenli mi bebeğim?"

"Evet, neden sordun?" dedi Hazan annesine dönerek.

"Öylesine." dedi Mary "En son ne zaman adet oldun?" diye devam etti.

"Bilmem geçen aydı." Sonra düşünüyormuş gibi "Yok geçen ay değildi galiba, ondan önceki ay mıydı? Aman neden soruyorsun anne, bilmiyorum, takvime bakmam lazım."

Mary yerinden kalktı ve tost makinesinin başında duran kızının yanına gitti. Hazan da o sırada annesine döndü. Mary kızına sarıldı ve kulağına doğru "Canım sen hamile olabilir misin?" diye sordu.

"Hamile mi?"

"Evet, korunuyor musun bebeğim?"

"Hayır."

"Demir korunuyor mu?"

"Hayır."

Mary kızının şaşkın yüzüne baktı, şimdi kafasından hesap yapıyordu Hazan. Bu, o kadar belliydi ki. Kızının yüzündeki şaşkınlığın yavaşça mutluluğa dönmesini seyretti.

"Bilmiyorum." diye gülümsedi Hazan. "Ah, anne olabilir miyim sence?"

"Neden olmayasın canım, her ikiniz de sağlıklı insanlarsınız ve korunmuyorsunuz. Bugün şehre ineceğim, hamilelik testi alabilirim."

"İnanamıyorum." diyerek elleri karnına doğru gitti Hazan'ın, kafasını eğip karnına baktı. Sonra kafasını kaldırdığında annesi ile göz göze geldi.

"Olabilir mi gerçekten?" dedi, hâlâ inanmıyormuş gibi duruyordu.

Mary kızına sarıldı, o kadar tatlıydı ki. "Neden olmasın?"

"Kesinleşmeden Demir'e söylemek istemiyorum anne, eğer değilsem hoşuna onu ümitlendirmek istemem. Allah'ım bir bebek!" diyerek tekrar güldü.

"Tamam canım, bu şimdilik bizim sırrımız olabilir. Bugün anlarız nasıl olsa."

"Inanamıyorum. Çok şaşkınım." diyerek tostları çıkardı ve bir bardak su alarak masaya oturdular.

Mary, yarım saattir banyo kapısının önünde dikiliyordu. Hazan hamilelik testi ile içeriye girmiş ve bir türlü çıkmak bilmemişti. Üstelik girdiğinden beri sürekli konuşmasına rağmen son beş dakikadır içerden hiç ses gelmiyordu. Mary iyice meraklanmıştı.

Sonunda daha fazla dayanamadı ve banyo kapısına vurarak konuştu. "Hadi Hazan, meraktan ölmek üzereyim."

"Dur biraz." diye söylendi Hazan, kapalı kapı arkasından. Sonra elinde hamilelik testiyle dışarıya çıktı.

Mary, Hazan'ın yüzünden haklı olduğunu anlamıştı. Bebeği hamileydi.

"Hamileyim!" dedi Hazan annesine sarılarak.

"Biliyordum canım."

"Demir'e söylemem gerek. Nasıl karşılayacağını bilmiyorum gerçi, çok erken değil mi anne? Ben daha nasıl bebek büyütülür onu bile bilmiyorum. Küçücük bir bebekle ne yapacağım, söyler misin? Demir nasıl karşılar acaba, ya istemezse ya memnun kal..."

"Hazan bir dur artık, başımı döndürdün."

"Gergin olunca çok konuşuyorum."

"Biliyorum bebeğim ama bir sakin ol."

"Ne yapacağım?"

"Canım, bunda panik olacak bir şey yok. Hamilesin sadece."

"Ya Demir istemezse?"

"Neden istemesin Hazan? Kendi kendine düşüncelere kapılma."

"Bir bebek, düşünsene anne... Bebeğimi istiyorum, o benim ve sevdiğim adamın bir parçası, çok mutluyum anne, gerçekten çok mutluyum."

"Tamam Hazan." diyerek annesi kızına sarıldı. Hazan soğukkanlı durmasına karşın hiç de öyle biri değildi.

O günün akşamı Hazan yatakta içi içine sığmaz vaziyette bugün öğrendiği haberi Demir'e vermek istiyordu. Ama konuyu nasıl açacağına karar verememişti. Birden mi söylemeliydi acaba? Ya adamın kalbine indirirse...

Gülümsedi, böyle bir haber alıştıra alıştıra nasıl verilirdi? Eli tekrar karnına gitti. Daha hiçbir şey belli değildi.

Banyodan çıkan Demir, bütün gün karısındaki değişikliğin ne olduğunu merak ederek ona baktı. Hazan mutlu gibi durmasına rağmen nedense bugün çok gergindi. Bütün gün konuşup durmuştu ve o kadar çok konudan konuya atlamıştı ki Demir bir süre sonra onu dinlemeyi bırakmıştı. Hâlâ yüzünde kocaman bir sırıtmayla yatağın içinde oturmuş ona bakıyordu. Birkaç dakika önce de aynı yüz ifadesiyle ona bakarken yakalamıştı karısını.

Çok mutlu olduğu bir şey olmuştu ama ne olduğunu

söylemeden öğrenemeyeceğini anlamıştı. Yatağa girerek kızın yüzüne baktı. Hazan ona doğru dönmüş, ağzı kulaklarında gülüyordu.

"Bekliyorum Hazan."

"Neyi?"

"Bütün gün peşimde dolaştın ve sürekli konuştun. Bir şeyler söyleyeceksin, ama ben ne söyleyeceğini bilmiyorum. İstersen söyle de kurtul. Yoksa sabaha kadar beni uyutmayacağın belli."

"Şey... Bu sonbaharda okula başlamayacağım."

"Neden Hazan? Bunu konuşmuştuk, ben de orada olacağım, hatta Haluk evlere bile bakmaya başladı. Şimdi neden kararından döndün söyler misin?"

"Seneye giderim."

"Neden?"

"Burada büyütmek istiyorum."

Demir artık sabırsızlanmıştı. Bazen Hazan'ın ağzından laf almak gerçekten zor olabiliyordu. Üstelik bu kadar çok konuşmasına rağmen konunun ne olduğunu Demir'in anlaması saatler sürerdi.

"Neyi büyüteceksin Hazan, bilmece gibi konuşmazsan anlayacağım?"

"Bebeğimizi." dedi Hazan, derin bir nefes alarak ve adamın yüzüne gülümseyerek baktı.

Demir olduğu yerde dikilerek şaşkınlıkla Hazan'a baktı. Doğru mu duymuştu? Emin değildi. Onun için de "Neyi?" diye sordu.

"Bebeğimizi Demir, anlasana hamileyim."

Hazan, kocasına baktı. Şok geçirir gibi bir hali vardı. Acaba biraz daha hazırlasa mıydı? Birdenbire öğrenmesi hiç iyi olmamış gibi duruyordu.

"Demir..."

Demir dikildiği yerde öylece durmuş, şaşkınlıkla ona

bakıyordu. Yoksa istemiyor muydu? Bunu sabah aklına getirmişti ama annesi isteyeceğine dair onu ikna etmişti, ama adamın yüzüne bakılırsa hiç de istermiş gibi durmuyordu. Hazan'ın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu.

Demir ise hâlâ ne diyeceğini bilmeden öylece Hazan'a bakıyordu. Bir bebekleri mi olacaktı? Daha erken değil miydi? Ama bunu düşünen kendisi olmalıydı. İçinde bir yerlerde bir başka Demir çığlık çığlığa seviniyordu ve şoku atlattığı takdirde kendisi de sevinecekti. Bir bebek! Onların bebeği!

"Demir..." diyen Hazan'ın sesini duyduğunda daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve karısına baktı. Hazan'ın yüzündeki endişeyi gördüğünde kendine daha çok kızdı.

"Bir şey demeyi düşünüyor musun, yoksa öylece bakmaya devam mı edeceksin Demir?"

"Bakıyorum değil mi?"

"Evet, beni korkutuyorsun."

Demir birkaç adım atarak karısının yanına gitti ve yatağın kenarına oturdu. Hazan zaten daha önce oturmuştu. Ona baktı ve yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hazan..."

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet, annem fark etti. Yoksa bana kalsa asla aklıma bile gelmezdi."

"Bir bebeğimiz olacak."

"Evet, mutlu musun Demir? Lütfen mutlu ol. Ben çok mutluyum."

Karısına sarıldı. "Ben de çok mutluyum Hazan, ama sen daha kendin çocuksun Kelebek."

"Hayır değilim. Onunla birlikte büyüyebilirim. O kadar da genç değilim, yaşlanmaya başladım."

Demir kahkaha atarak kızı kendine iyice bastırdı. Hazan kocasının kollarına sığınırken "Mutlusun değil mi?" diye sordu yeniden.

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar, ama endişem sensin Kelebek."

"Ben de çok mutluyum ve burada kalıp bebeğimizi burada, bu güzel doğada büyütmek istiyorum."

"Seni çok seviyorum Hazan."

"Biliyorum, ben de seni seviyorum."

Şimdi yat uyu, kovdum hayaletleri yatağından
Uyu, koydum güzel düşleri başucuna
Uyu, söktüm geceden karanlığı
Çaktım yerine yıldızları

CEM ADRİAN

OTUZ ÜÇ

Demir'e hamilelik haberini verdiğinden beri Hazan ağzı kulaklarında dolaşan bir kadın olup çıkmıştı. Zaten mutlu olmak için bahane arayan kızın şimdi gerçekten mutlu olması Demir'i de mutlu ediyordu. Sadece onlar değil, haberi duyan Haluk ve Banu da çok mutluydu.

Artık sonbahar gelmek üzereydi, havalar serinlemişti ve Demir bahçede oturmuş Haluk ile konuşuyordu. Gözü kapıya takıldığında Haluk'la konuşurkenki ciddi yüz ifadesi yumuşadı, Haluk karşısındaki adamın yüzünün değiştiğini görüp hafifçe güldü. Evlilik Demir'i çok değiştirmişti. Uzun yıllar asık ve sinirli suratla dolaşan Demir gitmiş, yerine yüzü gülümseyen bir adam gelmişti.

Demir'in baktığı yere başını çevirdiğinde Hazan'ı gör-

dü, yanında Max'le onlara doğru geliyordu.

"Konuşmamız bitti galiba dostum." dedi Haluk gülerek.

"Evet." dedi Demir karısından gözlerini ayırmadan. "Mutluluğunu görüyor musun?" diyerek devam etti.

"Evet, ışıl ışıl parlıyor."

"Bu kızı hak etmek için ne yaptım çok merak ediyorum."

"Kendine haksızlık yapma Demir, sen kötü bir adam değilsin ve hiçbir zaman da olmadın."

"Bir dönem gerçekten kötüydüm."

"O dönem kim olsa senin yaptıklarını yapardı."

"Hazan'ın ilk geldiği zamanlar, ona davranışlarıma ne demeli?"

"Hazan'ın o davranışlarını takmayacağını, onu havaalanından buraya getirirken anlamıştım. Benim sert suratıma bakmış ve herkesi korkutan bu surat onun umurunda bile olmamıştı. Gelene kadar kafamı şişirmeye devam etmişti."

"Hâlâ çok konuşuyor. Hele şimdi bebeğin de kafasını şişirmekle meşgul."

İki adam birlikte kahkaha attılar.

"Onu çok seviyorum Haluk, bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O benim bütün iyi duygularımı açığa çıkartmasını biliyor, ben bile o duygulara sahip olduğuma şaşıyorum."

"Aşk böyle bir şey işte."

Hazan'ın karnı artık belli oluyordu, beş aylık hamileydi ve inanılmaz derecede güzelleşmişti. Biraz kilo almıştı ve neşeli hali insanın içini ısıtıyordu.

Hazan yanlarına geldiğinde, "Bölmüyorum ya?" diyerek kocasının yanına oturdu.

"Hayır." dedi Haluk yerinden kalkarak. "İşimiz de bitmişti." diyerek Hazan'ı yanaklarından öptü ve yanlarından ayrıldı.

Hazan gülerek kocasına baktı. O anda Demir kolunu onun omzuna atmıştı. Hazan da başını onun omzuna yasladı. "Biliyor musun artık tekme atmaya başladı." dedi karnını göstererek.

"Ne zamanlar atıyor?"

"Daha çok onunla konuşurken. Duyuyor galiba beni." diye mırıldandı Hazan.

"Başını şişirdiğinden olabilir belki de."

Bunun üzerine Hazan onun omzundan başını kaldırarak kocasına baktı.

"Ne yani çok mu konuşuyorum?"

"Evet, sevgilim." diyerek onu kendine çekti ve öptü. "Ama ben senin o halini seviyorum Hazan. Senin her halini seviyorum. Sakın değişme Kelebek'im. Bebeğimiz çok şanslı olacak. Çünkü senin gibi bir annesi var."

"Babasını da unutmayalım."

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

"Evet, bunu çok sık söyleyen bir kocam var."

Demir uzandı ve karısının ellerini tuttu. Gözlerini gözlerine kilitledi. Şu anda dünyada onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi birbirlerinin gözlerinde kaybolmuşlardı.

Uzun yıllar mutsuz olmuş bir adamın hayata tutunması Hazan'la olmuştu.

Demir elini karısının yanağına götürdü ve ona doğru eğildi. Dudakları birleştiğinde sevginin önünde hiçbir engel kalmamıştı. Demir'in öpücüğü uzadıkça Hazan ona daha çok sokuldu. Sonra Demir yavaşça karısını bıraktı. Onun kızarmış dudaklarına baktı.

"Seni seviyorum Kelebek, sakın renklerini soldurma."

"Sen solmalarına izin vermezsin nasıl olsa." dedi Hazan kocasına gülerek.

"Kesinlikle vermem sevgilim."

Hazan'ın gülüşü için bile dünyayı yerinden oynatabi-

lirdi. "Ne yapmak istiyorsun Hazan, annenin teklifini düşündün mü?"

"Evet, burada kalmak istiyorum. Onun için anneme buraya gelmesini söyledim."

"Nasıl mutlu olacaksan öyle yapalım."

"Senin olduğun her yerde mutlu olabilirim."

Demir yerinden kalkarak karısının başının üstüne bir opücük kondurdu. Hamilelik onu daha da güzelleştirmişti. Ellerinden tutarak onu oturduğu yerden kaldırdı ve kolunu omzuna atarak eve doğru yürümeye başladı.

"Hava serin, üstüne bir şeyler almadan çıkma dışarı."

"Senin kolların beni yeteri kadar ısıtıyor."

Demir gördüğü kâbusların etkisiyle ter içinde yataktan kalktı. Her zamanki kâbusları onu rahat bırakmıyordu. Artık eskisi kadar sık görmese de yine de Yasemin'i ve minik oğlunu arada sırada rüyalarında görüyordu.

Başını çevirdi ve yanında yatan kıza baktı. Saçları yastığın üstüne dağılmış, yüzünde huzursuz bir ifadeyle uyuyordu. Artık son aylara gelmişlerdi ve Hazan son zamanlarda oldukça huzursuz görünüyordu.

Nedense nefesleri düzenli değilmiş gibi geldi adama. Usulca karısının yüzünde elini gezdirdiği anda Hazan gözlerini açtı.

"İyi misin Hazan?"

"Rahat bırakırsan iyi olacağım." diyerek mırıldandı Hazan. Uykudan uyandırılmaktan nefret ediyordu ve Demir bunu son zamanlarda daha sık yapar olmuştu.

"Özür dilerim."

"Uyumak istiyorum Demir, ama bu koca karnımla ra-

hat edemiyorum ve daha yeni uyumuşken beni uyandırıyorsun."

Demir karısına gülerek, "Tamam, uyumaya devam et." dedi ve onu öptü.

"Nasıl uyumamı bekliyorsun uyandıktan sonra? Bana bir tost yapar mısın karnım acıktı." diyerek yatakta biraz daha kendini yukarı çekti Hazan ve minderleri sırtına yerleştirdi.

"Sen ciddi misin?"

"Evet, midem gurulduyor."

"Pekâlâ, nasıl istersin?" diyerek yataktan çıkan Demir, kendisine gülümseyerek bakan kıza baktı ve o da gülümsedi.

"Peynirli olsun."

Demir kapıya doğru gittiğinde Hazan "Dur, sucuklu olabilir." Diyerek fikir değiştirdi. Demir odadan çıkmak üzereyken Hazan "Yok vazgeçtim, peynirli olsun. Ya da sucuklu mu acaba? Karar veremedim sen her ikisinden de yap sevgilim." dedi.

Demir çıktıktan sonra Hazan arkasına yastıkları yığarak kendini biraz daha yukarı çekti ve elleri karnını okşamaya başladı. O sırada bebeğin tekmesiyle keyifle güldü. "Tamam bebeğim, merak etme şimdi tostlarımız gelir, afiyetle yeriz."

Çekmeceyi açarak geçen ay ultrasonda çekilen bebeğinin fotoğrafına baktı. Doğuma sayılı günler kalmıştı ve kızını kucağına almak için sabırsızlanıyordu. Onun kız olduğunu öğrendiğinden beri daha da heyecan sarmıştı Hazan'ı.

Bir süre sonra elinde tepsiyle içeriye giren Demir'e bakıp gülümsedi.

Demir yatakta arkasında bir yastık yığını ile oturan karısına baktı. Tepsiyi karısının yanına bırakarak o da yatağın

diğer tarafına oturdu ve tepsiyi kucağına aldı.

"Portakal suyu da mı yaptın?"

"Evet, nasıl olsa birazdan boğazımda kaldı diye onu da isteyeceksin."

"Bakıyorum bıkmış gibisin."

"Senden asla bıkmam Kelebek, sadece seni bekletmemek için hazırlayayım dedim."

"Duyuyor musun bebeğim, büyüdüğünde senin de baban gibi düşünceli bir adam bulman gerekiyor."

"Ben kızımı kimselere vermeyi düşünmüyorum."

Hazan kahkaha atarak kocasına baktı. "Bütün kız babalarının söylediği cümle."

"Bir isim düşündü mü?"

"Hayır, sence ne olmalı?"

"Bu senin hakkın Kelebek, ona dokuz ay boyunca katlanan sensin ve isim hakkı da senin."

"Pekâlâ, bu hakkı seve seve sana devrediyorum."

"O zaman Bahar olsun."

"Bahar mı?"

"Evet, senin ismini yanlış koymuşum, adın Bahar olmalıydı senin. Hazanla sarmalanmış hayatıma bahar gibi geldin."

"Kızımızın adı Bahar o zaman."

Demir elini uzattı, Hazan'ın karnına koydu ve onu okşamaya başladı.

"En az annen kadar güzel ve onun kadar mutlu ol Bahar." diye fısıldadı ve eğilerek karısının karnını öptü.

Başını kaldırıp karısının gülen yüzüne baktı. Ona doğru uzanarak dudaklarından öpmeye başladı. Bıraktığında Hazan kıkırdayarak, "Hamile bir kadını azdırma Demir!" dedi.

"Seni çok özledim Kelebek."

"Ben de seni."

Bir hafta sonra Hazan hastane odasında yanında bebeği ile yatıyordu.

Başını çevirip kızına baktı. Demir'e çok benziyordu, uyurken bile kaşları çatılıydı.

Hazan ona bakarak gülümsedi. Minicik bir yüzü ve minicik bir burnu vardı. Uzandı ve işaret parmağı ile kızının yüzünü okşadı. Çok güzeldi. Usulca fısıldadı, "Seni çok seveceğim bebeğim ve asla terk etmeyeceğim, hep yanında olacağım, ihtiyacın olduğu her dakika yanında bulacaksın beni."

Kapı açıldığında içeri giren Demir'e bakıp gülümsedi. Demir karısını öptükten sonra annesinin yanında yatan minik kızına baktı. Aklı yıllar öncesine gitti. Bir zamanlar böyle bir hastane odasında annesinin yanına yatan minik oğluna da bakmıştı.

Hazan, kocasına baktığında onun aklından geçenleri az çok anlayabilmişti. Onu o kadar iyi tanıyordu ki şu anda kızına bakarken aklına yıllar önce kaybettiği oğlunun geldiğini biliyordu. Yüzündeki keder her şeyi anlatıyordu.

Demir başını kaldırıp karısı ile göz göze geldi ve uzanıp onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Hazan, bana bu duyguyu tekrar yaşattığın için."

"Seni seviyorum Demir."

"Ben de seni canım, o kadar çok seviyorum ki kelimeler yetmiyor bunu sana anlatmaya."

"Kelimelere gerek yok Demir. Bunu evliliğimiz boyunca sürekli gösterdin. Benim kelimelerim sensin."

Demir karısına bakarak gülümsedi.

"Bebeğimizi kucağına almak ister misin?" diye soran

Hazan'a, "İsterim ama bir yerine bir şey olur diye korkuyorum." dedi.

"Merak etme, o babası gibi güçlü, annesi gibi pes etmeyi sevmeyen biri olacak."

Demir uzandı, yavaş hareketlerle kızını kucağına aldı. Onu kaldırdığında gözlerinden akan birkaç damla yaşa engel olamamıştı. Onu kendine iyice yaklaştırdı ve kızının kulağına doğru eğildi.

"Hoş geldin kızım; sevgilerinle, özlemlerinle ve tutkularınla üstesinden geleceksin hayatın. Hep yanında olacağım. Tökezlediğinde seni kaldıracağım ve ne kadar güçlü olduğunu sana söyleyeceğim."

Hazan, karşısındaki ikiliye baktı. Bırak kızını, sevdiği adama bile kavuşması mucizeydi. Şimdi her ikisine de bakarken dua ediyordu. Yanaklarından süzülen yaşlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Kocası ile göz göze geldiğinde onun da gözlerinin nemlendiğini gördü. Ona bakarak gülümsedi.

Korkmuyorum artık senden yalnızlık.
Korkmuyorum, hiç korkmuyorum.

CEM ADRİAN

OTUZ DÖRT

Hazan yerde emekleyen kızına bakıyordu. O kadar tatlıydı ki... Saçları dışında babasının kopyası gibiydi, bir tek saçları annesine benzemişti.

Bahar emeklemeyi bıraktığında Max arkadan kızını itince Hazan kahkahayı bastı. Onun gülüşüne hem Max hem de bebek başlarını çevirerek Hazan'a baktılar.

Hazan onlara baktı ve "Ne? Komik olan sizsiniz, bana neden bakıyorsunuz?" diyerek gülmeye devam etti.

"Burada neler oluyor bu kadar eğlenceli?" diyerek içeri giren Demir, yerde yatan ikiliye baktı.

"Max, kızımıza emeklemeyi öğretiyor." dedi Hazan gülmekten ıslanan gözyaşlarını silerek.

Demir karısının yanına giderek onun saçlarının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Canım, o bir köpek, onu bakıcı gibi kullanmaktan vazgeç artık."

"Ama Bahar'ı çok seviyor, öyle değil mi Max?" diye köpeğe bağırdı.

Max olanları anlamış gibi havlayarak ses verdi Hazan'a.

"Gördün mü?"

"Bazen senin gerçekten de bu hayvanla konuştuğunu sanıyorum."

"Konuşuyorum zaten."

Demir yerde emekleyen kızını kucağına aldı ve onu havaya kaldırarak güldü, bebek de babasına bakarak gülücükler veriyordu. Böyle mutlu olmayı ne kadar özlediğini hissetti Demir. Kucağında bir mucizeyi tutuyordu, bir daha asla gerçekleşmez dediği bir mucizeydi kızı.

Sonra koltukta bacaklarını altına almış oturan Hazan'a baktı, mucizeyi gerçekleştiren Kelebek'ine. Şu anda bu kadar mutluysa Kelebek'i sayesindeydi. Onun pes etmeyi bilmeyen karakteri ve kendinden vazgeçmeyen inadı sayesinde şimdi mutlu bir adamdı.

Kızı kucağında karısına doğru gitti ve yanına oturdu.

"Hani sen bugün Haluk'la gidecektin?" diyerek kocasına baktı ve gülümsedi.

"İşi Haluk'a yıktım."

"Neden? Gitmem gerek diyen sendin."

"Karımla ve kızımla baş başa bir gün geçirmek istedim. Ne o Kelebek, benden çabuk bıktın bakıyorum!"

Hazan kocasına daha da sokuldu. "Senden hiçbir zaman bıkmam ben. Sana evet dedirtmek için vuruldum, hatırla; o kadar kolay kurtulamazsın Demir Bey!"

"Kurtulmak isteyen kim?" diyerek karısını dudaklarından öptü. O sırada hırlayan Max, havlamaya başladı. Her ikisi birden güldü.

Demir, "Yemin ediyorum bu hayvan sana âşık." dedi.

"O bana çoktandır âşık, senin anlaman uzun sürdü yalnızca."

"Ben de sana çoktandır âşığım. Kabul ediyorum, öyle birden olmadı ama sana âşık olduğumu bile anlayamadan oldu Hazan. Seni seviyorum, hep seveceğim, yaşlı birer insan olduğumuzda bile kalbim sadece senin için atacak. Ve bir de bu minik kız için."

"Çok mutluyum Demir."

"Ben de çok mutluyum sevgilim. Söyle bakalım, okula ne zaman döneceksin?"

"Ne okulu?"

"Kaçmak yok Hazan, bebek olunca okula döneceğine söz verdin."

"Senin derdin ne, Bahar daha çok küçük?"

"Bir derdim yok Kelebek. Çok başarılısın, ben okulunu bitirmeni istiyorum. Bitir ki bizi resimlerinle ölümsüzleştir."

"Bahar biraz büyüsün düşünürüz."

"Okula gitmemek için bahane hazır, korkarım bir çocuk daha yaparsın sen."

"Tabii yapacağım, kızımın kardeşe ihtiyacı var. Değil mi bebeğim?" diyerek kocasının kucağına doğru daha da yanaştı ve Demir'in kucağında oturan kızını öptü.

Beş Yıl Sonra

Demir yanında oturan ve sürekli kıpırdayan kızına doğru eğildi. "Artık biraz sakin ol Bahar, bak birazdan anne çıkacak."

Bahar ise babasına kızgınlıkla bakıp Banu halasına doğru sokuldu. Banu, Demir'e bakıp "Beni rahatsız etmiyor. Keyfine bak sen." dedi.

Bahar sağa sola tekrar baktı ve sonra babasına dönerek "Ben göremiyorum!" diye bağırdı.

Demir, kucağında tuttuğu oğlunu Banu'ya doğru uzattı ve sürekli şikâyet halindeki kızını kucağına aldı.

"Oldu mu şimdi?"

"Oldu." diyen Bahar babasına gülümseyerek onu yanağından öptü. Demir bir şey yaptırmak istediğinde annesinin aynısı olan kızına bakarak güldü.

O sırada karısının adını anons etmişlerdi. Hazan üç yıl önce Demir'in ısrarlarına dayanamamış ve okula geri dönmüştü. Hep beraber okulun olduğu zamanlar Londra'ya geliyorlar, tatillerde ise yine evlerine dönüyorlardı.

Hazan'ın ısrarı üzerine ikinci çocuklarını da kucaklarına almışlardı. Oğlu daha iki yaşındaydı ve Demir inanılmaz mutluydu.

Karısı kürsüye doğru yürürken onunla gurur duyuyordu. Diplomasını aldığında sahneden kocasına ve çocuklarına el salladı. Muhteşemdi.

Diploma töreni bittiğinde Hazan kocasının ve çocuklarının yanına geldi, oğlunu kucağına alarak elindeki diplomayı kocasına doğru uzattı.

"Buyurun Demir Bey, diplomanızı aldım." diyerek güldü.

"Teşekkür ederim sevgilim, başaracağını biliyordum."

"Üç yıl boyunca ben de senin çocuklara bakacağını biliyordum kocacığım." diyerek kocasını öptü.

"Hadi bakalım, hazırlanın artık eve gidiyoruz. Hiçbir güç artık beni Londra'da tutamaz." diyerek kocasının koluna girip onu çıkışa doğru yönlendirdi.

"Eskiden orayı hiç sevmediğini söylerdin."

"Beni kızdırdığında yine sevmiyorum ama orası artık benim evim, yuvam. Yıllarca evden uzakta yaşadıktan sonra artık evimde oturmak istiyorum."

"Hadi o zaman gidelim." diyerek hep beraber kapıda onları bekleyen arabaya bindiler.

Sıcak bir temmuz günü Hazan, elinde soğuk suyla bahçede oynayan çocuklara bakıyor, kızının koşturmasını seyrediyordu. Çok hareketli bir çocuktu ve Demir'e o kadar çok benziyordu ki. Peşinde de kardeşi Uğur... O da babasının renklerini almıştı.

"Yavaş ol kızım, kardeşini de bekle."

"Merhaba Kelebek." diyen sesi duyduğunda kafasını çevirip kendisine gelmekte olan kocasına baktı. "Merhaba, bugün erkencisin."

"Canım işte kalmak istemedi, sana bir sürprizim var."

Hazan gülerek kocasına yaklaştı. Demir onu tutarak ateşli bir öpücükle karısına sarıldı.

"Neymiş bakalım o sürpriz?"

"Hafta sonu Türkiye'ye gidebiliriz, ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun tabii ki isterim! Annemi ve Yılmaz babayı çok özledim."

"Tamam, o zaman hazırlanmaya başla, ancak hazırlanırsın."

"Dalga geçme, iki tane çocukla kolay mı sanıyorsun bir yerden bir yere gitmek?"

"Kelebek'im senin için kolay olmalı, Max'e bile çocuk baktırabiliyorsun."

Hazan gülerek kocasına iyice yaklaştı. Biraz sonra söyleyeceklerini Demir'in nasıl karşılayacağını bilmiyordu ama mutlu olacağına emindi.

"Demir, benim de sana bir sürprizim var."

"Desene bugün sürpriz yapma günümüzdeyiz, söyle bakalım neymiş."

"İstersen otur."

"Hazan, beni germe, neyse söyle."

"Nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Kelebek!"

"Tamam, ben hamileyim."

"Ne?"

"Duydun işte, hamileyim."

"Hazan hani bekleyecektik, çocuklar daha çok ufak."

"Söz bu son, ama ben bu bebeği de istiyorum."

"Bebeğim ben de karımı geri istiyorum, evliliğimizin yarısı senin hamileliğinle geçti. Hani korunuyordun?"

"Bıraktım."

"Bıraktın mı, bana sormadan!"

"Sorsaydım istemeyecektin."

"İsterdim Kelebek'im, neden istemeyeyim ben seni düşünüyorum sadece."

"Bir sürü insan var burada çocuklarla birlikte vakit ge-

çirmek isteyen, bana bir yükleri yok Demir. O kadar yalnız büyüdüm ki çocuklarımın yalnız büyümelerini istemiyorum."

"Tamam, ama bir daha bana sormadan hamile kalmak yok."

"Yok." dedi Hazan gülerek. "İnan bu son."

Demir başını eğerek karısını öpmeye başladı. Öpüşü derinleştikçe karısı da ona karşılık veriyordu.

"Sence içeri girsek mi?" diye karısının kulağına fısıldadı.

"Çocuklar yalnızlar."

"Bir emrinle Max onlara bakar, merak etme."

Hazan gülerek onu kendinden uzaklaştırdı. "O bir köpek Demir."

"Bunca zaman ona dadı muamelesi yaptıktan sonra bunu şimdi anlaman gerekmiyordu."

Hazan gülerek kocasına daha da yaklaştı.

"Sen de bir dönem onu kıskandığını itiraf edebilirsin."

"Evet, kıskandım, karşıma geçip onu okşarken ve onun da kendinden geçmiş hallerini gördüğümde kıskanmadım desem yalan olur Kelebek'im. O ellerin sadece beni okşamasını istiyorum ve bir de çocuklarımızı."

Demir, bahçede Max ile oynayan çocuklarına baktı ve sonra da karısına döndü.

"Sen ve onlar benim her şeyimsiniz, sensiz ve onlarsız düşünemiyorum kendimi." Eli karısının karnına doğru gitti. "Bir de bu var tabii."

"Sana söylemem gereken bir şey daha var."

"Bu seferki sürprizin ne bakalım?"

"İkiz."

"Ne?"

"Bu seferki ikizmiş Demir."

Hâlâ eli karnında olan kocasının elini tuttu ve karnının

üstünde bekleterek "Bundan bahsediyorum." dedi.

"İnanamıyorum!"

"Evet, bugün doktor söyledi. Bu sefer iki tane."

Demir bir kahkaha attı ve "Onları da Max'e baktırmak istemiyorsundur herhalde. Üstelik artık yaşlandı." dedi.

Hazan da güldü. "Evet artık bir bakıcı bulmamız gerek."

"Başka bir sürprizin daha var mı? Başlamışken söyle."

"Yok ama seni çok seviyorum Demir."

"Ben de seni sevgilim. O kadar çok seviyorum ki seni buraya gönderdiği için Yılmaz'a sürekli dua ediyorum, benim sayemde yakında adam hidayete erecek."

Hazan kocasına daha da sokuldu. Demir karısına sarıldı ve ikisi birden bahçede oynayan çocuklarına baktılar.

Çok acı çekilmişti ama her acının bir ilacı vardı. Demir'in ilacı Hazan olmuştu, Hazan'ın ki de Demir.

Demir, sevgiyle baktığı karısından gözlerini çekti. Sonra da uzaktaki dağlara doğru bakışlarını kaldırdı.

Serin bir sonbahar günü dökülen yapraklarla ve yağmurla gelmişti hayatına Hazan. Yüreğinde hiçbir renge yer yokken tüm renkleriyle gelmişti ona Kelebek'i. O küçük kız konmuştu yüreğine ısrarla ve inatla, tüm renklerini kendinden kaybetmeden onun yüreğine akıtmıştı.

Ne çok şey öğretmişti ona Hazan; sevmeyi, güvenmeyi, affetmeyi, yaşamayı ve mutlu olmayı. Yanında dikilen bu kız elinden tutmuştu ve bir daha hiç bırakmamıştı. Şimdi içinde o dağlardaki gibi bin bir renkli çiçekler açıyordu. Tıpkı karısının ve çocuklarının renkleri gibi bu ismi ile zıt kadın onun baharı olmuştu.

Teşekkür

Bilenler bilir, hikâye yazmaya başladığımda o hikâyenin bir şarkısı vardır. Bilgisayarımın başına oturmadan o şarkıyı dinler ve sonra da yazmaya başlarım. Bu hikâyenin ise birden fazla şarkısı vardı. Sevgili Cem Adrian'ın tüm şarkılarını dinledim, Sevgimin Esareti'ni yazarken. Her bölüm sanki o şarkılarda yaşıyordu. Ya da o şarkılar bana bölümleri yazdırıyordu. Şarkı sözlerini bölümlerin başında kullanmama beni kırmayarak izin veren değerli sanatçı sevgili Cem Adrian'a minnettarım. O güzel sesini ve şarkılarını dinlemediyseniz çok şey kaçırmışsınız demektir.

Kapak tasarımını yapan sevgili Orhan Aytüre'ye; yüreğindeki sevgiyi kâğıda döktüğü için minnettarım.

Günün birinde hepimiz sonsuza dek susacağız. Onun için sevdiklerimize, seni seviyorum demekten çekinmeyin. Hemen şimdi yapın bunu, belki de bir daha şansımız olmayabilir. Onun için de ben sizleri sevdiğimi söylüyorum. Kitap yazma serüvenim boyunca yüreğime dokunduğunuz için minnettarım.

Bu hikâyedeki yolculuğumuz burada bitti. Ama çıkacak daha çok yolumuz, birlikte yapacağımız çok yolculuklarımız var. Yanımda olduğunuz sürece o yollarda birlikte yürüyeceğiz.

Sizlere hikâyeler anlatmama izin verdiğiniz için kucak dolusu sevgiler.

Sevgi ve aşk hayatınızdan eksik olmasın.

İyi ki varsınız...

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU
Mart 2018